RÜMEYSA DEMİRKUTLU

SU TANRISI'NIN GELİNİ

CEHENNEMİN ANAHTARI

PUKKA

Bir sevgi... Bir fedakârlık...
Ve tanrıları bile titreten bir kader.

Gelinini kurtarmak için kendi canını hiçe sayan
Su Tanrısı, ölümün eşiğindedir.
Onu kurtarabilecek tek kişi ise bir zamanlar
yaşamına son vermek istediği Mana'dan başkası değildir.

Toprak Diyarı'na uzanan yolculuğunda Mana,
Karanlık Tanrıçası'nı uyandırmaya çok yaklaşan
Karanlık Müritleri durdurmak için diğer tanrılarla bir
ittifak kurmak zorundadır. Sürekli gördüğü gizemli sunak,
yazıtlar ve mühürlenmiş kapılar ise yalnızca eski
tanrılardan arta kalan sırları değil, damarlarında
gizlenmiş bir gerçeği de fısıldar.

Çünkü Mana, unutulmuş bir soyun
yaşayan son parçası olabilir...
Ve kader, onu hem kurtarıcı hem de
kurban olmaya çağırmaktadır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 629117

TOPRAK
SARAYI
"Sana bir kere
dokunabilmek için
ölmem gerekiyorsa hiç
tereddüt etme.
Beni kendi ellerinle öldür."
VYLDRASİL
ORMANI

TOPRAK
SARAYI
YGGDRASİL
ORMANI
PSYCHE'NİN
EVİ

SU TANRISI'NIN GELİNİ - II

CEHENNEMİN ANAHTARI
Rümeysa Demirkutlu

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Neslihan Akman
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak Tasarımı: zebartdesign
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2025
ISBN: 978-625-96291-1-7
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah. 1593 Sk.
Daşkıran Apt. No: 20/A Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

Ninova

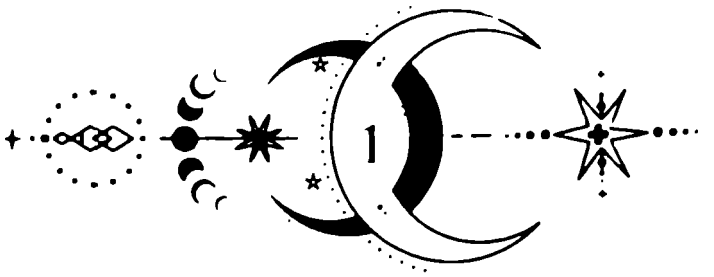
SU TANRISI'NIN GELİNİ

CEHENNEMİN ANAHTARI

RÜMEYSA DEMİRKUTLU

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

DÜŞEN AY

Çok kalabalıklardı.

Çok fazla.

Yerçekimine meydan okurcasına havada süzülen bu figürler, siyah pelerinlerin içinde kaybolurken etraflarına korkutucu bir aura yayıyorlardı. Bazılarının boynunda garip kolyeler, parmaklarında ise tuhaf yüzükler vardı. Ama hepsinin ortak özelliği; alınlarındaki sembol ve vücutlarının çeşitli yerlerinde oluşan eski, yeni yaralardı. Hafifçe kaşlarımı çatarak alınlarındaki sembolün ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, içimi tanımlanamayan derin bir huzursuzluk sardı. Her sembol, sanki başka bir varlığa aitmiş gibi bir his uyandırıyordu bende. İçlerinden birine baktığım anda, tüm gözlerin üzerime çevrildiğini görüp omurgamdan yukarı tırmanan soğuklukla ürperdim.

Göz.

Alınlarının tam ortasında, bedenlerinde barındıkları varlıkların derilerini yırtarak dışarı çıkmış gibi duran bu semboller, iblislerin gözleriydi. Bu gerçeği fark ettiğim an, görünmez bir el hızla kalbimi tutup sıkmaya başladı. Sembol sandığım yuvarlak şekillerin içindeki çentikli yarıklar, aslında pelerinlilerin içlerinde barındırdıkları iblislerin irisleriydi.

Onlar, iblisleri vücutlarına davet eden kara büyücülerdi.

Amissalar.

Yitikler.

Farklı âlemleri birbirinden ayıran görünmez perdeyi birçok yerinden yırtmışlardı ve hasar verdikleri yerlerde açtıkları kara deliklerden Maar'a gelmeye devam ediyorlardı.

Bakışlarımı gökyüzünden alıp, bölgesine izinsiz girilen bir tanrının öfkesini gözlerinde taşıyan adama çevirdim. Damarlarındaki zehrin etkisiyle, sürekli kızıl altın renginde parlayan kehribarları koyulaşmış ve üzerinde her gördüğümde içimi ürperten kızıl çatlaklar açılmıştı. Aron'ın gözlerinde yer ile gök titriyor, çatlaklardan lavlar püskürüyordu.

Onun için gelmişlerdi.

Birden büyü kanallarından yoğun bir enerjinin çekildiğini hissedince, bakışlarımı sarayı çevreleyen devasa büyü sütunlarına çevirdim. Altı adet olan bu sütunların yüzeyine kabartılmış harflerle yazılan büyü, mor bir ışıkla parlamaya başladı. Büyü aktif hale gelirken saraydan sütunların dikildiği noktaya kadar olan tüm bölge, mor renkli bir kalkanla sarıldı. İçeri girmeyi imkânsız hale getirecek şekilde, sarayı ve çevresini sıkıca koruma altına aldı.

Caster. Bu, onun işiydi.

Koruma kalkanı yüzünden saraya girişin kapatılması, düşmanın üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Bu sakin halleri beni rahatlatmak yerine daha da germişti. Ya başından beri kargaşa çıkarmaya niyetleri yoktu -çünkü hedeflerindeki tek kişi Aron'dı- ya da kalkanı aşabilecek bir yöntem biliyorlardı.

"Ragnar, Mana'yı alıp buradan güvenli bir yere götür."

"Ne? Seni terk edip kaçmamı mı istiyorsun? Sensiz hiçbir yere gitmiyorum!"

Zehrin etkisi altındayken nasıl tek başına onca kişiyle savaşmayı planlıyordu?

Bana sertçe bakarak, "Sana söylediğim şeyi yap," dedi.

Kaşlarımı çatarak gözlerinin içine kızgınlıkla bakmaya başladım. Onu dinlemeyeceğimi anlaması çok sürmedi. Dişlerini sıktı. Boynunda beliren damarla birlikte burada bizimle olan kimseyi umursamadan, kolumdan tutup beni göğsüne çekti. Şakağını kafama yaslarken, "Senin güvende olduğunu bilmezsem savaşamam," dedi. Bir yanım onun zayıflığı olmaktan nefret ederken, diğer yanım sözleriyle yumuşayarak ona karşı direnmekten vazgeçti. Beni göğsüne daha sıkı bastırarak, "Çok fazla vaktimiz kalmadı, git denizim," dedi.

Gözlerime batan yaşlarla yutkundum. Boğazımda düğümlenen bir acı vardı. Onu terk etme düşüncesi beni paramparça ediyordu ama gitmek zorundaydım. Aklı bendeyken savaşamayacaktı.

Kollarımı sıkıca beline dolayarak alnımı omzuna yasladım. "Bana geri dönmek zorundasın, anladın mı? Söz verdin, sözünü tutmak zorundasın." Aron, kollarını bana sarıp başıma küçük bir öpücük kondurdu. Birlikte olduğumuz gece söz verdiği gibi, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

İsteksizce kollarından ayrıldım. Ondan uzaklaştığım her adımda kalbimdeki boşluk büyüyor ve içimi korkuyla dolduruyordu. Ragnar, "İki kişi bizimle gelsin, diğerleri Aron'la kalıp yitiklerle savaşacak," dedi Buz Muhafızlarına. Başını Aron'a çevirerek, "Sarayı dert etme. Towa, Buz Muhafızları ile Büyücü Birliği'ni birazdan bu tarafa yönlendirir. Ben de içeri girdiğimde

Su Muhafızlarının sarayın etrafında konuşlandırıldığından emin olacağım," dedi.

Son savunmamız onlar olacaktı.

Aron, söylediği hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi gözlerimin içine bakarken, "Onu koru," dedi. Sesinde kesin bir emir vardı.

Sanki onun için en mühimi buydu. *Benim güvende olmam.*

Ragnar kararlılıkla, "Koruyacağım," dedi.

Aron'a son bir bakış attıktan sonra önde Ragnar, ortada ben ve biraz gerimde iki Buz Muhafızı ile birlikte hızla saraya doğru koşmaya başladık. Onunla aramızdaki mesafe gittikçe artarken içimde bir ağırlık birikiyordu. Su Tanrısı'nı arkamda bırakmanın verdiği iğrenç hisle baş etmeye çalışıyordum.

Bir şey yapmam lazım. Bir şey yapmalıyım.

Ragnar katı bir ifadeyle Buz Muhafızlarına, "Şu andan itibaren birinci önceliğimiz, Su Tanrısı'nın Gelini'ni sağ salim saraya ulaştırmak! Gözünüzü dört açın ve en ufak bir tehditte tereddüt etmeden saldırın!" dedi.

Muhafızlar başlarını hafifçe sallayarak emri yerine getireceklerini belirttiler.

Düşmanın bize ne tür sürprizler hazırladığını bilmediğimizden Su Sarayı'na ulaşana kadar her adımda tetikte olmak zorundaydık.

Muhafızların gözleri, avlarını arayan birer avcı gibi sağı solu tararken karda yankılanan ayak seslerinden ve koşarken ağzımızdan alıp verdiğimiz nefeslerin gürültüsünden başka etrafta hiçbir ses yoktu. Biz daha yüksek kesimde kaldığımız için günlerdir Maar'a yağan yağmur, bu taraftaki karı eritmemişti.

"Ragnar, Aron uzun süre dayanamaz." Kelimeler ağzımdan dışarı çıkarken dilimi yakıyordu.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Biliyorum," dedi kısaca.

"Zehir, her güç kullandığında vücuduna biraz daha yayılıyor..." Sözlerim havada asılı kaldı. Sonunu getirmeme gerek yoktu, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bir noktadan sonra her şey için çok geç olacaktı.

Ragnar'ın, düşmanın bizi soktuğu çıkmazdan memnun olmadığı her halinden belli oluyordu. Kaşları her zamanki gibi çatıktı ama bu kez alnındaki çizgiler derinleşmişti. Aron'ın durumunun giderek kötüleşeceğini bilmek, onun içinde de sessiz bir fırtına koparıyordu.

"Şu anda en önemli meselemiz saraya ulaşmayı başarmak. Sonrasını içeri girdikten sonra düşüneceğiz." Bana doğru kısa ama anlam dolu bir bakış atarak, "Senin de ilk önceliğin bu olsun," dedi. Tonu sert ve tartışmaya kapalıydı. Durumun ciddiyetini anlamam için böyle konuşuyordu. Tırnaklarımı

avuç içlerime batırdım. *Konsantre ol, Mana! Aron'a yardım etmek için her şeyi yapacaksın ama bunu başarmak için önce saraya ulaşmalısın.*

Kendimi bu düşünceye odaklayarak sakinleşmeye çalıştım ama içimdeki korku ve endişe boğazımı sıkmaya çalışan bir el gibiydi.

Saraya oldukça yaklaşmıştık. Bu tempoda koşmaya devam edersek ve yolumuzu kesen kimse çıkmazsa yirmi dakikaya kalmadan orada olabilirdik.

Gökyüzünde başlayan savaşın ilk sesleri kulağıma çalındığı anda, arkamı dönüp yukarı bakmak istedim. Ancak Ragnar ne yapacağımı önceden tahmin ederek, "Yalnızca önüne bak!" diyerek beni uyardı. Bir kere bakarsam tüm dikkatimin dağılacağını biliyordu.

Lütfen iyi ol.

Tüm odağımı koşmaya verdim, ardından ağaçların arasına daldığımızda bir nebze olsun rahatladım. Buradaki ağaçlar sık olduğu için düşmanın bizi görmesi daha zor olacaktı. Her nefes alışım göğsümde bir diken gibi hissediliyordu. Ağzımdan çıkan nefesler kristalleşerek soğuk havada beyaz bir duman gibi dağılırken, acıyla yüzümü buruşturdum.

Dayanmam lazım, dayanmak zorundayım! Aron bundan çok daha kötü bir acı çekiyor. Şimdi duramam.

Küçük bir çalının yanından hızla geçerken bir anlığına gözlerim kararadı.

Bana kendini gösteren sunağın üzerinde patlarcasına beyaz bir ateş belirip, etrafındaki karanlığı yutarak büyüdü. Onu görmemle birlikte nefesimi tuttum, ardından görüntü bir anda kayboldu ve görüşüm geri geldi.

Sunak bana durduk yere görünmezdi. Genelde beni bir tehlike hakkında uyarmak için beliriyordu ve her göründüğünde illa ki bir şey oluyordu. Bu düşünce beni rahatsız ederken, birden havanın daha da soğuduğunu hissederek ürperdim ve aynı ürpertiyi ruhumda da hissettim.

"Durun!" Sesim etrafta yankılanırken Ragnar ve Buz Muhafızları şaşkınlıkla hemen durdular. Üçünün de gözleri beni sorgularcasına üzerime çevrildi.

"Ne oldu?" diye sordu Ragnar kaşlarını çatarak. Ben de bunu bilmek istiyordum. Ne oluyordu? Neden sunak beni uyarmıştı?

İçimdeki huzursuzluk daha da büyürken etrafı dikkatle incelemeye başladım. Burada bir şey vardı ama ne? Bakışlarım çalılıkların arasında gezindi, dallarına kar birikmiş çıplak ağaçları tek tek taradı. Soğuk ve sessiz bir gerilim her yana çökmüştü. Derken, bizden sadece beş metre kadar uzakta bir ağacın dalında süzülen kara bir duman gördüm.

O şey de neydi öyle?

Küre biçimindeki karanlığın üstünden kara dumanlar tütüyordu. Fark edildiğini anlayınca aniden saldırıya geçti. Hedefinin Ragnar olduğunu gördüğümde panikle bağırdım. "Ragnar! Arkandan gelen bir şey var!"

Sözlerimle eşzamanlı Ragnar'ın parmağındaki uzay-boşluk yüzüğü kırmızı bir ışık saçtı. Bir anda elinde beliren bronz kılıcını büyük bir güçle arkasına doğru savurdu. Kılıç, kara küreyi ortadan ikiye böldü ancak bu, küreyi yok etmeye yetmedi.

İkiye ayrılan kara küre, yere düştüğü anda titreşmeye başladı. Parçalar tuhaf bir şekilde birbirine doğru hareket etti ve birkaç saniye içinde yeniden birleşti. Kürenin yüzeyi dalgalanarak garip çıkıntılar oluşturmaya başladı. İçinden bir şey dışarı çıkmak için kürenin her yerine vuruyormuş gibi görünüyordu. Her tekmede yüzeyinde beliren yumrular hızla kayboluyor, ardından tekrar oluşuyordu.

Sonunda kürenin formu değişmeye başladı. Dalgalanmalar şekil alırken önce kollar, sonra bacaklar belirdi. *Yavaşça insan suretine bürünüyordu.* Ancak bu şeyin görüntüsü insandan çok, hayaleti andırıyordu.

Buz Muhafızlarından biri gözlerini iğrenç yaratığa dikip tiksintiyle tısladı. "Bu bir phonoi!"

Diğeriyse gözleri şaşkınlıkla büyüdüğü sırada, "Yeraltından phonoileri çıkarmışlar!" dedi.

Phonoi mi? O da neydi?

"Geri çekil, Mana." Şekil değiştiren kara küreye o kadar odaklanmıştım ki Ragnar'ın bronz kılıcının yaratığı keser kesmez zehre batmışçasına balçık gibi erimeye başladığını ve üzerinden kesif, boğucu bir duman yükseldiğini sonradan fark ettim.

Ragnar'ın yüzüğü bir kez daha parladı. Erimiş kılıç bir anda kayboldu ve bu sefer elinde büyük bir pala belirdi. Towa'nın asıl silahı mızrak olsa da Ragnar farklı silahları ustalıkla kullanabilen bir savaşçıydı. Ancak onun gerçek uzmanlığı paladaydı.

Elindeki bronz pala, sıradan bir silahtan çok daha fazlasını taşıyordu. Palanın yüzeyi tanrı diliyle yazılmış zarif ve parlak harflerle süslenmişti.

আশীৰ্বাদ লাভ কৰা.

Orada *kutsanmış* yazıyordu.

Ragnar'ın elindeki pala basit bir silah değildi; bir tanrının, bizzat Su Tanrısı'nın kutsamasıyla güçlendirilmişti. İlahi bir dokunuş taşıyordu.

Dönüşümünü tamamlayan phonoinin gerçek suretini görünce, dehşete kapılarak bir adım geri çekildim. Buz Muhafızları hızla yanıma yaklaşarak

beni koruma altına aldılar. Ragnar ise elindeki palayı sıkıca tutarak bu korkunç varlığa gözlerini dikti.

Phonoi dedikleri şeyin göz çukurları tamamen boştu ancak her biri karanlık bir ışıkla doluydu. Gözlerinden yanaklarına doğru akan kanlı yaşlar hiç durmuyordu. Şeffaf bir görüntüsü olsa da üzerinde yırtık pırtık ve kana bulanmış giysiler olduğu belli oluyordu. Boynuna dolanmış eski bir zincir vardı, elindeyse ağır bir savaş baltası tutuyordu.

Ama tüm bunlar onun en korkunç yanı değildi. Bu varlığın yüzü, sürekli olarak şekil değiştiriyordu. Her yeni yüz, başka bir kişinin dehşet içinde pörtlemiş gözleri ve korkudan donmuş ifadesini taşıyordu.

Kulağıma, phonoiden geldiğine yemin edebileceğim ağlama sesleri dolunca tüm vücudum kasıldı. Ragnar elindeki palayla saldırdığında, phonoi de anında baltasını kaldırarak karşılık verdi. Kendine ait bir yüzü yoktu. Her değişen yüz, yabancı birinin korku dolu ifadesini taşıyor olsa da phonoinin kendisi sakindi.

Öldürmeye alışkındı. Sanki bir savaş alanından çıkıp gelmiş gibi ölümle iç içe geçmiş bir varlıktı.

"Biriniz bana o şeyin ne olduğunu söylesin."

Sağımdaki Buz Muhafızı, "Phonoiler, cezalandırılarak Kur Mağarası'na hapsedilmiş hayaletlerden biridir hanımım. Biri onları serbest bırakıp buraya getirmiş," dedi.

Solumdaki Buz Muhafızı ise, "Phonoiler, hayatları boyunca yüzlerce kişiyi öldüren ve bunun sonucunda da kinle dolmuş hayaletlere dönüşen ruhlardır. Kim olduklarını unuttukları için kendilerine ait bir yüzleri yoktur. Değişen yüzleri, öldürdükleri insanların son ifadelerine bürünür ve o ağlama sesleri de kurbanlarının sesleridir. Ancak kutsanmış bir silahla veya ışık gücüne sahip biri tarafından öldürülebilirler," dedi.

Bu yüzden Ragnar, phonoi ile savaşmak için erimiş kılıcı bir kenara bırakıp yerine kutsanmış palasını çıkarmıştı.

Phonoi, Ragnar'ın silahını her savuruşunda paladaki parlayan kelimelere öfkeyle tıslıyordu. Daha önce kılıç onu ortadan ikiye ayırdığında bile yara almamışken, kutsanmış palanın en küçük temasında bile acıyla bağırıyor, vücudunun o kısmından yanıyormuş gibi *tıss* sesi çıkıyordu.

Kutsal palanın darbelerine daha fazla dayanamayan phonoinin vücudu, attığı son çığlıkla birlikte ilahi ışığın alevleri tarafından yutularak yanıp yok oldu.

Ragnar palasını indirip bana doğru dönerek, "Onun burada olduğunu nasıl fark ettin?" diye sordu. Ardından, "Gerçek suretlerine bürünene dek onları fark etmek neredeyse imkânsızdır," diyerek ekledi.

Muhafızların yanımızda olduğunu ve düşmanın nerede olabileceğini bilmediğim için, ayrıca bizi dinliyor olabileceklerini de göz önünde bulundurarak şu anda ona sunaktan bahsedemezdim.

Bir bahane uydurarak, "Ben sadece havanın aniden soğuduğunu fark edince bir şeylerin tuhaf olduğu hissine kapıldım," dedim.

Ragnar bir süre bana bakıp, "Hislerin seni yanıltmamış, phonoiler etraflarındaki havayı etkileyerek ısıyı düşürür. Bu piç kuruları için kış bir nimet," dedi ve konuyu daha fazla üstelemeden kapattı. Muhtemelen o da benim gibi şimdi bunu sorgulamanın zamanı değil diye düşünüyordu.

"Yola devam ederken dikkatli olun, daha onlardan kaç tanesinin burada olduğunu bilmiyoruz. Elinizde kutsal bir silah olmadan phonoileri öldüremeseniz de en azından silahınız çürüyene dek saldırılarını bertaraf edebilirsiniz."

Buz Muhafızlarından biri çetin bir ifadeyle, "O leş yaratıkların, Suyun Hanımı'na yaklaşmasına izin vermeyeceğiz," dediğinde vakit kaybetmeden yola koyulduk.

Caster'ın kurduğu kalkan görüş açımıza girene dek, yedi phonoi ile daha karşılaştık. İkinci karşılaşmamızda, küre şeklinde gizlenen bu hayaletlerin yerlerini yalnızca benim tespit edebildiğim kesinleşti. Aslında sunak, etrafta bir phonoi varsa kendini bana gösteriyor ve bizi bekleyen tehlikenin varlığını bildiriyordu. Bu uyarı geldiğinde ben de hemen phonoinin yerini tespit edip Ragnar'a söylüyordum.

Ragnar da hızlıca harekete geçiyor, hayaletlerin gerçek suretine bürünmelerine fırsat vermeden işlerini bitiriyordu. Göremese bile benim yönlendirmelerimle sezgileri birleşince onu durdurmak mümkün değildi.

Yanlarında bu kindar hayaletlerden kaç tane vardı acaba? Sayıları çoksa onlardan kurtulmak bayağı vaktimizi alacaktı. Zira herkes kutsal bir silaha sahip değildi ve onları öldürmenin tek yolu buydu. Bunu bildiklerinden kurnazca davranarak cinayet seven ruhları üzerimize salmışlardı.

Lanet olsun.

Yaptığımız işbirliği sayesinde saraya sandığımdan daha hızlı ulaştık. Temkinli bir şekilde etrafımızı kontrol ederek yürümeye devam ederken, kalkanın önünde serilmiş bir halde yerde yatan şeyi görünce hafifçe kaşlarımı çattım. Gözlerimi kısarak o şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken, aniden burnuma dolan kötü ve ekşi kokuyla yüzümü buruşturdum.

Bu koku da nereden geliyordu?

"Hanımım dikkat edin!"

Saniyesinde kenara itilince, Ragnar son anda beni yakalayıp yere düşmekten kurtardı. Ne olduğunu anlamadığım için başta şaşırdım ama sonradan Buz Muhafızlarından birinin, ağzından köpükler çıkaran diğer Buz Muhafızı'yla dövüştüğünü gördüm. Bana saldıran muhafızı fark eden diğer muhafız hemen olaya müdahale ederek beni itmiş ve kılıcın hedefinden çıkarıp saldırıyı karşılamıştı.

Ragnar ayağa kalkmamda yardımcı olurken, "O muhafıza ne oldu?" diye sordum. Gözlerindeki çılgınlıkla arkadaşına saldırmaya devam eden muhafızı kısık gözleriyle süzerek, "Ele geçirilmiş gibi duruyor," dedi.

"Phonoilerin böyle bir gücü mü var?"

"Hayır, bu başka birinin işi." Yeni bir hayalet daha mı vardı?

Buz Muhafızı, ele geçirilmiş muhafıza karşı koymaya çalışsa da tamamen akli dengesini yitirmiş olanın hamleleri aşırı vahşiydi. Üstelik kendini rakibinin silahından korumak gibi bir düşüncesi olmadığından, bütün avantaj ele geçirilmiş muhafızdan yanaydı.

İkisinin arasında geçen zorlu mücadele, ele geçirilmiş muhafızın arkasından yürüyerek bu tarafa doğru gelen figürle son buldu. *Towa?* Kızıl Mızrak, karlarla kaplı arazide dikkat çekercesine havada parladı ve muhafızın tam ensesine doğru indi. Muhafız tepki bile veremeden yere yığıldı. Karın üzerine düşer düşmez bedeninden siyah bir duman yükselmeye başladığında Towa korkutucu bir şekilde sırıtarak, "Benden kaçamazsın!" dedi. Ardından mızrağını siyah dumana doğru savurup, onu keserek yok etti.

O şeyin ölmeden önce attığı acı dolu çığlık etrafımızda yankılanarak kayboldu.

Sinirle cıkladı. "Bu şeylerle uğraşmak gerçekten can sıkıcı."

Omzuna koymadan önce mızrağının kenarında parlayan harfleri fark ettim. Onun mızrağı da kutsanmıştı.

Buz Muhafızı, arkadaşının boynuna parmaklarını bastırarak nabzını kontrol ederken, "O iyi olacak mı?" diye sordum. Towa sakin bir ifadeyle, "Merak etme, iblis bedeninden çıkınca şok yüzünden bayıldı," dedi. İblis mi? Hayalet değil miydi? Hafif bir sırıtışla ekledi. "Tabii, benim ensesine indirdiğim darbeyi de kaldıramayıp bayılmış olabilir," dediğinde üçümüz de dik dik ona bakmaya başladık.

"Ne? Buz Muhafızı olduysa bu kadarına dayanabilmeli." Bir de Ragnar'a şeytan diyorlardı, Towa'nın da acımasızlık konusunda ondan aşağı kalır yanı yoktu.

"Senin kalkanın dışında ne işin var?"

Towa derin bir nefes aldı, ardından mızrağını yere dayayıp nükseden siniriyle, "Galla iblislerini arıyorum, şerefsizler bir türlü bitmek bilmediler. Onları kontrol eden yitiği ele geçirdiğimde benden çekeceği var!" dedi.

"Galla iblisi de ne?"

Ragnar, kalkanın önünde yatan siyah şeklin yanına doğru giderken açıklamaya başladı. "Galla iblisleri, yaşayanların bedenlerine girerek onları istedikleri gibi yönetebilir. İster hastalandırır, isterse delirtirler. Onları yöneten tek bir iblise bağlı oldukları için tamamen onun emirlerine uyarlar." Yani liderleri yitiklerden birinin içindeydi.

Towa araya girerek hafifçe burnunu kırıştırıp, "Çok kötü koktuklarını da unutmayalım," dedi. Ardından bu iblislerle dövüşürken kokuları üstüne sinmiş mi diye kendini koklamaya başladı.

Onun bu ayrıntıyı belirtmesiyle birlikte, muhafızın bana saldırmadan hemen önce burnuma gelen kötü kokuyu hatırladım. Demek iblis o sırada muhafızın bedenini ele geçirmişti.

"Biz de yolda phonoilerle karşılaştık."

"Evet, onları da gördüm. Az önce birkaçını geldikleri yere geri yolladım." Saçlarını sıkıntıyla dağıtırken, "Etrafta birkaç ker de dolaşıyordu," dedi. Bakalım, bugün daha kaç farklı tür duyacaktım?

Ragnar yerdeki siyah şekli ayağıyla itip yüzünü bize doğru çevirdiğinde, bunun bir insan olduğunu gördüm. O kadar zayıftı ki bir deri bir kemikti. Elli yıldır burada yatıyormuş gibi buruş buruştu. Boynundaki ve parmaklarındaki yüzükler nedeniyle başta yitiklerden biri olduğunu düşünmüştüm. Ancak gözleri açık bir şekilde ölmüş adamın alnında, yitiklerde gördüğüm iblis gözü ve teninde onların derilerindeki gibi yaralar yoktu.

"Bu insan burada ne arıyor?"

"İnsan mı? O bir amissa."

Kafam karıştığından, "Ama onda yukarıdakilerin alınlarındaki şu sembolden ve yaralardan yok," dediğimde Towa, "Çünkü içinde bir iblis yok," diye beni yanıtladı.

Ah, şimdi anlamıştım. Normal kara büyücülere *amissalar*, iblislere sahip olan kara büyücülere ise *yitikler* deniliyordu. İki gruba bölünen kara büyücüler birbirlerinden bu şekilde ayırt ediliyordu.

Parmağını havaya kaldırarak, "Söyledikleri şeytani ilahiyi duyuyor musun?" diye sordu. İlk kez mağaradayken duyduğum ilahi, durmadan birileri tarafından tekrar tekrar söylenmeye devam ediyordu. Hafifçe kaşlarımı çatarak, "Evet," dedim. İblislere yakaran bu kişilerin söyledikleri ilahi beni

garip bir şekilde rahatsız ediyordu. Ruhumdaki karanlıkta bekleyen kapılar o ilahiyi duydukça açılmaya çalışıyor, etraflarını saran zincirler de kapıları tutmaya çalışırken zangır zangır titriyordu.

Kanım, iblislere tepki veriyordu.

"Yitiğe dönüşmek için iblisleri mi çağırıyorlar sence?"

"Bir ritüel gerçekleştirdikleri doğru ama bu ritüeli iblis çağırmak için değil, yitiklerin içindeki iblisleri güçlendirmek için yapıyorlar. Ruhlarını onlar için feda ediyorlar."

Ragnar'ın bakışları durumun ciddiyetiyle keskinleşerek, "Çünkü bir iblis ne kadar çok ruh yerse o kadar güçlü olur," dedi. Kahretsin, neyin içine düşmüştük biz? Yitikler resmen işlerine yaramayacak kişileri, güçlenmek için iblislere yem ediyorlardı. Tuhaf olan tarafıysa amissaların buna itiraz etmemesiydi! Karanlık Müritlere katılan herkes mi böyle kafadan çatlaktı?

Kalkanın hemen önünde yatan bu amissanın ruhu da bir iblis tarafından tüketilmişti.

Onları durdurmalıydık.

Sonunda saraya sağ salim ulaşarak ilk hedefimizi gerçekleştirdiğimize göre evimize gelen davetsiz misafirlerle ilgilenebilirdik. Kaşlarımı çattım, kararlılıkla mor kalkandan içeri girerken, "Gidelim, kazanmamız gereken bir savaş var," dedim.

Towa dişlerini göstererek sırıtırken, "Aksi mümkün mü zaten?" diye sordu. Ragnar ise palasını düşman için hazırlarcasına ustalıkla elinde çevirerek, "Değil," dedikten sonra dördü de peşime takıldı.

Büyü sütunlarına enerji akışı sağlayarak kalkanı devreye sokan kişi Caster olduğundan, sarayı koruyan mor bariyerle görünmez bir bağı vardı. Bu bağın; onun kalkandan içeri girebilecek veya giremeyecek kişileri seçip buna göre geçiş izni tanımasını sağladığını, bizim kolayca içeri girebilmemizden ve kalkanın önünde cesedi yatan amissanın bunu başaramamasından anladım.

İçeri girdiğimizde sarayda ikamet eden su halkı korkuyla etrafta kaçışıyordu. Su Muhafızları ise kendilerini takip etmelerini sağlayarak onları yönlendiriyordu. Burada çalışan kişiler genellikle aileleriyle birlikte sarayda kaldıkları için aralarında birçok çocuk da bulunuyordu. Saray halkı dışarıda, kâbuslarından fırlamış gibi duran yaratıkların içeri girmek için beklediğini bildiği halde kargaşa çıkarmıyor, yalnızca yönergelere uyarak sığınaklara doğru ilerliyorlardı. Kim bilir, belki de defalarca bu durumla karşılaşmışlardı; artık şaşırmıyor, sadece olaylara uyum sağlıyorlardı.

Bu sarsılmaz duruşlarının arkasında, onları koruyacak bir tanrıya sahip olduklarını bilmelerinin etkisi de vardı tabii. Aron, halkını asla terk etmezdi.

Hızlı adımlarla Su Muhafızlarından birine yaklaştığımızda Ragnar hemen, "Saya ile Caster nerede?" diye sordu. Su Muhafızı bizi görür görmez hazır ol pozisyonuna geçerek, "Başhizmetçi diğer hizmetçilerle birlikte sığınaktaki insanlarla ilgileniyor, Yardımcı Komutan Ragnar. Başbüyücü ise sarayın ön tarafında kalkanı kontrol ediyor," diye yanıtladı.

Ragnar, aldığı rapordan sonra baygın olan Buz Muhafızı'nı sırtında taşıyan muhafıza döndü. "Eric, sen Kris'i şifahaneye götür ve büyücü hekimlere yaralılar için hazırlıklı olmalarını söyle," dedi. Eric, "Emredersiniz!" diyerek sırtındaki arkadaşıyla birlikte hızla şifahaneye doğru yol aldı.

Towa, "Su Muhafızlarının bir kısmını sarayın etrafına, bir kısmını büyü sütunlarının olduğu bölgelere gönderdim. Geriye kalanlar da halkı sığınaklara yönlendirmekle görevli. Buz Muhafızları ile Büyücü Birliği ise benimle birlikte kalkandan dışarı çıktılar. Şimdiye Aron'ın yanına gitmiş olmalılar," dedi. Bu taraftan savaş alanı görünmediği için net bir şey söylemekte zorlanıyordu.

"İyi yapmışsın, biz de vakit kaybetmeden Caster'ın yanına gidip durumu öğrenelim."

Aceleyle sarayın önüne gittiğimizde kalkanın hemen ön kısmında belli bir düzene göre sıralanmış Su Muhafızlarının, kullandıkları silahlarla birlikte savaşmaya hazır bir şekilde durduklarını gördüm. Avlunun tam ortasında duran mor pelerinli kadın, Caster'dan başkası değildi. Etrafında dalgalanan mor aura, sürekli olarak büyü sütunlarına enerji akışı sağlıyordu. Yüzü başlığından dolayı görünmüyordu.

Hızla yanına gittiğimizde, "Yozlaşmış tanrı ve tanrıçalar seçimlerini yaptılar," dedi.

Caster'ın bahsettiği yozlaşmış tanrı ve tanrıçalar, bir zamanlar adalet ve dengeyi simgeleyen kutsal varlıklardı. Ancak zamanla güçlerini kötüye kullanarak kendi çıkarları için dünyayı ve insanları yönlendirmişlerdi. Erdemlerinden sapıp kötücül hale gelerek halklarını korku, acı ve yozlaşmayla kontrol etmeye başlamışlardı. Dünyayı yöneten en büyük dört tanrı, bu yozlaşmış varlıkların insanlara daha fazla zarar vermesini engellemek için onları yeraltına sürgün etmişti.

Başlarımızı kaldırıp gökyüzüne baktığımızda, Büyücü Birliği ile Buz Muhafızlarının hiç durmadan yitiklerle savaştıklarını gördük. Bu, yitikleri ilk gördüğüm andı. Daha öncesinde iblislerle anlaşan bu kara büyücüleri tanımıyordum ve güçlerine de ilk kez şahit oluyordum. Gökyüzünde

büyücülerin kullandığı büyüler yüzünden rengarenk patlamalar meydana geliyordu. Bu sırada iki büklüm olarak öne doğru eğilen yitiklerin sırtlarından kara dumanlar yükseldi. Şekil değiştirerek boynuzlu, uzun tırnaklı, ağızlarında sivri dişler olan, gözleri ise iki boşluktan ibaret çeşitli yaratıklara dönüştüler.

Bunlar, anlaşma yaptıkları iblislerin gölgeleriydi.

Yeraltına hapsedildikleri için iblisler doğrudan yeryüzüne çıkamıyordu ancak gölgeleriyle olaylara müdahale edebiliyorlardı. Yalnızca gölgeyken bile bu kadar güçlülerse gerçek suretleri kim bilir nasıldı? *Hepsi korkunç varlıklardı.*

Buz Muhafızlarıyla dövüşen bazı yitiklerin alınlarındaki göz sembollerinin, kızararak yeniden kanamaya başladığını ve vücutlarındaki yaraların, ilk hallerine göre daha da büyüdüğünü fark ettim. İçlerinden birinin, ellerini kafasına bastırarak son bir çığlık attıktan sonra gökyüzünden düşüp yere çakıldığını görünce dehşete kapıldım. İblisler, Buz Muhafızlarının saldırılarını engellemek için güçlerini her kullandıklarında, yitiklerin ruhlarını tüketme hızı da aynı oranda artıyordu. Ruhu, iblisi tarafından tamamen yenilip bitirilen yitikler boş bir kabuğa dönüşerek ölüyorlardı.

Gözlerimin önünde gerçekleşen bu sahneyi şok içinde izlerken, diğer yitikler ölen yitiğe gözucuyla bile bakmadılar. Çünkü her ölenin yerini, kara delikten gelen başka bir yitik dolduruyordu.

"Bu delilik."

Bakışlarımı hızla dövüşenlerin arasında dolaştırarak Aron'ı aramaya başladım ve onu, tüm bu hengâmeyi gökyüzünün bir ucundan izlerken gördüm. Kaburgalarından çıkarak iki yana doğru açılmış buz kanatları, neredeyse beş metreye kadar uzanıyordu. Kurum siyahı saçları hafifçe esen rüzgârda dalgalanırken, kızıl altın renginde parlayan gözleri derinlerinde lav gibi kaynayan bir güç taşıyordu. O gözlere bakmak, cehennemin ağzından sızan ışığı görmek gibiydi; hem yakıcı hem de ihtişamlıydı.

Su Tanrısı'nın on metre kadar ötesinde ise siyahlar içinde bir adam duruyordu. Oldukça kaslı ve heybetli duran bu kişinin üzerinde obsidiyen renginde bir savaş zırhı vardı. Nasıl bu kadar net görebildiğimi bilemesem de zırhının üzerinde ölüm ve yıkımla ilgili birçok resim, iskelet kafaları ve unutulmaya yüz tutmuş semboller olduğunu ayırt edebiliyordum. Yüzü sert ve soğuk dururken, gözleri derin ve boştu. Sanki ölülerin dünyasına dair bir şeyler görebiliyormuş gibiydi. Kızıla çalan gözlerinin aklarındaki kılcal damarlar belirginleşerek şişmişti. Adamın beline dolanmış kara yılan, omzunun üzerinden Aron'a bakarken tıslayıp duruyordu.

"Kim o adam?"

Gökyüzünü izleyen Towa gözlerini kısarak adama bakarken, "Irkalya Krallığı'nın Ölüm Tanrısı Nergal," dedi. Ragnar ise ters bakışlarının arasından, "Aşağının Kraliçesi'nin bize ihanet edeceği başından belliydi," dedi.

Aşağının Kraliçesi... Ah, şimdi onların kim olduğunu hatırlamıştım.

Yeraltına düşünülenin aksine tek bir tanrı ve tanrıça hükmetmiyordu. Yeraltı, ölümle ve ruhlarla ilişkili tanrı ve tanrıçaların bölgelerine ayrılmıştı. Yozlaşmış tanrı ve tanrıcıların bölgesine ise karanlık, ölüm ve sonrasını yöneten Tanrıça Ereshkigal hükmediyordu. Bu yüzden ona *Aşağının Kraliçesi* deniliyordu. Kris'in bahsettiği Kur Mağarası da Irkalya Krallığı'nın sınırları içerisindeydi. Tanrı Nergal ise Tanrıça Ereshkigal'in kocasıydı. Ancak karısının gücüne ulaşamayan Nergal, krallıkta ikinci sıradaydı.

Karanlık Müritlerle işbirliği yaparak, sürgün edildikleri yerden çıkıp tekrar yeryüzüne hükmedebilmek için harekete geçmişlerdi.

"Ya yanındaki kadın? O Ereshkigal mi?" Kadının üzerinde askıları incilerden yapılmış, beyaz bir elbise vardı. Beline kadar uzanan mavi saçlarının bir kısmı toplanarak üzerine deniz kabukları, mercanlar ve parlak taşlar yerleştirilmişti. Kadının gözleri yeşil ve mavi renklerinin karışımı gibiydi. Pek de yeraltından gelmiş bir tanrıça gibi gözükmüyordu.

Towa'nın sesi Nergal'den bahsederken bu kadar soğuk çıkmazken, bu kadına gelince tamamen buz kesti. "O Taimat," dedi.

Başımı hızla ona çevirdim. Taimat mı? Tuz Denizi'nin Tanrıçası mı?

İnanamıyordum. "Aron'a ihanet mi etti?"

Bu zamana kadar hep, okyanus halkının Aron'a duyduğu saygıyı ve sevgiyi gördükten sonra onlardan birinin ihanetini duymak benim için sarsıcı olmuştu.

"Savaştayken kimin dost, kimin düşman olduğunu ayırt etmek zordur; herkes yalnızca çıkarları için mücadele eder." Ragnar, dost sandıklarımızın bir anda düşmanımıza dönüşebileceğini ve sırtımıza bıçak yemeden ihanetin ne olduğunu bilemeyeceğimizi söylüyordu.

Haklıydı ama halkına bu kadar değer veren Su Tanrısı'nın ihanete uğraması, öylece yenilir yutulur bir şey değildi.

"Zayıfsın." Nergal'in gözleri, Aron'ın boynundan gözünün altına doğru tırmanan siyah damarlara kaydı. "Zehirlendiğin dedikoduları doğruymuş demek. Bu haldeyken bana nasıl karşı koymayı düşünüyorsun?" derken sesi düz ve ifadesizdi. Sözlerinde ne alay vardı ne de kışkırtma. Sanki yalnızca bir gerçeği dile getiriyordu.

"Sizinle başa çıkmak için gücümün tamamına ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsunuz?" Aron'ın sesi sakin ama tüyler ürpertecek kadar güçlüydü. Taimat, Su Tanrısı'nın yıkılmaz duruşu karşısında kaşlarını çatarken, Nergal'in yüzündeki ifadesizlik hâlâ bozulmamıştı.

"Oyun oynamayı bırak, Su Tanrısı!" dedi Taimat sesi öfkeyle yükselirken. "Kimse tanrı zehriyle zehirlenmişken güçlerini kullanamaz!" Çünkü bu intihardan farksız olurdu.

Etrafında gürül gürül akmaya başlayan mavi aurayla birlikte, kızıl altın rengindeki gözleri kor gibi parlarken Aron, "Benim kim olduğumu unutmuşsunuz," dedi. Sesi ölümcül bir keskinlikle gökyüzünde yankılanırken, sol kolundaki dövme mavi bir ışıkla aydınlanarak parladı ve suya dönüşerek Aron'ın kolundan dışarı çıktı. Havada asılı duran su birikintisi şekil değiştirerek Su Tanrılarının nesilden nesle aktardığı kutsal silahı Trident'a dönüştü.

Yaklaşık iki metrelik boyu olan Trident'ın her bir dişi güçlü bir okyanus dalgası gibi sivri ve keskin bir şekilde uzanırken, parlak gümüş renkli sapına işlenmiş kıvrımlar suyun hareketini ve akışını simgeliyordu. Trident'in ortaya çıkışıyla birlikte, havadaki her bir su damlası titreşerek bu tanrı silahına tepki vermeye başladı.

Su Tanrısı'nın kolundaki dövme, başından beri Trident'ın ta kendisiydi ve Aron'ın bedeniyle bütünleşmişti.

Acele etmeden Trident'a uzanırken, "Ben ötekilerle kıyaslayabileceğiniz bir tanrı değilim," dedi. Hareketleri de sesi kadar durgun bir suyu yansıtıyordu ama o suyun ne zaman bir tayfun koparacağını bilemezdiniz. Sözleri kibirden değil, tamamen gerçeklikten geliyordu. Ateş Tanrısı ile savaşırken ona nasıl galip geldiğini ve Loki'nin bir an bile ona üstünlük kuramadığını kendi gözlerimle görmüştüm.

Karşısında ondan çok daha yaşlı bir tanrı ve tanrıça olsa da Aron'in onlardan daha güçlü olduğu gerçeği değişmiyordu. Eğer zehirlenmemiş olsaydı Su Tanrısı'nın karşısına çıkmaya cüret edemezlerdi. Kalbime dikenli bir tel gibi sarılan öfkem gittikçe büyüyordu.

Adil değildi.

"Yeryüzündeki bütün sulara hükmeden tanrının nasıl bir varlık olduğunu size bir kez daha hatırlatayım." Aron'ı dinlerken ikisinin de yüzünde çirkin ifadeler vardı. Sürekli aşağılanmak gururlarını zedeliyordu. Sonuçta onlar da birer tanrı ve tanrıçaydı; kutsanmayı, övgülerle yüceltilmeyi alışkanlık haline getirmiş varlıklardı. Fakat bu sadece gurur meselesi değildi. Ortamda ince ama belirgin bir tedirginlik seziliyordu. Su Tanrısı'nın baskın varlığı, zehirlenmiş olmasına rağmen hâlâ onları ezmeye yetiyordu.

Taimat dişlerini sıkarken, "Yerine geçtiğimde de böyle büyük sözler edebilecek misin bakalım?" dedi. Asırlardır gözü Su Tanrısı'nın tahtındaydı.

Aron elindeki Trident'ı hafifçe kaldırıp yere vurduğunda, gözlerindeki ışık arttı ve gökyüzünde su dalgaları belirmeye başladı. Dalgalar hızla genişleyerek sarayın ötesine dek yayıldı ve her yeri devasa bir gölge sardı. *Bu, sarayı örten suyun gölgesiydi.* Gözlerim fal taşı gibi açılırken, gökyüzünün bir anda sularla doluşunu nefesimi tutarak izledim.

Gökyüzünde olmalarına rağmen yitiklerin, Buz Muhafızlarının ve Büyücü Birliği'nin ayaklarının suya batışını hayretle izlerken, iblisler bile bu olağanüstü durum karşısında afalladı. Nergal ayaklarının altındaki suya kısa bir bakış atarak sessizliğini bozdu.

"Kendini öldürteceksin."

Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım.

Aron, duygusuz ve boş gözlerle Ölüm Tanrısı'na baktı. Zaten buraya onu öldürmek için gelmişlerdi. Bu sözler, anlamsız bir uyarıdan öteye gitmiyordu. Taimat, etrafını çevreleyen suyla birlikte kötücül bir kahkaha attı. "Suya hükmedebilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Buraya suyu çağırarak aslında benim işimi kolaylaştırdın!" dedi.

Mavi yeşil rengindeki gözleri parladığında, etrafında sahip olduğu su gücünün aurası dolaşmaya başladı. "Gözlerini derin uykundan aç ve çağrıma cevap ver! Tuz Denizi'nin Tanrıçası olarak suya emrediyorum!" diye haykırdı.

Ancak su ona yanıt vermedi.

Taimat şaşırarak bir kez daha denedi ama sonuç değişmedi. Yüzündeki ifade sertleşerek, "Neler oluyor? Su neden bana cevap vermiyor?" diye sorduğu sırada, suyun içinde yüzerek onlara doğru yaklaşan onlarca yüzgeci görünce dudaklarım aralandı. Hayalet gibi sessizce yüzen avcılar, suyun içinde neredeyse görünmez bir şekilde ilerliyorlardı.

Nergal ile Taimat, onları tehdit eden bir şeyler sezmişçesine taş kesildiler. Nergal hızla geri çekildi fakat Taimat canını kurtarmakta geç kaldı. Ayaklarının altındaki suyun derinliklerinden, devasa büyüklükte bir köpekbalığı hızla yüzeye çıktı. Bir metre genişliğindeki ağzını açarak Taimat'ı yuttu ve testere şeklinde tırtıklı dişlerini gürültüyle kapattı. Yedi metre uzunluğundaki devasa beyaz köpekbalığının gövdesi havada takla atarak tekrar suya dalarken, vücudumdan bir ürperti geçti.

Gelene kadar ne olduğunu anlamamıştım bile.

Büyük beyaz köpekbalığı suya düştüğünde, on metre yüksekliğe sıçrayan su bir dalga gibi yitiklerin, Buz Muhafızlarının ve büyücülerin üzerine

çarptı. Suya kapılanlar yüzünden gökyüzü karıştı ve ortalık tam bir kaosa döndü.

"Ahmak tanrıça, Aron'ın yarattığı suya emir verebileceğini sanacak kadar küstahsın." Sürekli Aron'ın yanında savaştıkları için az önce gerçekleşen türden birçok manzaraya alışmışlardı, bu yüzden gördüklerine tepki bile vermediler. Bense hâlâ köpekbalığının Taimat'ı yuttuğu sahnenin etkisi altındaydım.

Küçük tanrı ve tanrıçalar ile büyük tanrı ve tanrıçaların arasındaki fark buydu. Aron havadan bile su yaratabiliyordu, oysa tanrıça yalnızca etrafında su varsa onu kontrol edebilirdi. Küçük tanrı ve tanrıçalarla, kullanıcıların arasındaki fark ise kullandıkları gücün büyüklüğünde yatıyordu. Kullanıcılar devasa dalgalar yaratamazlardı ancak yeterince suya sahip olduklarında, küçük tanrı ve tanrıçalar bunu yapabilirlerdi.

Aron suydu.

Suyun ta kendisiydi.

Onun yarattığı suyu kullanabilmek, Aron'ın gücüne denk olmak demekti. Tanrıça daha en başından Su Tanrısı'nın gücünü kullanabileceğini düşünerek hata etmişti.

"Okyanus halkı ortaya çıktı." Dönüşüm geçiren köpekbalıkları, yitiklere saldırarak iblislerle savaşıyorlardı. Saklanan denizkızları ve adamları ise suyun dışına çıkarak avlarını gözlerine kestiriyor, sonra tekrar suya dalarak hedefledikleri yitiği ayaklarından yakalayıp onları suyun derinliklerine çekerek boğuyorlardı. Bazen pençelerinin ve dişlerinin de devreye girdiği oluyordu. Okyanus halkı birkaç türle sınırlı değildi, Aron zehirlendiği için azalan gücüyle ancak bu kadarını çağırabilmişti.

Maar'a gelen iblisler de zayıf değildi. Güçlerini kullanarak birçok okyanus halkını yaralamışlar, hatta öldürmüşlerdi. Zira onlar geldikleri yer kadar şer varlıklardı.

"Taimat öldü mü?"

"Sanmıyorum. O köpekbalığı, Lazar'dı. Muhtemelen Taimat'ı paraladıktan sonra onu Abis'e hapsedecek." Abis, okyanusun derinliklerinde yer alan bir zindandı. Bu zindana girdiğin anda kaçmak imkânsızdı çünkü bu yer aslında içinde ölümcül tehlikeler barındıran ayrı bir boyuttu.

Büyücü Birliği, Buz Muhafızları ve iblisler yeniden toparlanıp savaşa başladılar. Büyücüler yazdıkları ışık parşömenleriyle iblisleri geri çekilmeye zorlarken, Buz Muhafızları da onlara silahlarıyla destek oluyorlardı. Ancak okyanus halkının ortaya çıkışı, savaşın dengesini tamamen altüst etmişti.

Aron'ın zehirlendikten sonra güçlerini bu kadar kullanabileceğini hesap edemediklerinden dolayı Karanlık Müritlerin planları bozulmuştu.

Her şey bizim lehimize ilerliyorsa Nergal neden hâlâ bu kadar sakindi peki? Bununla ilgili içimde kötü bir his vardı.

Nergal, Aron'a bakarak, "Buraya senin için değil de diğer dört tanrıdan biri için gelseydim bu kadar tedbirli olmazdım. Bilmeni isterim ki o adamın aksine seni hiçbir zaman hafife almadım, Su Tanrısı. Çünkü senin aslında nasıl bir varlık olduğunu ve kanında neyi barındırdığını biliyorum," dedi. Ölüm Tanrısı'nın sözlerini dinlerken kaşlarımı çattım. O adam dediği kişi kimdi? Şu sürekli bahsettikleri Efendi olabilir miydi? Hem *kanında neyi barındırdığını biliyorum* derken ne demek istemişti?

"Bu kararımda ne kadar haklı olduğumu şimdi daha iyi görüyorum." Omzunun üzerinde duran yılanın başını severken, "Savaşı ağır yaralanmadan atlatabilirdin, tabii ben burada olmasaydım. Çok şanssızsın, gerçi yaşadığın onca şeyden sonra bu senin için yeni bir şey sayılmaz," dedi.

Ardından sakin tavrı bir anda değişti. "Burada öleceksin, Su Tanrısı!" Kızıl gözlerinde arzuyla yanan bir parıltı belirdi. "Seni öldürüp diğer tanrıların arasında yükseleceğim!" Beline sarılı kara yılan, gövdesini Nergal'den çözerek ondan ayrıldı ve kuyruğunun üstünde yükselirken ağzından çıkan çatallı diliyle tısladı. Yılan birden kara bir dumana dönüşerek dağıldı ve şekil değiştirerek siyah pelerinli, teninde yaralar açılmış bir adama dönüştü.

Bu bir yitikti, değil mi? Alnındaki yara şeklinde duran sembole baktım. Evet, yılana dönüşebilen bu adam bir iblise sahipti.

"Namter, Su Tanrısı'nın ruhunu yargılanması için huzuruma getir!"

"Namter mi dedi o!"

"Siktir! Lanet olasıca! Onu da mı yanında getirdin!"

"Ne? Neler oluyor! Kim o adam?"

Towa yüzünü saran kasvetle, "Namter, hastalık iblisine sahip bir yitik! O piç kurusu Nergal'in elçisi ve hizmetçisi!" dediğinde kanım ters yönde akmaya başladı sanki, vücudumda bir soğukluk hissettim.

Zehir de hastalığa girerdi, değil mi? Hayır, düşündüğüm şeyi yapacak olamazlardı.

Namter elini Su Tanrısı'na doğru uzattığı anda, içinde barınan iblisin sırtlanların gülüşünü andıran kıkırtıları tüm gökyüzünde yankılanmaya başladı. Namter'in elinden siyah dumanlar yükseldiğinde, Aron sanki duvara çarpmış gibi duraksadı ve ardından inleyerek iki büklüm oldu. Elindeki Trident'ı sıkan kolunun damarları ne kadar zorlandığını anlatırcasına kabararak belirirken, acıya katlanmak için ondan destek alıyordu. Bütün

vücudundan kara, sis gibi bir duman sızarak tütmeye başladı. Kan damarlarındaki zehir, Namter'in onu güçlendirmesiyle daha da kuvvetlenerek vücuduna yayılıyordu.

Su Tanrısı'nın üzerinden yükselen siyah dumandan zehir için feda edilen kişilerin çığlıkları, acı dolu haykırışları ve inlemeleri duyulmaya başladı. Yitiklerle savaşan okyanus halkı, Buz Muhafızları ve büyücüler yükselen seslerle birlikte gözlerini dehşetle açarak buldukları her fırsatta endişeyle Aron'a bakıyorlardı. Ancak iblisler, ona yardım etmelerine müsaade etmeyeceklerdi.

Amissalar, işaret alarak iblisler için söyledikleri ilahiyi daha da güçlendirip seslerini neredeyse her yerden duyurmayı başardılar. Onların ilahiyi güçlendirmesiyle birlikte yitiklerin içindeki iblisler, aldıkları enerjiyle kuvvetlenmiş ve bütün kötülükleriyle onlara saldırmaya başlamışlardı.

Her şey bu an içindi. Başından beri bu fırsatı kolluyorlardı. Aron'ı devirmek için zehri ona karşı kullanacaklardı.

Kalkandan çıkmak için ileri atıldığımda, Towa hızla kolumdan yakalayarak beni durdurdu. "Aklını mı kaçırdın? Nereye gidiyorsun!" dedi.

"Bırak beni! Aron'ı öldürecekler, bir şeyler yapmamız lazım!" diye bağırdım. Towa çaresiz kalmaktan nefret ederek dişlerini sıkarken, "Şu durumda Aron'a yaklaşamazsın! Tekrar mı zehirlenmek istiyorsun?" deyip beni sert bir dille uyardı.

Tartışmamızın arasına giren Caster, "Biz bile bir şey yapamazken sen ne yapabilirsin ki?" dedi. Bu sözler, yüzüme inen sert bir tokat kadar etkili olarak beni durdurdu. Göğsüme oturan taş, nefesimi sıkıştırsa da söylediklerinde haklıydı. Tanrıların arasındaki savaşa karışabilmem için ilk önce onlarla denk bir güce sahip olmam gerekiyordu.

Ragnar yüzünde sinsi bir sırıtışla, "Tartışmaya lüzum yok, Aron orada tek başına savaşmıyor," dedi. Bu sözleri duyduğumuz anda, üçümüz birden gökyüzüne baktık ve müthiş bir hızla Nemtar'a doğru yüzen bir gölgeyi fark ettik. Başta Lazar'ın geri geldiğini düşünsem de öyle olmadı. Bir saniye sonra o gölgeden dışarı fırlayan uzun bir kılıç, Nemtar'ın karnından girip sırtından çıkarak kan kusmasına neden oldu.

Yitik de Nergal de ne olduğunu anlayamadı.

Sırtında büyük, yüksek ve dik duran bir yüzgece sahip olan balığın ağzı, kılıç gibi uzun ve düzdü. Neredeyse üç metre boyunda olan yelken balığının üzerinde, ata binmiş gibi oturan bir denizadamı vardı. Denizadamı, yelken balığını ustaca yönlendirerek Nemtar'ı suyun derinliklerine çekti. Buna şahit olan Nergal'in yüzü ilk kez kardı ve gözlerinde bir anlık korku belirdi. "Hayır!" diye bağırdı fakat Nemtar çoktan sulara gömülmüştü.

Nemtar'ın tanrı zehri üzerindeki kontrolü ortadan kalktığında, Aron'ın etrafındaki kara dumanlar azalsa da tamamen kaybolmadı. Yüzüne kapattığı elini çekip, Ölüm Tanrısı'na bakarken bir gözakının karanlık tarafından tamamen yutulduğunu fark edince kalbim ağzıma geldi. Endişe içimi kemirip dururken, siyah kan damarları Aron'ın yüzünün büyük bir kısmını ele geçirdi. Kızıl altın rengindeki irisleri koyulaştığında içlerinde cehennem ateşleri yükseldi.

Aron'ın buz kanatları gerilerek saldırı için hazırlanırken Nergal şakağında atan öfke damarıyla birlikte, "Burada bittiğini mi sanıyorsun? Şu haline bak! Güçlerini daha fazla kullanırsan tanrı zehri yüzünden delireceksin!" diyerek kükredi fakat sözleri kızdırdığı tanrıya işlemiyordu. Bunun farkındalığıyla sıktığı yumruğu titrerken ilk geldiği zamanki sakinliğini tamamen yitirdi. Aşağılanmanın ve acizliğin verdiği sinir, öfkesini daha da artırıyordu.

Etrafında siyah ve yeşil karışımı bir aura dolaşmaya başladığında, "Seni hâlâ yenebilirim," dedi. Ardından gözleri kan çanağına dönerek, "Amissalar ritüeli daha yüksek sesle söyleyin! Her şey tanrıçanın gelişi için!" diye haykırdığında amissalar emrini yerine getirdiler. Gittikçe yükselen sesleri duyan Nergal kahkaha atıp, "İşte böyle!" diyerek kendi silahını çağırdı.

"Gel, Kara Dönüm!" Aurasından ayrılan siyah ve yeşil bir alev parçası avucunun içine konup büyüyerek iki metrelik bir orağa dönüştü.

Aron ona bakarak, "Zavallı," dedi. Ardından bir anda gözden kaybolup Nergal'in önünde belirdi. Trident'ı ona doğru savurduğunda, Nergal orağıyla onu durdurmaya çalıştı fakat Su Tanrısı'nın gücüne karşı gelemeyerek metrelerce öteye savruldu. Aron'ın Nergal ile savaşacak kadar gücünün kaldığını görsem de zehrin onu içten içe ne kadar mahvettiğini bilememek beni öldürüyordu.

Güçlerini çok fazla kullanmıştı.

Zehirlendikten sonra yaralarını iyileştirmek için bile güçlerini kullanmazken, önce Tuz Denizi'nin Tanrıçası ile şimdi de Ölüm Tanrısı'yla savaşmak için gücünün her damlasını harcıyordu.

İki tanrı arasındaki savaşa odaklandığımda, sunak bir kez daha kendini bana gösterdi ve hemen kayboldu. Aynı anda, kalkanın önünde bekleyen Su Muhafızlarından peş peşe uyarı sesleri yükseldi.

"Kerler burada!"

"Phonoiler geliyor!"

Bu sesleri duyan Towa kaşlarını çatarak, "Eğer onlar buradaysa galla iblisleri de yakınlardadır," dedi.

Bakışlarımı mor renkli şeffaf kalkanın ardına dikerek hızla bu tarafa gelen karaltılara göz attım. Gökyüzündeki savaş şiddetlenirken yeryüzündeki çatışma başlamak üzereydi.

Ψ

Ker olarak adlandırılan hayaletler kalkana ilk ulaşanlardı. Üzerlerinde eski ve yer yer paslanmış zırhlar vardı. Zırhların altındaki yırtık pırtık giysiler, sanki daha yeni kanla ıslanmış gibiydi. Kalkana yaklaşırken attıkları her adımda arkalarında kanlı ayak izleri bırakıyorlardı ve pençe şeklindeki uzun tırnaklarından da aynı şekilde yere kan damlaları düşüyordu.

Phonoilerle bazı benzerlikler taşısalar da kerler onlardan belirgin bir şekilde farklıydı. Cinayet ruhlarının aksine, insan suretine bürünmüşken bile kara bir sisle çevriliydiler. Phonoilere kıyasla, kendilerine ait olan yüzleri neredeyse iskelete dönmüştü.

Kerlerin gelişleriyle birlikte etrafı yoğun bir kan kokusu sardı. Havanın her köşesinden yayılan bu iğrenç koku, ortamı karanlık bir kasvetle doldurdu. Phonoilerin gelişiyse havadaki sıcaklığı aniden düşürüp etrafı korkutucu ağlama sesleriyle sardı.

Karman çorban olmuş uzun saçlarıyla kerlerden biri, ona baktığımı fark etti ve ağzından taşan sivri dişlerini bana göstererek şeytani bir şekilde gülümsedi.

Towa yanıma gelerek, "Onlar savaş meydanlarında ölülerin ruhlarını toplayan hayaletlerdir. Bu yüzden vahşet ruhları olarak da bilinirler," dedi. Eh, görünüşlerinden az önce bir savaştan çıkmış gibi durdukları aşikârdı. Demek savaş meydanlarında geziyorlardı...

Az önce bana alaycı bir gülümseme atan ker, kara bir sise dönüşerek tüm gücüyle kalkana çarptı. Çarpışmanın etkisiyle kalkan titreyip parıldarken, ker aldığı darbeyle geriye savrulsa da hemen toparlanıp tekrar saldırıya geçti. Onun bu hareketi diğer ker ve phonoilere saldırıya geçmeleri için işaret vermiş gibiydi. Sis ve kara küreye dönüşen hayaletler, art arda kalkana çarpmaya başladılar.

Etrafta yankılanan rahatsız edici gürültü, muhafızların üzerindeki gerilimi elle tutulur hale getiriyor, tedirginlikleri gözlerinden okunuyordu.

"Kalkanı kırmaya çalışıyorlar," diye mırıldandı Towa.

Ragnar gözlerini düşmana kilitleyerek, "Eğer içeri girerlerse işimiz biter. Sayıları çok fazla ve elimizdeki kutsal silahlar yetersiz, yine de üçümüz onları bir süre oyalayabiliriz. Asıl sorun galla iblisleri. Henüz ortaya çıkmadılar fakat tam bir baş belası olacakları kesin," dedi.

Towa, Ragnar'ın sözlerine karşılık olarak, "Buradalar. Az önce köşedeki ağacın dalının hareket ettiğini fark ettim. Görünmezlik büyüsü kullanıyorlar. Eğer kalkan çökerse ilk iş olarak muhafızların bedenlerini ele geçirip birbirlerine saldırtacaklar. Sonra hayatta kalan küçük bir azınlığı katliam yapmak için saraya sokacaklar," dedi.

İkisi de savaş alanına hâkim oldukları için düşmanın planını anında öngörebiliyorlardı. Yine de her konuştuklarında kalbim, olabilecekler hakkında duyduğum korkuyla hızla çarpıyordu.

Caster'ın acı dolu inlemesiyle birlikte üçümüz birden ona döndük. Göğsüne bastırdığı eli titriyor, elbisesini sıkıca kavrayan parmakları gittikçe daha da beyazlıyordu. Ağzının kenarından süzülen kanın çenesinden aşağıya ince bir çizgi halinde aktığını görünce leylaklarım endişeyle büyüdü. Ağzından kan geldiğine göre iç organları zarar görmüş olmalıydı.

Büyücü çektiği acıyı bastırmaya çalışarak, "Büyü sütunları! Onlara da saldırıyorlar!" dedi. Düzensiz nefeslerinin arasından çıkardığı her kelime boğuk ve sancılıydı.

Towa öfkesini zapt edemeyerek dişlerinin arasından tısladı. "Geberteceğim onları!" Birkaç adımda Caster'ın yanına vardı. Omzundan tutarak onun kendisine yaslanmasını sağladı.

Ragnar, "Caster, kalkan kırılmadan önce ne kadar dayanabilirsin?" diye sordu. Sesi soğukkanlıydı ama yüzündeki gergin ifade endişesini ele veriyordu.

Karanlık Müritler Maar'a geldiğinden beri Caster, Su Sarayı'nı koruyan devasa bir kalkan kurmuştu. Bu kalkan, aldığı tüm hasarı aralarındaki büyüsel bağ yüzünden büyücüye aktarıyordu. Saatlerdir kalkana enerji sağlıyor, aynı zamanda hasarın bedelini kendi vücuduyla ödüyordu. Hem enerjisi tükeniyordu hem de aldığı fiziksel darbeler dayanılmaz bir acıya yol açıyordu. Bu şekilde uzun süre dayanması imkânsızdı.

Towa, büyücünün çenesinden akan kanı koluna silerken Caster zorlukla nefes alarak başını kaldırdı. "Çok... fazla değil." Sesi güçsüz çıksa da pes edecek gibi durmuyordu. "Kalkanın zayıflığının büyü sütunları olduğunu keşfettiler. Eğer büyü sütunlarından... birini kırarlarsa tüm kalkan bozulur."

Kalkan bozulursa Aron öylece durup bunun olmasını seyretmeyecekti. Güçlerini kullanıp sarayı koruyacak yeni bir kalkan oluşturacaktı. Gökyüzünde yarattığı sular sürekli gücünü tüketirken, okyanus halkı da burada kalmak için yine onun gücünden faydalanıyordu. Bir yandan zehri bastırırken, diğer yandan Nergal ile savaşıyordu. Ölüm Tanrısı, her ne kadar küçük bir tanrı olsa da bu onun tanrı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ragnar

ve Towa bile iki tanrı arasındaki savaşa katılamayacaklarını söylerken, buna güçlerinin yetmeyeceğini bildiklerinden böyle konuşmuşlardı. Tüm bunların üstüne bir de sarayı koruma derdine düşerse... bedeni onca yükü bir arada kaldıramazdı.

Bir kez olsun içindeki tanrıyı uyandırmamıştı. Hayır... Daha doğru bir şekilde söylemek gerekirse, onu istese de uyandıramamıştı. Bunu yapamayışı bile ne kadar kritik bir durumda olduğunun açık bir göstergesiydi. Zehir, tanrı formuna geçmesini engelliyordu.

Bunun olmasına göz yumamazdım. Kalkanı ayakta tutmak için her ne gerekiyorsa yapmam gerekiyordu.

Aklıma gelen fikirle duraksadım. Loki tarafından kaçırıldığımda gelinin işareti devreye girerek, Ateş Tanrısı'ndan korunmam için beni içine alan bir su küresi oluşturmuştu. Eğer işareti uyandırmayı başarabilirsem... Hayır, gelinin işareti tüm sarayı koruyacak kadar büyük bir su küresi yaratacak güçte değildi. Üstelik, onu uyandırmayı başarıp başaramayacağım da muammaydı. Her seferinde beni korumak için kendi isteğiyle ortaya çıkmıştı.

Yanağımın içini dişledim. Bir şey olmalıydı, yapabileceğim herhangi bir şey!

Üçü bu işten nasıl çıkabileceklerine dair bir plan yapmaya çalışırken, kulaklarımdaki konuşma sesleri giderek boğuklaşmaya başladı ve kararan görüşümde bu sefer sunak yerine kapılar belirdi. Karanlıktaki altı kapı her zamanki gibi çember şeklinde sıralanmış duruyordu. İçlerinden biri altın sarısı bir aurayla ışıldamaya başladı. Sanki dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Bu kapı, demirkıynağı öldüren kapı değildi. Yeni kapının üzerinde duran kadın heykelindeki ipucunu görünce, bana anlatmak istediği şeyi fark ederek dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, ardından gülümsedim. *Bunu yapabilirdim!*

"Kalkanı bana bırakın," dediğim anda, tartışma sesleri aniden kesildi ve üçü de bana döndü.

"Ne demek, *kalkanı bana bırakın*?"

"Bana bırakın işte, kalkanı ben halledeceğim."

"Nasıl?"

"Şeşe Kuşları, Kaldera'ya saldırdığında diyara kalkanı kuran bendim ve bunu tek başıma yaptım. Şimdi de aynısını yapacağım."

Caster, "O zaman bilincin yerinde bile değildi. Nasıl yaptığını hatırlıyor musun ki?" diye sorduğunda, "Bana güvenin," diyerek bu konuyu daha fazla üstelememelerini sağladım.

Towa, "Yine de yeni bir kalkan kurmak, dışarıdaki hayaletleri ve iblisleri durdurmayacak," dedi. Ragnar da ona katılarak kafasını salladı. "İkimiz kalkandan dışarı çıkıp hayaletleri halledebiliriz. Fakat phonoiler ile galla iblisleri bizden saklanacaklardır. Onları son ana kadar hissedemediğimiz için tuzağa düşme riskimiz var."

Galla iblisleri ve phonoiler problem yaratıyorlardı ama bence asıl sorun onlar değildi.

"Hayaletlerdense önce amissaları durdurmamız gerektiğini düşünüyorum. Ritüel, yitiklere sürekli enerji akışı sağlıyor. Bu gücün kaynağını kesersek okyanus halkı, Buz Muhafızları ve Büyücü Birliği onları daha çabuk halleder. Sonra da hayaletler için bize yardım edebilirler."

"Güzel fikir ama phonoiler ile galla iblislerindeki sorun burada da geçerli. Ritüeli gerçekleştiren amissalar hem yerlerinden kıpırdayamadıkları hem de ilahiyi söylemeyi bırakamayacakları için kendilerinde görünmezlik ve ses gizliliği sağlayan bir büyü kullanıyorlar. Onları göremez ve duyamazken yerlerini nasıl tespit edeceğiz?"

Ragnar'ın sözlerini bitirmesiyle birlikte gözlerim sorusuna cevap verircesine tekrar kararda ve kapılar yeniden bana kendilerini gösterdi. Çember şeklinde dizilen kapılardan bana kalkan için yardım edecek olan hâlâ sarı bir aura yayarken, yeni bir kapının daha canlanarak altın sarısı bir aura yaymaya başladığını görünce şaşırdım.

Üçüncü kapının üzerindeki kadın heykelini gördüğüm anda, phonoileri küre şeklindeyken nasıl hissedebildiğimi anladım. Aklıma dolan bilgilerle birlikte başıma giren ağrıyla hafifçe yüzümü buruşturdum da kapının neler yapabileceğini öğrenince gözlerim hafifçe büyüdü.

Bu tuhaf bir his olsa da hayran kaldım.

Ragnar'a bakarak, "Phonoileri insan suretine bürünmeden önce hissedebildiğime defalarca kez şahit oldun. Eğer bunu amissaların üzerinde de yapabileceğimi söylersem, onları da halledebilir misiniz?" diye sorduğumda üçünün de belli etmeseler de kafalarında soru işaretlerinin belirdiğini ve bunu yapabilecek olmama şaşırdıklarını sezebiliyordum.

"Onların yerini bize söylersen amissalardan kısa sürede kurtulabiliriz."

Towa, Ragnar'ın söylediklerinden sonra memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Ama bunun için bizimle birlikte kalkandan dışarı çıkman gerekir ve bu iyi bir fikir değil," dedi. Hayaletler ve iblisler dışarıda cirit atarken bir de bana dikkat etmeleri gerekecekti. Çok kalabalık oldukları için en ufak bir dikkatsizliklerinde yaralanabileceğimden endişe ediyorlardı. Öncelikleri ben

olacağım için onların yaralanma olasılığı daha yüksekti aslında. Bu yüzden planıma pek gönüllü yaklaşmıyorlardı.

Caster, "Kalkandan dışarı çıkmasına gerek yok, sizinle buradan iletişim kurmasını sağlayabilirim," dedi. Büyücünün olaya karışmasıyla birlikte ikisi de sessiz bir onay verdi. O yapacağım diyorsa yapardı, Caster'ın büyüsü çok güçlüydü. Tek sorun, yeni bir büyüyü kaldırabilecek halinin olup olmadığıydı.

"Yine de amissaları durdurmaya çalışırken hayaletler ve iblisler öylece durup sizi izlemeyeceklerdir. Kalkanı kırmak için emir alsalar da öncelikleri amissaları korumak olacaktır çünkü yitiklerin kilit güçleri onlar. Hepsi birden üzerinize saldırırsa onları geçip amissalara ulaşmanız çok zamanınızı alır."

Zaman şu anda aleyhimize işlerken bunun gerçekleşmesi bizi *iyice* yavaşlatacaktı.

Towa, "Senin fikrin ne?" diye sordu. Caster'ın aklında bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Anlattıklarını sonuna kadar dinlediğimizde, büyücünün planı hepimizin aklına yattı. Yapacaklarımız üzerinde biraz daha fikir alışverişi yapıp, az sonra başlatacağımız planın ilk aşamasını gerçekleştirmek üzere harekete geçtik.

Kararlılıkla yumruğumu sıktım. Yeryüzündeki savaşı kazanmak istiyorlarsa önce bizi geçmek zorundaydılar.

Caster elini yukarı kaldırdığında, taş bir kürsü yer sarsılırken ağır bir gümbürtüyle zeminin içinden çıkarak yukarı yükseldi. O esnada parmağındaki uzay-boşluk yüzüğü mor bir ışık saçarak parladı ve kürsünün dört köşesinde sırayla kırmızı bir mum, bir kâse su, bir taş ve tütsü belirdi. Kürsünün tam ortasında ise soğuk bir şekilde parlayan bir kurukafa yer alıyordu.

Caster büyünün eski dilden gelen kadim kelamlarını mırıldanmaya devam ederken, belindeki kemere asılı bıçağı yavaşça kınından çekti ve keskin kenarını avucuna sürterek kana buladı. Koyu kırmızı kan, bıçağın üzerinden yavaşça süzülürken kanamaya devam eden avucunu kurukafanın üzerine götürdü. Bir damla kan kurukafanın göz çukuruna düştü, ardından bir diğeri.

Kanla lekeli bıçağı dikkatlice kurukafanın üstüne yerleştirdi. Bana bakarak, "Ben hazırım," dedi.

Kafamı sallayıp gözlerimi kapattığım anda, ruhumun derinliklerinde hazırda bekleyen kapıları gördüm. İçimde başarısız olacağımı fısıldayan küçük bir korku vardı. Fakat bu duygunun beni şüpheye düşürmesine izin vermeyerek onu susturdum. Derin bir nefes alıp verdiğim sırada iki kaşımın tam

ortasında beliren sıcaklık hissiyle etrafımı saran rüzgâr yumuşak bir şekilde saçlarımı dalgalandırmaya başladı. Her şey, o kapıyı ilk kez kullandığım günkü gibi ilerliyordu.

Kanın damarlarımda daha hızlı aktığını hissederken alnımdaki sıcaklık gözlerime ulaştı. Kirpik diplerimden mor ve leylak tonlarında bir ışık sızıyordu. Beni bekleyen kapıların tam ortasında dikilirken gücümün uyanmasıyla birlikte canlanıp etrafımda dönmeye başladılar.

İlkinin aksine bu sefer kontrol tamamen bendeydi.

Kalkan için bana yardım edecek kapının görüntüsünü gözlerimin önüne getirdim ve onu çağırmaya odaklandım. Sol elim yavaşça havaya kalktı ve dudaklarımdan şu sözler döküldü.

"வதேனையின் ஐந்தாவது வாசல் வரட்டும்,"*

Tanrı dilini ve amissaların ritüel için kullandıkları dili anlamama rağmen kapılardan birini çağırmak için kullandığım bu dili zihnim bana çevirmiyordu. Bunun nedeni muhtemelen Aron'ın bu dili bilmemesiydi. Gelinin işareti bana Su Tanrısı'na ait bazı özel güçler veriyordu. Üstelik bu güçlerin sayısı işaret güçlendikçe daha da artacaktı. Aron, zamanla tanrı dilini okuyup anlayabilir hale geleceğimi söylemişti ve haklı da çıkmıştı. Gelinin işareti evrim geçirdikten sonra Aron'ın bildiği bütün dilleri anlamamı sağlıyordu.

Kim bilir ne kadar eskiydi bu dil, Aron gibi bir tanrı bile onu bilmiyordu.

Konuşmamın bitmesiyle birlikte kapılar dönmeyi bıraktı. İçlerinden biri, diğerlerini geride bırakarak öne doğru çıktı. Etrafında altın sarısı bir aura dolaşıyordu. Bu kapı, bana kalkan için yardım edecek olandı.

Altı kapının üzerinde, altı farklı kadın heykeli duruyordu. Her biri, ait oldukları kapının gücüne ve özelliklerine dair ipuçları taşıyordu.

İlk açtığım kapının üzerindeki kadın heykeli, ağır bir savaş zırhı giymişti. Elinde tuttuğu zincirlerin uçları, keskin ok başları şeklindeydi ve savaşa çağıran bir kararlılık yayıyordu. Heykelin yüz ifadesi sertlik ve azimle oyulmuştu.

İkinci kapının üzerindeki kadın heykeli ise çok farklı bir görüntüye sahipti. Uzun, dalgalı saçları pelerininin başlığından dışarı taşarak beline kadar iniyordu. Kaburgalarından dışarı doğru çıkan iki görkemli kanat, gücün ve zarafetin birleşimini yansıtıyordu. Heykelin elinde tuttuğu büyük yuvarlak kalkan, kabartmalar ve eski yazılarla süslüydü. *Birincisi savaşmak, ikincisi korumak için buradaydı.*

* Beşinci ceza kapısı öne çıksın. (Ta.)

Söylemem gereken sıradaki cümle aklımda belirdiğinde, "கதவை திறக்கவும்,"* dedim.

Benim emrimle birlikte kapıyı saran şeffaf zincirler kırılarak dağıldı ve kayboldu. Kapı beni kör edecek güçte ışık saçmaya başlayınca kapalı duran gözlerimi açtım.

Kapı hemen önümde dikiliyordu.

Bu güce ilk kez tanık olan Ragnar, Caster ve Towa yoktan var olmuş gibi birden önlerinde beliren kapıya şaşkınlıkla bakakaldılar.

Towa ağzı açık şekilde tepki verdi. "Siktir!"

Ragnar'ın gözleri büyürken, "O ne lan öyle?" diye sordu.

Etrafımda dalgalanan altın sarısı auramdan kopan ışık taneleri gökyüzüne uçarken, kapı gürültüyle açılarak aralandı. O aralıktan yayılan yoğun ışıkla birlikte içimden çekilen enerjiyi hissettim. Caster'ın kurduğu mor renkli kalkandan çok daha büyük, altın sarısı bariyer yerden yükselerek kubbe biçimini alırken hep birlikte sarayı korumaya alışını izliyorduk.

Ortaya çıkan yeni büyü gücünü saniyesinde fark eden iki tanrının bakışları, anında bana döndü. Ölüm Tanrısı'nın etrafımda süzülen ışık tanelerine bakarken nutku tutuldu. Ardından gözleri en büyük düşmanını görür gibi sertçe kısıldı. Aron ise ne düşündüğünü belli etmiyordu. Bir gözünün akı tamamen kararırken, diğer gözakıysa buzla kaplıydı. Etrafındaki aura artık sudan değil, kar tanelerinden oluşuyordu. Gözleri bendeyken dudaklarımı kıpırdatarak, "Evimizi koruyacağım," dedim.

Sesim ona ulaşmasa da dudaklarımı onca mesafeye rağmen net bir şekilde okudu. Saatlerdir buzdağı kadar soğuk ve duygusuz olan yüzünde ilk kez bir çatlak oluştu ve dudaklarının köşesinde minik bir kıvrım belirdi.

Kalbim bu tebessümle birlikte sıkışarak hızla çarpmaya başlasa da ona bakarken tarifsiz bir acı hissettim. Diğer gözünü kaplayan buz da neyin nesiydi?

Hayır, şimdi bunun sırası değil. Önce savaşı bitirmeye odaklanmalıyım. Endişelerini sonraya sakla, Mana.

Derin bir nefes alıp Su Tanrısı'na çevrilmiş olan gözlerimi, büyük bir çabayla bizimkilere döndürdüm.

Tam Caster'a kalkanı indirebileceğini söyleyecekken, kapılar bir anda beni tekrar yanlarına çağırdı. Amissaları, galla iblislerini ve phonoilerin büyüsünü aşarak onları görmemi sağlayacak olan kapı, kalkanı kuran kapı gibi

* Kapıyı aç. (Ta.)

Ninova

öne çıktı. Bu kapının üzerindeki kadın, süslü ve şık bir elbise giyiyordu. Dizlerinin üstünde oturuyor, elleriyse gözlerini kapatıyordu.

Açılmak istiyordu. Benim onu çağırmamı bekleyemeyecek kadar büyük ne olmuştu ki?

Elimi kaldırdım. "மூன்றாவது பனொல்டி கேட் திறக்கப்படட்டும்."*

Diğerleri, neden tekrar farklı bir dille konuştuğumu anlamadıkları için bana baktılar.

İkinci kapı, ilk kapının yanında belirdi. Fakat ilkinin aksine, ikinci kapı açılmadı. Üzerindeki kadın heykeli kıpırdayarak ellerini kapattığı gözlerinden çekti. Heykelin gözleri sarı bir ışıkla dolarken görüşüm aniden değişti ve gözlerimin önünde, büyü sütunlarından birinin durduğu yer belirdi.

Büyü sütununu koruyan Su Muhafızlarından biri yerde kanlar içinde yatıyor, diğeri ise etrafını saran kerler ve phonoilerle dövüşüyordu. Hayaletlerle savaşan muhafızın her yerinde kerlerin pençeleriyle ve phonoilerin savaş aletleriyle açılan kesikler vardı. Kan sürekli bu yaralardan akıp durduğu için muhafız adeta kendi kanında yüzüyordu. Yorgunluktan değilse de kan kaybından bayılmak üzereydi.

Kerlerden biri, ayakta durmakta zorlanan Su Muhafızı'nın savunmasını delerek pençelerini boğazına geçirdi. İrkilerek bir adım geriye gittim. Su Muhafızı'nın boğazındaki beş derin yarıktan fışkıran kan, phonoiler ile kerlerin üzerine sıçradı ve onların gözlerinde zalimlikle parlayan bir ışık oluşturdu.

O kızıl ışık, ölüme ve yok oluşa karşı duydukları derin hazzı yansıtıyordu.

Muhafızın bakışlarında korku ve çaresizliğin karışımı bir duygu vardı. Birinin hayaletler tarafından vahşice öldürülmesini izlerken hiçbir şey yapamamak berbat bir histi.

İçimde bir hüzün ve öfke birikti. Benim evimde gerçekleştirdikleri bu vahşet cezasız kalmayacaktı.

Bunu onlara ödetecektim.

Su Muhafızı yere yığıldığında büyü sütunu korunmasız kaldı. Phonoilerden biri sütuna yaklaşarak elindeki gürzü üzerine indirmeye hazırlanırken telaşla bağırdım.

"Caster çabuk! Büyü kalkanını kaldır!"

Bağırmamla birlikte bir şeylerin yolunda olmadığını anlayan büyücü, anında büyü sütunlarıyla olan bağını kopardı fakat bir saniye de olsa geç

* Üçüncü ceza kapısı açılsın. (Ta.)

kaldı. Gürz büyü sütununa inerek derin, zikzaklı bir çatlak oluşturdu ve üzerindeki büyü harfleri hasar görerek söndü. O darbe hemen Caster'a yansıdı ve büyücü birden eğilerek kan kusmaya başladı.

Towa, çay kırmızısı gözlerinde beliren dehşetle donakaldı. Bakışlarındaki korku onu bir saniye bile olsa hareketsiz kıldı. Caster'ın kan yüzünden boğuluyor gibi çıkardığı boğuk sesleri duyunca ancak kendine geldi. Anında büyücünün kusmasına yardımcı olurken bir yandan onu böyle görmenin ızdırabını yaşıyor, diğer yandan da boynunda öfkeden beliren damarla hayaletlere sövüp duruyordu. Caster o kadar güçlü bir darbe almıştı ki birkaç saniye doğrulacak gücü bile bulamamıştı.

"Hepinizi paramparça edeceğim! Öyle ki bir daha hapsolduğunuz mağaradan kafanızı dışarı çıkarmaya cesaret edemeyeceksiniz! Lanet olası sikikler!"

"Sakin ol biraz." Ragnar, hayaletlerle savaşırken Towa öfkesine yenilip yanlış bir şey yapmasın diye ona sakin olmasını söylese de nafileydi.

"Sakin falan olamam! O ölemeyen piç kurularının teker teker mezarlarını bulup cesetlerini diri diri yakacağım! Sonra da onları ölmek için yalvartacağım!"

Yavaşça doğrulmaya çalışan Caster, zorlanarak yüzünü kaldırdı ve bana doğru baktı.

"Ben iyiyim, devam... edelim."

Towa duyduğu şeyle birlikte hışımla büyücüye döndü. "Ne demek *devam edelim*! Bu haldeyken bir de ruh bağlama büyüsü mü yapacaksın! Sen beni delirtmek mi istiyorsun!"

Caster, Towa'nın gömleğini tutarken, "Bundan çok daha ağırlarını yaşadığımı biliyorsun," dedi. Towa bu sözlerle ikna olmasa da bir şekilde sinirini bastırarak, "Kan kustun," dedi.

Bu gerçeği dile getirmeye bile dayanamıyormuş gibi bir ifadesi vardı.

Caster dudaklarına bulaşan kanı pelerininin koluna silerek, "Beni daha sonra azarlamana izin vereceğim, o yüzden şimdi bırak da işimi yapayım," dedi. Caster birden öyle kan kusunca taş kesilsem de atışmaya başladıklarını görünce girdiğim şoku atlatmayı başardım.

İkisinin arasındaki ilişkiyi bir türlü anlayamıyordum. Sevgili değillerdi ama sevgili gibi davranıyorlardı. Arkadaşlar desem, hiçbir arkadaş birbirine böyle yoğun duygularla bakmazdı. Sevgileri karşılıklıysa neden ilişkilerine bir isim koymuyorlardı?

Towa istemese de Caster'a izin vermek zorunda kaldı. Hangimiz sevdiğimiz kişiyi, canının yanacağını bile bile tehlikeye atmak isterdi ki? Ben

istemezdim, Towa da istemiyordu ama içinde bulunduğumuz koşullar bizi bunu yapmaya mecbur bırakıyordu.

Caster, tören kürsüsünün önüne geçtiğinde iyi olduğundan emin olamasam da Towa ile Ragnar'a bakarak, "Hazırlanın başlıyoruz," dedim.

Kalkanın içindeki Su Muhafızları silahlarını kaldırarak savunma pozisyonuna geçtiler. Bu sırada Caster, tören kürsüsündeki kırmızı mumu yakmaya hazırlanıyordu. Uzay-boşluk yüzüğünden küçük bir kibrit kutusu çıkardı. Kutuyu açıp içinden bir kibrit aldı ve yakarak mumu tutuşturdu. Yanan kibriti üfleyerek söndürdükten sonra dudakları kıpırdanarak büyüyü mırıldanmaya başladı.

Ragnar ve Towa kutsanmış silahlarını sıkıca kavradı, tetikte bekliyorlardı. "Çok fazla vaktiniz yok. Kalkanı uzun süre inik tutamayız. Elimizden geldiğince hayaletleri ve iblisleri tören kürsüsündeki tuzağa çekeceğiz, sonrası sizde."

Towa sertçe kaşlarını çatarak, "Sen orasını düşünme," dedi. Çay kırmızıları intikam yemini edercesine parlıyordu. "Hepsinin içlerinden geçeceğim."

Caster, üzerine kırmızı bir boyayla -umarım boyadır- beş köşeli büyü çemberi çizilmiş ve karmaşık büyü sembolleriyle dolu kara kutuyu yüzüğünden çıkararak kurukafanın yanına koydu.

Hayaletleri ve iblisleri bu kutuya hapsedecekti.

Kalkan büyüsünü bozduktan sonra kaybolan mor renkli aurası, yeniden ortaya çıkarak etrafını sardı. Kutunun kapağını açmaya hazır olduğunu göstermek için kafasını hafifçe salladı. İşareti görür görmez, "Kalkanı indir!" diye emir verdim.

Kalkan kapısı, emrimle birlikte sarayın çevresini saran bariyeri indirmeye başladığında Towa ve Ragnar yaydan fırlayan ok gibi ileri atılarak kalkandan dışarı çıktı. Su Muhafızları ise kalkandan içeri giren ağlama ve çığlık sesleriyle birlikte saldırıya geçen hayalet ve iblislerle mücadele ediyorlardı.

Galla iblisleri görünmezlik yeteneklerinden faydalanarak muhafızların bedenlerini ele geçirmeye başladığında, muhafızlardan tuhaf sesler ve inilti-ler yükseldi. Yere yığılanların ağızlarından iblislere direndikleri için köpükler çıkıyordu. Galla iblislerinin de burada olduklarından emin olduğumuz anda, Caster kara kutunun kapağını açtı. Kapak açılır açılmaz tören kürsüsü uyandı. Kutunun üzerindeki semboller ve çember parlamaya başladı. Kutu dışarıdaki havayı vakumlayarak içine çekiyordu. Kuvvetli rüzgâr muhafızlara ve bize dokunmuyor; phonoiler, kerler ve galla iblisleri ise bu akıma kapılarak kutunun içine doğru çekiliyordu.

Bazı kerler, çığlık çığlığa kara kutuya direnmeye çalışarak pençelerini zemine geçirip yerde derin tırmık izleri oluşturseler da akıma kapılmaktan kurtulamadılar. Ele geçirilen muhafızlar diğer muhafızlara saldırırken, aniden donakaldılar ve birer birer kendilerinden geçerek yere düştüler. Onları kontrol eden iblisler de kutunun çekiminden kaçamadılar.

Ruh bağlama ritüeli.

Caster; phonoiler, kerler ve galla iblislerini kutuya hapsetmek için bir tören kürsüsü kurmuştu. Kürsüye yerleştirdiği malzemelerse hapsedilecek hayaletleri ve iblisleri temsil eden nesnelerden oluşuyordu. Phonoiler için kanla lekeli bir bıçak, kerler ve galla iblisleri için kurukafa yerleştirmişti. Dışarıda çok fazla hayalet ve iblis olduğundan tören kürsüsünü güçlendirmek amacıyla ritüele tanrıları temsil edecek ögeler de eklemişti. Kırmızı mum ateşi, kâse suyu, taş toprağı, tütsü ise havayı simgeliyordu.

Mumdaki ateş aniden patlayarak daha da kuvvetle yanmaya başladı. Erimiş kırmızı damlalar mumu tutan zemine peş peşe akarken, kâsenin içindeki su hareketlenip baloncuklar halinde havaya yükseliyordu. Aynı anda yanan tütsüden çıkan beyaz duman giderek kalınlaştı ve tören kürsüsünün üzerinde küçük bir bulut yarattı. Ritüelin etkisiyle taş titriyor, sanki bu gücün yoğunluğuna daha fazla dayanamayacakmış gibi ince ince sallanıyordu.

Son iblisler ve hayaletler de haykırarak kara kutuya girdiğinde, Caster kutunun kapağını sert bir *güm* sesiyle kapattı. Tören kürsüsünün üzerinde dönen kuvvetli rüzgâr, kutunun kapanmasıyla birlikte dinerek durdu. Büyücünün kutuyu mühürlediğini gördüğümde kapıya dönerek, "Kalkanı yükselt!" emrini verdim.

Altın sarısı bariyer bir dalga gibi hızla yayılarak sarayı yeniden kuşattı. O sırada, Caster'ın iblisleri ve hayaletleri hapsettiği kutunun üzerindeki parlak çember ve mistik semboller birer birer sönerek eski cansız hallerine geri dönmeye başladı.

Ker, phonoi ve galla iblislerinin dışarı çıkmak için kutuya çaresizce vurmaları, korkunç çığlıkları ve yankılanan bağırışları bir süre devam etti. Sembollerin tamamen sönmesiyle birlikte bu sesler de birer birer kaybolmuştu.

Duraksadık. Caster'la göz göze geldiğimizde ikimiz de aynı duyguyu taşıyorduk; şaşkınlık. Başarmıştık! Hayaletler ve iblisler... Hepsi gitmişti. Şaşkınlığımdan sıyrılarak hemen muhafızlara baktım.

İblislerin ve hayaletlerin saldırılarından sağ çıkan muhafızları, "Savaş henüz bitmedi! Dikkatinizi kaybetmeyin!" diye uyardım. Ardından hafif yaralı olanlara dönerek, "Bayılanları şifahaneye taşıyın! Siz de gidip büyücü

hekimlere kendinizi gösterin. Tedaviden sonra hâlâ savaşabilecek durumda olanlar hemen geri dönsün!" dedim.

Emirlerim üzerine hafif yaralı Su Muhafızları, galla iblislerinin etkisiyle bayılan arkadaşlarını omuzlayarak saraya doğru taşıdı. Geriye kalanlarsa vakit kaybetmeden toparlanıp kalkanın önünde tekrar saf tuttular.

Caster yanıma gelerek elini omzuma koyup, "Sırada amissaları durdurmak var," derken mor renkli aurası yeniden etrafında dalga dalga yayılmaya başladı. Towa ve Ragnar'la iletişimimi sağlayacağı için yeni bir büyü yapmaya hazırlanıyordu.

Bana büyü sütununda gerçekleşen olayı gösteren kapı, işini bitirdiğinde ellerini tekrar gözlerine kapattı. Bakışlarımı ona çevirdiğim gibi tekrar harekete geçerek ellerini gözlerinden çekti ve boş göz çukurları altın sarısı bir ışıkla doldu. Gözlerimin önüne Towa ile Ragnar'ın görüntüsü geldi. İkiye ayrılmış, etrafı didik didik arıyorlardı.

Amissaların iblisler için söylediği ürkütücü ilahi, enseme biri soğuk nefesini üfürüyormuş gibi diken üzerinde hissettiriyordu. O dikenin ucu sürekli beni dürterek amissaları durdurmam için bir şeyler yapmamı söylüyordu. Bu güdüye karşı koymaksa her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Sesler kalın, boğuk ve iblislerin dilinde yankılanıyordu. Ancak en rahatsız edici olanı, bu seslerin dört bir yandan aynı anda gelmesiydi.

Towa ve Ragnar, ne kadar çabalasalar da amissaların yerini tespit edemiyordu. Seslerin kaynağı belirsizdi. Yankılar onları karanlık bir labirentin içine çekiyor gibiydi.

Bense onların aksine amissaları hem görebilir hem de seslerinin nereden geldiğini ayırt edebilirdim.

Towa'nın yaklaşık otuz metre ilerisinde, siyah pelerin giyen bir kadının durduğunu gördüm. İşte biri buradaydı! Boynunda büyüsel semboller bulunan kalın zincirler ve parmaklarında da benzer yüzükler vardı. Pelerini yüzünü gizliyor olsa da başlığından dışarı çıkan sarı saçları gözler önündeydi.

Kadın etrafına kara bir aura yayıyor, ayaklarının altında siyah bir büyü çemberi dönüyordu. Çember karanlık bir ışık saçıyordu. Yaptıkları büyü o kadar tehlikeliydi ki çevresini saran hava bile bu gücün etkisiyle bükülüyordu. Amissa çemberin tam ortasında duruyor, yüksek sesle ilahisini söylüyordu.

Bedeninden dışarı çıkan ince, parlak, beyaz iplikleri görünce kaşlarımı hafifçe çattım. *Bunlar ruh iplikleriydi.* Ruhu binlerce parçaya ayrılıyordu... Ritüel, onun enerjisini emerek devamlılığı sağlıyordu. Aynı anda iblislere hediye ettiği ruhu etrafını saran kara aura tarafından yavaşça tüketiliyordu.

O aura amissaya değil, iblislere aitti. Amissa her geçen saniye daha da zayıflıyor, gücü tükeniyordu. Buna rağmen aklından durmak geçmiyordu.

Aralarındaki mesafe azalsa da Towa onu fark etmedi.

"On metre kadar ileride art arda dizilen çalıları görüyor musun? İlk amissa, ikinci çalının hemen yanında duruyor." Caster'ın büyüsü sayesinde beni duyan Towa duraksayarak çevresine dikkatle bakmaya başladı. Ardından mızrağını hazırlayarak hızla çalılara doğru koştu.

Birinci çalıyı geçip ikinci çalıya ulaştığında, mızrağını ellerinin arasında döndürüp havaya doğru saplama hareketi yaptı. Kızıl mızrak, amissanın sırtından girerek göğsünden dışarı çıkarken amissadan kan fışkırdı. Ayaklarının altında dönen kara büyü çemberi, ilahiyi söylemeyi kesmesiyle birlikte dönmeyi bıraktı ve saçtığı ışık sönerek yerin altına çekildi. Amissanın etrafındaki kara aura zayıflayarak yok olduğunda, büyücünün üzerindeki büyü de kayboldu ve amissa tekrar görünür hale geldi.

Towa, mızrağını amissanın sırtından çektiğinde kara büyücünün cesedi yere düştü. Mızrağını yana savurarak üzerindeki kanı temizledi ve bir an bile duraksamadan tekrar koşmaya başladı.

İlk amissanın işi bittiğinde, görüşüm değişerek bu sefer beni Ragnar'ın olduğu yere götürdü. Beyaz Şeytan, elindeki palayla koşarken onun yakınlarındaki ikinci amissa elli metre ilerisindeydi. Bu amissa, kuzey cephesindeki büyü sütununun yanında yer alıyordu ve sütunu korumak için bekleyen Su Muhafızları ondan yalnızca beş metre uzaklıkta duruyordu. Su Muhafızları etraflarını dikkatlice gözetirken yakınlarında bir amissa olduğunun farkında bile değillerdi.

"Ragnar, amissa kuzeydeki ilk sütunun yanında."

"Tamamdır." Ragnar'ın hızını artırarak sütuna doğru koşuşunu izlerken, amissanın ayaklarının altındaki çember birden güçlenerek siyah bir ışık saçtı. İlahi söyleyen amissanın bedeninden beyaz iplikler çıkmayı bıraktı ve kara büyücü aniden yere yığıldı. Siyah çember birkaç saniye daha parladıktan sonra kendi kendine yerin altına çekildi.

Kahretsin! Geç kalmıştık. İblisler bizden önce davranarak amissanın ruhunu yemişti.

"Ragnar başka bir yere git. Sütunun oradaki amissa öldü."

Ragnar, bu haberle birlikte kaşlarını çatsa da hızla yönünü değiştirdi ve farklı bir yere doğru koşmaya başladı. Amissanın ölümünün altında yatan sebebi bildiğinden ona nasıl öldüğünü açıklama gereği duymadım.

Kırk dakika içinde on iki amissa tespit edip bunlardan dokuzunu öldürmeyi başarmıştık. Geriye kalan üçü de iblislerin acımasız ziyafetine kurban gitmişti.

Dokuz amissa az bir sayı değildi ve bunun etkisi hemen gökyüzündeki savaşta hissedildi. Yitikler, azalan enerji nedeniyle daha hantal hareket etmeye başladı. Zaten iblislerin güçlerini kullananlar da büyük kayıplar verdiler.

İblisleri yüzünden ruhu tüketilen yitiklerin cesetleri yağmur gibi gökyüzünden aşağı yağıyordu. Büyücüler ışık parşömenleriyle onları kör ederken, bir yandan da büyüleriyle Buz Muhafızlarının uçmalarını sağlıyorlardı. Büyücülerin hem kendileri için hem de onlar için kullandıkları büyü, güç rezervlerini hızla boşaltıyordu. Buna karşın düşmanlarının enerjileri sürekli yenileniyordu, bu yüzden geri plana itiliyorlardı. Okyanus halkı olmasaydı çoktan savaşacak güçleri biterdi. Fakat şimdi işler tersine dönmüştü. Amissaların yokluğu onları zayıflatmaya başlamıştı.

Ragnar'ın boğazını kestiği amissanın ölmeden önce attığı çığlık, Aron'la savaşan Nergal'i sabrının sonuna getirdi. Başından beri yitiklerin güçlerindeki değişimin farkındaydı ancak karşısında dört büyük tanrıdan biri varken ölmek istemiyorsa onlarla ilgilenemezdi. Fakat bu tehdidi daha fazla görmezden gelirse yitikleri tamamen kaybedecekti. Elindeki orakla Aron'a saldırıp onun geri çekilmesini sağladıktan sonra kendisi de biraz uzaklaştı.

Nergal dişlerini sıkarak, "Gücümü Irkalya'ya döndüğüm ana saklamak istiyordum fakat bu böyle olmayacak," dedi. Etrafındaki siyah ve içinde yeşil şeritleri olan aura, büyüyerek Nergal'i sarınca tüm gökyüzünde devasa bir patlama meydana geldi. Bedeninden çıkan, halka şeklinde bir auraya dönüşen siyah şok dalgası gökyüzünü ve yeryüzünü süpürürken; ağaçlar çıkan rüzgârın etkisiyle neredeyse köklerinden kopacaklardı. Karanlık dalganın hışımla bu tarafa geldiği sırada Caster endişeyle, "Ragnar ve Towa kalkanın dışındalar!" diye bağırdı. Bunun üzerine hemen kalkan kapısına dönerek, "Onları koru!" diye bağırdım.

Her şeyi görmemi sağlayan kapı sayesinde, kalkan kapısının Ragnar ve Towa'nın önünde şakayık çiçeği şeklinde kalkanlar oluşturduğunu gördüm. Çiçeklerin taçyaprakları açılarak büyüdü ve karanlık dalgayı karşıladı. Dalga, çiçeklerin yanından geçerek hızla sarayı koruyan kalkana çarptığında aldığım darbeyle birlikte nefesim kesildi.

Yıkıcı güç, kalkanı titretirken zemin de onunla birlikte deprem oluyormuş gibi sallanıyordu. Boğazımdan yukarı tırmandığını hissettiğim kanı yutkunarak geri gönderirken, hissettiğim acı ve baskı vücudumun sınırlarını zorluyordu. Towa ve Ragnar, şakayık kalkanlarının korumasına rağmen neredeyse yere devrileceklerdi. Ayakta durmam imkânsız hale gelince Caster

anında bana destek olarak endişeyle, "Mana iyi misin?" diye sordu. Sarsıntı durduğunda, şok dalgası ilerleyerek sarayın arkasındaki dağa çarptı ve dağın yüzeyinde gerçekleştirdiği patlamayla dev bir yarık açtı.

Bir anlığına gerçekten öleceğimi düşünmüştüm. *İç kanamam yoktur umarım.*

"Ben... iyiyim. Ama o da neydi öyle?" dedim zorlanarak.

"Nergal, tanrı suretine bürünüyor." *Ne? Olamaz!*

Kendi halimi unutup bakışlarımı hızla gökyüzüne çevirdim. Büyücüler, yaklaşan şok dalgasına karşı birleşip bir büyü kalkanı oluşturmayı başardılar ancak çarpışmanın etkisiyle kalkan birden fazla yerinden çatladı. Kırılan parçalar gökyüzünden aşağıya doğru dökülüyordu. Bazı büyücüler baygın düştü, kimileri ise kan tükürerek son anda diğer büyücüler ve Buz Muhafızları tarafından tutuldu.

Bu halde gökyüzündeki savaşa devam etmeleri imkânsızdı.

Yitikler, iblislerin koruması altında oldukları için büyük ölçüde zarar görmediler. Buz Muhafızları, büyücülerin arkasına çekilip siper aldılar. Onlar için de büyücüler olmadan savaşmak mümkün değildi.

Okyanus halkı ise çoktan suyun derinliklerine çekilip dalgaların arasında kaybolmuştu.

Küçük bir tanrı bile olsa ilahi forma bürünerek yarattığı şok dalgası, savaşın seyrini tamamen onların lehine çevirdi.

Ölüm Tanrısı'nı saran siyah-yeşil auranın içinden dışarı çıkan kol ve bacaklar küllerle kaplıydı. Teni tamamen bu küllere bulanmış, derisi yer yer kararıp yanmıştı. Ona baktığımda, şöminede sönmeye yüz tutmuş gri kömürlerin arasındaki donuk, solgun ateşler aklıma geldi.

Aurası derisinden içeri çekilince nihayet tamamen ortaya çıkan Nergal'in göz çukurları, dipsiz birer kuyu gibi yeraltı dünyasının karanlığı kadar kapkara ve bomboştu. Ancak o boşluğun derinliklerinde iki küçük alev titreşiyordu. Zırhı değişmedi fakat saçları beline dek uzamıştı ve çürümüş et parçalarını andırıyordu; solgun, kokuşmuş ve lime lime. Son olarak kafasında koç boynuzlarını andıran iki büyük, eğri boynuz vardı.

Ölümün suretinin küçük bir parçası tam karşımızdaydı.

Nergal'den yayılan ölülerin azap dolu çığlıkları, derin uğultular ve çaresiz ağlama sesleri duyuluyordu. Onun tanrı formuna girmesiyle zırhındaki hayaletler birer birer canlanarak titriyor, çaresizce kıvranıyorlardı. Zırhın her bir yarığı, bir mezarın çatlağı gibi görünüyordu. İçinden ölülerin ruhları inleyerek çıkmak için çırpınıyor gibiydi.

İçimi delik deşik eden korkuyla birlikte Aron'a baktım. Bunun olmasından korkuyordum.

Nergal, elinde daha güçlü ve korkutucu bir varlık haline gelen kara orağı tehditkâr bir şekilde Su Tanrısı'na doğru uzatarak gülümsedi. Kulaklarına dek genişleyen bu gülümseme, yüzüne ürkütücü bir ifade katıyordu. Beyaz dişleri, kemikten yontulmuş gibi pürüzsüz ve sert görünüyordu ancak köpekdişleri diğerlerinden bir tık daha uzun ve sivriydi.

"Gözlerindeki şu aşağılayıcı bakışları orağımla kazıyıp yuvalarından çıkaracağım, sonra da boynuma kolye gibi asacağım. Yeraltındakiler o gözleri hemen tanıyacaklar ve her baktıklarında, seni kimin devirdiğini hatırlayarak bana boyun eğecekler."

Attığı kahkahayla birlikte gökyüzündeki yitiklerin içlerindeki iblisler de onun gülüşüne katıldılar. Sesler o kadar ürkütücüydü ki etrafa umutsuzluk ve korku yayıyorlardı. Daha hiçbir şey bitmeden zafer onlarınmış gibi davranıyorlardı.

Nergal, Aron'ın sinirlenmek şöyle dursun ona cevap dahi vermediğini görünce, "Sadece zaman meselesi," dedi. Gülümsemesi daha da genişleyerek yüzünü korkunç bir hale soktu. "Şu haline bir bak. Tanrı zehriyle zehirlenmenin üzerinden çok geçmiş. Zehir, kan damarlarına işlemiş bile! Zaten ölümün eşiğindeyken, kutsal gücünü kullanıp zehri daha da vahşileştirdiğini biliyorsun. Dışarıdan iyiymiş gibi davranabilirsin ama içinde yükselen ölümü benden saklayamazsın!" Alaycı ve düzenbazdı!

Hayır. Doğru değil, yalan söylüyor!

"Tanrılar bile düşer." Şu anki durumlarına gönderme yaparak, "Zaman, hangimizin hayatta kalacağını gösterecek ve ölüm olan ben, oldukça sabırlı bir tanrıyımdır," dedi. Gözlerinde, beklediği sona doğru yaklaşan karanlığın içindeki ateş harlanarak parladı.

"Ne çok konuştun." Aron elindeki Trident'i yukarı kaldırır kaldırmaz, gökyüzündeki su aniden tepki vererek dalgalanmaya başladı. Etrafında çoğalan kar tanelerinin arasında bir kez daha su hayat buldu. Aron'ın gözbebekleri yoğun bir kızıl ışıkla parlamaya başladığında, büyücüler ve Buz Muhafızları anında geri çekildiler. Su kabarıp yükseliyordu.

Yüzünün sol kısmını tamamen kaplayan siyah kılcal damarlar, yukarı tırmanarak gözlerini aşıp alnına kadar ulaştı. Aron, Nergal'e bakarken, "Ölümün senin üzerinde hükmü olsa da senin, ölümün üzerindeki hükmün okyanustaki bir kum tanesi kadar," dedi. Onun kudretini taşıyan sözleri yükselen dalgaları öfkeyle kabartırken, "Gerçek ölümün ne olduğunu hiç tatmamış zayıf bir tanrının, beni öldürmeye gücü yetmez," diye devam

etti. Kabaran sular, Nergal'in çevresini sararak dönmeye başlarken Nergal inançsızlıkla onu kuşatan sulara bakarak, "Nasıl? Nasıl zehirle bile bu kadar güçlü olabilirsin?" diye bağırdı.

Az önceki özgüveni yerle bir olmuştu.

Zaman, Aron için geri sayım başlatsa da onun gücünü bağlayamıyordu.

Kükreyen sular dönerek Ölüm Tanrısı'nı çevreleyen bir duvar örmeye başladığında, Nergal öfkeyle burnundan soluyarak orağıyla suya saldırdı. "Hayır, bunu kabul edemem! Zafer benim olacak! Irkalya'da baştanrı ben olacağım!" Orak, suyu defalarca kesse de su anında kendini yenileyerek Nergal'in gücünü boşa çıkartıyordu. Yükselen su, devasa bir su kasırgasına dönüşerek Nergal'i yutmaya başladığında Aron'ın bakışlarında cehennemin kapısı aralandı.

O cehennem, Ölüm Tanrısı'nın cezası için yükseldi.

Hükümran oydu.

Kudret oydu.

Tanrı oydu.

"Hayır! Hayır! Ben ölümüm! Beni öldüremezsin!"

Kasırganın boyutu Nergal'i içine alarak on metreyi aştığında, Ölüm Tanrısı'nın acı dolu kükreyişi tüm gökyüzünde bir süre yankılandıktan sonra dindi. Su kasırgasının yarattığı rüzgâr, havada tek başına dikilen Su Tanrısı'nın kurum siyahı rengindeki saçlarını ve kıyafetlerini dalgalandırıyordu.

Orada yalnız başına dikilen tanrının görüntüsü içimi sızlattı. Savaşı kazanmıştık ama bu zaferin bedeli çok ağırdı.

Her şey o saniyede gerçekleşti, bir nefes aralığında. Nergal'i öldüren su kasırgası dağılarak gökyüzüne karıştı.

Aron'ın etrafındaki kar ve suyla çevrili auraya karanlık karıştığında, gerisinin gelmesi de uzun sürmedi. Zehri daha fazla geride tutamıyordu. Ortaya çıkan zehir, aurasını tamamen siyaha boyadığında bedeninden sis şeklinde dumanlar çıkmaya başladı. Aron, çektiği acıyla inleyerek elini yüzüne kapattığında buzla kaplanan gözakı da siyaha döndü. Derisinde yer yer beliren buz donukları ise büyüyerek uzuvlarında genişliyordu.

Trident elinden kayarak düştü. Üç çatallı mızrak bir süre aşağıya düştükten sonra mavi bir parıltıyla birlikte gözden kayboldu. İçimi kaplayan derin korkuyla, "Aron? Aron!" diye bağırdım ama beni duymadı.

Bedeni geriye doğru devrilmeye başladığında kurum rengindeki saçları gökyüzüne savruldu. Kaburgalarındaki buz kanatları kırılarak paramparça

oldu. Hızla yere düşen Su Tanrısı'na yetişebilmek için kalkandan dışarı çıkarak koşmaya başladım.

Bayılmış ol. Yalvarırım, sadece yorgunluktan bayılmış ol!

Dolan gözlerimden akan yaşlar, koşmanın etkisiyle yanaklarıma uğramadan rüzgâra karışıyordu. Etrafımda süzülen altın tanesi şeklindeki ışıklar, geriye doğru dalgalanan siyah saçlarımla birlikte uçuşurken içimde bir kıyamet kopuyordu. Neden gittikçe ona yaklaşmam gerekirken, sanki giderek benden daha da uzaklaşıyordu? Elimi yere düşmeden önce Su Tanrısı'nı yakalayabilmek için uzatırken aramızdaki mesafeye lanet ettim.

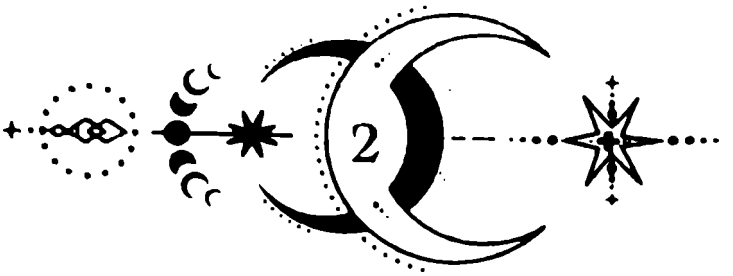
Dudaklarım son kez adını haykırdı.

"Aron!"

Ay düşüyordu.

Gökyüzündeki ay yükselirken, yeryüzündeki ay düşüyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

BUZ TUTAN KALP

Aron'ın gökyüzünden aşağıya düşen bedeni hızla yeryüzüne yaklaşırken tam yere çakılacağını sandığım anda, görünmez bir güç tarafından düşüşü yavaşlatıldı. Su Tanrısı hafifçe yere konuldu. Bedeninin değdiği yerden yükselen buz, kristal taneleri gibi çatırdayarak zemine yayıldı. Soğuk bir nefes her yeri sardı; toprak dondu, hava sessizleşti ve her şey bir anlığına durdu.

Yalnızca gözlerimden süzülen yaşlar ve korkuyla göğsüme vuran yüreğim benimleydi.

Dizkapaklarım sertçe buz tutan zemine çarptığında, titreyen ellerimle ne yapacağımı bilemeden bilinçsizce yerde yatan Su Tanrısı'na bakıyordum. Berbat bir haldeydi.

Zehirlendiği günden beri ten rengi solgundu ama şimdi bembeyazdı. Gömleğinin yakasından boynuna doğru uzanan zehirle dolu damarlar, yüzünün sol kısmına tırmanarak gözünü geçip saç diplerine kadar ulaşmıştı. Yüzünün diğer yarısında ise çenesinde ilerlemeyi durdurmuştu.

Gücünü fazlasıyla kullandığı için bedeninden buz buharı yükseliyordu. Ancak bu buharın içinde tanrı zehrinin karanlık izleri vardı. Soğuk nedeniyle kaşları ve kirpikleri kar taneleriyle örtülmüştü. Teni ise yer yer donmuş, buzla kaplanmıştı.

Bunun olacağını biliyordu. Güçlerini kullanırsa zehri daha fazla dizginleyemeyeceğini... Yine de yapmıştı, korumak istediği için. Kendi hayatını ortaya koyarak halkını korumuştu. Diyarını korumuştu.

Beni korumuştu.

Zangır zangır titreyen elimle yanağına uzandım. "Aron?" diye seslendim. Sesim zayıftı, neredeyse duyulmazdı. Yanağına dokunduğum anda parmaklarımı kavrayan o korkunç soğukla irkildim. Buz gibiydi. Hayır, hayır bu mümkün olamazdı. O bir tanrıydı.

Bu kadarlık soğuğa yenik düşemezdi.

Parmak uçlarım yanıyormuş gibi hissetsem de geri çekilmedim. Buzun parmaklarımı dondurmasını umursamadan yeniden yanağına dokundum. "Aron aç gözlerini," dedim. Ama hiçbir tepki vermedi. Kaşlarımı çatıp titreyen ellerimle bu kez onu sarsmaya başladım. "Aron uyan!" diye bağırdığımda sesim çatladı. Defalarca söyledim; her seferinde biraz daha çaresizlikle, biraz daha kırılarak. Ama hiçbir şey olmadı. Gözlerimden akan yaşlar durmaksızın yanaklarımdan süzülüyor, çenemde birleşip Aron'ın donan bedenine birer birer damlıyordu.

"Aron!" diye haykırarak tüm gücümle onu sarstım. Bir kez daha, "Uyan!" dedim.

Uyanmadı.

Kafamı göğsüne yaslayarak bekledim. O sesi duymayı bekledim. Yoktu. Duyamıyordum.

Kalbi atmıyordu.

Gözlerim sonuna kadar açıldı ve donakaldım. Başımı göğsümden kaldırıp inançsızlıkla kaskatı kesilen bedenine baktım. Gerçeğin keskin pençeleri yüreğime saplandı. Kalbimi lime lime etmeye yemin eden bu gerçekle ne yapacağımı bilemiyordum.

Dudaklarım titredi, sesim boğuk bir inleme gibi çıktı. "Hayır..."

Hayır, bu doğru olamazdı. Doğru olması mümkün değildi.

O ölemezdi. Ölmüş olamazdı. Su Tanrısı ölemezdi ki... Ölemezdi!

Kalbi atmıyordu.

Biri beni omzumdan tutup sarsarak, "Mana! Sana deminden beri sesleniyorum, neden cevap vermiyorsun?" dedi. Sesin sahibi belli belirsizdi. Ardından başka biri daha yumuşak ama daha endişeli bir sesle, "Aron iyi mi?" diye sordu. Ne ara geldikleri, kim oldukları, hepsi kafamdan uçtu. Sadece tek bir soru kaldı geriye. *Aron iyi mi?*

Cevabı biliyordum.

"Kalbi atmıyor," diye fısıldamam, o iki kelimenin ağırlığıyla havayı doldurdu ve üçünü de sessizliğe sürükledi.

Bu basit iki kelime, nasıl bu kadar büyük bir acıya sebep olabilirdi?

Üçü de donup kaldı. Bense o sessizlikte yalnız başıma, kendimi dipsiz bir kuyuda buldum. Kalbimin, beynimin, bedenimin ve ruhumun bir araya gelip bu gerçeği reddedişini hissediyordum. Ama bu reddediş yeterli değildi.

Gözyaşlarım bunu kabullenmiş gibiydi, onlar hiç durmadı. Her biri, Aron'ın buz gibi bedeninin üzerine birer damla ağıt bırakarak düştü. İçimdeki korku büyüyordu. Daha önce hiç bu kadar korkmadığımı fark ettim.

Çok korkuyordum. Ama tepki veremiyordum. Tüm benliğim bunu reddediyordu, bu acıyı kabul etmeyi reddediyordu fakat dilsizdi. Ama gözyaşlarım... Onlar sessiz kalamıyordu.

Dudaklarımın arasından kaçan ilk hıçkırık beynimin, kalbimin, ruhumun ve bedenimin ayaklarının altındaki idam sehpasını devirerek onları ölümün kollarına itti ve hepsi altında kaldıkları gerçeğin ağırlığına teslim oldular.

Çünkü onlar için ölüm, bu adamın ölümüyle eşdeğerdi.

İlk hıçkırığımdan sonra hissizleşen duygularım birer birer geri döndü. Ama bu dönüş, içimi bir sel gibi bastı. Boğazıma düğümlenen acılar o kadar yoğundu ki kaldıramadım. Aron'ın göğsüne kapanarak içim dışıma çıkarcasına ağlamaya başladım.

"Aron... lütfen aç gözlerini," diye yalvardım.

Benim senden başka kimsem yok. Kimsesizim ben, Aron. Beni bir kere daha kimsesiz bırakma.

Ağlama seslerim yükselirken gök gürlemeye başladı. Aron'ın günlerdir yağmur yağdırmasının ardından sakinleşmiş gibi görünen gökyüzü kara bulutlarını hiç dağıtmamıştı ve şimdi yeniden hareketleniyorlardı. Gittikçe şiddetlenen gök gürültülerinin arasında yankılanan tek ses benim hıçkırıklarımdı.

"Beni bırakma!" *Beni bırakamazsın!*

"Söz vermiştin!" *Hani hiçbir yere gitmeyecektin?*

Çaresizliğim öfkeye dönüştü.

Yumruk yaptığım elimi durmaya cüret eden kalbinin üzerine vurarak, "Söz vermiştin!" diye haykırdığımda gökyüzü parçalandı. Kör edici bir şimşek, karanlık bulutları ikiye ayırdı. Ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Saniyeler içerisinde sırılsıklam olurken benim öfkem durulmak yerine daha da artıyordu.

Kim? Bu adamı benden almaya cüret eden kim?

Çakan şimşek, karanlığı bir an için yararak etrafı aydınlattı. Sonra her şey tekrar karanlığa gömüldü. Ama benim içimdeki karanlık, öfkemin kıvılcımlarıyla alevlendi. Gözlerim kıpkırmızı kesildi, bedenimse kontrol edemediğim bir enerjiyle titriyordu.

Kim onu benden almak istiyor? Tanrılar mı?

Kinim, öfkemle birleşerek damarlarımdaki soyumun mirasını taşıyan kanı çağırdı. Gazapla çağlayan bu his, tüm bedenimi kontrol altına aldı. Ve tam o anda etrafımda altın sarısı ışık taneleri belirip kasırga gibi dönmeye

başladı. Saçlarım, auramın etkisiyle yukarı doğru kalkarak vahşi bir şekilde dalgalanmaya başladı. Bedenimden yükselen güç gittikçe büyüyordu.

"Mana?"

"Mana dur!"

"Gidemezsin." *Sana söyledim, gitmene izin vermeyeceğim dedim.*

"Gidemezsin!" diye bağırdığım anda sesim tüm gökyüzünde yankılandı ve auram patladı. Altın ışık taneleri, patlamanın etkisiyle dört bir yana çember halinde yayıldı. Şok dalgası her şeyi yerle bir ederken etrafımdaki herkes geriye savruldu. Gittikçe genişleyen çember, gökyüzünde kaçmaya çalışan iblisleri de vurdu. Çığlıkları kulaklarımı delerken sanki diri diri yanıyor gibi kıvranıyorlardı. Maar, onların yanışıyla inliyordu.

Ragnar, elini göğsüne bastırarak sendelerken dişlerini sıktı ve bir adım geriye çekildi. "Sikeyim! Bu nasıl bir güç?" diye tısladı. Diğerleri de acıdan kıvranıyordu ama en azından iblisler gibi kavrulmamışlardı.

Auram patlayıp dağılsa da güçlerim geri çekilmedi. Gözlerimi yakan gücün irislerimi mor bir parıltıyla doldurduğunu, çevreyi saran ışıktan anlıyordum.

Ölmemişti. *Ölemezdi.*

Aklımın her köşesinde bu sözler yankılanıyordu. Yeryüzünü ve gökyüzünü saran kıyameti, azap çeken iblislerin kulakları yırtan çığlıklarından anlasam da mantıklı düşünemiyordum. Çünkü kalbimi saran bu acı, beni her şeyden koparıyordu.

Dayanılmazdı.

Dayanamıyorum, Aron. Ben senin ölümünle başa çıkamıyorum. Lütfen bana geri dön. Yalvarırım beni bu acıyla bir başıma bırakma.

"Kontrolü tamamen kaybetti."

Gözyaşlarımın sıcaklığı, yüzümde hissettiğim tek canlılıktı. Dudaklarım neredeyse duyulmaz bir fısıltıyla titredi. "Bırakma beni." *Bırakacaktı.*

O da tıpkı annem ve babam gibi beni bırakacaktı. Yine gözlerimin önünde sevdiğim biri ölüyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Başım öne eğildi, parmaklarım kontrolsüzce titrerken avuçlarımın arasında tuttuğum soğuk elini sıktım. İçimde yankılanan tek şey, çaresizliğin keskin çığlığıydı.

Anne, baba... söyleyin gitmesin. O da sizin gibi gitmesin.

Bu düşünceler beynimde dönüp dururken içimde bir şey kırıldı. Boğazımdan taşan hıçkırıklarla birlikte dünya sanki çöküyordu. Yağmur hızlandı,

gökyüzü öfkelenmiş gibi daha da gürledi. Her şey benimle birlikte ağlıyor gibiydi.

Ama o hâlâ sessizdi. O hâlâ soğuktu.

Ruhumu kemiren bu duygular beni daha da beter bir hale sokarken birden yerin titremeye başladığını hissettim. Maar beşik gibi sallanıyordu. Arkadaşlarım dengelerini korumaya çalışıyorlardı çünkü sarsıntı o kadar kuvvetliydi ki ayakta durmakta zorlanıyorlardı.

"Yine ne oluyor?"

Başka bir ses endişeyle, "Mana! Bunu o yapıyor!" diye bağırdı.

"Kahretsin, düşmanın yapamadığını yapıp sarayı başımıza yıkacak!"

Karanlıkta gördüğüm altı kapı, etrafımda bir belirip bir yok olmaya başladı ve Aron'la beni ortalarına aldı. Kapıları görmeleriyle birlikte diğerlerinin soluklarının kesildiğini işittim.

"Güçlerinin şakası yok."

"Bunu ben bile yapamam."

Çıldırmanın eşiğindeyken sevdiğim adamın yüzünü inceledim; donmuş, bembeyaz, hayatın izlerini taşımayan yüzünü.

Gelemiyor musun yoksa? İstediğin halde bana gelemiyor musun? O halde beni de seninle birlikte götür. Nereye gidiyorsan git ama beni de yanına al.

Yerin sarsılışı her şeyi tahrip ediyordu. Ağaçlar köklerinden sökülüyor, bazı binalar bu güce yenik düşüp yıkılıyordu. Kapılar, varlıklarını güçlendiriyor ve altısı birden yeryüzüne çıkmaya çalışıyordu. Etrafımı saran auradan çıkan ışık taneleri gökyüzüne yükseliyor, şimşek çakıyor, gök gürlüyordu. Su Tanrısı'nın diyarında bir kıyamet kopmak için hazırlanıyordu.

Ragnar, bana ulaşmaya çalışsa da kapıları geçemiyordu. Caster yorgunluktan bitap düşmüş, büyülerini kullanacak hali kalmamıştı. Towa ise bağırarak bana güçlerimi kontrol etmemi söylüyordu fakat benim duyduğum tek şey, acımın sesiydi. İçimde hiç büyümeyen o kızın sessiz gözyaşlarının sesiydi.

İkimiz de bir kez daha kimsesiz kaldık.

"Aron ölmedi! Dur artık, Mana! Aron hâlâ yaşıyor ama sen biraz daha ona müdahale etmemize izin vermezsen bu sefer gerçekten ölecek!"

İrkildim. Ne? Ölmemiş miydi? Ama... ama kalbi atmıyordu.

Yalan söylüyordu.

Caster yağmur tanelerinin yüzüne gelmesini engellemeye çalışırken, "Mana, eğer biraz daha Aron'a tanrı zehrini yavaşlatması için hazırladığımız

ilacı vermezsek her şey için çok geç olacak!" diye bağırdığında aklıma gelen ilaçla duraksadım.

Doğru ya ilaç vardı!

Kendime gelmemle birlikte başımı onlara doğru çevirdim ve sarsıntı yavaşlayarak durdu. Kapılar gözden kaybolurken gökyüzü de gürlemeyi bıraktı. Auram çekilirken ışık taneleri de yavaşça yok oluyordu. Sanki güçlerim duygularıma göre hareket ediyordu. Hava tekrar kararadı. Etrafa sessizlik hâkim olurken geriye bir tek yağmurun sesi kaldı. Baştan aşağıya sırılsıklam olmuştum. Yağmur ve gözyaşlarım birbirine karışarak yüzümden süzülüyordu.

Titreyen dudaklarımdan, "İlaç onu hayata döndürecek mi?" diye bir soru döküldü. Onlara her şeyimi kaybetmek üzereymişim gibi; öyle bir hüzünle, acıyla ve öyle bir çaresizlikle bakıyordum ki şaşkınlıkları yerini şefkate bıraktı.

Her şeyim olmuştu. *Ben bunu nasıl fark edememiştim?*

Towa, yanıma gelerek tek dizinin üzerine çöküp eliyle gözyaşlarımı sildi. Çay kırmızısı irislerinde derin bir şefkat vardı. "Başından beri ölmemişti ki. Güçleri, bedenini korumak için Aron'ın kalbini dondurdu. O yüzden kalp atışlarını duyamadın."

Ölmemişti. Yaşıyordu.

Ölmediğini duymak içimi öyle bir rahatlattı ki bu sefer de buna ağlamaya başladım. Dolu dolu gözlerle Towa'ya bakıp, "Yaşıyor," dediğimde bana gülümseyerek, "Yaşıyor," dedi. Hıçkırarak gözyaşlarımı silsem de yerine hemen yenisi geliyordu. Towa, beni kollarının arasına alıp çenesini kafamın üzerine bastırdı.

"Keşke onunla birlikte bizi de diğer tarafa göndermeden önce, gitmek isteyip istemediğimizi sormayı deneseydin kurabiyem. Bir an gerçekten Maar'ı başımıza yıkacaksın sandım."

Gözyaşlarımın arasından mahcup bir sesle, "Özür dilerim, isteyerek yapmadım," dedim. Bu sırada Ragnar, Towa'nın sözlerine karşılık, "Sanki Aron ölse çok yaşayacakmışsın gibi konuşuyorsun," dedi. Towa bir an için düşünüp, "O da doğru," deyince neden böyle söylediklerini anlamasam da üstelemedim. En az Aron kadar düşmana sahip olduklarına emindim.

Bakışlarımı Su Tanrısı'na çevirip, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Hâlâ Aron'ın öldüğünü sandığım anda içimde açılan dipsiz yaranın sızısıyla inlememek için kendimle mücadele ediyordum. Geçecek gibi de durmuyordu. O yara derinleşmeyi bıraksa da kapanmamıştı. Kapanmayacaktı da. Ve biliyordum... O yara beni bir gün öldürecekti.

Caster, "Henüz ölmemiş olsa da durumu kritik. Damarlarında çok fazla tanrı zehri var. Güçleri, Aron'ı tamamen koruma altına almadan önce onu güvenli bir yere taşıyıp ilacı vermemiz gerekiyor," dedi.

Ragnar kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Ardından başını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Ebedi Mabet'e gidelim," dedi. Diğer ikisi Ragnar'ın bu önerisine inanamayarak tepki verdi.

Towa yine başımızı derde sokacağız gibi bir ifadeyle, "O kadın girmemize izin verecek mi ki?" derken yüzündeki endişe açıkça okunuyordu ancak Ragnar'ın teklifini reddetmedi.

Ebedi Mabet mi? Orası da neresiydi?

Aron'ı sırtına alan Ragnar'ı takip ettiğimizde, bizi karmaşık ve dolambaçlı yollardan geçirerek taht odası kadar büyük kapısı olan bir yere getirdi. Burası daha önce sarayda gezdiğim yerlere hiç benzemiyordu. Duvarlar bomboştu fakat artık büyüyü sezebildiğimden bir yerden sonra bütün duvarların içinden güçlü koruma büyülerinin varlığını hissetmeye başladım. Hatta ayaklarımızın bastığı zeminden bile büyüsel enerji yayılıyordu. Burada yüzlerce büyü vardı ve hepsi bu alanı korumaya odaklıydı.

Duvarlardan gelen enerji, giderek yoğunlaşıyor ve neredeyse nefes almayı zorlaştıracak kadar ağır bir baskı yaratıyordu. Burada korudukları şey her neyse çok mühim bir şey olmalıydı.

Peki ama neyi koruyorlardı?

Aron'ın gözleri kapalıydı ve kafası, Ragnar'ın sırtına yaslı bir şekilde duruyordu. Eliyse cansızmış gibi yere doğru sarkıyordu. *Ölmedi, hâlâ yaşıyor* demişlerdi ama ruhu bedeninden çoktan ayrılmış gibi görünüyordu. İçeriye girmemize rağmen sıcaklık, kaşlarındaki ve kirpiklerindeki kırağıyı çözemedi. Tenindeki yer yer donuklar da aynı şekilde duruyordu.

Güçleri, bedenini korumak için kalbini dondurdu. Bu yüzden mi vücudu buzdan çözünmüyordu acaba?

Sonunda Ragnar durup büyük kapının önünde bekledi. Boyu beş metreyi aşan kapının üzerinde, yaklaşık dört metre boyunda Trident'in resmi kazılıydı. Trident'in detayları o kadar ince işlenmişti ki canlı gibi hafifçe parıldıyordu. Bakışlarımı kapıdan alıp Aron'ın koluna çevirdim. Su Tanrısı bayılırken elindeki Trident'ı düşürmüş, o da mavi bir ışık saçarak gözden kaybolmuştu.

Aron'ın bileğine geri dönmüştü.

Üç dişli yabanın dövmesi bileğinde hafifçe ışıldıyordu. *Bu, onun hâlâ Su Tanrısı ile bağlı olduğunu gösterirdi, değil mi? Hâlâ hayatta olduğu için onunlaydı.*

Towa kapıyı açmak için elini uzattığında, daha dokunamadan kapı tok bir ses çıkararak kendiliğinden açılmaya başladı. Diğerleri birbirlerine kısa bir bakış attı. Burada neler döndüğünü bilmediğim için onlara ayak uydurmaktan başka çarem yoktu.

İki kanatlı kapı genişçe açılarak bize yol verdiğinde, gördüğüm manzarayla dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hâlâ Su Sarayı'nda mıydık? Kapının ardı, kayalar ile içi simsiyah taşlardan oluşan bir mağaraya açılıyordu ve her yer suydu. Mağaranın içi o kadar berrak bir suyla doluydu ki suya baktığınızda yansımanızı net bir şekilde görebiliyordunuz. Mağaranın tavanındaki sarkıtlar, nereden geldiğini bilmediğim bir su tarafından ıslanıyor ve aralıklarla damlıyordu. Her damla, yerdeki suyun yüzeyine ulaştığında içeride küçük bir ezgi gibi yankılanıyordu.

Suyun derinliğini tahmin edemiyordum, sanki dibi olmayan bir boşluk gibi yalnızca karanlık vardı. Kapıdan başlayıp metrelerce öteye dümdüz uzanan cam mercanlardan yapılan siyah köprü, mağarada ilerlemek için kullanabileceğimiz tek yoldu.

Mağaranın çatısında büyük bir delik vardı. Ayı ışığı bu delikten süzülerek içeri giriyor ve mağaranın karanlığını bir nebze yumuşatıyordu. Işığın vurduğu yerde yuvarlak bir platform yükseliyordu. Platformun yüzeyi pürüzsüz bir taşla kaplıydı ve çevresini ihtişamlı sütunlar sarıyordu.

"Hadi gidelim." Ragnar önden giderken üçümüz peşine takıldık. Sanırım ay ışığının vurduğu platforma gidiyorduk. Etrafıma bakarak ilerlerken kaya sandığım şeylerin aslında mercan olduğunu fark ettim. Bu mağara; taştan ya da kayalardan değil, siyah mercanlardan oluşuyordu!

"Neredeyiz biz?"

Towa, "Mezar odasındayız," dedi ve açıklamasının yeterli olmadığını düşünerek ekledi. "Su Tanrılarının mezar odasındayız."

Ayaklarım bir an için beni yarı yolda bırakacak gibi olup sendelese de sonradan yürümeye devam ettim. Göğsümdeki çarpıntıyı sakinleştirmeye çalışırken artık bu yere daha farklı bir gözle bakmaya başladım.

Burası Su Tanrılarının... Yutkundum.

"Neden buradayız?" Gelirken sezdiğim tüm o koruma büyüleri mezar odasını korumak içindi demek. Gelmiş geçmiş tüm Su Tanrılarının sonsuza dek dinlendikleri bu odayı koruyorlardı.

"Bu haldeyken Aron'ı korunmasız bırakamayız." Towa'nın yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Onu iyileştirmek için bir çare ararken gözümüzü arkamızda bırakmayacak tek yer burası. Ona kimse burada zarar veremez."

Gelirken hissettiğim büyüler güçlüydü fakat Towa'nın bu kadar net karar verebileceği kadar değillerdi. Diğerleri de itiraz etmediklerine göre Towa'nın düşüncesine katılıyorlardı. Onlara bu güveni veren şey neydi? Aklıma birden, Aron'la yaptığım mezarlık bekçisi hakkındaki konuşma geldi.

"Üstün ırklar, ölülerinin mezarlarını korumak için onları bir arada gömer ve oraya da mezarları korusun diye bir bekçi dikerler. Genelde bu bekçiler güçlü canavarlardan seçilir ama bazen kendilerinden birini oraya diktikleri ya da görünüş olarak insana benzeyen türler de koydukları oluyor."

"Burayı koruyan biri mi var?" Daha önce bir kadından bahsettiklerini hatırlıyordum.

Caster, "Bize kapıyı açan oydu," dedi. Mezar odasına girebilmenin tek yolu buydu yani.

"Senin gibi biz de ilk kez buraya giriyoruz. Normalde Su Tanrılarının mezar odasına onlardan biri değilsen giremezsin. Zorla girmeye kalkarsan da bekçi tarafından infaz edilirsin. Ebedi Mabet'e bir ihtimal girmemize izin verir düşüncesiyle geldik."

Geçmemize izin vermişti. *İyi de niye?*

Towa aklımı okuyarak, "Ya dışarıdaki savaştan haberi var ya da okyanus halkından biri ona olanlardan bahsetti," dedi. "Odanın dışındayken Aron'ın durumunu sezip açmış da olabilir." Towa omuz silkerek, "Her şekilde girmemize izin verdiğine göre bize yardım edecek," diyerek tartışmaya son verdi.

Benimse hâlâ merak ettiğim şeyler vardı. "Su Tanrılarının mezar odasını kim koruyor?"

"Gelmiş geçmiş tüm Su Tanrılarının mezarlarını selkieler korudu."

Selkieler mi? Ah, onları biliyordum. Derilerini çıkararak karaya insan formuyla ayak basan foklardı. Akıntıları hissedebildiklerinden okyanustaki tehlikelerini önceden sezebiliyorlardı. O yüzden genelde bir tehdit varsa ilk onlar tetikte beklerlerdi. En önemli yetenekleri ise okyanusun şifalı enerjisini kullanabilmeleriydi. Yaraları iyileştirme ve deniz bitkileriyle ilaç hazırlama becerileri vardı. Özellikle denizle ilgili hastalıkların tedavisinde ustalardı. Bu yüzden okyanusun hemşireleri olarak da bilinirlerdi.

Ufak bir heyecanla sordum. "Tanrı zehri konusunda bir şey yapabilir mi?" *Eğer yapabiliyorlarsa Aron'dan o lanet olası zehri çıkarmanın bir yolunu biliyor olabilirdi!*

Ragnar başını iki yana salladı. "Selkielerin hepsi aynı güçlere sahip olmuyor, genelde birkaç sınıfa ayrılıyorlar. Mezarı koruyan selkie, büyük ihtimalle savaşçı özellikleriyle ön plana çıkıyordur," dediğinde hayal kırıklığına uğradım.

Mercan köprüde yürümeye devam ederken, derin bir nefes alıp kendimi toparladım. Platforma yaklaşmamızla birlikte gözlerim hayranlıkla büyüdü. Sütunlarla çevrili alanda siyah mercandan oyulmuş lahitler vardı. Her biri titizlikle dizilmiş lahitlerin başları sütunlara, ayak tarafları ise odanın merkezine doğru döndürülmüştü. Mercanların yüzeyi cam gibi pürüzsüz ve parlak olsa da içleri gözükmüyordu. Görüşümü engelleyen sütun bakış açımdan çıkınca, orada sütunlarla aynı yüksekliğe sahip bir heykel gördüm.

Trindent'ın heybetli figürü, tüm bu alanı koruyan bir tanrı gibi mağarada yükseliyordu.

Edebi Mabet sıradan bir mezarlık değildi, Su Tanrılarının ruhlarının dinlendiği kutsal bir yerdi. İçerisi ölülerle dolu olmasına rağmen ölümün karanlığını hissettirmiyordu. Aksine, etrafı kutsallık ve bir tür huzur çevreliyordu.

Suyun huzuru.

Trident heykelinin önünde, çevresindekilerden tamamen farklı bir lahit daha duruyordu. Diğerlerinden daha büyük değildi ancak üzerindeki detaylar ve işçiliğiyle hemen dikkat çekiyordu. Tamamen siyah mercandan oyulmuştu fakat onu asıl özel kılan, yüzeyine özenle serilmiş lacivert ipeklerdi. Sanki birinin dönüşü ya da gelişi için özellikle hazırlanmış gibiydi.

Bakışlarımı Aron'a çevirdim. *Hayır. Kötü düşünmeyi kes, Mana.*

Leylaklarım tekrar lahte kayarken gördüğüm kişiyle afalladım. Az önce orada olmadığına yemin edebileceğim bir kadın, lacivert çarşaflarla örtülü duran lahtin hemen önünde, arkası bize dönük şekilde duruyordu. Siyah saçları su dalgası gibi kıvrımlar halinde dizkapaklarından aşağıya inerek yeri süpürüyordu. Saçlarında zarifçe yerleştirilmiş mercan parçaları ve mercan boncuklardan yapılmış ince zincirler parıldıyordu.

Üzerinde straplez kesimli ve vücudunu sıkıca saran, parlak kürkten yapılmış bir elbise vardı. Zarif bir görüntü elde etse de kadının duruşundan aynı zamanda vahşi bir hava da alıyordum.

Fark ettiğim ayrıntıyla duraksadım. *Kürk mü?*

O kadın... buranın koruyucusu olmalıydı. Derisinden yapılan kürk elbisesi ise onun kimliğini apaçık ortaya koyuyordu. Bu bir selkieydi; kürkünü çıkarmış, insan formuyla karşımızda duran bir selkie.

Kadın bize dönmeden, "Su Tanrısı'nı buraya yatırın," dedi. Ragnar, selkienin emrine uymak için öne doğru bir adım attığında neden bilmiyordum ama kolundan tutarak onu durdurdum. Bunun üzerine üçü de bana bakarken inatla Ragnar'ı bırakmayı reddediyordum.

"Ona zarar vermek için değil, korumak için buradayım, Suyun Gelini." Bize doğru döndüğünde saçlarının simsiyah dalgaları gibi gözlerinin de derin bir karanlıkla parladığını gördüm. Gözleri küçük ve uçları kıvrımlı olduğundan ona çekici bir hava katıyordu. Saçlarının arkasındaki zincirlerden birini de önüne taktığı için zincirin ucundaki mercan boncuklar alnına sarkıyordu. Ayrıca çıplak boynunda yine mercandan yapılmış bir kolye ve kulaklarında da onunla takım olan küpeleri vardı.

Kolunu bıraktığımda Ragnar platforma çıkan merdivenleri tırmanarak lahtin önüne gitti ve Aron'ı dikkatli bir şekilde üzerine yatırdı. Daha fazla burada durmaya dayanamadığımdan merdivenleri çıkarak Aron'ın yanına gittim. Towa ve Caster, selkienin izni olmadan platforma adım atma konusunda tereddüt ettiler ancak sonradan selkienin onlara zarar vermeyeceğini düşünerek peşimden geldiler.

"Caster, tanrı zehrini yavaşlatacak ilacı bana ver." Daha fazla vakit kaybedemezdik.

Caster, belindeki kemere asılı torbalardan birini karıştırarak içinde kırmızı renkli bir sıvı olan cam şişeyi bana uzattı. Şişenin kapağını açtıktan sonra içindeki sıvıyı ağzıma doldurdum. Ardından elimi Aron'ın çenesine yerleştirip ağzını hafifçe aralamasını sağladım. Yaklaşarak dudaklarımı onun buz gibi dudaklarına kapatıp ilacı yavaşça ağzına boşalttım.

İşim bitince geri çekildim. Çenesinin kenarından akan sıvıyı başparmağımla silerken kalbini derin bir hüzünle çalkalanıyordu. Onu böyle görmenin kahrıyla perişan olurken sulanan gözlerimi kapattım ve alnımı alnına yasladım. Bu ilacın işe yarayıp yaramayacağı bile belirsizdi.

Yalvarırım işe yara. Yemin ederim, onu iyileştirmenin bir yolunu bulacağım.

Alnımı onunkinden çekip elimle kirpiği tutmuş kaşını okşadım. "Bu bize ne kadar zaman kazandıracak?"

"Eğer ilaç işe yararsa bir hafta," dedi Caster sesindeki karanlık tınıyı saklamadan.

Bir hafta. Kahrolası yedi gün.

Bu süre içinde panzehri bulmamız gerekiyordu, aksi taktirde...

Başımı kaldırıp selkieye ve diğerlerine baktım. Gözlerim bir cevap, bir umut kırıntısı arıyordu. "Onu bu kadar kısa sürede nasıl kurtaracağımıza dair bir fikri olan var mı?"

"Bu şey; insanların acılarından, umutsuzluklarından ve nefretlerinden doğmuş bir zehir. Tanrıları öldürmek için yaratılmış. Bu zehri arıtmak öyle sanıldığı kadar kolay değil. Üstelik zehir çoktan Aron'ın kutsallığına saldırdı bile." Kelimeler Caster'ın dilinden ağır bir yük gibi dökülüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Yani ne demek istiyorsun, Caster? Zehri Aron'dan çıkarmak zehri arıtmaktan daha mı zor?" Caster sessiz kaldı, bu *evet* demekti.

Bunu kabul etmem mümkün değildi. Selkieye döndüm. "Sen de okyanus halkındansın. Aron'ın bedeninin nasıl çalıştığını bizden daha iyi biliyorsunuz. Onu kurtarmak için gerçekten hiç şansımız yok mu?"

Hepiniz bana pes etmem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Bunun bana öl demekten ne farkı vardı?

Selkienin yüzünde bir an tereddüt belirdi, ardından derin bir nefes aldı. "Bu zehir; umutsuzluk, acı ve nefretten oluşmuş. Bu duygular karanlıktan doğar. Ve karanlık ne kadar derinse zehir o kadar güçlü olur. Tanrılar içinse bu duygular ölümcüldür. Halkın inançlarından güç alırlar ama halkın olumsuz duyguları da onları etkiler ve kutsallıklarına zarar verir. Su Tanrısı'nın içindeki zehir de buna benzer bir görevle kutsallığına saldırıyor. Onu öldürmeden durmayacak."

Söylediklerini kafamda tekrar tekrar tarttım. Herkesin yüzünde karamsar bir ifade vardı. Ama vazgeçemezdim. "Eğer zehrin temeli kötü duygulardan oluşuyorsa..." dedim. Kelimeler ağzımdan dökülürken kafamda bir fikir filizleniyordu. "Biz de düşmanın yöntemini kullanabiliriz. İyi duygulardan bir panzehir hazırlamayı deneyemez miyiz?"

Selkie başını iki yana sallayarak, "Kötü duyguları toplamak kolaydır fakat saf bir inanç elde etmek çok zordur," dedi.

Towa da ondan farklı şeyler söylemedi. "Bu yöntemi kullansak bile ihtiyacımız olan inanç sayısı yüzlercesini bulacaktır. Bunu bir hafta içinde başarmamız imkânsız."

Gözlerim Caster'a kaydı. Konu hakkında en bilgili olanımız oydu. Elleri sıkılı, düşünceli bir ifadeyle konuşmaya başladı. "İnanç dolu kişileri bulsak da ilk denemede panzehri doğru şekilde yapacağımızın garantisi yok. Denemeler zaman alır. Bir hafta bunun için asla yetmez."

Yeniden başa sarmıştık. Ellerimi yumruk yaparak, "O halde ne yapacağız?" dedim. Sesim biraz fazla sert çıktı ama kimse buna aldırmadı. Tekrar

kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum zaten. Serbest kalan kanım sürekli kaynıyor, yatışmıyordu.

Selkie düşünceli bir ifadeyle, "Aslında bir yolu olabilir," deyince hepimizin başı anında ona döndü. Kalbim küt küt atarken, "Aklında ne var?" diye sordum. Selkie bana bakarak, "Aşk," deyince hepimizin kafası karıştı.

"Aşk mı?"

"Evet," diye tekrarladı. "Saf bir aşkın karşısında hangi kötülük durabilir ki?"

Towa kafasını kaşıyarak, "Nasıl yani? Tanrı zehrini yok etmek için birinin aşkını mı kullanacağız?" diye sorarken hepimiz gibi bunu nasıl yapacağımızı sorguluyordu.

Selkie daha ağzını açmadan Caster'ın sesi mağarayı doldurdu. Şaşkınlık ve farkındalık karışımı bir tonla, "Gözyaşlarıyla..." dedi. Sesinde bunu daha önce nasıl düşünemediğine inanamayan bir ton vardı.

Parmağındaki uzay-boşluk yüzüğü mor bir ışık saçtı ve ardından sönerek kayboldu. Aynı anda Caster'ın elinde semboller ve rünlerle dolu, eski bir kitap belirdi. Hızlıca sayfaları çevirmeye başladı. "Burada bir yerde olmalı," diye mırıldandı. Gözleri sayfalarda hızla gezinirken aniden durdu ve parmağını bir noktaya bastırdı. "İşte! Psyche'nin gözyaşları!" dedi.

Aron'ın yanından ayrılmak istemememe rağmen bu gözyaşlarının ne olduğunu öğrenmek için diğerleriyle birlikte Caster'ın yanına yaklaştım. Kitaba bakarken eski büyü alfabesiyle yazılmış satırların yanında yer alan bir resim dikkatimi çekti.

Resimde bembeyaz kanatlara sahip, esmer tenli bir adam vardı. Sırtındaki kanatların ihtişamına rağmen yüzü derin bir hüzünle kaplıydı. Elinde büyük bir yay ve ona ait bir ok tutuyordu. Ama asıl dikkatimi çeken, adamın arkasındaki ona sarılan kadın figürü oldu. Kadın kollarını adamın beline dolamış, yüzünü omzuna yaslayarak ağlıyordu. Sanki gitmesini engellemeye çalışıyor gibiydi. Onun gözyaşları, resimdeki su birikintisine düşerken hüznü içime işledi. Yüzündeki keder, ona bakan herkesin kalbine bir ağırlık bırakıyordu.

Yazıların üzerinden kayan Caster'ın parmağını izlerken sordum. "Psyche de kim?"

Caster bir an başını kaldırıp bana baktı, ardından tekrar kitaba döndü. "Psyche, yarı insan yarı orman perisi," dedi. "Milas kentinde güzelliğiyle ün salmış bir melez. Ama bu güzellik, onun trajik bir son yaşamasına neden oldu."

Sözleri odada yankılanırken Ragnar'dan hafif bir homurtu yükseldi. Beyaz Şeytan'ın bir şeyler bildiği kesindi. Onun gibi biri güzellikten etkilenmezdi, demek ki Psyche'nin başına gelenler gerçekten korkunçtu.

Towa kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. "Küçük tanrıların ve tanrıçaların kıskançlıklarının neler yapabileceğini daha önce Gordion Ormanı'nda görmüştün," dedi. "Bu da benzer bir vaka."

Chimeranın yarattığı kaos ve yıkım aniden zihnimde canlandı. Gordion Ormanı'ndaki o dehşet hâlâ anılarımda taptazeydi.

"Aşk ve Güzellik Tanrıçası Afrodit'in kulağına elbette bu melez hakkındaki dedikodular kısa sürede ulaşmış. Psyche'nin güzelliği o kadar meşhur olmuş ki zamanla onu, Tanrıça Afrodit'ten bile daha güzel görenler olmuş. Bu, bir tanrıça için kabul edilemez bir hakaret olduğundan Afrodit o kadar öfkelenmiş ki basit bir melezin kendisiyle kıyaslanmasına dayanamamış. Oğlu Eros'u yanına çağırarak bu melez perinin, çirkin bir adama âşık olmasını emrederek onu cezalandırmak istemiş. Afrodit'in oğlu Eros, Aşk Tanrısı'dır."

Caster resimdeki adamın elindeki oku gösterdi. "Eros, attığı oklarla bütün canlıları birbirlerine âşık etme gücüne sahip. Aşk Tanrısı, annesinin emrini göz ardı edememiş çünkü Afrodit kızdığında gözünün hiçbir şey görmediğini bildiği için öfkesini üzerine çekmek istememiş. İtaat etmekten başka seçeneği yokmuş. Oklarını alıp Psyche'nin yanına gitmek üzere yola koyulmuş. Ancak işler hiç planladığı gibi gitmemiş. Eros, Psyche'yi gördüğü anda âşık olmuş. Psyche'yi kaçırıp sihirli bir saraya hapsetmiş ve her gece saraya gizlice girip periyle buluşmaya başlamış. Sarayda istediği her şey bulunduğundan Psyche orada yaşamakta sıkıntı çekmiyormuş ama kim, ona âşık olduğunu söyleyen fakat yüzünü bir kez olsun göstermeyen adamı merak etmez ki? Aşk Tanrısı'nın aklından artık her ne geçiyorsa Eros onu görme dileğini bir türlü kabul etmiyormuş. Gece saraya geliyor, gün doğmadan gidiyormuş. Kitapta yazdığına göre Psyche ısrarla onu görmek istediği için Eros ona, *aşkımızı bir sır olarak sakladığın sürece mutlu olacağız. Beni görme isteğini aklından bile geçirme. Kim olduğumu ya da kimin oğlu olduğumu bilme. Beni sadece seni sevdiğim gibi sev. Senden gizlediğim şeyleri öğrenmeye çalışarak mutlu olma fırsatımızı bizden alma* demiş."

Towa, Aşk Tanrısı'nın sözlerini duyunca gözlerini devirip, "Tanrılar..." diye mırıldandı. "İstedikleri sevgiye sahipken onu almak yerine elleriyle itiyorlar," dediğinde onun sözlerini duyan Caster, bir an için duraksadı ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Anlaşılan ikisinin ilişkisi tahmin ettiğimden daha da karmaşıktı.

Caster kaldığı yerden devam ederek, "Psyche bunu da kabul etmiş. Eros'u görmeden, kim olduğunu bilmeden sevmiş. Birlikte çok mutlu zamanlar geçirmişler ancak Psyche'nin mutluluğu, kız kardeşlerinin kıskançlığına kurban gitmiş. Bir ziyaretlerinde Psyche'ye âşık olduğu adamın bu kadar gizemli davranmasının bir sebebi olduğunu, belki de dünyanın en çirkin, en iğrenç ve vahşi görünüşlü adamı olabileceğini söylemişler. Daha sonra da onu bu kadar çok görmek istiyorsa yanan bir yağ lambasının üstüne ters bir vazo koymasını ve o uyurken vazoyu kaldırıp ışıkla yüzüne bakmasını söylediklerinde, Psyche bu tuzaklarına düşmüş. Eros o gece gelip kendini sevdiği kadının kollarına bıraktığında, Psyche onun uyuduğuna emin olunca ters vazoyu kaldırmış ve yağ lambasını alarak ışığı adamın yüzüne tutmuş. Kız kardeşlerinin söylediklerinin aksine gözlerinin önündeki adam tüm erkekleri kıskandıracak bir yakışıklılığa sahipmiş. Psyche'nin, Eros'un yüzünü gördüğü anda ona olan sevgisi daha da büyümüş. Sevdiği adamın alnına bir öpücük kondurmak için eğildiği sırada yağ lambasının kızgın yağı adamın omzuna damlamış. Acıyla sıçrayarak uyanan Eros, sevdiği kadının kendisine verdiği sözü bozduğunu görünce uçarak oradan uzaklaşıp kaçmış."

Ah, bu kötü olmuştu işte. Eros muhtemelen Psyche'nin sözünü dinlememesinden dolayı ihanete uğradığını düşünüyordu. Üstelik ona yüzünü göstermemesinin önemli bir sebebi de olmalıydı.

Caster kitabın sayfasını çevirerek devam etti. "Psyche, her yeri aramasına rağmen Eros'u bir türlü bulamamış. Bir gün geri döneceği düşüncesiyle onu getirdiği saraya dönmüş. Eros'un onu terk ettiği günden beri bahçelerindeki bir kayanın üstünde otururak her gün gözyaşı döker ve sevdiği adamın gelmesini beklermiş... Bugün bile."

Biz, Psyche ile Eros'un trajik biten aşklarının hüznüyle sarsılırken Ragnar, "Bu hayli üzücü bir ayrılık hikâyesi olsa da bizi ilgilendiren kısmı neresi?" diye sordu. Cidden bu adamın taş kalbini kıracak bir kadın var mıydı bu dünyada? *Saya işin tahmin ettiğinden daha da zor!*

Caster, "Selkie bize, tanrı zehrini ancak saf bir duyguyla yok edebileceğimizi söyledi. Yıllar geçmesine rağmen Psyche aşkından hiçbir şey kaybetmemiş halde hâlâ Eros'u bekliyor. Senelerdir döktüğü tüm gözyaşları onun saf aşkından oluşuyor. Bu gözyaşlarının zehri öldürebileceğini düşünüyorum," dedi. Büyücü ilk kez zehri yok edebileceğine dair kesin konuştuğundan, solan tüm umudum yeniden yeşermeye başladı.

"O halde ne duruyoruz? Gidip gözyaşlarını alalım."

Caster, Ragnar'a bakarak, "İşte asıl sorun burada başlıyor," dedi. "Eros'un, Psyche'yi Afrodit'ten kaçırdığı yerin neresi olduğunu bilmiyoruz."

Ragnar selkieye dönüp bakarak, "Siz de mi yerini bilmiyorsunuz?" diye sordu. Zira en başından tanrı zehrini öldürmek için aşkı kullanmayı öneren oydu. Belli ki Psyche'nin gözyaşlarından önceden haberi vardı.

Selkie, başını iki yana sallayınca hepimiz bu engelle nasıl baş edeceğimizi düşünmeye başladık. Bir anda aklıma gelen kişiyle birlikte gözlerimi büyüterek, "Ben Psyche'nin yerini bilebilecek birini tanıyorum," dedim. Diğerlerinin bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla platformun merdivenlerini inmeye başladım.

Köprünün kenarına gittim. Dizlerimin üstüne çökerek elimi mağaradaki berrak suya soktum.

"Ne yapıyorsun, Mana?"

Bana, suyun yanındayken asla yalnız değilsiniz demiştin. Şimdi sözünün arkasında dur.

Gözlerimi kapatıp önüme çağırmak istediğim kişinin görüntüsünü getirdim. "Lazar, beni duyuyor musun?"

"Ne! O testere dişliyi mi çağırıyorsun!" Towa'nın arkamdan Lazar'a laf atmasını duymazdan gelerek suya odaklandım.

Gözlerimi açıp, elimi sudan çekerek çağrıma cevap vermesini beklemeye başladım. Hâlâ bir yanıt yoktu. Acaba beni duymamış mıydı? Yoksa tanrıça ile savaşırken kötü mü yaralanmıştı? Tekrar denemek için elimi uzattığımda daha önce dokunduğum su birden dalgalanmaya başladı. Yuvarlak dalgalar birbiri ardına suyun yüzeyinde belirirken suda Lazar'ın görüntüsü belirdi.

Başını eğdi. "Okyanusun kalbi sizinle olsun, Suyun Gelini."

Lazar'ın çenesinden boynuna kadar uzanan beş derin ince tırnak izi vardı. Ayrıca göğsü yosunlarla sarılıydı. Yanında ise selkie olduğunu anladığım bir kadın -belden aşağısında fok kuyruğu vardı- Lazar'ın diğer yaralarıyla ilgileniyordu.

"Lazar, sen iyi misin?"

"Taimat'ı Abis'e hapsederken en azıyla sıyrıldığımdan emin olabilirsiniz."

Taimat'ın layığını bulduğunu bilmek bir nebze de olsa içimi rahatlatmıştı. O hain, yaptığının karşılığını nihayet almıştı. Lazar tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Ragnar, Caster veya Towa bunu tek başına yapamazdı.

Gözlerimi göğsündeki yosunların arasından sızıp suyu kırmızıya boyayan kanda dolaştırdım. Her ne kadar yozlaşmış tanrı ve tanrıçalara tapan kimse kalmadığı için kutsallıkları zayıflasa da nihayetinde onlar hâlâ tanrı ve tanrıçalardı. Lazar'ın yaraları, suyun içinde olduğundan dolayı sürekli ıslak

kalacaktı. Bu da iyileşmesini geciktiriyordu. Kan kaybı devam etse de Lazar pek umursuyor gibi durmuyordu.

"Seni bu halde rahatsız ettiğim için üzgünüm. Aron'ın durumu gittikçe kötüleşiyor. Savaşta kullandığı güç yüzünden şu anda bilinçsiz bir halde." Lazar'ı iyileştiren selkie söylediklerimden sonra bir an için duraksasa da işine devam etti. Lazar ise çenesini sıkarak başını hafifçe eğdi. Boynundaki damarlar kabardı. Tanrılarını bu hale getirenlere karşı öfkeliydiler.

"Zehir için Ebedi Mabet'i koruyan selkie bize Psyche'nin gözyaşlarını kullanabileceğimizi söyledi."

Lazar, "Epona'nın yanında mısınız?" diye sordu. Bu, selkienin adı olmalıydı.

"Evet. Ragnar, Aron'ın burada güvende olacağını söylediği için mezar odasına geldik."

"Doğru karar vermişsiniz, Epona oradayken Su Tanrısı'na kimse dokunamaz." Selkienin Lazar'ın onayını alacak güçte olması beni rahatlattı. Aklımdaki planı gerçekleştirebilmek için Aron'ın güvende olduğunu bilmem lazımdı.

"Lazar, kimse Psyche'nin yerini bilmiyor. Sen, Eros'un onu nereye sakladığını biliyor olabilir misin?"

"Tanrı Eros, Psyche'yi Tanrıça Afrodit'ten saklayabilmek için Toprak Tanrısı'ndan yardım aldı. Sarayın nerede olduğunu ben bilmiyorum ancak Toprak Tanrısı'ndan rica ederseniz size yerini söyleyecektir."

Eğer onlara Hades yardım ettiyse muhtemelen Psyche'nin bulunduğu saray, Grenadin'in içinde bir yerlerdeydi. Bu yüzden Tanrıça Afrodit, sözünü çiğneyen oğlunun ve Psyche'nin peşinden gidememişti.

Lazar'a minnettarlıkla gülümseyerek, "Bilgi için teşekkür ederim," dediğimde yarı köpekbalığı biçimindeki Lazar, "Su Tanrısı'nın iyileşmesi konusunu size bırakıyorum," dedi.

"Merak etme. Ne olursa olsun, onu iyileştirmenin bir yolunu bulacağım."

Bana son bir selam verdikten sonra Lazar'ın sudaki görüntüsü kayboldu. Kararlılıkla diğerlerine bakıp, "Grenadin'e gidiyoruz," dedim.

"Ne demek gidiyoruz? Sen de mi bizimle geliyorsun? Katiyen olmaz!" Towa'nın sesi sert bir şekilde yankılandı. Her zaman olduğu gibi ne zaman kendimi tehlikeye atacak olsam itiraz etmekten vazgeçmiyordu.

Kaşlarımı çattım. "Aron'ın durumu belli, birinin geride kalması gerekiyor ve aramızdaki en mantıklı seçenek de Caster. Saray bu haldeyken onun

yaralılar ve hasar gören binaları toparlaması, çatlayan koruma kalkanı sütununu yenilemesi gerekiyor. Üstelik yeni bir saldırı altında daha kalmayacağımızı kimse garanti edemez. Ayrıca ikiniz bir şekilde Psyche ile görüştünüz diyelim, size öylece gözyaşlarını vereceğini mi sanıyorsunuz? Bir kadını ancak bir kadın anlayabilir."

Towa yine itiraz edecek gibi görünüyordu. Ağzını açmaya yeltendiği anda, elimi havaya kaldırarak konuşmasına izin vermedim. "Bu konu tartışmaya açık değil. Savaştayken zaten size korunmaya ihtiyacım olmadığını açıkça gösterdiğimi düşünüyorum. Son olarak, Kaldera'nın Hanımı benim! Ben geleceğimi söylüyorsam, geleceğim!"

Towa sinirle başını çevirip sustu. Sözlerimde haklı olduğum için bana itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Ragnar sakin bir şekilde söz aldı. "Grenadin'e gitmek için önceden hazırlık yapmamız gerekiyor. Ayrıca Toprak Tanrısı'nı da ziyaretimizden haberdar etmemiz lazım. Bu işlerle ben ilgilenirim." Towa'nın aksine, Ragnar benim onlarla gitmemi sorun etmiyordu. O her zaman daha çok tecrübe edinmem taraftarıydı.

Sadece hazırlıklar konusunda değil, biz burada yokken sarayın korunması hakkında da ciddi bir tartışma yapmamız gerekiyordu. Tam o sırada mağaranın içinde yükselen, buzun çatırdarken çıkardığı korkutucu sesle irkildik. Hepimiz şaşkınlıkla Aron'ın yattığı lahte baktık. Ses o taraftan gelmişti.

Çatırtı sesi bir anda çoğalınca Aron'ın bedenini saran buzun müthiş bir hızla Su Tanrısı'nı dondurduğunu gördüm. Korkuyla, "Neler oluyor?" diye bağırdım.

Aron'ın yanına koşarken, buz tamamen Su Tanrısı'nın bedenini kapladı ve vücudundan bir anda buz saçakları yükselmeye başladı. Saçaklardan biri benden tarafa mızrak gibi fırladığında selkie kolumdan tutarak beni geriye doğru çekti. "Dikkat edin." Buz saçakları daha da büyüyerek lahtin yüzeyini tamamen kapladı ve Aron'ı bir buzun içine hapsetti. Lahtin yüzeyi yarım metre uzunluğunda buz dikenleriyle örtüldü.

Kötü bir şey duyacağım korkusuyla boğazımda sıkışan yumruyu yutmaya çalışken, "Epona, Aron'a ne oluyor?" diye sordum. Bizim aksimize selkie bunun olmasını bekliyormuş gibi olayı sakinlikle karşıladı.

"Su Tanrısı'nın buz tutan kalbi, bedenini de koruma altına aldı. Muhtemelen verdiğiniz ilaç işe yaradığından su, tanrı zehriyle savaşmak için dışarıdan gelebilecek herhangi bir tehdide karşı bu koruma yöntemini kullandı."

İlacın işe yaradığı için böyle bir şeyin gerçekleştiğini duyunca, rahatlayarak derin bir nefes verdim. Aron'a bir şey oldu diye aklım çıkmıştı.

Doğru ya, suyun vârislerinin kalpleri doğdukları günden beri buzla kaplıydı. Kalplerindeki buz öylesine var olmamıştı. Orada bulunmasının sebebi vârisleri güvende tutmaktı.

Yavaşça yaklaşarak avucumu buza bastırıp Aron'a baktım. "Sadece biraz daha dayan. Söz veriyorum geri dönmem uzun sürmeyecek." *Ne olursa olsun, Psyche'nin gözyaşlarını alacağım. Buz tutan kalbini tekrar attıracağım, Aron.*

Diğerlerine dönerek, "Gidip hazırlıklara başlayalım," dedim. Üçü de beni onaylayarak Ebedi Mabet'ten çıkmak için köprüye yöneldiler. Mağaradan çıkmadan önce selkieye bakarak, "Aron sana emanet, Epona," dedim.

Selkie önümde saygıyla eğilerek, "Merak etmeyin, hayatım pahasına Su Tanrısı'nı koruyacağım," dedi. "Yolunuz açık olsun, Suyun Gelini."

Epona'mn sözleri, içimdeki kaygıya merhem oldu ama yaramı iyileştiremedi. Aron gözlerini açmadığı müddetçe o yara içimde derinleşmeye devam edecekti.

Sessizliğe bürünmüş Ebedi Mabet'ten ayrılarak Aron'ın çalışma odasına geçtik. Dördümüz de yağmurdan ıslandığımız için baştan aşağıya sırılsıklamdık fakat kimse bunu umursamıyordu. Şafak vakti Kaldera'dan ayrılacaktık ama bundan önce yapmamız gereken çok şey vardı. Maar'ı öylece terk edemezdik. Son saldırı halkın yüreğine derin bir korku salmıştı; şifahane yaralılarla dolup taşıyor, ölenler gömülmek için hazırlanıyordu. Biz yokken bir sorun çıkmaması için her detayı titizlikle planlamak zorundaydık.

Ragnar elindeki raporlara bakarak, "Koruma kalkanı devreye girene kadar içeri giren phonoi ve kerler elli iki kişiyi öldürmüş," dedi. "Neyse ki galla iblisleri diğer vahşi hayaletlerden daha yavaş. Kalkan devreye girmeden içeri sızmayı başaramadılar."

Towa kollarını göğsünde kavuşturup sert bir ifadeyle, "Peki yaralı sayısı kaç?" diye sordu. Hâlâ vahşi hayaletlere ve galla iblislerine olan öfkesinin üstesinden gelebilmiş değildi. Sinirini kara büyücülerden çıkarmasına rağmen hem de.

Ragnar diğer sayfaya geçerek notları kontrol etti. "Tahmin ettiğimiz gibi kaydedilen yaralılar ölenlerden çok daha fazla," dedi. "Ağır yaralıların sayısı otuz beşken, orta derecede yaralananların sayısı yetmişe ulaştı. Hafif yaralılar ise yüzü buluyor."

Caster, "Mana olmasaydı bu kayıpların ne kadar artacağını düşünmek bile istemiyorum," dediğinde üçü de bana döndü. Sanki tüm Maar'ı ben kurtarmışım gibi bakıyorlardı. Yine de bu his kötü değildi; *sonunda işe yarıyor olmak, korunan değil de koruyan olmak.*

"Hepimiz birlikte başardık."

Caster kafasını iki yana sallayarak, "Bizim çabalarımız, senin yaptıklarının yanında bir hiç," dedi ve ardından ekledi. "Seni bu konuda daha çok kışkırtmam gerek." Kalkandan çıkmak istediğim için söylediklerinden bahsediyordu. Normalde Caster'ın soğuk ve mesafeli bir kişiliği vardı ama şu anda bunları esprili bir dille söylediği için şaşkındım.

Ragnar, "Yine de bu, hangi soydan geldiğin sorusunu daha da karmaşık hale getiriyor. Phonoileri önceden hissedebilmen, kullandığın kapılar ve kriz anında patlayan auranın iblisleri yok edebilmesi... Yitikleri öldürebiliyoruz ama içlerindeki iblislere tanrılar bile dokunamazken sen bunu nasıl başardın?" diye sorduğunda aklıma Aron'la yaptığımız konuşma geldi. Yine de bu soy meselesi olasılıktan ibaret olduğu için aramızdaki konuşmayı şimdilik kendime saklamaya karar verdim.

"Kim olduğum ya da hangi soydan geldiğim önemli değil. Önemli olan, bu güçleri kullanabiliyor olmam. Ve şu anki problemimiz, benim geçmişimden ziyade Aron'ın durumu. Onu iyileştirdikten sonra bu konuyu yeniden ele alabiliriz."

Towa, "Haklısın, bu daha sonraki mesele," dedi ve ardından Caster'a bakarak devam etti. "Ragnar, Mana ve ben Grenadin'e gideceğiz ama senin sağlığın konusunda endişelenmeden duramıyorum. Eğer sarayı tek başıma koruyacak gücüm yok diyorsan seninle kalacağım."

Büyücü, "Saçmalık, ben iyiyim," dedi en ufak bir şüphe içermeyen bir sesle.

Yine de içim rahat değildi. Towa'yı destekleyerek, "Hayır. Towa haklı, Caster. Savaşta zaten gücünün sınırlarını zorladın. Ayrıca kırılan sütunla son anda bağını kessen de kan kustuğuna göre iç organların zarar görmüş olmalı. Tam olarak iyileşmeden daha da fazla güç kullanırsan durumun kötüleşecektir," dedim.

Towa zaten başından beri bunu istediği için anında uzlaşmaya vararak omuz silkip, "O halde ben kalıyorum," dedi.

Caster dişlerini sıkarak karşılık verdi. "Kalmana gerek yok. Bundan daha kötüsüyle de başa çıktım."

"Bu sadece seninle ilgili bir durum değil. Söz konusu Maar'ın güvenliği." Bu sözler Caster'ı duraksattı. Daha fazla ısrar etmeyi bırakacak gibiydi

ama Ragnar sözlerini henüz bitirmemişti. "Diğer taraftan Towa'nın yokluğu bizim için güvenlik sorunu yaratacak. Mana'nın güçleri dengesiz. Eğer tehlikeli bir durumda onları kullanamazsa başımız derde girebilir."

Beyaz Şeytan, tek başına yüz kişiye meydan okuyacak güçte olsa da söz konusu ben olunca riske girmeyecekti. Özellikle de karşımıza nasıl tehlikeler çıkacağını bilmediğimiz için.

Başka ne yapabiliriz diye düşünürken aklıma gelen fikirle, "Kapıyı açık bırakacağım," dedim.

"Ne?"

"Kalkan kapısını Grenadin'e gidip gelene dek açık bırakacağım. Maar'a bir tehlike yaklaşırsa kapı bana haber verecek. Nerede olursam olayım, bir emirle kalkanı devreye sokabilirim." Kalkan kapısı olmasa bile görme yetisine sahip kapı bana kesinlikle tehdidi gösterecekti.

Ragnar duraksadı ama Caster itiraz etti. "Ne zaman geri geleceğiniz belli bile değil, Mana. Ya bir hafta boyunca dönemezseniz? Harcayacağın enerjiyi düşünebiliyor musun? İkinci günün sonunda bayılabilirsin."

"Harcamam gereken büyü miktarının farkındayım. Kalkan sürekli aktif olmayacak, sadece tehdit algıladığında devreye girecek. Yapamayacağımı düşünsem bunu baştan teklif etmezdim."

"Güçlerin hâlâ gizemini koruyor ama sana güvenmekten başka çaremiz yok. Umarım haklı çıkarsın," dedi Caster pes ederek. Onun endişesini anlıyordum fakat biz de Caster için aynı endişeyi taşıyorduk. Eğer başbüyücü düşerse Maar bir savaşı daha kaldıramazdı.

Ragnar tüm problemler ortadan kalkınca, "Tamam, bu plana göre hareket ediyoruz o halde," dedi.

Caster başka bir soruna değinerek, "Büyü sütunu dışında tamir edilmesi gereken kaç bina var? Büyücü Birliği'nin çoğu, yitiklerle savaşmak için güçlerinin büyük bir kısmını kullandı," dedi.

Ragnar önündeki raporları karıştırdıktan sonra konuştu. "Önceliğimiz büyü sütununu tamir etmek olmalı. Savaş esnasında binalar yıkılmasa da Mana'nın güç patlaması yüzünden iki büyücü kulesi, büyü laboratuvarı ve silah depolarından biri çöktü."

Yitikler, Ölüm Tanrısı'nın Su Tanrısı tarafından öldürülüşüne tanık olunca paniklemiş ve açtıkları kara deliklerden kaçmaya çalışmışlardı. Buz Muhafızları ve Büyücü Birliği, kaçanları kovalarken benim o sırada geçirdiğim sinir kriziyle işler iyice sarpa sarmıştı. Kriz sırasında kaçmaya

çalışanların çoğu ölmüştü. Tabii bu sırada birkaç binayı da istemeden yerle bir etmiş olabilirdim.

Suçlulukla, "Üzgünüm," dedim.

Caster elini sallayarak, "Takma kafana. Büyücüler güçlerini geri kazanınca kısa sürede binaları tamir edeceklerdir," dedi. "Ayrıca Towa ile Ragnar'ın sürekli arenayı yıkıp, yeri geldiğinde ortalığı da darmadağın etmelerinin yanında birkaç binanın lafı olmaz."

Büyücünün iğnelemesine rağmen Towa ile Ragnar onu pek dinliyor gibi durmuyordu. Yine yapacaklardı ve bu konuda ne söylerlerse söylesinler bunlar yalnızca havada kalacaktı.

"Grenadin'e gittiğimizde Toprak Tanrısı'yla diğer tanrıları, yozlaşmış tanrı ve tanrıçalar hakkında uyarmalıyız. Maar'a yaptıkları saldırıda, yeryüzündeki savaşa yeraltının da dahil olacağını gösterdiler," dedim sesimdeki gerginliği saklamaya çalışarak.

Savaş giderek daha büyük bir alanı kaplıyordu.

Ragnar başını sallayarak beni onayladı. "Helheim bizim tarafımızda. Yeraltının ordusu Ereshkigal'in ordusuyla baş edebilir. Ama önce Tanrıça Hel'i, Ereshkigal'in ihanetinden haberdar etmemiz lazım," dedi.

Towa ciddi bir yüz ifadesiyle ekledi. "Onunla iletişime geçebilen tek kişi, Aron. Bu yüzden yeraltıyla anlaşabilmemiz için onun uyanması şart."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Ne demek onunla iletişime geçebilen tek kişi Aron'dı? O kadınla arasında nasıl bir bağ vardı ki yalnızca onunla konuşuyordu?

Tanrı ve tanrıçalar hakkında yazılan kitaplarda Hel hep aynı şekilde anlatılırdı; mücevherlere zaafı olan, baştan çıkarıcı, kibirli bir tanrıça. Ama onun asıl tutkusu yakışıklı adamlardı. Hel'i etkilemek isteyen herkes, şansını cazibesini kullanarak denemeliydi.

Aron'ın yüzü hafızamda belirince, Hel'in onun çekiciliğine karşı kayıtsız kalamayacağını fark ettim. Sadece duruşuyla bile herkesi kendine hayran bırakıyordu. Delici kehribar gözlerine baktığınızda sanki o ateş tarafından diri diri yanıyor gibi hissediyordunuz. Böyle birini görmezden gelmek, o kadının doğasına aykırıydı.

Yumruğumu sıkarken tırnaklarım derimi deldi. Kocamdan uzak dursa iyi ederdi.

Tam onlara Aron ile Hel'in arasındaki ilişkiyi soracakken kapı, izin alınmadan büyük bir gürültüyle açıldı. İçeri, nefes nefese kalan Saya girdi. Ragnar, onun bu aceleci hali yüzünden anında gerildi. Saya derin bir nefes

alarak, "Hanımım, böyle pat diye odaya girdiğim için özür dilerim," dediğinde sesi kesik kesik olsa da hâlâ telaşlıydı. "Ama hanedan üyeleri toplantı salonundalar. Muhafızlardan sizin kullandığınız güçler hakkında bir şeyler duymuşlar ve Efendi Aron'ın bilinçsiz olduğunu da öğrenmişler. Korkarım ki saraya vekil olarak vârislerden birini atamak istiyorlar."

Midemde kor gibi bir öfke yandı. Koltuktan hızla kalkarken yükselen sesim odayı doldurdu. "Ben buradayken ne demek saraya vekil atamak? Bu ne hadsizlik!"

Towa gözlerini devirip masaya yaslandı. "Onca işimizin arasında bir de bunlarla uğraşıyoruz," dedi. Sesinde öfke ve bıkkınlık karışımı bir ton vardı.

Caster ise başını iki yana salladı. "Bu sefer çok ileri gittiler," diyerek Towa'ya destek çıktı.

Kapıya doğru hızlı adımlarla yürürken, "Onlara iyi bir ders vermenin vakti geldi," dedim. Sarayda kimin sözünün geçtiğini göstermek için daha fazla beklemeyecektim.

Toplantı salonuna yaklaştığımızda nöbetçiler geldiğimizi fark eder etmez, dikkatlerini bize verdiler ve kapıyı açarak içeri geçmemizi beklediler. Kapının ağır kanatları aralandığında içeriden yükselen hararetli tartışma sesleri bir anda kesildi. Daha birkaç saniye önce yüksek sesle konuşan hanedan üyeleri şaşkınlıkla donakaldılar.

İçlerinden bazılarının ifadelerindeki tedirginlik, suçüstü yakalanmanın verdiği rahatsızlığı açıkça ele veriyordu. Onların bu hali beni durdurmadı. Kararlı adımlarla odanın içerisinde yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın zemine vuran yankısı, içeride duyulan tek sesti ve her adımımda üzerlerine biraz daha yük bindiriyordu.

Masanın ucuna vardığımda hiç tereddüt etmeden Aron'ın yerine oturdum. *Su Tanrısı'nın tahtına.* O koltuğa oturmamın ne anlama geldiğini hepsi biliyordu.

Yüzleri ekşidi. Çeneleri sıkıldı ama hiçbiri tek kelime edemedi.

Aron'ın yerine geçmemle birlikte hareketlenen Ragnar sağıma, Towa soluma, Caster ise Towa'nın solundaki koltuğa geçerek oturdu. Saya bize durumu haber ettikten sonra ağzına kadar dolu olan şifahaneye yardım etmek için geri dönmüştü.

Tartışmanın hararetiyle koltuklarından kalkan kişilere bakarak soğuk bir sesle, "Oturun," dedim. Bir anlık tereddüdün ardından sözümü dinlediler.

Gözlerimle odadakileri tek tek süzerken üzerlerindeki gerilim neredeyse elle tutulur hale geldi.

"Ne zamandan beri Su Tanrısı ya da onun yardımcı komutanları olmadan sarayda gizlice toplantılar yapılır oldu?" diye sordum. Kimseden cevap gelmedi. Öylece durup tedirgin bakışlarla birbirlerine kısa bir süre baktılar.

"Bu kişilerin arasına neden kendimi katmadım, biliyor musunuz?" dedim. Sesim şimdi daha alaycıydı. "Çünkü anladığım kadarıyla, Su Tanrısı'nın yokluğunda benim varlığımı görmezden gelebileceğinizi düşünüyorsunuz."

İki eliyle birden bastonuna dayanan yaşlı adam, "Böyle bir şeye nasıl cüret ederiz? Biz sadece Maar'ın böylesine karışık bir durumda olmasından ötürü toplanarak, bu kötü zamanı en az hasarla nasıl atlatabileceğimiz hakkında tartışmak istedik. Size ve yardımcı komutanlara haber vermememizin sebebi ise Su Tanrısı'nın yanında olduğunuzu bildiğimizden sizi rahatsız etmek istememizdi," dedi.

Bu yaşlı adam... sürekli karşıma çıkıp durduğu için varlığı artık tahammül sınırlarımı zorlamaya başlıyordu. Buz Muhafızlarına girecek kişinin belirlenmesinden sonra yapılan kutlamalarda, Aron'ı bir kadınla tanıştıran da oydu. Şimdi de bastonuna dayanmış, sözlerinin arasına gizlediği kurnazlıkla beni sınamaya kalkıyordu.

Önceki gelinler saray yönetimi konusunda pasif kaldıkları için hanedan tarafından kolayca yok sayılabiliyorlardı. Ancak ben o gelinler gibi değildim ve bunu onlara bizzat gösterecektim. Yine de bunu yaparken onları küçük düşürmemeye özen göstermeliydim zira saray komploları, yüzlerde bir tebessümle asıl niyetlerin gizlenmesi üzerine kuruluydu. Nihayetinde, Maar'da önemli pozisyonlara sahiptiler.

Meydan okuyarak yaşlı adamın gözlerine baktım. "Öyle mi? Ben de Su Tanrısı'ndan sonra sarayın yönetiminin kime ait olduğunu bir an için unuttunuz sandım." Sözlerim hanedan üyelerinin yüzlerindeki maskeyi indirmek için yeterince güçlüydü. Başından beri sarayın kontrolünü ele geçirme niyetiyle buraya gelenler, birer birer suratlarını asmaya başladı.

Yaşlı adam ve onun gibi düşünenler, bakışlarını bir itiraz ya da destek bulmak için yardımcı komutanlara çevirdi. Sessizlikleri beni onayladıklarının net bir işaretiydi. Bu durum, yaşlı adam ve ona güvenenleri iyice kötü bir ruh haline soktu.

İçlerinden biri, konuyu uzatırsa bunun onlar için kötü sonuçlanacağını hemen anlayarak konuyu değiştirdi. Nihayetinde, diplomaside yılların tecrübesine sahiptiler.

"Mana Hanım, Su Tanrısı'nın bilinçsiz olduğunu işittik, bu doğru mu?" Soruyu soran kişi bakışlarını dikkatle bana çevirdiğinde gözlerinden geçirdiği hesapları hemen fark ettim. Sarayın kontrolünü kolay kolay bana bırakmayacaklardı. Masanın altından yumruğumu sıktım. *Aron'ın iyi olmasını istemezlerdi tabii alçaklar.*

Pelerinliler arasında bizim tarafımızı tutanlar olsa da hanedan, kendi emelleri uğruna Su Tanrısı'na tamamen sırt çeviriyordu. Düşman her an bir zayıflığımızı ararken bir gözümüzü sürekli onların üzerinde tutmamız lazımdı.

Gözlerim ağlamaktan ve üzüntüden kıpkırmızı kesilip tabiri caizse kan çanağına dönmüştü. Bunu, bana baktıklarında açıkça görebiliyorlardı. Zaten Aron'ın durumunun sandıklarından daha ciddi olabileceğini düşündükleri için bu soruyu sormuşlardı. Hanedan ne olursa olsun, Su Tanrısı'nın ölümle cebelleştiğini öğrenmemeliydi.

Yüzümü sabit tutarak, "Evet. Su Tanrısı savaşta çok yoruldu, bu yüzden bir süre dinlenmesi gerekiyor," dedim. Sesimde en ufak bir titreme yoktu. Gerçek duygularımı onlara gösteremezdim. Bunu zayıflık olarak algılayacaklardı.

"Su Tanrısı'nın sağlığı kötüyken saray işleriyle uğraşmak sizin için yorucu olacaktır. Bu durumda isterseniz sizin yerinize sarayı yönetmek için bir vekil seçebilirsiniz."

"Mirasçılardan birini mi demek istediniz?" Çekinmeden ne istediklerini yüzüne vurunca soruyu soran kadın bir an için bozuldu. Ardından ifadesini toparlayarak, "Mirasçılar bu gibi durumlar için seçilmediler mi zaten? Bunu yapmak için yeterliler," dedi.

"Haklısınız, mirasçılar bunun için yetiştirildiler fakat ben buradayken sarayı yönetmelerine gerek yok," dedikten sonra yaşlı adamın yanında oturan kişiye bakarak, "Öyle değil mi, Solomon?" diye sordum. Solomon, ona soru sormama şaşırsa da ne amaçladığımı kısa sürede anlayarak, "Öyle, Mana Hanım. Siz buradayken biz mirasçıların öne çıkması için bir sebep göremiyorum," dedi.

Bazıları söylediklerini daha yeni kavrıyor gibi bakışlarını ondan ayıramazken, diğerleri öfkeyle Solomon'a gözlerini dikti. Yaşlı adamın gözleri yavaşça alevlenmeye başladı.

Bir ihtimal Solomon, bu yaşlı adamın torunu falan olabilir miydi? Eğer öyleyse bu gelişme beni oldukça memnun ederdi. Yaşlı adamın canının sıkılmasını izlemek, beni her geçen saniye biraz daha tatmin ediyordu.

"Mana Hanım, Su Tanrısı şu anda nerede dinleniyor?"

Bu soruya, gözlerimden anlık bir soğukluk yansıtarak yanıt verdim. "Merak etmeyin, Su Tanrısı gayet korunaklı bir yerde kalıyor."

Cevabımdan memnun kalmayan üyelerden biri, "Neden yerini söylemek yerine bize kaçamak bir cevap veriyorsunuz? Mana Hanım, geldiğinizden beri bizi bir şeyler yapmakla suçlayıp durdunuz, şimdi de Su Tanrısı'nın yerini gizleyerek bize güvenmediğinizi açıkça gösteriyorsunuz. Soyumuz yüzyıllardır Su Tanrılarından geliyor. Onlara hizmet etmiş bizlerden mi şüphe ediyorsunuz?" diye sordu.

Bu sözlere diğer üyeler de onay verircesine mırıltılarla katıldılar.

Öfkemi kontrol altına almam gerektiğini biliyordum. Fakat artık yüzsüzlüklerine tahammül edemeyecek kadar sinirliydim. "Güven mi?" Sesim buz gibi ve sakindi ama içinde barındırdığı tehdit belirgindi. "Gerçekten şu anda güven konusunu mu açmak istiyorsunuz?" diyerek ellerimi masaya sertçe vurdum ve ayağa kalktım.

"Siz beni ahmak mı sanıyorsunuz! Burada toplanmanızın amacını bildiğim halde size müsamaha gösterdiğim için bana minnet duymanız gerekirken, kalkıp beni güvensizlikle mi suçluyorsunuz?"

Bu çıkışım yüzünden odada serin rüzgârlar esmeye başladı. "Size güvenmem için bu zamana kadar ne yaptınız? Arkamı döndüğüm anda sarayı yönetmek için vârislerinizden birini seçmek adına birbirinize girmeye başladınız! Benim varlığımı görmezden gelerek zaten yeterince suç işlediniz! Hepinizi zindana attırmam tek kelimeme bakar unutmayın!"

Son cümlemle birlikte gözlerim bir saniyeliğine de olsa parladı ve toplantı salonundan bir sarsıntı geçip gitti. Hakkımdaki söylentilerin yalnızca söylenti olmadığı da böylece kanıtlanmıştı. Bunu yapmaya niyetim yoktu ama Aron bu haldeyken onların tek dertlerinin sarayı yönetmek olması beni deliye döndürmüştü. Su Tanrısı, Maar'ı korumak için canını ortaya koyarken hanedan üyeleri güç peşinde koşturuyorlardı.

Tek bir karşılık veremediler.

"Toplantı bitmiştir." Yanlarından hışımla geçip kapıya yöneldiğimde arkamdan yaşlı adamın sesi yükseldi.

"Duyduğum kadarıyla birtakım güçlere sahipmişsiniz, Mana Hanım. Bunu az önce de gösterdiniz zaten."

Duraksayarak yaşlı adama döndüm. "Soyunuzun nereden geldiğini yardımcı komutanlar araştırıyormuş." Bu kadar bilgiye nasıl sahip olmuştu? Eh, sarayda onlarla işbirliği yapan birileri olduğundan emindim zaten.

Lafı dolandırarak ne demeye getiriyordu? "Yani? Ne demek istiyorsunuz?"

Gözlerini kısarak, "Tanrı gelini olmanın kurallarını ne çabuk unuttunuz?" diye sordu. Tanrı gelini olmanın kuralları mı? Bunu ilk defa duyuyordum. Kimse bana bununla ilgili bir şey söylememişti.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Benim sessiz kalmamla birlikte yaşlı adamın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Dua edin de güçleriniz kutsallığa dayanmasın."

Bu da ne demekti? Bilmece gibi konuşuyordu.

Yaşlı adamla daha fazla konuşma gereği duymayarak toplantı salonundan çıktığımda, üç yardımcı komutan da arkamdan geliyordu. Koridorda yürürken kafamın içi yaşlı adamın söyledikleriyle doluydu. Nedense bununla ilgili içimde kötü bir his vardı.

"Mana!" Solomon'ın sesini duyunca duraksayarak arkamı döndüm. Niye peşimizden gelmişti ki şimdi bu?

Towa dişlerini sıkarak, "Mana mı? Bu it, sana direkt adınla hitap edebilecek konumda mı sanıyor kendini?" dedi.

"Sinirlenme, Towa. Bakalım ne istiyor."

Solomon hızlı adımlarla karşıma geçip, "Onları durdurmaya çalıştım fakat beni dinlemediler," dedi. Ragnar ve Towa dik dik Solomon'a bakıyordu. Bu vâristen hiçbir şekilde hazzetmiyorlardı. Gerçi diğerlerini de pek sevdikleri söylenemezdi ama belli ki en büyük tehdit oydu.

"Bu senin de işine gelirdi." Anladığım kadarıyla vârislerin arasında en güçlü aday Solomon'dı. Toplantı odasında vârislerden yalnızca onun bulunması da bunun işaretiydi. Solomon başını iki yana sallayarak, "Tahta geçmek istesem de istemesem de kimse ne istediğimi sorma zahmetine girmeyecek. Vâris olarak seçildiğimden beri kaderim hanedan tarafından yazılıyor. Anlayacağın, bu konuda söz hakkım yok. Yine de su tahtına geçeceksem bilmeni isterim ki bunu hile yoluyla değil, hak ederek yapmak istiyorum. Bu yüzden her yanlış yaptıklarında onların yanında olacağımı zannetme," dedi.

Towa alayla bir, "Hah!" dese de neden bilmiyordum ama ben Solomon'ın samimiyetine güveniyordum. Üstelik bu, onu hanedana karşı kullanmak için de bir şanstı. Az önce Solomon'ı denemek için toplantı salonunda sıkıştırmıştım zaten. Beni yanıltmamıştı.

"Eğer bizim tarafımızdaysan o halde bunu kanıtla," dedim. Sadece Solomon değil, diğerleri de kafaları karışarak bana baktılar ama ses etmiyorlardı. Ne amaçladığımı görmek istiyorlardı.

Hafifçe kaşlarını çatarak, "Nasıl?" diye sorduğunda, "Güçlerime daha önce tanık oldun. Su Sarayı'nı korumak için kapılardan birini açık bırakacağım. Al sana fırsat, ben gelene dek kapımı herkese karşı koru. Buna hanedan üyeleri de dahil," dedim.

Caster ve Büyücü Birliği de kapıyı korumaya yeterdi ancak onlar, düşmanın içinden biri kadar etkili olmazdı. Hele de hanedanın içindense Solomon bu iş için biçilmiş kaftandı.

Sarı kaşlarını hafifçe çatarak, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Nereye gittiğimi bilmene gerek yok. Sen dediğimi yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Biraz düşündükten sonra kafasını sallayarak, "Yapacağım, kapıyı koruyacağım," dediğinde zaferle gülümsedim. "Anlaştık o zaman. Şimdi hanedanın yanına dön. Senden şüphelenmeye başlamaları için bugün onlara bir neden verdin bile," dedim. Solomon arkasını dönerek yürümeye başladı ancak bir saniye sonra durdu ve kafasını omzunun üzerinden çevirip bana baktı.

"Nereye gittiğini bilmesem de dikkatli ol güzel gelin." Ciddi bir ifadeyle, "Yaralanmanı istemiyorum çünkü sen Kaldera için çok değerlisin," dedi. Bu sözleri beklemediğim için şaşırdım. Solomon da zaten benden bir cevap almayı beklemiyordu. Önüne dönerek koridorda gözden kayboldu.

Caster, "Bu da neydi şimdi?" diye sorduğunda Towa burnundan soluyarak, "Piç kurusu," dedi. Solomon'a duyduğu öfkeden daha önemli bir mesele vardı şu anda.

"O yaşlı adam, gelin kurallarından bahsederken ne demek istedi?"

Hiçbirinden ses çıkmadı. "Size diyorum!"

Ragnar sonunda konuşarak, "Tanrıların arasında bile çiğnenmesi ölümle sonuçlanacak bazı kurallar var. Bu kurallardan biri de gelinleri içeriyor," dediğinde kaşlarımı çattım. "Devam et."

Beyaz Şeytan, kara bulutları andıran gözlerini doğrudan leylaklarıma dikti. "Tanrılar, ne olursa olsun kutsal soydan gelen gelinlerle evlenemezler ve onlardan çocuk sahibi olamazlar. Eğer bu kuralı çiğnerlerse hem gelin hem de doğan çocuk ölüm cezasına çarptırılır," dedi.

Kulaklarımın içinde bir uğultu yükselmeye başladı. *Ölüm cezası mı?*

"B-bir dakika. Kutsal soy derken, tanrı ve tanrıça soyundan gelenlerden bahsediyorsun, değil mi?" diye sorarken sesim titredi.

"Evet."

"İyi de niye? Neden böyle bir kural var?" dedim kelimelerimi zar zor toparlayarak.

Caster, "Dört büyük tanrı arasındaki dengeyi korumak için," dedi.

Towa devam etti. "Eğer dört tanrıdan biri tanrıçalardan biriyle ya da kutsal güce sahip bir soyla evlenirse, doğacak olan çocuk normal bir tanrıdan daha güçlü olacaktır. Bu da dört diyara hükmeden tanrılar arasındaki dengeyi bozar."

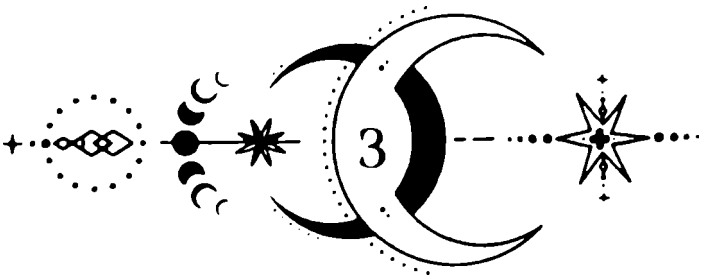
Yutkundum. Hiçbir tanrı kendisinden daha güçlü bir tanrıyı kabul etmezdi.

Duyacaklarımın korkusuyla, "Ya gelinin daha sonra kutsal bir güce sahip olduğu ortaya çıkarsa ne oluyor peki?" diye sordum.

Üçü kısaca birbirlerine baktıktan sonra sessizliği Ragnar bozdu. "Eğer ortada bir çocuk yoksa gelin konumundan kovulur."

Gelin konumundan kovulur.

Eğer kutsal bir güce sahipsem... bu artık Aron'ın karısı olamayacağım anlamına geliyordu. *Aron bu kuralı biliyordu. Bildiği halde bana tek kelime etmemişti.*

TANRILARIN KONSEYİ

Ellerinde meşaleler taşıyan kalabalık, omuzlarında yükselen tahta sedyelerde saldırıda ölenleri taşıyordu. Ölü bedenler özenle yıkanmış, yaraları dikilmiş ve üzerlerine en güzel kıyafetleri giydirilmişti. Kolları göğüslerinde birleştirilen bu kişiler, sanki huzurlu bir uykudalarmış gibi görünüyorlardı. Ancak tenlerindeki solgunluk, ruhlarının artık bu dünyada olmadığını fısıldıyordu.

Alevlerin titrek ışığı sedyelere düşerek ölülerin yüzlerinde dans eden gölgeler yaratıyordu. Kalabalık sessizce ilerliyordu. Kimi gözyaşlarını saklamaya çalışıyor, kimiyse dişlerini sıkarak yürüyordu. Ölenlerin yakınları ağıtlarını çoktan yakmış; şimdi eşlerini, çocuklarını, kardeşlerini, akrabalarını son yolculuklarına uğurlamanın sessiz hüznüyle arkalarından bakıyorlardı.

Yanan meşaleler duman ve yanık yağ kokusunu havaya karıştırırken, gece yasın ve ölümün ağır sessizliğiyle kaplıydı.

Ben, üç yardımcı komutan, Solomon ve birkaç hanedan üyesi en önde ilerleyerek insan selini yönlendiriyorduk. Bu kara günde, su halkıyla birlikte aynı acıyı taşıyorduk.

Benim köyümde ölenler toprağa emanet edilirdi, bu yüzden köyün içinde bir mezarlık vardı. Ama Su Diyarı'nda ölüm bambaşka bir yol izliyordu. Ölülerini suya bırakıp dalgaların onları kendi geleneklerine göre uğurlamasına izin veriyorlardı.

Su Sarayı'nı dört yönden saran iskelelerden batıya doğru ilerliyorduk. Caster'ın anlattığına göre bu iskeleler rastgele bölgelere ayrılmamıştı; her biri hem yeryüzündeki tanrıların bölgelerini hem de yeraltındaki ölülerin diyarlarını temsil ediyordu.

Kuzeye bakan iskele; gölgelerle kaplı, sisli ve soğuk Helheim'ı simgeliyordu. Bu inanca sahip olanlar, ölülerini kuzeyden suya bırakıyorlardı ki ruhları Helheim'a ulaşabilsin. Güneydeki iskele; kavurucu sıcak topraklarla dolu, çorak bir diyar olan Duat'ı temsil ediyordu. Doğuya bakan iskele de doğum

ve yeniden doğuşun diyarı olan Ölüler Mahkemesi'ne açılıyordu. Batı ise bizim gittiğimiz bölgeydi; ölüm sonrası yolculuğun nihai varış noktası.

Batıdaki iskelenin yanındaki kıyıya vardığımızda, tahta sedyeleri taşıyanlar ölüleri dikkatlice yere bıraktılar. Aynı anda okyanusta kürek çekerek bize doğru yaklaşan kayıkçılar, karaya oturmamak için kıyıdan beş metre kadar uzakta durdu.

Caster yanında getirdiği deri keseyi bana uzattığında, elinden alıp ilk ölünün yanına yaklaştım. Su halkının inancına göre ölenlerin ruhu Aidoneus'a giderken Styx Nehri'ni geçmek zorundaydı. Ancak bu yolculuk bedava değildi. Kayıkçı Charon'ın kürek salladığı bu sulara adım atabilmek için ona ödeme yapılması gerekiyordu. Bu yüzden ölünün gözlerine obolos adı verilen madeni paralar yerleştiriliyordu. Eğer ödeme yapılmazsa ruh, Styx'in kıyısında yüz yıl boyunca dolaşmaya mahkûm olurdu.

Normalde ölünün gözlerine para koyma ritüeli ailelerine aitti. Ancak bu kişiler doğal yollarla değil, savaşta öldükleri için ritüeli saraydaki önemli bir kişinin yönetmesi gerekiyordu. Ragnar, bana bu teklifle geldiğinde tereddüt etmeden kabul etmiştim. Eğer Aron burada olsaydı, hiç şüphesiz bu görevi o üstlenirdi. Ama şimdi o yoktu ve ben, onun karısı olarak yerini alıyordum.

Deri keseden aldığım obolos paralarını teker teker ölen kişilerin gözlerine yerleştirdim. Bu işlemi yaparken benimle birlikte gelenler, arkamdan paraları koyduğum her ölüyü taşıyarak okyanusun karanlık sularına doğru ilerliyorlardı. Ölüler kayığa yerleştirilmeden önce, kayıkların içleri yetişkinler tarafından yeraltının çiçekleri olarak bilinen süsen çiçekleriyle süsleniyordu. Kayıklarda çiçeklerin yanı sıra, cam fenerler de vardı. Bunlar, kayıkların ilerlediği yolu aydınlatacaklardı.

Kayıklar tamamen dolduğunda kalabalığa doğru döndüm. Towa elindeki meşaleyle her adımımı takip ediyordu. Derin bir nefes alarak yüzümdeki hüznü silip yerine soğuk bir kararlılık yerleştirdim. Kalabalığa seslenerek, "Yapılan saldırıda birçok kayıp verdik. Eşlerinizi, çocuklarınızı, kardeşlerinizi ve akrabalarınızı yitirdiniz. Kalbinize düşen ateş, hiçbir acıyla karşılaştırılamaz. Ama bilin ki bu kayıpları veren yalnızca sizler değilsiniz. Biz de sizinle aynı acıyı paylaşıyoruz. Belki ölenleri geri getiremeyiz ama Su Tanrısı'nın Gelini olarak size söz veriyorum, dökülen hiçbir kan yerde kalmayacak. Bunun sorumlusunu bulup en ağır şekilde cezalandıracağız."

Sözlerimle birlikte ölenlerin geride kalan yakınlarının kan çanağına dönen gözlerindeki öfke biraz daha yatıştı. Bu rahatlamalarının sebebi, Su Tanrısı'na tamamen güvenmeleriydi. Su halkı, Su Tanrısı'na sonsuz bir güven duyuyordu ve onun sözlerini her daim tutacağını biliyordu. Lâkin

şu anda bu sözü veren tanrıları değil, bendim. Buna rağmen gözlerindeki inançta en ufak bir sarsılma olmadı. Bana da güveniyorlardı ve ben de onların bu güvenini boşa çıkarmamak için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Bunu Aron'a ve su halkına yapan herkesten intikam alacaktım.

Konuşmam bitince kayıkçılara doğru dönerek, "Su Tanrısı'nın kalbi diğer taraftaki yolculuğunuzda sizinle olsun," dedim. Herkes bir ağızdan aynı cümleyi tekrar etti ve böylece ölenlere son vedamızı ettik. Kayıkçılar kürekleri çekerek ölüleri batıya doğru son yolculuklarına götürmeye başladılar. Bir süre ilerledikten sonra okyanusun birçok yerinde aynı anda su dalgalanmaya başladı. Oluşan dalgalardan kelpiler başlarını dışarı çıkarıp kayıkları takip etmeye koyuldular.

Onları görünce bir saniyeliğine de olsa duraksadım. Caster bana kelpilerin de selkieler gibi olduğunu ancak onların fok değil, at olduğunu söylemişti. Lâkin bu atlar, denizatları gibi insana dönüşemeyen türlerden değildi. Kelpiler ise bunu yapabiliyordu. Okyanustaki görevleri; Su Tanrısı'na tapan halkların ölülerine, güvenli bir şekilde Ölüler Diyarı'na dek ulaşabilmeleri için eşlik etmekti. Şimdi de bu görevi yerine getiriyorlardı.

Aron'ın yerine burada ben olduğum için gelmeyeceklerinden ufak bir endişe duysam da neyse ki buradalardı. Okyanus halkının beni kabul ettiğini biliyordum, yine de onlarla çok sık iletişime geçmediğimden ne düşündüklerini bilemezdim.

Kayıklar ve kelpiler okyanusun derinliklerinde kaybolana dek onları izledik.

Kalabalıktakiler, bana minnettarlıklarını dile getirip son kez selam verdikten sonra evlerine dağılmaya başladılar. *Bu gece kimse başını yastığa huzurla koymayacaktı.*

Bakışlarımı kalbimdeki ağırlıkla birlikte gökyüzündeki aya çevirdim. Gündoğumunda, biz de Toprak Diyarı'na doğru yola çıkacaktık.

Üzerimde bordo renginde kalın bir kazak, altımda ise siyah deriden, içi yünlü bir pantolon vardı. Belimi saran siyah deri kemer arkamda sıkıca bağlanarak göğüslerimin altında sonlanıyor, ipliklerin gerilmesiyle korseye dönüşüyordu. Ayaklarımda dizkapaklarıma kadar uzanan, uçları sivri, topuklu botlarım vardı.

Saçlarımı tepeden sıkıca toplamaya başladım. Saya elinde büyülü ipliklerle dokunmuş başlıklı pelerini tutarken, gözlerindeki endişe baktığım aynaya net bir şekilde yansıyordu.

"Hanımım lütfen çok dikkatli olun."

Saçlarımı bağlamayı bitirip Saya'ya doğru döndüm. Yanına giderek elindeki pelerini alıp üzerime geçirdim. Artık hazırdım.

"Merak etme, her şey yoluna girecek." *Girmesini sağlayacağım.*

"Ondan şüphem yok ama Grenadin'e giderken yolda başınıza bir şey gelmesinden korkuyorum. Ya yitikler ya da kullanıcılar yolunuzu keserse? Ya yozlaşmış tanrı ya da tanrıçalardan biri size saldırırsa?" Saya'nın korkusu kelimeleriyle bir nevi patlıyordu. O kadar fazla ihtimal sıralıyordu ki...

"Kendimi koruyabilirim. Üstelik yanımda Ragnar ve Towa da olacak." Endişesi geçecek gibi durmuyordu. Elimi omzuna koyarak, "Sen beni düşünme. Ben uzaktayken sarayın gözü ve kulağı olan senin yardımına ihtiyacım var. Unutma, ne olursa olsun hanedan üyelerini kapıdan uzak tutmalısın," dedim.

Saya omuzlarını dikleştirip yüzünde yeni bir ciddiyetle, "Merak etmeyin hanımım. Bir gözüm sürekli Solomon ve hanedan üyelerinin üstünde olacak," dedi. "Eğer herhangi bir şey duyar ya da görürsem direkt başbüyücüyü haberdar edeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Sadece sarayı kurtarmakla kalmadınız, Su Tanrısı'nın yokluğunda onun yerini dolduruyorsunuz. Üstelik onu iyileştirmek için kendi hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Gelmiş geçmiş en güçlü Su Gelini sizsiniz hanımım. Ama unutmayın... Bizim için Su Tanrısı kadar siz de değerlisiniz. Efendi Aron'ı kurtarmaya çalışırken lütfen kendinizi feda etmeyin. Çok dikkatli olun."

"İyi olacağım, söz veriyorum."

Saya, beni dolambaçlı bir yoldan geçirerek gizlice sarayın arkasına çıkardı. Kimsenin Kaldera'dan ayrıldığımızı fark etmemesi gerekiyordu. Zaten Grenadin'e giderken halkın giydiği gibi sade kıyafetler seçmemizin nedeni de buydu. Gün daha yeni yeni ağardığı için etrafta pek kimse olmasa da tedbiri elden bırakamazdık.

Sarayın arkasına vardığımızda Ragnar ve Towa'nın, yanlarında üç kanatlı atla birlikte bizi beklediğini gördüm.

Tulparlar.

Uzun, zarif yapılarıyla bu efsanevi atların ne kadar hızlı ve çevik olduklarını duymuştum. Kas kütlelerine bakılırsa güç konusunda da hiçbir eksiklikleri yoktu. İkisi siyah, biri beyaz olan bu görkemli yaratıkların uzun kanatları da tıpkı bedenleri gibi parlıyordu. Gözleri siyah birer taş gibi derindi, yeleleri ise rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Bu atlardan birini satın alabilmek için küçük bir köyü bir ay boyunca besleyebilecek kadar altın gerektiği söylenirdi.

Towa atlara nasıl baktığımı fark edince gülerek, "Kışın onlarla uçmak götümüzü donduracak ama Grenadin'e ulaşmamızın en hızlı yolu bu," dedi. Haklıydı. Başımı sallayarak anladığımı gösterdim. Toprak Diyarı'na ne kadar çabuk ulaşırsak bizim için o kadar iyiydi.

Bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim. İkisi de resmi üniformalarını ve zırhlarını çıkarıp, halktan biri gibi sade giysiler giymişlerdi. Ancak üzerlerindeki kıyafetler ne kadar mütevazı olursa olsun, duruşlarında en ufak bir değişim olmamıştı. Biri onları gördüğünde basit bir çiftçi değil, şehrin önde gelen ailelerinden birinin oğulları sanabilirdi. Eh, bu da kimliklerini saklamak için yeterli olurdu sanırım.

Ragnar, atının dizginlerini ayarlarken çaktırmadan Saya'ya bakıyordu. Muhtemelen Saya, Ragnar'ı ilk kez sade kıyafetlerle görüyordu. Bakışlarını üzerinden kaçırmaya çalışsa da gözleri sürekli Ragnar'a kayıyordu.

"Daha fazla vakit kaybetmeden yola çıkalım."

Bana ayrıldığını düşündüğüm beyaz tulparın yanına gidip nazikçe burnunu okşadım. At önce beni kokladı, ardından burnuyla hafifçe dürttü. Bunun onay göstergesi olduğunu düşünerek hafifçe gülümsedim. Sanırım beni sevmişti.

Towa yanıma yaklaşıp, "Sana binmende yardımcı olayım," dediğinde bir an duraksadım. Sözleri bana Vak'a şehrine giderken yaşadıklarımızı anımsattı. O zaman da ata binememiş, Aron'ı fazlasıyla uğraştırmıştım. Anının ağırlığı birden göğsüme çöktü.

Sadece bir gün geçmişti ama Su Tanrısı'nı şimdiden çok özlemiştim.

"Mana?"

Gözlerim, dünden beri uykusuz olduğum için batan gözyaşlarıyla sızladı. Şuraya çöküp hüngür hüngür ağlamak istedim ama kendime izin vermedim. Her şey bittiğinde, Aron zehirden kurtulup iyileştiğinde onun kollarında ağlayacaktım.

Tulparın dizginini tutarken Towa'ya, "Teşekkür ederim," dedim. Ardından o, sırtımdan beni desteklerken ayağımı üzengiye geçirdim. Oraya basıp

kendimi yukarı çektim. Bacağımı diğer tarafa atıp tulparın sırtına çıktım. Iowa, düşmeyeceğime emin olunca gidip kendi atına tek hamlede bindi.

Tulparlar, üzerlerine çıkmamızla birlikte katladıkları kanatlarını genişçe açarak uçmaya hazırlandı.

Saya bize el sallayarak, "İyi haberlerinizi bekliyor olacağız," dedi.

Ben de ona el sallarken tulparlar geri çekildi ve ardından dörtnala koşmaya başladı. Kanatlarını hızla çırpıp gökyüzüne doğru yükselişe geçtiklerinde, toynaklarının hâlâ koşmaya devam ediyorlarmış gibi hareket ettiğini fark ettim. Kademe kademe gökyüzüne çıkarken tedirgin bir şekilde tulparımın dizginine sıkıca tutundum.

Sonunda bulutları delip geçerek üstlerine çıktığımızda, tulparlar toynaklarını karınlarına doğru katlayarak yalnızca kanatlarını kullanıp gökyüzünde süzülmeye başladı.

Gözlerimi aşağıya çevirdiğimde, Su Sarayı'nın küçücük kaldığını görünce korkmadım diyemezdim. Yükseklikle ilgili normalde hiçbir sıkıntı yaşamıyor olsam da bir anda binlerce metre yukarı çıkmak beni germişti. Eğer aşağıya çakılacak olursam, geriye kalan tek bir sağlam parçamı bile bulamazlardı herhalde. Bakışlarımı benden biraz önde ilerleyen ikiliye çevirdim. Benim aksime gayet rahat görünüyorlardı.

Pelerinimin başlığını kafama geçirdim. Büyülü ipliklerle dokunan pelerin vücudumu sıcacık tutsa da aynı şey yüzüm için geçerli değildi. Suratıma vuran soğuk rüzgâr yüzünden donuyordum. Ağzımdan çıkan nefesler soğuk havada ince bir buhar olup dağılıyordu.

İki saatin sonunda burnumun ve yanaklarımın kızardığından kesinlikle emindim. Burnum durmaksızın akıyordu ve ben de sürekli onu çekmek zorunda kalıyordum.

Gökyüzünde uçmaya devam ederken aniden türünü bilmediğim bir kuş sürüsüyle karşılaştık. Her biri tavuk büyüklüğünde olan bu kuşlar, tavus kuşlarını andıran parlak tüylerle kaplıydı. Sayıları en az kırk kadardı ve üzerimize doğru hızla yaklaşıyorlardı. Onları gördüğüm anda içimi bir telaş kapladı çünkü bizi fark etmelerine rağmen yönlerini değiştirmiyorlardı. Tulparlar kişneyerek onları uyardığında içlerinden bazıları tereddüt etti ancak sürünün lideri önümüzden çekilmemekte ısrarcıydı.

Kuş sürüsüne çarpacağımızı hissettiğim anda, tulparlar keskin manevralarla sürüden uzaklaştı. Atlar sinirlenerek güçlü toynaklarıyla bazı kuşlara tekmeler savurdu. Ciyaklayan kuşlar, gökyüzünde kısa bir süre yalpalayarak düştüler ama hızla toparlanıp tekrar sürüye katıldılar.

Towa, tulparların bu hareketine kahkaha attı. Hatta Ragnar'ın yüzünde bile alay dolu bir gülümseme belirdi. İkisi de Aron'ı iyileştirmenin bir yolunu bulduğumuz için eskiye kıyasla daha neşelilerdi. En azından öyle duruyorlardı.

Kuş sürüsüyle karşılaşmamızın üzerinden birkaç saat daha geçmişken önden giden ikilinin kendi aralarında bir şeyler konuştuğunu gördüm. Ardından tulparlarını yavaşlatarak benimle aynı hizaya geldiler; biri sağıma, diğeri soluma geçti. Bir tehlikeyle karşılaşırsak, bunu önceden fark edip önlem almak istedikleri için şimdiye kadar önden gitmişlerdi.

"Kaldera'nın sınırına yaklaşıyoruz," dedi Towa. Tulparlar o kadar hızlıydı ki altı yedi saatte bizi sınır bölgesine getirmişlerdi. "Yarım saat sonra Mavi Çukur şehrine varacağız. Orada bir han bulup biraz ısınır, yemek yeriz." Bana sesini duyurabilmek için bağırıyordu. Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki suratımıza çarpıp duruyordu. Towa'nın da bu yüzden yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Durmadan yola devam etmek istesem de soğuktan dişlerim takırdıyor, ellerim dizginleri artık doğru düzgün kavrayamıyordu. Grenadin'e gittiğimiz gibi hasta olup yatağa düşmek en son istediğim şeydi.

Kafamı sallayarak, "Tamam, öyle yapalım," diye bağırdım ben de sesimi duyurabilmek için. Bunun üzerine tulparları yöneterek dizginlerle onları aşağıya doğru sürmeye başladılar. Benim tulparım ise emir vermeme gerek kalmadan diğerlerini takip etti.

Yeryüzüne yaklaştığımızda, dışarıda olan şehir halkı üstlerinden geçen tulparlara alışkın olduklarından sadece bir göz atıp tekrar önlerine döndüler. Ancak çocuklar, böyle şeylere bayıldıkları için atları ailelerine veya arkadaşlarına gösterip heyecanla yerlerinde zıplıyorlardı. Ragnar şehirde fazla göze çarpmayacak bir alan bulup bize işaret ettiğinde, o tarafa doğru ilerledik. Tulparlar gösterdiği yere yavaşça indi.

Dışarıda resmen don soğuğu vardı. Saatlerdir ata binmekten ve soğuktan katılaşan eklemlerim yüzünden attan inmek, tahmin ettiğimden daha zor oldu.

Tulparların dizginlerini tutarak onları kendimizle beraber yürütmeye başladık. Ragnar ve Towa da benim gibi başlıklarını kafalarına takmışlardı. Dinlenebileceğimiz bir yer ararken şehir hanlarından birinin önünde, "Hanımım, beyim üşümüş olmalısınız! Hanımızda sıcak yemeğimiz ve şarabımız var!" diye bağıran kişiyi duyduk. Duraksayarak o tarafa baktık. Genç adam, müşteri çekebilmek için bu soğukta dışarıda durmuş, insanları hana girmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Bakışlarımı hanın üzerindeki tabelada gezdirdim; *Dalgakıran Hanı*.

"Buraya girelim," dediğimde ikisi de *tamam* anlamında kafalarını salladı.

Olduğu tarafa doğru yürüdüğümüzü gören genç adam heyecanla bize yaklaşarak, "Pişman olmayacaksınız efendim," dedi. Towa, "Atları nereye bırakabiliriz?" diye sordu. Genç adam, tulparlara gözlerini büyüterek baktı. "Hanımızın arkasında bir ahır var. Siz çıkana dek orada bekleyebilirler."

Ragnar, "Atlara yem ve su ver. Ücretlerini de hesabımıza yazarsın," dedi.

Genç adam, "Elbette efendim!" dedikten sonra tulparların üçünün de dizginlerini tutup onları ahıra doğru götürmeye başladı. Biz hana yönelirken aniden içimi saran yoğun bir izlenme duygusuyla tüylerim diken diken oldu. Refleksle arkamı döndüm ve gözlerim hızla etrafı taradı. Ancak her köşeyi didik didik etmeme rağmen şüpheli birine rastlayamadım.

Kaşlarımı çattım. *Az önceki de neydi öyle?*

"Mana? Bir şey mi oldu?" Towa'nın sesini duyunca ona doğru döndüm.

"Hayır gidelim," dedim kısa bir duraksamayla. Bana mı öyle gelmişti? Belki de yorgunluktandı. Yine de içimdeki huzursuzluk kolayca dağılmıyordu. Aron'ın komada olduğunu düşman bilmese de kaçan yitikler illa ki Karanlık Müritlere, Su Tanrısı'nın zehre rağmen güçlerini kullandığını bildireceklerdi. Tanrı zehri vücudundayken gücünü kullanmanın onu ölümün eşiğine sürükleyeceğini iyi bildiklerinden, bir şeyler yapmadan duracaklarına inanmıyordum.

Kafamda dolaşan kuşkularla hanın önündeki basamakları tırmanıp içeri girdik. Kapıyı açtığımızda gelen müşterileri haber veren zil tıngırdadı. Ancak içeriden yükselen gürültü o kadar yoğundu ki zayıf zil sesi bu gürültünün içinde kayboldu. Görünüşe göre herkes bizim gibi soğuktan kaçıp burada ısınmayı tercih etmişti.

Kapıdan giren yeni müşterilere şöyle bir gözucuyla bakan insanlar, bizimle ilgilenmeyip kısa bir an sonra eğlencelerine geri döndüler. Bizse boş bir masa bulabilecek miyiz diye etrafı taradık.

Salonun ortasında içeriyi ısıtan büyük bir şömine yanıyordu. İçine atılan kalın odunlar çıtırtılar eşliğinde yanarken, alevler dans edercesine yükseliyordu. Han iki katlıydı, bu da müşterilerin odalarının üst katta olduğu anlamına geliyordu. Aşağıdaysa taş duvarlara çarpıp yankılanan kahkahalar, şenlik havasındaki kalabalığın coşkusunu ele veriyordu. İnsanlar bira bardaklarını havada çarpıştırarak birbirlerine selam veriyor, taşan köpükler masalara ve yere sıçrıyordu. Görevliler ellerinde tepsilerle hızlı adımlarla dolaşıyor, yemekleri ve içkileri masalara yetiştirmeye çalışıyorlardı.

"Sağ köşede boş bir masa var," dedi Ragnar başıyla işaret ederek.

Masaya geçip oturur oturmaz, elinde boş bir tepsi tutan genç bir kadın yanımıza geldi. Az önce başka bir masaya yemek servisi yapmış olmalıydı. Yorgun ama içten bir gülümsemeyle, "Dalgakıran Hanı'na hoş geldiniz! Şehirde yeni misiniz?" diye sordu.

Towa sırıttı. "O kadar mı belli?"

Genç kadın hafifçe güldü. "Size kim baksa anlar," dedi gözlerini kısa bir an üzerimizde gezdirerek. "Bu şehirde zenginler pek bulunmaz. Ama siz büyüyle dokunmuş pahalı kumaşlar giyiyorsunuz. Üstelik içeri girer girmez herkesin dikkatini çekecek kadar heybetlisiniz. Bayım, yoksa Su Tanrısı'nın muhafızlarından mısınız?"

Demek Su Tanrısı'nın muhafızlarının ünü sınır şehirlerine dek ulaşmıştı.

Towa yüzündeki sırıtmayı bozmadan, "Tahmin et," dedi.

Genç kadın kısa bir an duraksasa da tekrar gülümsedi. "Anladım, gizli kalmak istiyorsunuz," dedi daha fazlasını kurcalamaması gerektiğini sezerek. "Öyleyse siparişlerinizi alayım. Dışarısı buz gibi. Herkes içini ısıtmak için buraya koştu. Eğer isterseniz biramız ve baharatlı sıcak şarabımız var."

Ragnar hiç düşünmeden, "Alkol istemiyoruz," dedi.

"Şerbete ne dersiniz?"

"Şerbet olur."

"Pekâlâ," diye yanıtladı kız belindeki önlüğün cebinden bir kâğıt çıkarıp şerbeti yazarken. "Yiyecek olarak karidesli çorba, lotus tohumlu çorba, kalamar tava, sebzeli güveç ve kuzu yahnisi var. Tatlı olarak ise bal kekleri, ters tart ve şekerli baharatlı meyvemiz var."

Towa bana dönerek, "Yemekten sonra tatlı ister misin, Mana?" diye sordu.

Yemek yiyebileceğimden bile emin değildim... "İstemiyorum."

"Tamam o halde. Sen bize lotus tohumlu çorba, kuzu yahni ve şerbet getir."

Kız diğer isteklerimizi de not ederken, hanın kapısı gürültüyle açılarak duvara çarptı. İçerideki kahkahalar, bardakların tokuşması, çatal bıçak sesleri bir anda kesildi. Gözler kapıya çevrildiğinde neşeyle dolu ortamın yerini gergin bir sessizlik aldı.

Kaba saba görünen bu adamlar içeridekilerin tepkisini önemsemeyerek hana girdiler. Kalın deriden yapılan çamurlu botları ahşap zeminde ağır adımlarla yankılanırken, dışarıdan içeri taşınan soğuk hava sıcaklığı dağıttı. Uzun, karmakarışık saçları ve bakımsız sakallarıyla sert bir ifadeye sahip

olan içlerinden biri gözlerini odada gezdirdi. Bakışları şöminenin yanında oturan gruba takılınca oraya yöneldi.

Adam aniden ellerini masaya vurdu. Masanın sarsılmasıyla tabaklar zıplayarak yerine geri düştü, içki bardakları devrildi, biri yere çarparak yuvarlandı. Gerginlik iyice arttı.

"Burası bizim yerimiz," diye sertçe tısladı.

Masada oturanlar birbirlerine bakarak paniğe kapıldılar. İçlerinden biri aceleyle başını sallayarak, "Ö-özür dileriz, bilmiyorduk," diye kekeledi. Adamın kaşları çatıldı, dudakları gerildi. Gözleri öfkeyle parlayarak, "Kaybolun!" diye gürledi.

Korkuyla ayağa fırlayan müşteriler, sandalyeleri devirerek hanın kapısına doğru yöneldiler ve hızla dışarı kaçtılar. Gördüklerim karşısında kaşlarım çatıldı. Masadakileri kovan adamın yanına gelen diğerleri de sandalyelere geçti. Ardından içlerinden biri, "Ne aval aval bakıyorsun! Gel de siparişlerimizi al!" diyerek görevliye bağırdı. Genç adam korkuyla yutkunup hızla yanlarına gitti.

Ragnar ters ters adamlara bakarken, "Onlar kim?" diye sorunca genç kız yüzünü iğrenç bir şey görmüş gibi ekşiterek, "Ormancılar," dedi ve ekledi. "Şehrin yakacak ihtiyacından Varkal ve adamları sorumlu. Şu masaya vurup bardakları deviren adam. Ormanı kendi tekellerine aldıklarından beri kimse gidip kendi odununu da kesemiyor. Onlara muhtaç olduğumuz için kendilerini şehrin efendileri sanıyorlar," dedi.

"Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

"Yaklaşık iki aydır." Yani kışın başından beri.

"Neden şehirdeki Kıdemli'ye şikâyette bulunmadınız?" Kaldera'nın her şehrini bir mavi pelerinli yönetiyordu. Şehrin bütün iç işlerinden onlar sorumluydu.

Kadın iç çekerek, "Birçok kez şikâyet ettik ama bir işe yaramadı," dedikten sonra çevresine şöyle bir göz atıp sesini kısarak, "Onun da bu adamlarla işbirliği yaptığından şüpheleniyor herkes," dedi.

Ragnar çatık kaşlarını daha da çatarken Towa kıza gülümseyerek, "Karnımız zil çalıyor, bir an önce yemekler gelse güzel olur," dedi. Genç kız sırıtıp, "Merak etmeyin, hemen yemeklerinizi getiriyorum!" diyerek yanımızdan ayrıldı. Towa rahat konuşabilmemiz için kızı bilerek göndermişti.

"Mavi Çukur'daki Kıdemli kim?"

"Ephraim Roderick." Bildiğim isimlerden biri değildi.

Towa gözlerine yansıyan şeytani parıltılarla birlikte keyifle sırıtarak, "O burnu yamuk herifin bize bir gün onu mahvetmemiz için bir sebep vermesini bekliyordum," dedi. Ragnar, Towa'ya bakarak, "Al sana fırsat," deyince ikisi karşılıklı bakışmaya başladı. Akıllarından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, Ephraim denen adamın uzun bir süre bu ikisi tarafından işkence görecek olmasıydı.

Yaklaşık on dakika sonra genç kız, elinde dolu bir tepsiyle geri döndü. Sessizce masaya yaklaşarak yemekleri teker teker dizdi, sıcak şerbetleri de önümüze bıraktı. Ancak daha arkasını dönmeden ormancıların olduğu masada yeni bir tartışma patlak verdi.

Varkal denilen adam, kaşığını yemeğe daldırıp bir lokma aldıktan sonra suratını ekşitti. Bir an sessiz kaldı, ardından öfkeyle yemeği yere tükürdü. Sandalyesini hızla geriye iterek ayağa kalktı ve hiç tereddüt etmeden yanındaki genç adamın bacağına sert bir tekme savurdu. Genç adam acı içinde yere düşerken bacağını kavradı.

"Bize bayat yemek getirmeye mi cüret ediyorsun? Bu pisliği kim yer!" diye bağırırken sesi hanın içinde yankılandı. Diğer ormancılar da onun öfkesine katıldılar. Tabaklarını birer birer ters çevirip yemekleri yerlere saçtılar. İçlerinden biri, küçümseyici bir kahkaha attıktan sonra sert bir sesle konuştu. Bilerek sorun çıkartıyorlardı.

"Bizim sayemizde ısınabildiğinizi ne çabuk unuttunuz? Eğer size odun vermezsek hayvanlar gibi donarak ölürsünüz!"

Bir diğeri de başını sallayarak ekledi. "Elinizdeki en iyi yiyecekleri bize vereceksiniz! En rahat yatakları! En iyi odaları! Yoksa odun almayı aklınızın ucundan bile geçirmeyin!"

Handakiler, gözlerinden okunan öfkeye rağmen sessizliklerini koruduular. Muhtemelen aileleri için bu aşağılanmaya katlanıyorlardı.

"Artık fazla oluyorlar."

Ragnar, avını parçalamadan önce gözüne kestiren aç bir kurt gibi ormancılara bakarken, "Problemin kökünü inmeden önce onları biraz silkeleyelim," dedi.

Bu sözler üzerine Towa iç çekerek sandalyesine daha da yaslandı. "Bırakmıyorlar ki rahat rahat yemeğimizi yiyip gidelim," dedi. Kolunu sandalyenin kenarına atarak rahat bir oturuş sergiledi. Ardından ormancılara bakarken sesini yükseltti.

"Şşşt, barbar tavşan! Burada oturup yemeğimizi yememize izin verecek misin, yoksa ortamı sikip atmaya devam mı edeceksin?"

O an, içeriye derin bir ölüm sessizliği hâkim oldu.

Varkal, Towa'ya burnundan soluyarak sert bir şekilde baktı. "Ne diyorsun lan sen?"

Towa en ufak bir tepki bile vermeden gözlerinin içine bakarak, "Diyorum ki o sesini kesecek misin, yoksa ben mi keseyim?" dedi.

Ragnar ile benim bakışlarımızın da üzerinde olduğunu gören ormancılar, bizim bu şehirden olmadığımızı anladılar fakat geri adım atmadılar. Varkal, masamıza doğru yaklaşırken her adımda hanın parkeleri ağır botları yüzünden gıcırdıyordu.

Towa'nın sandalyesinin kenarını tutarak ona doğru eğildi. "Burada kuralları ben koyarım yabancı. Eğer bu handa kalmak istiyorsan, ne söylersek söyleyelim onu yapacaksın. Yoksa sırtındaki mızrağı tam olarak nereye sokacağımı biliyorum."

Towa bir anda kahkahalarla gülmeye başladığı için handaki herkes işlerin çirkinleşeceğini anladı. Bazıları bunu heyecanla beklerken, bazıları da çıkacak kavga yüzünden olacaklardan korkuyordu.

Towa, oturduğu yerden kalkmadan yumruğunu Varkal'ın karnına öyle bir geçirdi ki adam cüssesine rağmen yumruğun şiddetiyle hanın diğer ucuna uçtu ve sırtı bar tezgâhına çarptı. Darbenin etkisiyle Varkal'ın gözleri pörtledi, muhtemelen birkaç kaburgası çatlamıştı. Liderlerinin yalnızca tek bir yumrukla bayıldığını gören ormancılar şok içinde bir Towa'ya, bir de baygın haldeki Varkal'a bakıp duruyorlardı.

Towa sandalyeden kalkarak ormancılara doğru yürümeye başladı. Ellerini önünde birleştirip parmaklarını kütürdetirken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

"Orospu çocukları, şehirde eşkıyalık yapıp ormanı tekelinize aldığınızı Su Tanrısı biliyor mu?" Bu soruyu duyar duymaz ormancılar bembeyaz kesildiler. Aron'ın, halkına zulüm eden kim olursa olsun o kişiye dünyayı dar edeceğini çok iyi bildikleri halde böyle bir ahlaksızlığa karışmışlardı.

Towa gözlerindeki öfkeyle ormancıların arasına daldı. Onları bir güzel dövmeye başladığında, Ragnar soğukkanlı bir şekilde masadan kaşığını alıp lotus tohumu çorbasına daldırdı ve bir yudum aldı. Hanın diğer köşesinden kemik kırılma sesleri, etin ete vururken çıkardığı sesler ve Towa'nın onları dövmekten aldığı zevkle attığı gülüşler duyuluyordu. Ragnar bana bakarak, "Çorba çok güzelmiş, tadına baksana," dedi.

Bir süre Ragnar'ı izledim. Ardından ben de kaşığımı alarak çorbanın tadına baktım. Gözlerim hafifçe büyüdü, çorba gerçekten çok güzeldi.

Towa'nın ormancıları dövüp handan yaka paça atmasının ardından, han sahibi yanımıza gelip endişeyle konuşmuştu. Yüzündeki korku ifadesi, kelimelerinden daha çok şey anlatıyordu. Titrek ve kaygılı bir sesle, "Ormancılar intikam almak isteyecek," demişti. "Bunun bedelini şehir halkına ödetirlerse kimse onları durduramaz."

Zaten gitmeden önce kafamda pelerinlinin evine uğramak vardı. Hancının gelip bizimle konuşması da bu düşüncemi desteklemişti. Nihayetinde şehir halkına yapılan zulümlerde onun da payı vardı. Bu yüzden şehirden ayrılmadan önce yolumuzu değiştirerek Ephraim Roderick'in evine yöneldik. Kapıya vardığımızda bizi karşılayan pelerinli, yüzünde ansızın beliren bir korku ifadesiyle geri çekildi. Gözleri büyüdü, parmakları titredi. Ama kısa sürede kendini toparladı ve yapmacık bir saygıyla eğilerek bizi içeri buyur etti.

Ona olanları anlattığımızda, sesi hafifçe titrerken tüm bunlardan haberi olmadığını söyledi. Ardından beceriksizce rol yaparak, "Bu alçaklığa daha fazla göz yumamam," dedi. "Gereken neyse yapacağım! Suçluları en kısa sürede cezalandıracağım!"

Handa çalışan görevli kız, bize şehrin pelerinlisine defalarca şikâyette bulunduklarını söylemişti. Yani Ephraim'in çoktan her şeyi bildiğini biliyorduk. Yalan söylüyordu ama şu an onunla hesaplaşmak için doğru zaman değildi. Öncelikle Toprak Diyarı'na gidip gözyaşlarını almalıydık. O yüzden onun sahte telaşını ve vaatlerini şimdilik görmezden gelmiştik.

Ragnar, evden ayrılmadan önce pelerinliye şehir halkına yakacak odun dağıtmasını ve saraya dönmeden evvel tekrar uğrayacağımızı söyleyerek gözünü korkuttu. Towa, eğer birinden bizi buralarda gördüğünü duyarsa bunun sorumlusu olarak Ephraim'i göreceğini söyleyerek onu tehdit etti. Bunun üzerine pelerinlinin yüzü iyice soldu ve titrek bir sesle ağzını sıkı tutacağını, emrimizi yerine getireceğini söyledi.

Onun gibiler her yerdeydi. Haysiyetsiz, konumlarını kendi menfaatleri için kullanan yüzsüzler... Ephraim ne ilkti ne de sonuncu olacaktı. Bu yüzden yardımcı komutanlar onu ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırsın umursamadım. Başına gelen her şeyi hak etmişti.

Zaten orada olduğumuz süre boyunca en çok benden gözlerini kaçırmıştı. Diğer ikilinin sert azarlamalarındansa benim sessizliğim onu daha çok korkutmuş gibiydi.

Şehirdeki işimizi bitirdiğimizde durumu hancıya bildirdik. O peş peşe teşekkürlerini sıralarken, Towa yediğimiz yemeğin ve tulparların bakımının parasını zorla ödedi. Atlarımızı teslim alıp yeniden yola koyulduk. Ancak ormancılar ve şehir halkının arasındaki sorunu kökünden çözmek için buraya tekrar dönecektik. Şimdi yaptıklarımız yalnızca geçici bir önlemdi.

Gökyüzünde saatler süren yolculuğun ardından güneş batmaya yaklaşırken Towa, "İşte geldik!" diyerek beni tokluğun, soğuğun ve uykusuzluğun getirdiği ağırlıktan sıyırdı. Sesi yorgun bedenime yeniden can verdi. Anında yerimde doğrularak Toprak Sarayı'na baktım. Ufukta batan güneşin turuncu ışıkları, gökyüzünü ateşten bir örtü gibi sarıyordu. Bu ışıklar, dağın zirvesine kurulan saraya da vuruyor ve onu göz kamaştırıcı bir parlaklığa bürüyordu.

Toprak Sarayı'na ilk kez geliyordum. *Vay canına... Onlar mücevher miydi?*

Dağın büyük bir kısmını kaplayan bu ihtişamlı saray, doğanın hem yıkıcı gücünü hem de sonsuz cömertliğini gözler önüne seriyordu. Duvarları yerin derinliklerinden sökülüp çıkarılan değerli taşlarla süslüydü. Güneş ışığı üzerlerine vurduğunda zümrütler yeşil bir ışık saçıyor, yakutlar kızıl alevler gibi parlıyordu. Fakat tüm bu gösterişine rağmen saray doğanın bir parçası olmaktan da geri durmuyordu.

Sarayın altı, daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir ormana ev sahipliği yapıyordu. Koyu yeşil bir deniz gibi dağın eteklerine kadar yayılan türlü türlü ağaçlar, gökyüzüne meydan okurcasına yükseliyordu. Ağaçların üstleri kış ayında olmamızdan dolayı beyaz bir örtüyle kaplıydı. Burada taş ve toprak, orman ve gökyüzü iç içe geçmişti. Sınırlar belirsiz, düzen kaotik ama bir o kadar da kusursuzdu.

Kim bilir ormanın derinliklerinde kaç farklı tür yaşıyordu?

Tulparlar yavaşça süzülerek inişe geçtiğinde, ormandan saraya uzanan yolun iki yanında devasa kemiklerden yapılmış bir geçit gördüm. Eğri boynuzları andıran bu korkutucu kalıntılar, zamanın ve doğanın bir başka yüzünü gösteriyordu. Gözlerim istemsizce büyüdü. Bunlar gerçek kemikler miydi? Eğer öyleyse, hangi akılalmaz büyüklükteki yaratığın cesedinden çıkarıldıklarını öğrenmek istemeyeceğimden emindim.

Caster bana Toprak Diyarı'nın insanlardan çok, diğer türlere ev sahipliği yaptığını söylemişti. Ülkenin tamamını daha gezmemiş olsam da sarayın çevresinde insanlara ait yapılar ya da evler göremiyordum, yalnızca uçsuz bucaksız bir orman vardı. İnsanlar ve diğer türler iyi geçiniyor olabilirlerdi ama bu aralarının sıkı fıkı olduğu anlamına gelmiyordu. Muhtemelen evlerini saraydan uzak bir noktaya kurup bu şekilde birlikte yaşamayı tercih

etmişlerdi. Zira başka bir türün baskın olduğu bir bölgede, birbirlerinden az da olsa uzak durarak varlıklarını sürdürebilirlerdi.

Sarayın dört bir yanına dizilen Toprak Muhafızları, üzerlerindeki koyu yeşil üniformalarla nöbet tutuyordu. Zırhları, sert ve dayanıklı yapraklardan yapılmış gibi bir izlenim uyandırıyordu. Ellerindeki mızrakların uçlarının da demirden değil, çeşitli madenlerden yapıldığını fark ettim. Eh, toprak denilince akla zaten yeraltı zenginlikleri gelirdi. Bu yüzden her yerde değerli taşları ve nadir madenleri kullanmalarını doğal karşılıyordum.

Toprak Sarayı'na yaklaştığımızda iniş yapacağımız köprüde iki figür bizi bekliyordu. Biri Tanrı Hades'ti ama diğerini tanımıyordum. Köprünün neyden yapıldığını bilmiyordum ancak yine değerli bir taştan inşa edildiği kesindi.

Tulparlar köprüye iniş yapıp kanatlarını katladıklarında, toynaklarının çıkardığı ses etrafta yankılandı.

Toprak Tanrısı doğanın renklerini taşıyan kıyafetler giyiyordu. Koyu kahverengi ve yeşil tonlarından oluşan giysileri, toprak ve doğayla uyum içinde bir bütünlük oluşturuyordu. Sırtından yere kadar uzanan pelerini kıyafetinin bir parçasıydı.

Sarmaşıkları andıran koyu kahverengi saçlarına özenle yerleştirilen dallardan ve yapraklardan yapılmış bir taç takan Tanrı Hades, yüzünde hoş bir gülümseme ile bize doğru bakıyordu. Kulaklarında ise koyu yeşil, gözleriyle mükemmel bir uyum sağlayan uzun zümrüt küpeler sallanıyordu. Attan inmem için bana elini uzattığında, teklifini geri çevirmeyerek elini tuttum ve dikkatlice tulpardan indim.

"Toprak Sarayı'na hoş geldin, Suyun Gelini."

"Bizi ağırlamayı bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Tanrı Hades."

Toprak Tanrısı'nın gözleri, yüzümde uzun süre dolaştı. Ağlamaktan ve uykusuzluktan gözlerimdeki kızarıklık bir türlü geçmiyordu, bu da onun dikkatini çekmişti. Neden böyle bir halde olduğumu anlayınca bakışları birden yumuşadı.

"Olanları duyunca, buraya gelişinizi değerlendirmek için tanrılarla bir toplantı ayarladım ama sanırım biraz acele ettim. Keşke önce dinlenmek isteyebileceğinizi akıl edebilseydim. Lütfen kusura bakma, Mana."

Tanrılarla yapılacak bir toplantı mı? Şöyle bir düşününce aslında bu iyi bir fikir olabilirdi. Aron'ın olanlardan diğer tanrıları haberdar edip etmediğinden emin değildim fakat Karanlık Müritlerin gittikçe güç kazandığını tüm tanrılar bilmeli ve buna göre önlem almaya başlamalıydılar. Üstelik

gelecekte olabilecekler için de plan yapmamız şarttı. Normalde bu toplantıya Aron'ın katılması gerekirdi ancak o bunu yapamadığı için karısı olarak yerine geçmemde sorun görmüyordum.

"Hayır, çok yerinde bir karar vermişsiniz."

"Peki iyi görünmüyorsun."

Gülümseyerek, "Aron iyileşene kadar iyi görünmemeye devam edeceğim. Bu yüzden lütfen bizi toplantı salonuna götürün," dediğimde Tanrı Hades bu kadar açık sözlü olmama şaşırsa da sonradan benim gibi gülümsedi.

"Seni gayet iyi anladım. İstediğin gibi yapalım o halde," dedi. Beni bu konuda zorlamadığı için minnettardım. Kocam ölümle cebelleşirken dinlenmek en son düşüneceğim şeydi. Toprak Tanrısı yanındaki genç adama gözlerini çevirerek, "Toplantı salonuna gitmeden önce seni tanıştırmak istediğim biri var," dedi.

Hades'in aksine koyu yeşil tonlarında, sağlam görünümlü bir zırh giyen genç adam, boy olarak da onun kadar uzundu. Giydiği zırh, kaslı ve güçlü yapısını tamamen sarıyor, her hareketinde vücudunun gücünü vurguluyordu. Açık kahverengi saçları kat kat kesilmişti ve omuzlarının bir parmak altına kadar uzanıyordu. Birkaç tutamı titizlikle örülmüştü. Genç adamın gözleri hafifçe çekikti ve koyu yeşildi. Sağ şakağından elmacıkkemiğine kadar yayılan, çiçek yapraklarına benzer kırmızı izler vardı. Kulaklarının uçları ise biraz sivriydi.

Sivri mi?

Genç adam, elini sol göğsünün üzerine koyarak hafifçe önümde eğildi. Saygıyla, "Sizinle tanışma şerefine daha yeni nail oldum, Suyun Gelini. Ben Thor, Toprağın Vârisi'yim," dedi.

"Toprağın Vârisi mi?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve bir Hades'e, bir Thor'a bakarak söylediklerini bir kez daha zihnimde tekrar ettim. *Thor, Hades'in oğlu muydu?* Şaşkınlığım o kadar barizdi ki hep birlikte gülmeye başladılar. Towa sırıtarak, "İnsan görünce hayrete düşüyor, değil mi? Abi kardeş gibi görünmelerine rağmen baba oğullar," dedi.

Ragnar ardından, "Böyle görünse de Hades diğer üç tanrı arasında en büyüğü," diyerek beni bilgilendirip aynı zamanda yeni bir şaşkınlık içinde bıraktı. Tamam, diğer tanrılara kıyasla daha olgun bir duruşu vardı. Ama ben bunun yaşından kaynaklanmadığını, doğasından dolayı olduğunu düşünmüştüm her zaman.

Thor'un ilk bakışta, Hades'in aksine savaşçı yönüyle baskın durması dikkatimi çekse de gülümsemeleri adeta aynıydı. İkisinin de dudakları aynı şekilde eğiliyor, aynı sıcaklığı barındırıyordu.

Hades nazikçe tebessüm ederek, "Dört tanrı arasında vârisleri belli olan yalnızca ben ve Balder varız. Onun da on üç yaşında küçük bir oğlu var. Geriye kalan iki tanrı bizden daha genç oldukları için bu konuyu pek önemsemiyorlar lâkin yakında bir vâris edinmenin önemini anlayacaklardır. Gerçi Loki gibi sorumsuz bir tanrının ne zaman bir vâris edineceği şaibeli. Aron'a gelirsek..."

Kalbim göğsümde teklerken yanaklarımda nedeni soğuk olmayan bir kızarıklık belirdi.

"Bu zamana kadar vâris konusunda konuştuğunu pek duymadım ama senin varlığın belki de bu konudaki düşüncelerini değiştirecektir," dedi.

Aron'ın komaya girmesi sarayı karıştırdığında, herkesin aklına hemen boş tahtı kimin dolduracağı sorusu gelmişti. Bu yüzden bir vâris belirlemeye kalkmışlardı. Bu da tahtı devralacak bir vârisin ne kadar önemli olduğunun açık bir göstergesiydi. Aron, gelinlerine olan nefreti yüzünden muhtemelen vâris defterini kapatmıştı. Bu nedenle de hanedanın içinden vârislerin seçilmesine kimse karşı çıkmamıştı. *Peki bunlar şimdi de geçerli miydi?*

Artık ben vardım. Ona bir çocuk verebilirdim. Hem geldiğimiz noktada benden nefret de etmiyordu. Kendi ağzıyla beni istediğini söylemişti.

Acaba hiç aklına vârisini doğurabileceğim düşüncesi gelmiş miydi?

Tanrılar, ne olursa olsun kutsal soydan gelen gelinlerle evlenemezler ve onlardan çocuk sahibi olamazlar. Eğer bu kuralı çiğnerlerse hem gelin hem de doğan çocuk ölüm cezasına çarptırılır.

Hatırladığım gelin kuralı, heyecanla çarpan kalbimi bir anda yavaşlatıp sıkmaya başladı. Kaşlarımı hafifçe çattım, düşünmeyi bırakmalıydım. Hades, ifademin aniden değişmesiyle ne olduğunu anlayamayarak bana bakarken, gülümseyerek konuyu kapatmaya karar verdim.

Genç Toprak Vârisi'ne döndüm ve nazikçe, "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Mana, Su Tanrısı'nın Gelini'yim," dedim.

Hades, "Tanışma faslını bitirdiğimize göre toplantı salonuna geçebiliriz, bu taraftan," diyerek bizi saraya doğru yönlendirdi. O sırada, nöbetçilerden biri yaklaşarak tulparları alıp götürdü.

"Tanrılar şimdiden geldiler mi?"

"Balder burada ama Loki henüz gelmedi."

Beni Zestiria'ya kaçırdığından beri onu bir daha görmemiştim. Yumruğumu sıkarak tırnaklarımı hafifçe tenime gömdüm. O hasta herifle yüz yüze gelmek istemesem de Karanlık Müritlerin başlattığı savaş için birlik olmamız şarttı.

Artık beni varlığıyla sindiremezdi çünkü ona karşı koyacak gücüm vardı. Bir daha asla Ateş Tanrısı'nın karşısında savunmasız kalmayacaktım.

Zümrütten oyulan devasa kapının merkezinde Toprak Tanrısı'nın kadim sembolü yer alıyordu. Kapının iki yanında taştan oyulan toprak devleri dimdik duruyordu. Gözleri hareketsizdi ama varlıkları bile ürperti veriyordu, her an canlanıp sarayı korumaya hazır gibiydiler. Yaklaştığımızda nöbetçiler sessizce hareketlendi. Zümrüt kapı, içten gelen derin bir gümbürtüyle açılırken toprak devlerinin yüzlerinde anlık bir kıpırtı belirdi. Bizim kim olduğumuzu ve bir tehdit içerip içermediğimizi kontrol etmişlerdi sanki.

İçeri adım attığımızda devasa bir yeraltı vadisine girmiş gibiydik. Tavanı, aşağı sarkan sayısız değerli taş süslüyordu ve her biri soluk ama büyüleyici bir ışık yayıyordu. Duvarlar ve zemin farklı madenlerden oluşuyordu. Bu kadar çeşitli maden kullanılmasına rağmen hepsi birbiriyle uyum içindeydi.

Sarayın dev sütunları, kökleri zemine uzanan eski sarmaşıklarla örtülüydü. Sarmaşıkların üzerinde daha önce hiç görmediğim çiçekler açmıştı.

Koridorda ilerlerken Hades, tanrılarla acil bir toplantı düzenleme kararının sebebini açıkladı.

"Su Sarayı'nın saldırı altında olduğu haberini aldığımda, bunun arkasında yozlaşmış tanrı ve tanrıçalardan birilerinin bulunduğunu öğrenmek beni gerçekten şaşırttı. Karanlık Müritler nerede unutulmuş birileri varsa onlarla iletişim kuruyorlardı. Buraya geliş sebebinizi duyduğumda, tanrılarla acil bir toplantı düzenlenmesine karar vermemin bir sebebi de bu konu hakkında konuşmak istemem."

Ragnar ciddi bir ifadeyle, "Nergal öldü ancak okyanus halkı, Taimat'ı canlı ele geçirmeyi başardı. Lazar, tanrıçayı konuşturmak için elinden geleni yapıyor fakat ondan herhangi bir bilgi alıp alamayacağımız belirsiz," dedi.

Hades bu sözler üzerine başını iki yana sallayarak iç çekti. "Taimat çok yaşlı ve inatçı bir tanrıça," dedi ağır bir sesle. "Aron'a yenildikten sonra zedelenen gururu yüzünden konuşmayı reddedecektir."

Towa gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla, "Elimizdeki tek rehine Taimat değil," dedi. "Büyücü Birliği ile Buz Muhafızları bolca yitik yakaladı." Vahşice gülümsedi. "Biri konuşmazsa, ötekini konuştururuz."

Thor yitiklerin isminin geçmesiyle düşmanca bir ifade sergileyip, "Tabii iblisler onlara konuşma fırsatı verirse," dedi önemli bir noktaya dikkat çekerek.

Towa hin bir şekilde sırıtarak, "Büyücülerimizi hafife alma," diye karşılık verdi. "İblisleri etkisiz hale getirmenin bir yolunu mutlaka bulurlar." Bunun

üzerine Toprak Vârisi tatmin olmuş bir gülümsemeyle, "Eğlenceli gözüküyor," dedi. "Eğer yardıma ihtiyacınız olursa haberim olsun."

Hades imayla oğluna baktı. "Vyldrasil'de yeteri kadar eğlendiğini düşünüyordum oysaki." Thor ise cevap vermekte gecikmedi. "Elfler ve centaurlar avlarımı çalıp durmasalardı, dediğin gibi olurdu baba." İkilinin hâlâ baba oğul olarak bir arada olmaları garibime gidiyordu. Thor'un gerçekte kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama bana kalırsa yirmili yaşlarında gibi gözüküyordu.

Ragnar, "Anlaşılan Karanlık Müritler burada da rahat durmamışlar," dedi. Thor ise düşmana gününü göstermenin verdiği keyifle, "Birkaç şey denediler diyelim," diyerek cevap verdi. O sırıtma, kesinlikle onları buraya girdiğine bin pişman ettiğinin kanıtıydı.

Bu arada, Vyldrasil tam olarak neresi oluyordu? Gelirken gördüğümüz şu devasa ormanın adı mıydı acaba?

Hades, bizi koridorun sonundaki büyük kapının önüne getirdi. Kapıdaki nöbetçiler hiç ses çıkarmadan yolu açtılar. İçeri adımımı attığımda, kendimi devasa bir ağacın içindeymişim gibi hissettim.

Duvarlar, ağaç kabuklarıyla kaplanmış gibi görünüyordu ve tavana doğru baktığımda dal ve yapraklarla sarılı bir iç mekân bizi karşılıyordu. Salonun ortasında uzun, oval bir masa ve etrafında değerli taşlardan yapılan sandalyeler yer alıyordu. O sırada, nereden çıktığını anlamadığım bir sincap koşarak içerideki ağacın köklerinden tırmanıp yukarı doğru ilerledi. Kalın dallardan birinin ucunda ise büyük bir kuş yuvası vardı. İçinde çift olduğu belli olan iki kuş ve birkaç yumurta vardı. Yuvadan bizi izleyen bu kuşlar, Anka kuşuydu.

"Biraz daha gelmeseydiniz sıkıntıdan patlayacaktım." Tanrı Balder neden yine giyinik değildi? Kış ayındaydık, üşümüyor muydu?

Masanın sağındaki ilk koltukta oturuyordu. Beyaz renkli, uzun ve kıvrımlı saçları sanki şimşekle çarpılmış gibi dalgalanıyor ancak bir o kadar da düzenli duruyordu. Sağ kolunda altından dövülen bir aksesuar takıyordu, sade ama zarif bir parçaydı. Kollarını birbirine dolamış bir şekilde oturuyor, kaslı gövdesindeki tüm beyaz dövmeleri açıkça sergiliyordu.

Balder, içinde şimşekler çakan gri gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra kıstı. "Su veledi nerede?" Demek Hava Tanrısı da Aron'dan büyüktü.

Anlaşılan Hades, Aron'ın durumundan diğer tanrılara bahsetmemişti.

Masanın yaklaşık altı yedi metre ötesindeki ana ağacın açık kovuğu şömine olarak kullanıldığından içinde ateş yanıyordu. Tam Balder'a neler olduğunu açıklayacakken, "Yaşlı Rüzgâr doğru bir noktaya değindi. Su Tanrısı

nerede ve sen..." diyen sesi duyduğum anda yay gibi gerilerek kaşlarım çatıldı. Kovuğun içinde yanan ateş birden patladı ve dışarı Loki çıktı. Bana bakarak, "Hangi vasıfla tanrıların katılması gereken bir toplantıda bulunuyorsun?" diye sordu.

Balder kaşlarını çatarak, "Sana kaç kere beni öyle çağırma dedim ateş veledi? Senden sadece yüz elli yaş büyüğüm!" dedi. Sinirlendiği için saçlarındaki elektrik çatırdıyordu. Loki, Balder'ın sözlerini duymazdan gelirken gözleri bir an bile benden ayrılmadı. Zestiria'da yaşananlardan dolayı böyleydi. Hâlâ onu reddetmiş olmamı hazmedememiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki yıkıcı parıltı, içinde sakladığı öfkenin net bir göstergesiydi.

Çenemi dikerek, "Su Tanrısı toplantıya katılamayacağından dolayı karısı olarak onu temsil etmek için buradayım," dedim. Hades araya girerek bana yardımcı oldu. "Aron şu anda tanrı zehri yüzünden bilinçsiz halde." Duydukları açıklamanın ardından her iki tanrı da aynı anda kaşlarını çattılar ve gözlerinde anlam yüklemeye çalıştıkları bir soru işareti belirdi. Tanrı zehri, onları da tehdit ettiği için meselenin ne kadar önemli olduğunu hemen fark ettiler.

Hades kısa bir sessizliğin ardından, "İlk önce oturalım, sonra da olanları onlardan dinleyelim," dedi.

Sandalyelere geçerek oturduk. Tanrılar yerlerini alırken odada bariz bir gerginlik vardı. Çok geçmeden sözü devralarak başımıza gelen her şeyi tüm detaylarıyla anlattım. Her kelimem, durumun ciddiyetini bir kez daha gözler önüne serdiğinden sözümü kesmeden sonuna kadar beni dinlediler.

Sustuğumda hepsinin yüzü asıldı, ifadeleri sert ve çirkin bir hal aldı.

Balder dişlerini sıkarak, "O piç kurusu gerçekten hepimize birden savaş açmayı planlıyor," diye hırladı. "Karanlık ırkın pes etmeyeceğini en başından beri biliyorduk. Ama onları bir araya toplayan o herif olmasa dördümüze birden ayaklanmaya cesaret edemezlerdi. Kadim savaşta seleflerimizin onu ellerinden kaçırması olacak iş değil."

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sorduğumda üçü de bakışlarını bana çevirdi. Thor'un burada olması doğaldı, sonuçta Hades'in vârisiydi. Ragnar ve Towa ise geçmişteki başarılarıyla bu masada oturmayı hak ettiklerini çoktan kanıtlamışlardı.

Ya ben? Tek vasfım, bir tanrının gelini olmaktı. Onlar için bu yeterli değildi. Bu yüzden olup biteni bana anlatmak konusunda isteksizlerdi. Hades, belki diğerlerinden farklı düşünüyordu ama beni tek başına savunamazdı. Onlara kendimi kabul ettirmeli, bu masadaki yerimi hak ettiğimi göstermeliydim.

Yüzüme ciddi bir ifade yerleştirerek, "Buraya Aron için bir çare aramaya gelmiş olabilirim ama unutmayın ki Su Tanrısı uyanana kadar Kaldera'daki tüm söz hakkı bende. Bundan sonra yapılacak her planda, Su Diyarı'nın temsilcisi olarak beni karşınızda bulacaksınız. Gücümün sizinkinden geri kalacağını sanmanız, beni hafife almanıza neden olmasın. Bu yüzden bana yalnızca bir gelin olarak değil, Su Diyarı'nın vekili olarak bakmanızı istiyorum," dedim.

Hades söylediklerimi memnuniyetle karşıladı, başını hafifçe sallarken gözlerinde onaylayıcı bir ifade vardı. Tanrıların önünde zayıflığımı gösteremezdim. Bir an bile tereddüt ettiğimi anlarlarsa yetersiz olduğuma kanaat getirirlerdi. Bu yüzden konuşurken tek tek hepsinin gözlerine baktım, meydan okuyan bakışlarımı asla kaçırmadım.

Balder kısa bir sessizliğin ardından, "Öyle olsun," dedi. Ancak Loki hiçbir şey söylemedi. Gözleri yine üzerimdeydi. Yakut gibi parlayan bakışları her zamanki gibi beni tartıyor, sanki sınırlarımı ölçmeye çalışıyordu.

Hades, "Bundan sonraki konuşmalarda su tahtının tüm sorumluluğu artık senin omuzlarında olacak," dedi. Sözlerinin ağırlığı adeta üzerime çökmüş gibi hissettim. Aron, yıllardır bu yükten kat kat fazlasını omuzluyordu. Bir an bile tereddüt etmeden kabul ettiğimi göstermek için başımı salladım.

"Karanlık Tanrıçası hüküm sürerken yanında çok güvendiği bir yaveri vardı. Bu kişi, aynı zamanda Karanlığın Ordusu'nun başındaki en büyük komutandı. Kadim savaş zamanında, tanrıçasının ordusunu yönetip diğer tanrıların birliklerini yerle yeksan etti. Eğer o olmasaydı seleflerimiz tanrıçayı daha çabuk mağlup ederlerdi. Tanrıça, tanrıların ittifak kurmasıyla yenildiğinde komutan da Karanlığın Ordusu'ndaki kişilerle birlikte kaçtı."

"Ve siz şimdi bu komutanın geri dönüp tanrıçayı yeniden uyandırmaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet, bunu ondan başkası yapamaz. Komutan yalnızca ordu yönetimiyle değil, yeri geldiğinde tanrıçaya ülkenin idaresinde de yardım eden, bilgisi ve stratejileriyle öne çıkan bir adamdı." Balder, Ragnar'a bakarak, "Su Tanrısı da onun gibi birine sahip," dedi. Ragnar, bu yorumu ne kabul etti ne de reddetti. Buradaki tanrılar, Ragnar'ın geçmişini benden daha iyi biliyorlardı.

Vak'a şehrindeyken Şhika ve Kostas, Efendi diye birinden bahsediyorlardı. Acaba bahsettikleri kişi, tanrıların söz ettiği komutan mıydı?

"Senin anlattıklarına bakılırsa sadece kara büyücüleri, kullanıcıları ve Karanlığın Ordusu'nu değil; yozlaşmış tanrı ve tanrıçaları da yanına çekmeyi başarmış." Balder'ın sözlerinden sonra Hades, "Hem de yozlaşmışlardan

basit kişileri değil, Taimat ve Nergal gibi güçlüleri seçiyor. Siz de benim düşündüğümü mü düşüyorsunuz?" diye sordu.

Loki parmaklarını belli bir ritimle masaya vurarak, "Bizim yerimizi alabilecek kişileri seçiyor," dedi.

Tanrıların tahtlarını devralabilecek kişileri.

Thor, "Sonuçta tanrıların tahtlarını boşalttıktan sonra dengeyi kurabilmek için birilerinin bu boşluğu doldurması gerekiyor. Kendisi beş diyarı birden kontrol edemeyeceği için bu görevi üstlenebilecek kadar güçlü ve ona itaat edecek yozlaşmışları özellikle seçiyor," diyerek komutanın ne amaçladığını açıkladı.

Muhtemelen onları kendine bağlayabilmek için anlaştığı kişilerle tanrı sözleşmesi yapmıştı. Böylece yozlaşmış ne kadar güçlü olursa olsun onun için tehdit barındırmayacaktı.

Towa, "Gittikçe daha fazla güç kazanıyor," diye mırıldandıktan sonra kaşlarını çatıp ekledi. "Yanına çektiği kişiler bir yana, tanrı zehri elindeki en büyük koz."

Hava Tanrısı gözlerini bana dikerek, "Su veledinin gelininin bulduğu çözüm işe yararsa, zehre karşı büyük bir avantaj elde edebiliriz," dedi.

Hades başını hafifçe iki yana salladı. "Bu yöntem zehir için kesin bir çözüm olmaz," dediğinde sesi alışılmadık bir ciddiyet taşıyordu. "Psyche'nin, gözyaşları karşılığında isteyeceği şeyi tahmin edebiliyorum. Mana, eğer bu isteği gerçekleştirmeyi başarırsa gözyaşları yalnızca bir kez işe yarayacak sonra da işlevsiz kalacak."

"Kaldera'daki Büyücü Birliği, gece gündüz çalışarak tanrı zehrine karşı bir panzehir arıyor," dedim. "Zehri yavaşlatmayı başardık ve yakında bir panzehir elde edebileceğimizi umuyorum."

Balder, Psyche'nin gözyaşlarının işimize yaramayacağını öğrenince bizden tarafa baktı. "Nevis'teki büyücüler de zehir konusunda oldukça tecrübeliler. Size yardım etmeleri için Maar'a büyücülerden oluşan bir birlik göndereceğim. Birlikte çalışırlarsa çok daha hızlı sonuç alabilirler."

Hafifçe tebessüm ederek başımı salladım. "Nevis'in büyücülerini ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Kafasını sallayıp tekrar diğerlerine döndü. Zehir sorunu için yapabileceğimiz başka bir şey yoktu zaten. "Yozlaşmış tanrı ve tanrıçalar seçim yapmaya başladıysa sıradaki hedefleri küçük tanrı ve tanrıçalar olacak," dedi Balder, sesi sertti. "Onları gözetim altına almalıyız."

Thor, bu yöntemden hoşlanmadığını belli ederek kaşlarını çattı. "Eğer bunu yaparsak onlardan şüphelendiğimizi düşüneceklerdir."

Loki alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Şüpheleniyoruz zaten," dedi kayıtsızca. "Bunu inkâr etmemiz onların düşüncelerini değiştirmeyecek."

Hades derin bir nefes alırken ona katılmadığını belirtti. "Üzerlerinde fazla baskı kurarsak onları Karanlık Müritlerle anlaşma yapmaya itebiliriz," dedi.

Küçük tanrı ve tanrıçalarla ilgili sorunu onları gücendirmeden halletmemiz gerekiyordu.

Ragnar tanrılara bakarak, "Peki ya sizin ülkelerinizde durumlar nasıl? Karanlık Müritler kendilerini göstermeye başlamış olmalılar," dedi.

Toprak Diyarı'ndaki mücadelelerin sorumluluğu Thor'a ait olmalıydı çünkü, "Maar'daki kadar büyük bir savaş yaşamasak da Vyldrasil Ormanı'nda ufak çaplı çatışmalara girdik," diye yanıtladı.

Balder çatık kaşlarla, "Nevis'te de durum farklı değil," dedi.

Herkes Loki'ye bakınca, Ateş Tanrısı omuz silkerek umursamaz bir ifadeyle konuştu. "İlk gelenleri canlı canlı yakıp, kömürleşmiş cesetlerine kazık geçirerek Zestiria'nın sınırlarına astım ve sonra da onları orada unuttum." Loki'nin sözleri salonda kısa bir sessizliğe neden oldu.

Balder, Loki'nin yöntemini beğenerek vahşi bir şekilde gülümsedi. "Güzel fikirmiş."

Hades şüpheyle Balder'a bakarak, "Sakın bana Loki'nin planını uygulamak için Killua'yı kullanacağını söyleme," dediğinde Hava Tanrısı başını hafifçe sağa yatırarak omuz silkti. "Bu neden sorun olsun ki? Sen de oğlunu gönderiyorsun." Hades derin bir iç çekerek gözlerini kapadı, belli ki kendini sabırlı olmaya zorluyordu. "Killua sadece on üç yaşında, Balder. Oğlunu, ondan dört kat daha uzun süre yaşamış ve fazlasıyla tecrübesi olan Thor ile nasıl kıyaslarsın?"

Balder, Toprak Tanrısı'nın düşüncelerine katılmadığını belli ederek dişlerini gösterecek büyüklükte gülümsedi. "O velet gayet iyi iş çıkarıyor."

Hades ve Balder kendi aralarında tartışırken Ateş Tanrısı onları dinlemiyordu bile. Loki yaptığına pişman olarak kaşlarını çattı. "Demek bu yüzden başka gelen olmadı," diye mırıldandı sanki durumu yeni fark ediyormuş gibi.

Eh, Ateş Tanrısı'nın nasıl bir psikopat olduğunu bildikleri için düşman bile ondan uzak durmayı tercih ediyordu.

Ragnar, sanki önünde görünmez bir savaş haritası varmış gibi gözlerini boşluğa dikti. Düşmanın adımlarını zihninde tek tek yerlerine dizdi ve olasılıkları tarttı. Herkes onun kafasından geçirdiklerini duymak için bekliyordu. En sonunda sakince konuştu.

"Bunlar öncü birlikler. Sadece keşif yapmıyorlar, zayıf noktalarınızı arıyorlar. Büyük savaşın nerede başlaması gerektiğini ölçüp biçerken bölgenin haritasını da çıkarıyorlar. Eğer doğru hamleyi yapmazsak bir sonraki gelişlerinde ordularıyla karşılaşırız."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Hades. "Bölgemizdeki güvenliği artırmalıyız ancak Karanlık Müritlere ağır bir darbe vurmak istiyorsak sadece saldırmakla yetinmemeliyiz. Yeraltıyla olan bağlantılarını kesmeliyiz. Onların beslendiği damarı kurutursak bu bize büyük bir avantaj sağlar."

Loki'nin gözleri, bir yılanın sinsice yaklaşması gibi art niyetle parladı. "Aşağının Kraliçesi bu kadar kızdırılmasaydı yeraltını halletmek daha sonraki mesele olurdu. Ölüler Diyarı'nın Kraliçesi'nin aldığı yenilginin üzerine bir de dul kalmasının yarattığı öfkeyi düşünebiliyor musunuz? O kadın, kocası için kız kardeşini neredeyse öldürecekti," dedi. Şeytani bir gülümsemeyi dudaklarına yayarak devam etti. "Ereshkigal dışarı çıkamaz ama intikam almak için neler yapabileceğini tahmin bile edemeyiz."

Dolaylı yoldan Aron'ı, Nergal'i öldürmekle mi suçluyordu bu?

"Aron, nelere sebebiyet vereceğini düşünmeden tanrıları öldürmekte hiç tereddüt etmiyor," derken sözleri dişlerinin arasından tıslarcasına çıkıyordu. Zestiria'da onu da öldürmeye kalktığı içindi bu iğnelemesi.

Hades, "Aron yapması gerekeni yaptı. Düşmana merhamet etmek yalnızca bize daha çok bela getirecektir," dedi.

"Hah! Sanki şimdi de bela getirmemiş gibi."

Her ne kadar bunu söylemek canımı sıkacak olsa da, "Yeraltıyla olan sorunu bize bırakın. Aron bilincini geri kazanır kazanmaz, Tanrıça Hel ile iletişime geçip Ereshkigal'e karşı bir savaş başlatacak," dedim.

Verdiğim bilgi odada bir patlama yarattı sanki. Herkes bir anda sessizleşti ama bu sessizlik, tanrıların gözlerindeki kaygıyı ve şüpheyi daha da belirginleştirdi. Ne olduğunu tam olarak kavrayamadım. Bu yüzden Ragnar ve Towa'ya göz attım, onlar da gergindi. Söylememem gereken bir şey mi söylemiştim?

Loki sesindeki sert ve alaycı tonla, "Ona ulaşmayı deneyecekleri belliydi zaten," dedi.

Hades, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir katılık barındırarak Loki'ye keskin bir bakış fırlattı. "Aron ile aranda ne kadar derin bir düşmanlık olursa olsun, dört büyük tanrıdan birine karşı ettiğin ithamları dikkatle seç," dediğinde sesi soğuk ve uyarı doluydu.

Loki aldığı ikaza aldırmadan, "İleride olacaklardan sonra kimin haklı olduğunu göreceğiz," dedi ve tek kelime daha etmeden sustu.

Neler oluyordu? Aron'la ilgili benim bilmediğim ama onların bildiği ne vardı?

Hades ne düşündüğünü belli etmeden, "Toplantıyı burada sonlandırıyoruz. Herkes kendi bölgesinde gerekli tedbirleri derhal alacak. Su Tanrısı bilincini geri kazandığında planın üzerinden daha detaylı geçeriz," dedi.

Az önceki konuşmalarından daha fazlasını öğrenmek istesem de Toprak Tanrısı'nın ani müdahalesi bu isteğimi baltaladı.

Sanki bu konu, onların arasında bile dile getirilmesi yasaklanan bir sırdı.

"Gerçekten Aron'ı tanrı zehrinden kurtarabileceğine inanıyor musun?"

Toplantı sona erdikten sonra Hades dinlenebilmemiz için Thor'un eşliğinde bizi odalarımıza göndermişti. Ancak nereden çıktığını anlamadığım Ateş Tanrısı birden önümüzü kesti. Kolunu koridorun girişindeki kolona yaslamıştı ve gözleri sadece bana odaklıydı. Yanımdakileri tamamen görmezden geliyordu.

Thor neler olduğunu anlamadığı için şaşkın bir şekilde Loki ile bana bakarken, Towa ve Ragnar'ın temkinli bakışlarından kasıldıklarını hissedebiliyordum. Daha ne kadar beni rahatsız edecekti?

Kalbim, sorduğu soruyla yaralandığı yerden yeniden bıçaklanarak kıvranırken, tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. Loki gözlerini bir an olsun benden ayırmadan tüm tepkilerimi, acımı, umutsuzluğumu, korkumu ve ona olan nefretimi izliyordu. "Komaya girdiğine göre tanrı zehri çoktan tüm vücuduna yayılmış olmalı. Uçurumun dibindeki bir adamı kurtarmaya çalışırken dikkat et Suyun Gelini, o çukura düşme," dedi.

Bu soruyu kaç kere kendime sorduğumu biliyor muydu? Kaç kere cevaplarımdan korktuğumu?

"Siz önden gidin."

Ragnar, itiraz edecek gibi duran Towa'yı peşinden sürükleyerek götürürken yanımdan geçmeden önce, "Ona karşı dikkatli ol," dedi. Loki'nin, Hades'in bölgesindeyken bana zarar veremeyeceğini bildiğindendi rahatlığı. Towa'yı da ortalığı daha da karıştırmasın diye zorla yanında götürüyordu.

Thor ise kararsızca bir an duraksadı, bakışlarım ona değdiğinde hareketlendi. Üçü de gözden kaybolduğunda, Ateş Tanrısı yaslandığı kolondan ayrıldı ve önüme geldi. Onun da istediği buydu zaten; benimle baş başa kalmak.

Uzun boyuyla önümde dikilirken bana doğru eğildi. Gözlerinde alaycı bir eğlence kol geziyordu. Sesini kısarak fısıldadı. "Artık benimle yalnız kalmaktan korkmuyor musun?"

Yorgundum, sürekli Aron'ın öldüğüne dair kâbuslar görüyordum. İlacı ona götürmekte başarısız olursam yaşanabilecekleri düşünürken kafamdaki sesler susmuyordu. Tüm bunlar yüzünden aksi haldeydim. Şimdi de bu lanet olası herifle uğraşıyordum.

Maar'da açık olan kalkan kapısı, enerjimi her geçen saniye biraz daha tüketiyordu. Ayakta duracak kadar bile gücüm yoktu. Buna rağmen savaş kapısını çağırdım. Birden etrafımda altın sarısı tanecikler belirerek aurama karıştı. Ardından savaş kapısı emrimle hemen arkamda belirdi ve her şey o saniyede gerçekleşti. Aralanan kapıdan dışarı fırlayan altın sarısı, mızrak uçlu zincirler Ateş Tanrısı'na doğru ölümcül bir hızla hücuma geçti.

Loki, gelen tehlikeyi sezerek hızla geri çekildi ancak sırtı duvara dayandığında kaçacak yeri kalmadı. Mızrak uçları, Ateş Tanrısı'nın boğazına sadece birkaç santimetre kala durdu. Loki şok içinde başını geriye yasladı ve mızrak uçlarına bakakaldı.

Kaşlarımı çatarak ifademi sertleştirdim. "Şansını zorluyorsun, Ateş Tanrısı," dedim. Ardından yüzümü iyice yüzüne yaklaştırarak gözlerinin içine bakıp soğukkanlılıkla ekledim. "Eğer bir kez daha beni rahatsız edersen, olur ya ben de kocam gibi sonuçlarını düşünmeden bir tanrıyı öldürmekten çekinmeyebilirim."

Loki, içinde bulunduğu tehlikeye rağmen bana ters ters bakmayı ihmal etmedi. İstese ateşe hükmederek bana karşı koyabilirdi. Hatta canımı da yakardı ama yapmadı. Çünkü onu afallatmıştım.

"Nesin sen böyle? Sıradan bir gelin değilsin," dedi.

Onun sözlerini umursamadan zincirleri geri çekip kapıyı kapattım. Yanından ayrılmadan önce, "Ben sadece Su Tanrısı'nın Gelini'yim," dedim. Cevabımla birlikte kaşlarını çatsa da başka bir şey söylemedi.

Konuşmanın burada sonlandığını anlayınca yoluma devam ettim. Koridorda yürürken yorgunluğum adımlarımı ağırlaştırıyordu sanki. Loki'nin bakışlarını ise sırtımda hissedebiliyordum, kafası karışıktı.

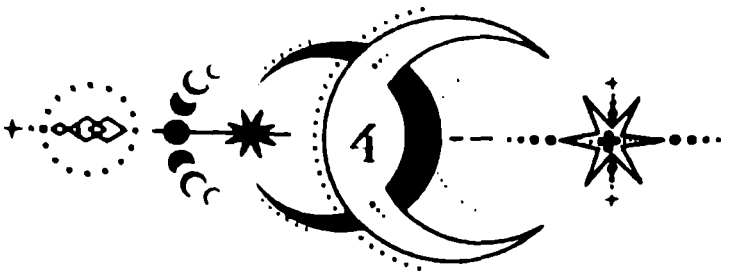
"Bir gün o herifin gelini olduğun güne lanet edeceksin!" dediğinde duraksadım. "O adamın kalbi buzdan ibaret! Seni de kendisiyle birlikte mahvedecek!"

Söylediklerini dinledikten sonra mırıldandım. "Belki de onu mahveden ben olurum."

Ateş Tanrısı'ndan uzaklaşıp daha önce Thor'un gösterdiği odaya vardım. Kapıyı hızlıca kapatıp sırtımı arkasına yasladım ve daha fazla ayakta duramayarak kayıp olduğum yere oturdum.

Bir damla gözyaşı çenemden aşağı süzüldü. Sonra bir tane daha. Gözlerimden akan her damla, içimdeki acıyı ve korkuyu biraz daha açığa çıkarıyordu.

"Yapacağım. Ben... Aron'ı kurtaracağım."

AŞKIN GÖZYAŞLARI

"Suyun Gelini o mu?"

"Kulaklarını iyi göremiyorum, bizden biri mi? Ay, itip durmasanıza!"

"Yüzünde çiçekler, pullar ya da yaprak desenleri yok. Lampadeler gibi de parlamıyor."

"Ben naiadlerden duydum, insan soyundanmış."

Hades, bana mahcup bir bakış attığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Vyldrasil Ormanı'na adım attığımız andan beri takip edildiğimizin farkındaydım. Tanrı gelinlerinden birinin evlerinde bulunduğunu önceden öğrenen dryadlar, leukeler, meliaeler, epimeliadlar, mintheler ve daha adını bilmediğim nice peri peşimize düşmüştü. Ağaçların ardına saklanıp gizlice bizi izlerken, hakkımdaki dedikoduları fısıldayarak birbirlerine anlatıp duruyorlardı.

"Niye Vyldrasil Ormanı'na gelmiş?"

"Ağacına termitler mi dadandı, Eirlys? Bunu öğrenmek için buradayız ya zaten."

"Suyun Gelini'nin yanında, Su Tanrısı'nın meşhur iki komutanını da Toprak Sarayı'na getirdiğini duydum."

"Kraliçe Ysolde adına! Onları neden ormana getirmemiş?"

"Kızlar, o komutanların geçmişte neler yaptığını biliyorsunuz. Ne yaparsanız yapın, onlar istemediği sürece onları etkileyemezsiniz."

Periler bir an için hüsranla iç geçirdiler. Fakat merakları baskın çıktığı için dikkatlerini tekrar bana yönelttiler.

"Sevgili çocuklarım, sizce de Suyun Gelini'ne karşı kabalık ettiğinizi düşünmüyor musunuz?"

Periler *hib* diye bir korku nidası atarak panik içinde arkalarına bakarlarken, biz de onları duymuyormuş gibi davranmayı bırakıp o tarafa döndük. Dalgalı kızıl saçları, beline dökülen ve başında ateşçiçeklerinden yapılan bir taç taşıyan kadın, perilere gülümseyerek bakıyordu. Ancak yüzündeki

gülümseme, çocuğunu azarlamadan önce annelerin yüzlerinde beliren o sert, yumuşak ama uyarıcı ifadeyi andırıyordu.

Üzerinde perilerin kıyafetlerine benzeyen kırmızı bir elbise vardı. Gözleri, ateş kızılı saçları ve kıyafetleriyle uyumlu kırmızı toprak rengindeydi. Sanki varlığı, toprakla ateş arasında ince bir denge kuruyordu. Yüzünün sağ tarafında; şakağından elmacıkkemiklerine kadar uzanan, kırmızı çiçek yapraklarından oluşan ince bir desen vardı. Adeta vücudunun bir parçası gibi parlıyordu. Yüzündeki desenler bana bir yerden tanıdık geliyordu.

Periler, kadının önünde başlarını eğerek derin bir saygıyla, "Doğanın Kraliçesi'ne selamlar olsun," dediler. Seslerinde, kadına duydukları korku ve aynı zamanda hayranlık karışımı bir saygı vardı.

Kraliçe mi? Bu kadın Doğanın Kraliçesi miydi?

Kızıl saçlı kadın, arkasındaki perilerle birlikte yanımıza yaklaşırken hepsinin ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Periler, bana doğru yaklaştıkça heyecanları yüzlerinden belli oluyordu. Dikkatlice beni inceliyorlar, her hareketimi gözlüyorlardı. Kraliçe gülümseyerek bana baktı ve nazikçe, "Grenadin'in başkenti Terraza'ya hoş geldin, Suyun Gelini. Ben Ysolde," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kraliçe Ysolde. Ben Mana. Sizin de bildiğiniz üzere Su Tanrısı'nın Gelini'yim."

"Evimizi ziyaret ettiğini duyunca gelip bir bakmak ve seninle tanışmak istedim. Su Tanrısı, Kaldera'da yaşayan dryadlara yitikler konusunda çok yardımcı oldu. Bu konuda ne kadar teşekkür etsem az. Bir yıl içinde oradaki ağaç perilerinin neredeyse çeyreği yok edildi. Çocukları çalınarak korkunç deneylerde kullanıldı. Bu yüzden ızdırap içerisindeydiler."

Kraliçe, olanlar yüzünden dryadlara yardım edemediği için derin bir keder duyuyordu belli ki.

Aron'ın, yitikleri bölgesinden temizlemek için gittiği zamandan bahsediyordu. Bana orada yaşananları anlatmıştı, zulüm gören dryadlardan da haberim vardı. Gözlerimdeki belirgin hüzünle gülümseyerek, "Minnettarlığınızı Su Tanrısı'na ileteceğimden emin olabilirsiniz," dedim.

Karanlık Müritlerin acı çektirdiği tek kişi biz değildik.

"Ayrıca, arkamdaki dryadların yaptığı kabalık yüzünden de senden özür diliyorum. Ormandan ayrılamadıkları için dışarıdan gelen herkese merakla yaklaşıyorlar." Kraliçelerinin aksine periler yakalandıkları için utanmak yerine kıkır kıkır güldüler, bu durumu hiç ciddiye almıyorlardı. Bir yerden sonra bunu yapmak onlar için oyun haline gelmiş olmalıydı.

Ysolde bu sefer azarlarcasına Toprak Tanrısı'na bakarak, "Burada olduklarını bildiğin halde, onları durdurmak yerine Suyun Gelini'ne kabalık etmelerine izin verdiğin için sen de onlar kadar kabahatlisin, Hades," dedi. Toprak Tanrısı, kraliçenin bu sert tavrına gülümseyerek elini nazikçe tutup dudaklarına götürdü ve öptü.

"Gelip onları durduracağını biliyordum ateşçiçeğim."

Ateşçiçeğim mi? Cilveleşen ikiliye bakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hades bana dönerek, "Toprağın Hanımı'yla tanış, Mana. Ysolde yalnızca Doğanın Kraliçesi değil, aynı zamanda benim gelinim," dedi.

O anda yüzündeki çiçek deseninin bana nereden tanıdık geldiğini hatırladım. Aynısından Thor'da da vardı! Kraliçe Ysolde, Thor'un annesiydi.

Ateşçiçeği... Ysolde, bu çiçeğin perisi olduğu için diğer dryadlar gibi ormandan ayrılamıyor olmalıydı. Bu yüzden Toprak Sarayı'ndayken beni karşılamaya gelememişti. *Demek ki Thor yarı dryaddı.*

Bir ağaca ya da çiçeğe bağlı olmadığı için istediği gibi hareket edebiliyordu. Bunu yapabilmesinin nedeni, Hades'ten aldığı kan bağıydı. Bu bağ, ona ormanın sınırlarının ötesinde özgürlük tanıyordu.

Aje'den sonra tanıştığım ikinci gelin oydu. Acaba Toprak Tanrısı'nın Ysolde'dan başka gelini var mıydı?

Ysolde neden burada olduğumdan haberdar olmalıydı ki, "Psyche ile konuşup onu gözyaşlarını vermeye ikna edebilirseniz, seni evimizde akşam yemeği için ağırlamak isterim," dedi. Cana yakın tavrına karşılık gülümseyerek, "Memnuniyet duyarım," dedim.

Her ne kadar peri olsa da benim gibi tanrı gelini olan biriyle arkadaş olmak hoşuma giderdi.

"Öyleyse şimdi ormanı denetlemeye gitmem gerekiyor." Ormanın korumasıyla bizzat kraliçe ve Thor ilgileniyor olmalıydı. Hades, "Dikkatli ol," dediğinde Ysolde hafifçe gülümseyerek, "Her zaman dikkatliyimdir," diye karşılık verdi. Ardından yanındaki perilerle birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Biz de Hades ile birlikte ters yönde yürümeye başladık. Vyldrasil Ormanı'nın içinde bir şehir kurulmuştu. Normalde periler, ağaçlarının içinde yaşayabiliyorlardı ama yine de geniş ve kalın gövdeli ağaçların üstüne evler inşa etmekten geri durmamışlardı.

Karanlık çöktüğünde etrafı aydınlatsınlar diye, ormana zarar vermemek için sarmaşıklarla her yere fenerler asılmıştı. Hades, beni perilerin alışveriş yaptığı çarşıya götürüp gezdirdi. Çarşıda; dallardan sarkan minik tezgâhlarda çiçek özleri, parlayan taşlar ve mis kokulu bitkiler satılıyordu. Daha çocuk

olan periler ağaçtan ağaca atlayarak oyun oynuyor, bazen de neşeyle peşimize takılıyorlardı. Her köşeden kahkahalar yükseliyor, orman canlı ve büyülü bir atmosferle sarılıyordu.

Ayrıca bu gezimizde, daha önce hiç görmediğim birçok büyülü hayvana da rastlamıştım. Periler ve ormanda ikamet eden diğer canlılar, uyum içinde bir arada yaşıyorlardı. İki tür de birbirlerini rahatsız etmek yerine, doğal bir denge içinde alanlarına saygı gösteriyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi ormanda yaşayan halkın yalnızca yüzde biri insanlardan oluşuyordu. Geriye kalanlar daha çok ticaret ve alışveriş yapmak için buradaydı.

"Lazar, Eros'un Psyche'yi annesinden saklamasına yardım ettiğini söyledi." Başta Toprak Tanrısı olmak üzere, Toprak Vârisi de onlarla rahatça konuşmamı söylediği için resmiyeti çoktan bir kenara bırakmıştım. Su Tanrısı'nın Gelini olarak gelinlerle eşit konumda olsam da söz konusu tanrılar ve vârisleri olunca işler değiyor, işin içine saygı ve rütbeler giriyordu.

"Bana yalvaran genç bir tanrıyı nasıl reddedebilirdim? Afrodit, güzelliğine takıntılı bir tanrıça ve Psyche'nin varlığı bu takıntısını daha da körüklüyordu. Zavallı genç melez... Aşk, onun için bir felakete dönüştü."

"Eros'un Psyche için doğru kişi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Aşk acımasızdır, Mana. Ama bazen onu acımasız kılan da biz oluruz. Eros'un Psyche'ye olan hislerini gördüm. Genç melezi gerçekten sevdiğini biliyorum fakat korkuları yüzünden yıllardır ona yaklaşmaya cesaret edemiyor."

"Psyche'den kaçmakta haklı mı yani?"

"Aralarındaki sorun, kimin haklı ya da haksız olduğuyla ilgili değil, sevgili Su Gelini. Buradaki sıkıntı, en büyük acıyı melez perinin çekmesi."

"Ama onlara yardım ettiğin için pişman gözükmüyorsun."

"Pişman değilim çünkü yardım etmeyi ben seçtim. Sadece aralarındaki soruna müdahale edemediğim için üzülüyorum. Eros'a, Afrodit konusunda yardım etmem bile onların işine karıştığım için problem oldu. Daha fazlasını yaparsam, bu sefer küçük tanrılar ve tanrıçalar taraf tuttuğuma dair dedikodu çıkarırlar."

Psyche'nin durumuna üzülmesine rağmen olaylara müdahale edemediği için yıllardır aralarındaki sorun devam ediyordu. Bazen tanrıların ve tanrıçaların olaylara bakış açısını gerçekten anlayamıyordum. Masum bir ruh, sırf güzelliği bir tanrıça tarafından kıskanıldı diye cezalandırılıyordu. Dört büyük tanrının, bu olaya karışması elbette küçük tanrı ve tanrıçaları kızdıracaktı. Bana göre denge konusunu öne sürmelerinin nedeni eşitlik için değil, tamamen büyük tanrıların işlerine karışmalarını sevmemelerindendi.

Gülerek, "Neyse ki ben buradayım. Küçük tanrı ve tanrıçalar bu yüzden size şikâyette bulunamazlar," dedim. Hades de gülümseyerek cevap verdi. "Dikkat et, eğer onların öfkesini üzerine çekersen ileride sana sorun çıkarabilirler."

Başıma daha ne gelebilirdi ki? Köyümde yaşarken de başım beladan kurtulmazdı ama bir tanrının gelini olduktan sonra resmen gün yüzü göremez olmuştum.

Omuz silktim. "Su Tanrısı'nı kızdırmak istiyorlarsa diledikleri kadar sorun çıkartabilirler. Ama öncesinde benim Su Tanrısı'ndan daha beter olduğumu öğrenirler."

Ben zamanında karşıma bizzat Su Tanrısı'nı almıştım; onlar Aron'ın yanında bir hiçti.

Küçük tanrı ve tanrıçaların konusunu bir kenara bırakıp, "Psyche'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Eros ondan yardım alsa da bu, nerede saklandıklarını bildiği anlamına gelmezdi. Belki de bilerek gizli kalmaları için Toprak Tanrısı nerede kaldıklarını öğrenmemeyi tercih etmişti.

Yerleşim yerini iyice arkamızda bırakıp kimsenin olmadığı bir bölgeye ulaştığımızda, Hades sessizce ilerleyip avucunu bir ağacın gövdesine yerleştirdi. Gözlerini kapattığında elinden yayılan yeşil ışık, damarlar gibi ağacın kabuğuna yayıldı. Birkaç saniye sonra gözlerini açıp elini geri çektiğinde, irislerinin de o ışıkla parladığını fark ettim.

Kurnazca gülümseyerek, "Artık biliyorum," dediğinde şaşırdım.

"Nasıl?"

"Ormanın sırları vardır, Mana." Yoksa Toprak Tanrısı ağaçlarla iletişim kurabiliyor muydu? Muhtemelen yerin altını da hissedebiliyordu. Nihayetinde toprak vârislerinin kalpleri, doğdukları günden beri toprakla sarılıydı.

"Bu taraftan." Yönünü değiştirip ormanın farklı bir bölgesine doğru yürümeye başladığında ben de peşinden gittim.

Az sonra Psyche ile tanışacaktım; melez periyle.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe ağaçların arasından büyük bir dağ belirmeye başladı. Dağın önünde devasa bir oyuk vardı, ağzı açık bir mağara gibi görünüyordu. Burası, ormandaki perilerin yaşadığı alana göre çok daha izbe ve ulaşılması zor bir yerdi. Ağaçlar yüzünden yol neredeyse kaybolmuş, etraf onların gölgeleriyle dolmuştu. Hades, hiç durmadan mağaraya doğru adımlarını hızlandırdığında ben de onu takip etmekte tereddüt etmedim.

İçeri girdiğimizde başlangıçta ortalık tamamen karanlıktı. Mağaranın havası soğuk ve nemliydi. Elimi duvara yaslayarak bir yere çarpmamak için önlem aldım. Hades'in aksine, toprakla konuşamadığım için bu karanlık benim için kör ediciydi. Yürümeye devam ederken kulağıma birden aşina olduğum su sesi gelmeye başladı. Çok geçmeden mağaranın sonu bu su sayesinde mavi dalgalı yansımalarla aydınlandı ve koridor geniş bir açıklığa çıktı.

Mağaranın sonunda ufak bir göl vardı. Gölün tam ortasında ise tuzla kaplanmış gibi duran küçük bir saray. Burası, Eros'un Psyche'yi kaçırdığı yer olmalıydı.

Etrafa bakındım ama saraya giden hiçbir yol göremedim. Gölün kıyısında dururken içeri nasıl girebileceğimi soracağım sırada, Hades'in yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. Gözleri, gölü derin bir dikkatle inceliyordu. Bakışlarımı üzerinde hissedince başını bana doğru çevirip, "Göl, dört beş yıl öncesine göre daha da büyümüş," dedi. Ardından belirgin bir pişmanlıkla, "Acaba bu genç meleze yardım etmeyerek yanlış mı yaptım?" diye ekledi.

Hades'in sözleriyle kafam karıştı. "Gölün, Psyche'nin durumuyla bir alakası mı var?" diye sordum. Buraya ilk kez adım atıyordu ama gölden de büyüklüğünden de bir şekilde haberdar olduğu aşikârdı.

Hades'in yüzündeki endişe derinleşti. "Bu göl, melez perinin gözyaşlarından oluşuyor, Mana."

Ne? Şaşkınlıkla gözlerim göle döndü. Mağaranın büyük bir kısmını kaplayan sular, gerçekten de bir perinin gözyaşlarından mı oluşuyordu? Göğsüme keskin bir ağrı saplandı. Bu kadar büyük bir gölü yaratabilmek için ne kadar gözyaşı gerekiyordu? Ve Psyche, ne zamandır sevdiği adamın arkasından ağlıyordu?

Saf bir aşkın karşısında hangi kötülük durabilir ki? Selkienin bu sözü söylemesinin altında yatan neden, işte tam karşımda duruyordu.

Sarayı kaplayan kristalimsi tuz da gözyaşlarının eseri miydi?

İnsan, kaderinin yazdığı yolda yürümemeyi seçse bile hayat onu bir şekilde o yola geri sürüklüyordu. Hades, Psyche konusunda ne kadar pişman olursa olsun, Eros ile Psyche'nin aşkı bu sınavdan geçmek zorundaydı.

"Onunla nasıl konuşabilirim?"

Toprak Tanrısı, elini göle doğru uzattığında etrafında yeşil bir aura belirerek parmaklarının etrafında dans etmeye başladı. Aniden gölün yüzeyi dalgalandı ve yer hafifçe sarsıldı. Su karanlık bir girdaba dönüşerek çekildiğinde gölün derinliklerinden yükselen taş zemin, kıyıdan saraya doğru uzanan bir köprü inşa etti.

Hades, gözlerini uzaklara dikti ve sesi yankılanan bir fısıltıya dönüştü. "Seni burada bekliyor olacağım. Eğer yapabilirsen onun ızdırabına bir son ver."

Kararlılıkla kaşlarımı çattım. "Yapacağım," dedim. *Psyche'yi bu işkenceden kurtaracak ve onun gözyaşlarıyla Aron'u iyileştirecektim.*

Hades'in oluşturduğu köprüye basıp saraya doğru ilerlemeye başladım. Psyche ile yalnız konuşmak istediğimden Towa ve Ragnar'ın sarayda kalmasını istemiştim. Aynı şekilde Hades'in de beni dışarıda beklemesinin nedeni buydu.

Tuz kristalleriyle kaplı saraya vardığımda kapıyı biraz güç kullanarak ittikten sonra açabildim. Geçebileceğim bir aralık yarattığımda içeri girdim. Sağa sola bakarak ilerlemeye devam ederken içeride kimseyi göremedim, ne bir hizmetçi ne de bir nöbetçi. Saray temiz olsa da uzun zaman önce terk edilmiş gibi duruyordu.

Psyche'yi nerede bulacağımı bilmediğim için sarayın içinde ilerlemeye devam ettim. Merdivenleri tırmanıp odalara tek tek bakmak gibi bir niyetim yoktu. Caster, Psyche'nin çoğunlukla bahçede oturduğuna dair birkaç bilgi vermişti, bu yüzden bahçeye açılan bir yol arıyordum.

Bir süre etrafta dolaştıktan sonra bahçe kapısını buldum ve adımlarımı hızlandırdım. Kapının kolunu tutup aşağı indirdiğimde ayaklarım ıslak çimenlere değdi. Sanki ben gelmeden önce buraya yağmur yağmıştı ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum zira saray mağaranın içindeydi. Sanırım bunlar da gözyaşlarının eseriydi.

Islak çimenlere basarak bahçede dolaşırken, sonunda Psyche'yi küçük bir kayanın üzerinde otururken buldum. Açık kahverengi saçları, sakin bir nehir gibi beline kadar iniyordu. Üzerinde su yeşili, ince tüllerden yapılan zarif bir elbise vardı. Belini süsleyen inciler ve yeşil yapraklardan örülmüş zincirli bir kemer, elbisesine doğal bir güzellik katıyordu.

Ayakları çıplaktı, tıpkı gördüğüm bütün dryadlar gibi. Onlar doğayla bu şekilde bağlantı kuruyorlardı. Çenesinin biraz aşağısında biten perçemleri içe doğru kıvrılıyordu. Hafif sivri çenesi, pürüzsüz teni, dolgun dudakları ve minik burnu ona hoş bir hava katıyordu. O kadar narin bir duruşu vardı ki ona bakan biri melez olduğunu asla düşünmezdi. Islak yanaklarından durmaksızın gözyaşları dökülüyordu.

"Merhaba."

Yalnızlığa fazlasıyla alışkın olduğu için yabancı bir ses duyduğunda irkilerek yerinden sıçradı ve şaşkınlıkla bana bakmaya başladı. Tanrım... Gözleri azur mavisiydi. Afrodit'in neden kıskançlık krizine girdiğini, Psyche'yi

kendi gözlerimle görünce anladım. Aşk Tanrısı gibi bir varlığı dahi kendine tutkun edecek duru bir güzelliğe sahipti. Ancak bu gözler sürekli ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve kıpkırmızıydılar.

Korkuyla geriye çekildiğini görünce, "Sana zarar vermek için burada değilim, Psyche," dedim. Sözlerimle bir an duraksadı, ardından sesindeki şaşkınlıkla, "Siz kimsiniz? Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Ben Mana, Su Tanrısı'nın Gelini'yim." Tanrı gelini olmamı beklemiyordu. Gözlerinde kısa bir şaşkınlık belirdi, ardından kafası karıştı. "Su Tanrısı'nın Gelini'nin benimle ne işi olabilir?"

"Öncelikle evine izinsiz girdiğim için senden özür dilerim," dedim sesimdeki samimiyetle. "Buraya gelirken içeri girmeden önce izin isteyebileceğim kimseyi göremedim. Başına gelenleri duydum... Sen bu durumda olduğun için söyleyeceklerimden sonra benden nefret edersen seni anlarım ama başka çarem kalmadığı için buradayım."

Beni dikkatle dinleyen Psyche'ye bakarak sözlerime devam ettim.

"Su Tanrısı karanlık güçler tarafından zehirlendi. Ardından Maar'a aynı kişiler tarafından büyük bir saldırı düzenlendi ve Su Tanrısı, yozlaşmış tanrı ve tanrıçalardan bizi koruyabilmek için zehirlendiği halde onlarla savaşmak zorunda kaldı. Şimdi ise o zehrin etkisiyle bilinçsiz bir halde."

Sözlerim bittiğinde, dışarıdaki olaylara kayıtsız kalamayarak gözleri büyüdü. Yıllardır kendini buraya hapsettiği için karanlık tarafın yeniden harekete geçtiğini bilmiyordu.

"Bu zehir, tanrıları öldürmek için yaratıldığından bir panzehri yok. Ancak saf aşkın ardından dökülen gözyaşlarının Aron'ı tedavi edebileceğini düşünüyoruz. Bu yüzden buradayım."

Psyche, geliş amacımı anlayınca başını önüne çevirerek kederli bir iç çekti. Sanırım burada olmamın nedenini küçücük bir ihtimal de olsa Eros'a bağlamıştı. Bu uğradığı kaçıncı hayal kırıklığıydı? Yanına giderek oturduğu kayanın yanında duran küçük kayaya oturdum. Yıllardır birileriyle dertleşmemiş olmalıydı. O bu haldeyken yüzsüzce gelip ondan gözyaşlarını istiyordum. İçimde büyüyen suçluluk hissi, mideme oturan ağır bir taş gibiydi.

Bir ihtimal ona ne kadar çaresiz olduğumu anlatırsam belki beni anlardı. Su Tanrısı adına içimde yankılanan korkuyu, acıyı, endişeyi paylaşmalıydım. Belki o zaman onun kırık kalbiyle benim korkularım ortak bir acıda buluşurdu.

"Su Tanrısı'na gelin olarak kurban edildiğimde, kendimi bir anda hiç bilmediğim bir ülkede buldum," dedim gözlerimi uzak bir noktaya dikerek.

"Hayatım bir tanrının dudaklarının arasından çıkacak tek bir söze bağlıydı. Artık ona aittim."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırdım. "Çok korktum ama bunu kimseye anlatamadım. Söylesem bile kimsenin umursamayacağını biliyordum."

Psyche beni sessizce dinliyordu.

"Su Tanrısı başlarda bana karşı zalimdi. Hatta beni ilk gördüğünde neden hâlâ hayatta olduğumu sordu, inanabiliyor musun? O an, onun gözünde bir beladan ibaret olduğumu anladım." İçimdeki ağırlığı hafifletmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Bana hayatı zindan etmeye yemin etmiş gibiydi. Ama nasıl oldu bilmiyorum zamanla değişti. Belki de bende gördüğü bir şey onu değiştirdi." Acı bir kahkaha attım. "Belki de inatçılığımdan bıkmıştır. Ona karşı bir şeyler hissetmemek için kendimi ne kadar zorladıysam da başaramadım," dedim gözlerimi yere indirerek. "Kendi kendime defalarca söyledim. *Yapma. O bir tanrı. Sen ise onun gözünde yalnızca diğer gelinler gibisin* diye ama kalbime söz geçiremedim."

Gözlerimi Psyche'ye çevirdim. Onun da aynı savaşı verip vermediğini bilmek istiyordum. "Sen de yapamadın, değil mi?" Bacağının üzerindeki elini sıkınca cevabımı aldım.

"Ve şimdi... kâbuslarımın başrolü olan o tanrı, zehirlendiği için ölümle cebelleşiyor." Sesim titredi, dudaklarım da onu takip etti.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalıştım ama ciğerlerime dolan hava bile yetmiyordu. "Çok korkuyorum, Psyche," diye fısıldadım. "Onu duyamadığım, göremediğim ve ona dokunamadığım bir yere gitmesinden. Her şeyini alıp geriye sadece kokusunu bırakmasından."

Aron öldüğünde ondan geriye yalnızca kokusu kalacaktı. Çünkü suyun olduğu her yerde onun kokusu vardı. *Ya sırf özlemimden ölmeyeyim diye bir gün bu kokudan kaçmak istersem?* Başaramazdım ki. Ondan kaçışım yoktu. Çünkü ondan kaçmak demek, kalbimden kaçmak demekti.

Geçer miydi peki bu acı? *İmkânsızdı.*

Psyche başını usulca eğdi. Gözleri, acı ve özlemle uzaklara daldı. "Bazen," dediğinde sesi rüzgârın taşıdığı bir yankı gibi hafifti. "Bazen her şey hayalmiş gibi geliyor, değil mi?"

Ona baktığımda konuşmasına devam etti. "Sanki tüm bu olanlar sadece kafanın içinde, aslında hiç gerçekleşmemiş gibi."

"Evet. Bu aşağılık herifler, bize çektirdiklerinin cezasını ödemeli ama bunu yaparken yanımızda olmalılar."

"Onu geri getirmeyi bir türlü beceremiyorum ki."

"En azından sen sevdiğin adamın hâlâ hayatta olduğunu biliyorsun, Psyche. Bu, onu cezalandırmak için hâlâ bir şansın olduğu anlamına geliyor. Ama ben..." Sözlerim boğazıma urgan gibi dolanıp sıkarken, devamını zor getirdim. "Onsuz yaşayamam."

"Ben yıllardır yaşıyorum. Tabii buna ne kadar yaşamak denirse."

Kızarmış gözlerini bana çevirdiğinde, yüzündeki hüzün en başından bana iyi haberler vermeyeceğini itiraf ediyordu. Bakışlarında yüreğinin sızısı vardı. "Sana yardım etmek istiyorum Su Tanrısı'nın Gelini ama istesem de sana yardım edemem," dedi. Dizlerinin üstündeki elleri elbisesini sıkıca kavradı. "Bahsettiğin zehir için gerekli olan gözyaşları mutluluk içermeli. Ama benim gözlerimden akan yaşlar, aşkımın ızdırabını taşıyor. Bu yaşlar sana fayda sağlamaz, sadece zarar verir çünkü zehri güçlendirir."

Hayal kırıklığı yüzünden umutsuzluğa kapılmak üzereyken, sözlerinin devamı beni o karanlık çukura düşmekten alıkoydu. Çaresiz değildim çünkü onu mutluluktan ağlatabilmek için hâlâ bir şeyler yapabilirdim.

"Dile dökmeye bile çekindiğin o dileğin ne olduğunu biliyorum, Psyche."

Söylediklerim ona bir darbe vurdu. Şaşkınlıkla bana baktığında, gözlerinde korku ve belirsizliği bir arada gördüm. "Gözyaşlarını alabilmek için o dileği yerine getireceğim."

Bunu söylediğim an, Psyche'nin nefesi daraldı. Kalp krizi geçiriyormuş gibi elleri titrerken göğsüne dokundu. Aldığı her nefes bir sonrakinin yüküyle daha da zorlaşıyor, göğsü bir türlü rahatlayamıyordu.

"G-gerçekten yapabilir misin?" Psyche'nin gözlerinde umudu gördüm ama aynı zamanda orada korku da vardı. Birbirimizin yansıması gibiydik.

Gülümsedim. "Bunun için Afrodit'le savaşmam gerekse bile sana Eros'u getireceğim."

Gözüm kararmıştı bir kere, artık geri dönüşü yoktu. O gözyaşlarını alabilmek için her şeyi yapabilirdim. Gerekirse bir tanrıçayı bile karşıma alırdım. "Sadece benden haber bekle."

Bahçeden çıkmak için arkamı döndüğümde Psyche birdenbire seslendi. "Mana," dedi bu kez bana, Su Tanrısı'nın Gelini değil. Başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerinin içinde derin bir minnettarlık vardı. "Kocanla ikiniz için tanrılara ve doğanın koruyucu ruhlarına dua edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Psyche'nin yanından ayrılıp sarayın soğuk ve sessiz koridorlarında ilerledim. Büyük kapıları ardımda bırakarak dışarı adım attığımda, Hades'in oluşturduğu köprü hâlâ yerindeydi. Her adımımda içimdeki kararlılık biraz daha pekişirken, yapacaklarımı düşünerek derin bir nefes aldım.

Köprüyü geçip beni bekleyen Toprak Tanrısı'nın yanına vardığımda gözleri üzerimdeydi. Hades, sanki Psyche'nin gözyaşlarının bedelini en başından biliyor gibi, "Onu nasıl geri getirmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

Yanından geçip mağaranın çıkışına doğru yürürken, "Sence de garip değil mi?" diye sordum. Bu sırada taş köprünün arkamdan tekrar gölün içine batarken çıkardığı sesi duydum.

Hades, beni takip ederken kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. "Garip olan ne?"

Eğer aklıma gelen ihtimal doğruysa olaylar düşündüğümüzden çok daha farklı olabilirdi.

"Eros'un, annesinin emrini yerine getirememesinin sebebinin Psyche'ye âşık olması olduğunu söylüyorsunuz." Hades sessizce beni dinlerken devam ettim. "Psyche'nin yaptığı hata yüzünden Aşk Tanrısı ona kızgın olsa da bu olayın üzerinden yıllar geçti. Eros'un Psyche'nin ne halde olduğunu bilmemesi imkânsız. O bir tanrı, illa ki dryadlardan bir şeyler duyacaktır. O yüzden merak ediyorum, gerçekten sevdiği kadın bu haldeyken onu görmezden gelmesi mümkün mü? Herkes onu sevdiğini söylüyor, sevdiği için Psyche'yi Afrodit'ten kaçırdığını."

Hades'in yüzü gölgelere karışan bir şüpheyle karardı. "Haklısın, sevdiği kadından bu kadar kolay vazgeçmesi mümkün değil."

Onayını alınca, "Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum. Toprak Tanrısı'nın kaşları iyice çatıldı. "Psyche ile kavga edip ayrılmadan kısa bir süre önce. Sonra onu bir daha hiç görmedim."

"Sence de Psyche ile kavga ettikten sonra sana akıl danışmaya gelmez miydi?" diye üsteledim. "Öfkeli ve kırgın olabilir ama Eros bir çocuk değil. Âşıkken Psyche'yi tamamen terk etmesi çok saçma." Üstelik Psyche'nin yaptığı şeyden ne kadar pişman olduğu bu kadar belliyken.

Hades kısa bir sessizlikten sonra, "Aklından tam olarak ne geçiyor?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp ne düşündüğümü uzatmadan söyledim. "Bana kalırsa Eros'un bir anda ortadan kaybolmasının arkasında Afrodit var."

Hades'in yüzüne hem öfke hem de endişe yerleşti. Dişlerini sıkarak, "Bu zamana kadar bunun aklıma gelmediğine inanamıyorum," diye homurdandı. "Afrodit, Eros'un ne yaptığını öğrenirse onu asla affetmez. O kadın, Eros'un kendi oğlu olmasına bile bakmadan onu acımasızca cezalandırır. İhanet, onun gözünde affedilemez bir suçtur."

Sesi bastırmaya çalıştığı öfkeyle daha da sertleşti. Haklıydı. Afrodit gibi güçlü ve hırslı bir tanrıçanın ihaneti sineye çekmesi beklenemezdi. Hele ki bu ihanet, onun gururunu ve otoritesini sarsıyorsa.

"Durumun gerçekten böyle olup olmadığını öğrenmemiz şart."

"Nasıl? Afrodit'in nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Onu bulmak yıllar sürebilir."

"Bir planım var."

Tam Hades'e planımdan bahsedecekken omzunun üzerinden gördüğüm şeyle birlikte duraksadım. Şaşkınlıkla o tarafa bakmaya devam ettiğimde Hades bakışlarımın bir şeye takıldığının farkına vardı ve yavaşça arkasını döndü. Bizden biraz uzakta duran ağacın köklerine gözleri kaydı.

Orada bir şey, hatta biri vardı.

Belinden aşağısı keçi şeklinde, üstü ise insan suretinde bir varlıktı. Boynuzları kafasının üzerinde yükseliyordu. Boyu oldukça uzundu fakat gözleri tamamen boştu. O kadar uzun süredir orada duruyordu ki ağaç onu kendisinden bir parça gibi kabul etmişti; kökleri yaratığın bedenini sarıp sarmalamış, onu neredeyse içselleştirmişti. Yosunlar, keçi benzeri varlığın yüzünün bir kısmını örtmüştü. Önceden yağan kar hâlâ ormanın bazı köşelerini kaplıyordu, bu yüzden onu fark etmem kolay olmuştu.

"Ah, bu bir satir."

"Neden orada öylece duruyor?"

Hades bana bakarak, "Daha önce hiç doğaya dönen bir varlık görmemiş olmalısın," dedi.

Anlamayınca, "Doğaya mı dönüyor?" diye sordum.

"Evet," diyerek açıklamaya başladı. "İnsanlar içlerinden biri öldüğünde onu mezara gömerler. Biz ise kendimizi doğaya teslim ederiz. O satir, ölüm vaktinin geldiğini anlayıp bedenini saklamak için bir ağaç seçmiş. Ağaç; kökleriyle onu saracak, onun bedeniyle beslenerek satiri doğaya geri döndürecek." Sesindeki derinlik daha da belirginleşerek ekledi. "Doğanın sonsuz döngüsü işte böyle işler."

"Eğer öldüyse gözleri niye açık duruyor?" Bu çok rahatsız ediciydi, sanki o ağaç tarafından diri diri yeniliyor gibiydi.

"Ruhunu henüz teslim etmedi ama duygularını kaybetti. Bu yüzden her şeyin farkında olsa da artık onun için hiçbir şeyin anlamı yok."

Tanrılar, özlerinden doğdukları gibi öldüklerinde de özlerine dönecekler.

Gözlerimin önüne, Aron'ın Ebedi Mabet'te bilinçsiz bir şekilde buz dikenlerinin içinde yattığı anın görüntüsü geldi. *O lahit, henüz ölmemiş olsa bile onun için hazırlanmıştı.* Birden gözlerimdeki görüntüde Aron'ın bedeni

patlayarak sulara dönüşünce, kalbime sarılan soğuk parmaklar yüreğimi acımasızca sıktı ve korkuyla irkildim.

Hayır, böyle bir şey olmayacak. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. O suya değil, benim denizime dönecek.

Bakışlarımı satirden çekerek, "Hadi gidelim," dedim.

Masanın üzerindeki kitaba bakıp Afrodit'in mührünü parşömen kâğıdına kopyalamaya çalışırken, yanımda hatalarla dolu olduğu için buruşturup kenara attığım bir sürü kâğıt topu birikmişti. Benim gibi diğerleri de başka işlerle uğraşıyorlardı. Towa yine kitaptan gösterdiğim çağırma büyüsü için gerekli olan çemberi dikkatlice yere çiziyor, Ragnar ise istediğim tütsüleri hazırlıyordu. Caster yanımızda olsaydı, bu işlemi çok daha hızlı ve kolay bir şekilde gerçekleştirebilirdik ama şu anda yalnızca biz vardık.

"Mana, bunu yapma konusunda gerçekten emin misin?" Hades'in sesi kararsızlığını net bir şekilde ortaya koyuyordu. "Tanrıçayı çağırdıktan sonra gelişecek olaylara müdahale edemem. Onu buraya zorla çağırarak bir yasağı çiğniyorsun, bu da seni başlı başına suçlu kılıyor zaten."

"Endişen için minnettarım Hades ama ben ne yaptığımı biliyorum. Seni zor duruma sokmak gibi bir niyetim yok, işler karışsa bile bütün sorumluluk bana ait."

Aşk Tanrıçası'nın sembolü, onun özünü yansıtan simgelerden oluşuyordu. Elimdeki fırçayı tekrar mürekkebe batırıp, parşömenin ortasına yarım daire çizmeye başladım. Ardından yarım daireyi tamamlamadan önce eklemeler yaptım. Tanrıça denizköpüğünden yaratıldığı için denizi temsil eden bir deniz kabuğu, sağ tarafına onun sinirli yönünü temsil eden bir arı, aşağıya aşkın sembolü olan bir gül ve son olarak da güzelliği simgeleyen bir kuğu çizdim. Sonra da daireyi tamamladım. Halkanın ortasına ise yine tanrıçayı çağırmak için gerekli olan rünleri ve simgeleri ekleyerek işimi bitirdim.

Bir süre, parşömene çizdiğim mühre ve kitaptaki mührün resmine bakarak ikisini karşılaştırdım. Gözlerim çizimin her ayrıntısını dikkatle tarıyordu. Sonunda mührü doğru bir şekilde çizebilmeyi başarmıştım.

"Boşuna nefesini tüketiyorsun, Hades. Mana kafasına bir şey koyduysa onu yapmadan durmaz." Towa'nın sözleri, Hades'in gözle görülür şekilde pes etmesine neden oldu.

Ragnar da araya girdi. "Herhangi bir sorun çıkarsa, senin müdahale etmene gerek kalmadan biz öne çıkarız zaten. Towa ile birleşirsek bir süre Afrodit'le baş edebiliriz," dedi.

"Sorun onunla başa çıkmanız değil, sorun sonrasında yaşanacaklar," dedi Hades, sesi ciddi ve uyarıcıydı. "Afrodit kindar bir tanrıça. Sizden intikamını almadan yakanızı bırakmaz."

Towa yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Sıraya girsin," dedi. Kim bilir, daha önce kaç tanrı ve tanrıçayı kızdırmışlardı?

Hades bıkkınlıkla içini çekerek, "Aron sizinle nasıl baş edebiliyor?" diye sordu.

Onlar konuşurken tamamladığım parşömeni alıp, hızlıca Towa'nın yanına gittim ve bitirmek üzere olduğu çemberin ortasına mührü bıraktım. Ragnar, elindeki tütsülerle birlikte yanımıza gelerek her birini çemberin bir köşesine koydu. Kitaba göre ylang ylang çiçeklerine ait olan bu tütsüler, tanrıçanın en sevdiği kokuydu. Bu yüzden çağırma ritüelinde onları da kullanacaktık.

Hazırlıklar tamamdı. Geriye bir tek çağırma büyüsünü okumak kalmıştı.

Bu sırada, Hades yapacaklarımıza kayıtsız kalamayarak masadan kâğıt açma bıçağını aldı. Dikkatlice bıçağı avucunun bir kısmına batırarak yere eğildi. Çemberin etrafına, kanını kullanarak anlamını bilmediğimiz büyülü rünler çizdi.

"Bu, size edeceğim son yardım olacak," dedi Toprak Tanrısı elindeki kesiğe cebinden çıkardığı mendili bastırırken. "Bu rünler ve kanım sayesinde, Afrodit çemberden çıkamayacak ya da size zarar veremeyecek."

"Afrodit bunu senin yaptığını anlamayacak mı?"

Nazik ama soğukluk barındıran gülümsemesiyle, "Muhtemelen anlayacaktır," dedi. "Ama bunun için beni suçlamaya cesaret edemez."

Bunun üzerine Towa ve Ragnar da Hades gibi güldüler. Şu üçünü Afrodit ile baş başa bıraksam, muhtemelen daha beş dakika geçmeden şakır şakır konuşmaya başlardı. Tanrıça, benim insafıma kaldığı için şanslıydı.

"Hadi başlayalım," dedim ciddiyetimi koruyarak. "Herkes yerini alsın."

Ragnar ve Towa benim arkamdaki yerlerini alırken, Hades de sessizce onların arkasında durmaya karar verdi. Sarayın altında olduğumuz için oldukça geniş bir alanımız vardı. Üstelik burada kimse bizi rahatsız edemezdi, bu da ritüeli rahatça gerçekleştirmemizi sağlıyordu.

Hades'in kanına rağmen ya tanrıça çemberden kaçarsa? Bu ihtimali göz ardı edemezdim. En kötü senaryoda, onunla burada kimseye zarar vermeden savaşabilirdik. Bu yüzden savaş kapısını her an kullanıma hazır halde bekletiyordum.

Masadaki kitabı elime alıp, mührün yanında tanrıçayı çağırmak için söylenmesi gereken büyü sayfasını dikkatlice gözden geçirdim. Hades ile

birlikte Psyche'nin yanından döndüğümüzde, büyü araştırması yapabilmek için ondan saray kütüphanesine giriş izni almıştım. Büyü yapabildiğimi öğrendiğinde yüzündeki şaşkınlığı gizleyememişti. Bu durum elbette hakkımda daha fazla meraklanmasına neden olmuştu çünkü sıradan insanların büyü yapabilmesi mümkün değildi. Bana bu konuda doğrudan soru sormasa da gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Akşamın çökmesine yakın bir vakitte tanrıçayı zorla buraya çağırmanın yolunu bulup, onu kandırmak için detaylı bir plan hazırlamıştım. Planımı diğerlerine anlattığımda Towa kıs kıs gülmüş, Ragnar ise o sırada kadınların ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir şeyler mırıldanmıştı. Hades de yapacağım şey hakkında beni uyarmıştı ancak tabii ki fikrimden vazgeçmemiştim.

Ragnar, cebinden çıkardığı kibrit kutusuyla ylang ylang tütsülerini teker teker yaktı. Hafif tatlı bir koku havaya yayılırken, gözlerini bana dikti ve kısa bir baş hareketiyle, "Başla," dedi. Sessizce başımı sallayarak onayladım. O sırada, Towa ve Ragnar'ın parmaklarındaki yüzüklerden cılız fakat canlı bir ışık süzüldü. Parıltılar titreşirken ellerinde her zamanki silahları belirdi; kızıl bir mızrak ve bronz bir pala.

Towa yerinden kıpırdamazken, Ragnar adımını ileri attı ve büyü çemberinin tam karşısına geçti. Afrodit çağrıldığında yüzü bize dönük olacaktı ve Ragnar da her ihtimale karşı onun arkasında bekleyecekti.

Etrafıma altın sarısı rengindeki auram yayılmaya başladığında, şeker tanesi büyüklüğündeki ışık taneleri de haleme karışarak saçlarımı dalgalandırdı. Leylak rengi gözlerim parlarken kitaptaki büyüyü okumaya başladım. İlk kez yanımda Caster yokken büyü yapıyordum, bu yüzden heyecanlıydım. Biraz da başarısız olma korkusu vardı içimde. Nihayetinde herhangi bir yanlışlıkta veya hatada sadece büyü mahvolmayacaktı, ben de zarar görecektim.

Auram ortaya çıktığı anda Hades'in sesini duydum. Ses tonundaki derin şaşkınlık, gördüğü şeyin gerçek olamayacağına dair kuvvetli bir inanç taşıyordu. Sanki aklı, gördüklerini reddetmeye çalışıyordu. Asıl dikkatimi çeken şeyse, konuşurken farkında olmadan bizim dilimizi değil, tanrıların lisanını kullanmasıydı.

"এই পে হিৰ."

Ragnar ve Towa ne dediğini anlamasa da zihnim bana söylediği şeyi çevirdi.

Bu ışık diyordu.

Ondan duyduğum hakikatle sarsılmamak için kendimi zorladım. Işık... Güçlerim gerçekten de ışıktan mı geliyordu? *Sakin ol, Mana. Işığa sahip olman kutsal bir güç taşıdığın anlamına gelmez.*

Gelmemeliydi. Benim o soydan geldiğim kesin değildi.

Düşüncelerimi dağıtmamak için büyüye odaklandım. Sayfanın yarısına geldiğimde, yer sanki derinlerden bir depremle sallanıyor gibi titremeye başladı. Bir tanrıçayı zorla olduğumuz yere çağırıyorduk, bu da muhtemelen büyüye karşı direndiğini gösteriyordu. Dişlerimi sıkarak üzerime binen baskıya karşı koymaya çalıştım. Büyü çemberi bile zorlanıyordu.

Bir anda tütsülerdeki ateşler patladı ve havaya doğru yükseldi. Çemberin içindeki parşömenin üzerindeki mühür, renk değiştirerek ışıldamaya başladı. Etrafı pembe bir ışık sararken gözlerimi alan parıltıyı engellemek için elimi ışığa doğru tuttum.

Büyünün son satırlarını okuduğumda pembe ışığın içerisinde bir kadın belirdi. Kadın o kadar güzeldi ki bu zamana kadar gördüğüm her şey onun yanında sönük kalıyordu. Gözleri denizin en derin maviliklerinin rengindeydi. Yüzü o kadar çekiciydi ki insan ona bakarken nefes almayı unutuyordu. Saçları ise altın sarısına çalan dalgalar halinde omuzlarından beline doğru dökülüyordu. Üzerinde bedenini sıkıca saran uzun bir elbise vardı; her kıvrımını vurguluyor ve bu kıvrımlar göz alıcı bir cazibeyle gözler önüne seriliyordu. Bu kadın mı Psyche'yi kıskanıyordu? Psyche'nin de güzelliği karşısında şaşkınlık yaşamıştım ama... Afrodit'in güzelliği başka boyuttaydı. Onun güzelliği çarpıcıydı.

Tek sorun, bu güzelliği gölgeleyen öfkesiydi. Deniz mavisi gözleri çakmak çakmak parlıyordu. Sanki içindeki fırtına, bizi gözlerindeki kasırgada yok etmek istiyordu.

"Bu ne cüret?" Kadının sesi öylesine yükseldi ki etrafımız sarsılmaya başladı. Tanrıça hiddetle çemberden dışarı çıkmaya yeltendiğinde, görünmeyen bir engele çarpıp duraksadı. Gözleri, hışımla çemberin etrafındaki kanlı rünlere takıldı. Bakışlarını bodrumda gezdirirken birden Hades'i fark etti.

"Yine mi sen, Toprak Tanrısı? Daha kaç kez beni aşağılayacaksın!" Ah, demek ki Hades'in Eros'a yardım eden tanrı olduğunu biliyordu. Tanrıça her şeyden haberdardı.

"Sizi çağıran benim, Toprak Tanrısı'nın bu işle bir alakası yok."

Afrodit derimi canlı canlı yüzmek isteyen gözleriyle, "Seni sefil varlık! Sen kimsin de beni rahatsız edip iradem dışında buraya getiriyorsun!" diye bağırdı. Onun öfkesine boyun eğmek yerine, çenemi dikleştirerek cesurca karşılık verdim. "Ben Mana, Su Tanrısı'nın Gelini'yim."

Aşk Tanrıçası, Aron'ın adını duyunca bir saniyeliğine duraksadı. Afrodit, aşkın kendisi olsa da denizköpüğünden yaratıldığı için Su Tanrısı'yla diğer tanrılardan farklı bir bağı vardı. Dişlerini sıkarak, "Su Tanrısı'nın Gelini

benden ne isteyebilir ki?" diye sordu. Ben de lafı dolandırmadan, "Eros'u," dedim.

"Benim öyle bir oğlum yok!"

Hades, "Afrodit, işimizi zorlaştırma da Eros'un yerini söyle," dedi. Afrodit sinirle Hades'e bakarak, "Neden Eros'un yerini bana soruyorsunuz ki? Oğlumla bir olup arkamdan iş çeviren sizsiniz!" diye bağırdı. Ardından bana döndü ve öfkeyle, "Eros'un yerini bana sormak yerine, Toprak Tanrısı'na sor!" dedi.

Başımı iki yana sallayarak, "Bizi kandıramazsın Afrodit. Eros'u senin sakladığını biliyoruz," dediğimde Afrodit rol yapmayı bıraktı. Dudakları dişi bir iblis gibi yukarı doğru kıvrıldı ve kahkahalarla gülmeye başladı. "O iğrenç melez kız için oğlumu arıyorsunuz, değil mi?" Yüzündeki nefret öyle belirgindi ki gözlerindeki kinle katrana dönüşüyordu. O anda bu tanrıçanın güzellik uğruna her şeyi göze alabileceğinden emin oldum.

"Onların asla bir araya gelmesine müsaade etmeyeceğim. O çirkin melezin adı ne cüretle benimle anılır? Bu küstahlığı yetmezmiş gibi oğlumun aklını bulandırarak onu bana düşman etti!" Afrodit'in sesi öfkeyle titriyordu. Muhtemelen Eros, Psyche'ye kadar tüm emirlerini eksiksiz yerine getirmişti ve bu nedenle annesinin gözünde her şeyin suçlusu o kızdı.

"Tüm bu olanlar o kız yüzünden! Hepsi!" Hades olmasaydı, Afrodit çoktan Psyche'yi yüzlerce kez öldürtmüştü.

Planımı devreye sokma vaktinin geldiğini anladığımda, "Senin gibi bir kadın nasıl olur da bir melezi kıskanır?" dedim.

"Ne?" Afrodit şaşkın bir şekilde bana bakarken devam ettim. "Sen bir tanrıçasın, güzelliğin ve aşkın tanrıçası. Sen zaten güzelliğin vücut bulmuş halisin. Ama bundan önce sen, Aşk Tanrıçası'sın. Senin görevin, yaşayan her türe aşkın ne olduğunu öğretmek. Sevmenin ve sevilmenin güzelliğini göstermek."

Tanrıçanın kalbi, uzun zaman önce saplantıları ve hırsları uğruna kararmış olmalıydı ki sözlerim ona ulaşmadı. Bana ilgisiz bakışlarla bakıyordu, sanki söylediklerimin hiçbir anlamı yokmuş gibi. Onu böyle görünce, Su Tanrısı'nın görevini yerine getirmek ve halkını korumak için gösterdiği fedakârlıkları hatırladım. Öfke damarlarıma karıştığında, aklımdan birden *yargılanmalı* düşüncesi geçti. O an, gözlerim bir saniyeliğine kardı ve kendimi dikili yazıtların bulunduğu odada buldum. Binlerce sarı dikit karşımdaydı ama hepsi bulanık şekildeydi, üstlerinde ne yazdığım okuyamıyordum.

Kirpiklerimi kırptığım anda o odadan çıkıp şu ana geri döndüm ve afalladım.

Ne? Yargılanmalı mı? Kim? Afrodit mi?

Onu ben mi yargılayacaktım? Ve en önemlisi, ben kim oluyordum da bir tanrıçayı yargılayacak hakkı talep ediyordum?

Aklımdaki sorular kafamı kurcalarken, bu işi konuşarak halledemeyeceğimizi anladım. Elimdeki kitabın sayfalarını çevirerek daha önce gördüğüm büyünün yerini bulup açtım. Tanrıça gözlerini kısarak beni izlerken, "Sana son bir şans tanıyorum, Afrodit. Ya Eros'un yerini bize söylersin ya da o çok değer verdiğin güzelliğini senden alırım," dedim. Aşk Tanrıçası'nın gözleri duyduklarına inanamıyormuş gibi büyüdü.

Blöf yaptığımı düşünüyor olmalıydı ki yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. Ama o gülümsemede ince bir kızgınlık da seziyordum. "Su Tanrısı'nın Gelini olman sana karşımda böyle konuşma cüreti veriyor belli ki. Ancak bir şeyi unutuyorsun, ben bir tanrıçayım! O yüzden beni tehdit ederken iki kere düşün!"

"Asıl sen tanrıça olduğun için yaptığın her şeyin yanına kâr kalacağını sanarak yanılıyorsun," dedim. "Hiçbir tanrıça güçlerini kötüye kullanmamalı."

"Aşkın bile acımasız bir yönü olduğunu öğrenmelisin, Su Tanrısı'nın Gelini," dedi Afrodit bakışlarındaki tehditle. Bana vermeye çalıştığı gözdağını umursamadım.

Gözlerim tekrar parlarken büyüyü okumaya başladığımda Afrodit başta kaşlarını çattı. Ardından ters bir şeyler hissederek buruşmaya başlayan ellerini görünce çığlık attı. Ellerini havaya kaldırıp bakarken, "Ne yapıyorsun sen!" diye bağırdı. Saçları rengini kaybedip griye dönerken, suratı korkuya büründü. *Bu bir lanetti. Lanetlenen kişiyi yaşlandıran güçlü bir büyüydü.* Yüzünü elleriyle kapatmaya çalışırken, "Hayır! Hayır, durdur şunu!" diye bağırdı ve dizlerinin üstüne çökerek çirkinleşen yüzünü bizden gizlemeye çalıştı.

Yüzüne kapattığı parmaklarının arasından bana nefretle bakarak, "Kes şunu!" dedi. Çıldırarak görünmez kalkanı yumruklamaya başladı ve çemberden çıkmaya çalıştı. "Lanet olsun! Hepinizi gebertecegim! Hepinizi! Sizi en kötü yaratıklara âşık edip onların elinden azap çektireceğim!"

Towa yaşlanmaya devam eden Afrodit'e bakarak, "Boşuna enerjini harcıyorsun. Eros'un yerini söyle," dediğinde tanrıça kurtuluş yolunu bulmuş gibi duraksadı. Sinirden titreyen elinde pembe bir aura dolanmaya başladı. Çemberin bir metre uzaklığındaki havada bir yarık oluşarak genişledi ve bir

zindanı gösteren bir görüntü belirdi. Zindanın içi başta karanlıktı ve içi gözükmüyordu. Gözlerimdeki sıcaklık arttığında büyüm beni zindanın içine soktu ve oradaki karanlıkta aniden bir gölge kıpırdadı.

Büyüyü içerideki kişi de hissetti.

Karanlığın içinde bir çift okyanus mavisi göz açıldığında, yorgun bakışları doğrudan bana döndü. Birdenbire bütün zindan aydınlandı ve Eros olduğunu tahmin ettiğim Aşk Tanrısı'nı gördüm. Aman Tanrım, perişan haldeydi. Üzerindeki *chiton** uzun süreli işkencenin acı izlerini taşıyordu, kanla lekeliydi. Kırbaç darbeleri vücudunun her tarafında açık, derin yaralar bırakmıştı. Bazı yaralar eskiydi ancak bazıları hâlâ kanıyordu. Eros'un geniş kanatlarının her biri ağır zincirlerle sarılmıştı ve kıpırdamasını engelliyordu, daha doğrusu kaçmasını. Aynı zincirler bileklerinde ve boynunda da takılıydı. Kanatlarından biri kırıldığı için eğri duruyordu.

Hades, "Kahretsin," diye mırıldandı gözlerindeki tanrı gazabı alevlenirken. Toprak Tanrısı'nın irisleri yeşil bir ışıkla parladı, ardından elini şıklattı ve zindandaki Eros'un bütün zincirleri çatırdayarak binlerce parçaya ayrılıp kırıldı. Hades, başka bir hareketle elini ileri uzatıp havayı kavradıktan sonra geri çekti. Eros'un görüntüsü o saniyede ortadan kayboldu ve Hades'in yanında belirdi. Towa ile Hades ayakta bile duramayan Aşk Tanrısı'nı tutarak düşmesini engellediler.

Haklıydım. Eros'un Psyche'nin yanına dönememesinin sebebi Afrodit tarafından esir alınmasıydı.

Afrodit, Eros'u tutan Hades'i parçalarına ayırmak istiyor gibi bakarken ifadesi çirkinleşti. "Siz büyük tanrılar, hepiniz ikiyüzlüsünüz," derken sesi sertti. Toprak Tanrısı duraksayarak ona baktı. Aşk Tanrıçası, gözlerinde cayır cayır yanan bir nefretle birlikte tüm gücüyle bağırdı. "Oğlumu sözümü dinlemedi diye cezalandırmak, bir anne olarak hakkım değil mi? Buradaki tek suçlu ben miyim yani?" Derin bir sessizlik oluştu. Afrodit nefesini hızlıca alıp vermeye devam ederken öfkeyle, "Peki ya senin seleflerinin Su Tanrısı'na yaptığı neydi?" diye bağırdığında donakaldım.

Ne?

Hades'in duyduklarıyla birlikte çenesi seğirdi. Onun hep nazik tarafını gördüğümden karanlık tarafı daha korkutucu geliyordu. O bir tanrıydı ve ben bunu unutmamalıydım. Ama hepsinden önemlisi, Afrodit neden bahsediyordu? Tanrıların selefleri, Aron'a bir şey mi yapmışlardı?

"Seni aşan konulara giriyorsun," dedi Hades tehditkâr bir tınıyla. Yeşil gözleri, bu konuyu açmaya cüret etmesinden dolayı kızgınlıkla parlıyordu.

* Eski Yunan ve Roma'da, erkek ve kadınlar tarafından giyilen, omuzdan bağlanan bir tür tuniktir.

Ninova

Bir kez daha gücünü serbest bıraktı. Hades'in hareketiyle birlikte, Afrodit'i tutan çember yeraltından çıkan sarmaşıklarla paramparça oldu. Sarmaşıklar, devasa bir hızla tanrıçanın bileklerine ve kollarına dolanarak onu sarmaya başladı. Her hareketiyle sarmaşıklar daha da sıkılaştı. Afrodit panik içinde çırpınarak bağırdı. "Bırak beni! Hepiniz bu yaptıklarınızı ödeyeceksiniz!"

Sarmaşıkların gücü Aşk Tanrıçası'nı yavaşça boğuyordu. Onu bir mumya gibi sarıp vücudunu tamamen kaplayarak hareketsiz hale getirdiler. Son sarmaşık da Afrodit'in ağzını kapatarak onu susturdu. Tanrıçanın attığı çığlıklar boğuk bir şekilde duyulurken, sarmaşıklar en sonunda onu hızla yerin derinliklerine doğru çekerek gözden kayboldu.

Towa ile Ragnar, Eros'un kollarını omuzlarına atarak onu şifahaneye getirdiklerinde, Toprak Sarayı'nda yaşayan elfler anında harekete geçti. Şifa yeteneklerine sahip nadir ırklardan biri olan elfler, hiç vakit kaybetmeden Aşk Tanrısı'nın yaralarını iyileştirmeye başladılar. Birkaçı kırık kanadıyla ilgilenirken, diğerleri vücudundaki yaraları sarmakla meşguldü.

Eros onu yatırdıkları yerden kalkmaya çalışmadan önce, "Psyche..." diye mırıldandı. Yorgunluktan bayılacak gibiydi lâkin melezin durumunu öğrenmeden rahat edemeyecekti. Dudakları susuzluktan kupkuruydu ve küçük yaralarla kaplıydı. Çektiği acı yüzünden dudaklarını ısırıp kanatmış olmalıydı.

Hades, ondan bir yanıt bekleyen Aşk Tanrısı'na bakarak, "O iyi, seni bekliyor," dedi. Eros'un gözlerinde büyük bir özlem ve rahatlama belirdi. Psyche, onun ardından sürekli gözyaşı dökmüştü ama Eros da melez perinin iyi olup olmadığını bilemediği için yıllarca korkuyla yaşamış olmalıydı. Çünkü annesinin ona zarar vermeden durmayacağını en iyi bilen kişi oydu. Eros, Psyche'nin iyi olduğunu duyduğunda ancak o zaman elflerin yaralarını sarmasına izin verdi ve kendini onların ellerine bıraktı.

Burada yapacak başka bir işimiz kalmadığından, şifahaneyi terk edip dışarıda beklemeye başladık. Aklım sürekli Afrodit'in söylediklerine takılıyordu. Towa ile Ragnar, tanrıçadan duydukları karşısında en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile göstermemişlerdi. Bu, onların da bu konudan haberdar oldukları anlamına geliyordu. Selefler, Su Tanrısı'nı cezalandırmış mıydı? Ama neden?

Hades, Eros'un yanından ayrılıp bize doğru yürüdüğünde doğrudan bana bakarak, "Haklı çıktın," dedi. "Afrodit'i hafife aldım. Bunu yapacağını bilmeliydim."

"Senin bir suçun yok, Hades. Bir annenin bu kadar ileri gidebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Hades başını hafifçe iki yana sallayarak iç geçirdi. "Ben hep Eros'un, Psyche onun yüzünü gördükten sonra Afrodit'in oğlu olduğunu öğrenmesinden korktuğu için kaçtığını sandım. Psyche'nin hayatını mahvetmek için orada olduğu gerçeğiyle bir türlü yüzleşmeye cesaret edemediğini sanıyordum." Gözlerindeki hüzün dalgasıyla ekledi. "Oysaki işler sandığımdan çok daha farklıymış."

"İyi tarafından bakarsak artık onları ayıracak hiçbir sebep kalmadı."

Sözlerimi duyunca hafifçe gülümsedi. "Evet, senin sayende," dedi. Hemen ardından ifadesi sertleşti. "Afrodit'in onlara bir daha yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bunu ikisine borçluyum."

Aslında hiçbir şey borçlu değildi ama arkalarında Toprak Tanrısı gibi güçlü bir varlığın olması onlar için büyük bir artıydı.

Hissettiğim sızıyla bir saniye için gözlerimi kapatıp açtım.

"Mana, ne zamandır uyumuyorsun? Biraz dinlenmek ister misin?"

Hades'in endişeli sesinin ardından Ragnar da kollarını göğsünde birleştirerek bana bakarken, "Bayılacaksın," dedi. Başımı iki yana salladım.

Neredeyse sonuna geldik, istediğim şeyi almadan uyumam imkânsız. "Uyumaya çalışsam bile uyuyamam. Böyle iyiyim, merak etmeyin," dedim.

Hades onaylamayan gözlerle bana baktı. "Böyle devam edemezsin, kendini fazla zorluyorsun." Bu kadarının sorun olmayacağını söylemek üzereydim ki şifahanenin kapısına tutunarak ayakta durmaya çalışan tanrıyı görünce şaşkınlıkla duraksadım. Gözlerim ona kilitlenirken yüz ifademdeki değişimi fark eden diğerleri de kapıya doğru döndü.

Eros bitik bir şekilde, "Psyche'yi görmem lazım," dedi.

Hades bıkkınlıkla iç çekti. "Bir tane değil ki..."

"Ben iyiyi-"

Hades elini kaldırarak Eros'u susturdu. "Zaten Psyche'ye haber vermesi için bir dryad gönderdim. Gidip küçük melezi karşılayalım," dedi.

İkna çabaları işe yaramayınca ayak uydurmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

Elfler yaralarını iyileştirdiği için artık kendi başına yürüyebiliyordu. Yıllardır rahat yatak yüzü görmediği için bir uyusa aylarca uyanmayacak gibi durmasına rağmen önceliği Psyche'ydi. Vyldrasil Ormanı'na girer girmez, bizi gören tüm dryad ve diğer büyülü ırklar yaptıkları işleri bırakıp şaşkınlıkla Eros'a bakmaya başladılar.

"Bu Eros!"

"İnanamıyorum, gerçekten gelmiş!"

"Afrodit'in onu esir aldığını duydum." *Söylentiler ne ara yayılmıştı?*

"Ah, zavallı Psyche... Yıllardır onu beklerken gözünde yaş kalmadı."

"Onu terk ettiğini sanıp çok kızmıştım ama isteyerek yapmadığı ortaya çıktı."

"Evet, evet! Normalde Psyche'nin onu affetmesine sinirlenirdim ama şimdi bir daha ayrılmamaları için dua ediyorum."

Tanrım, bu ormanda yaşayanlar kısık sesle konuşmak nedir bilmiyor muydu? Söyledikleri her şey apaçık duyuluyordu! Eros, Hades ile birlikte önden giderken biz de arkalarından onları takip ediyorduk. Psyche'nin kaldığı mağaraya doğru ilerlediğimiz sırada, uzaktan gördüğüm figürle o kadar yolu gitmemize gerek kalmadığını anladım.

Psyche, gözlerinden dökülen yaşlarla birlikte bize doğru koşuyordu. Bakışları Eros'la kesiştiği an, ağlaması daha da şiddetlendi. Rüzgâr, açık kahverengi saçlarını ve elbisesini dalgalandırırken yüzünde hasret, hüzün ve adını koyamadığım daha birçok duygu vardı.

"Eros!"

Psyche'nin sesi etrafta yankılanınca, Eros olduğu yerde donup kaldı. Gözleri, karşısındaki melez dryada çakılı kaldı. Deniz mavisi bakışlarına Psyche'nin hissettiği tüm duygular yansıyordu; özlem, acı, en çok da aşk.

Eros birkaç adım öne attıktan sonra kollarını açtığında, Psyche bir an bile tereddüt etmeden ona doğru atıldı. Bedenleri birbirine kenetlenirken yılların hasreti tek bir anda siliniyordu. Bu kavuşmaya tanık olan dryadlar ve diğer büyülü ırklar, alkışlarla ve ıslıklarla onları tebrik etmeye başladılar.

Onca gürültünün arasında Eros'un Psyche'yi daha da sıkı sararak titreyen bir sesle, "Özür dilerim... Özür dilerim güzel perim," diye fısıldadığını duydum. Yüzü, dilediği özürler kadar pişman ve acı doluydu.

"Yemin ederim, yaşadığımız hiçbir şey yalan değildi."

Eros'un her kelimesiyle Psyche daha da şiddetli ağlamaya başladı. Onca acıya, ayrılığa ve ihanete rağmen onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. İçimden bir ses, Psyche'nin her şeyi bildiğini ama yine de Eros'u sevmeye devam ettiğini fısıldıyordu.

Toplanan kalabalığın yol vermesiyle öne çıkan Kraliçe Ysolde ve Thor, Eros ile Psyche'ye gülümseyerek baktılar. Ardından Ysolde, "Bu büyük kavuşmayı kutlamamak olmaz! Bu gece ormanda ziyafet veriyoruz!" diye ilan etti. Onu duyan herkes coşkuyla karşılık verdi, sevinç çığlıkları havada yankılandı.

Psyche, Eros'un göğsüne başını yaslamıştı ve Aşk Tanrısı'nın elini sıkıca tutuyordu. Yüzünde yıllardır unuttuğu gülümseme belirdiğinde, içimde bir sıcaklık hissettim. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Ona borcumu ödemiştim.

Vyldrasil Ormanı'nın sakinleri ziyafet vermekten gerçekten anlıyorlardı. Ormanın atmosferi adeta büyüleyiciydi. Gecenin serinliğinde, etraftaki ağaçlardan gelen hafif rüzgârın sarmaşıklara asılmış ve üstlerinde kar birikmiş fenerleri sallaması, bir masalın içinde olduğumuzu hissettiriyordu. Her şey yerli yerindeydi. Yemeklerin ve içeceklerin çeşitliliği göz kamaştırıcıydı. Orman sakinlerinin düzenlediği bu ziyafet, kesinlikle hafızalarda kalacak bir kutlama havası yaratıyordu.

Psyche'nin mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Eros ise ona duyduğu sevgiyle bakışlarını ondan bir an olsun ayıramıyordu. İkisi de uzun süren ayrılıklarının ardından nihayet birbirlerine kavuşmanın huzurunu yaşıyorlardı. Fakat özlemlerini, asıl baş başa kaldıklarında giderecekleri her hallerinden belliydi.

Gözlerim etrafta gezinirken Towa ve Ragnar'ı buldum. Eğlencenin içinde kaybolmuşlardı. Towa, satirlerin etkisiyle içkiye boğulurken onlarla sohbet edip kahkahalar atıyordu. Satirler de o içtikçe daha çok içmesi için tezahürat yapıyorlardı. Ragnar ise her zamanki gibi dikkatli ve ölçülüydü. Peri kızları, sonunda ormana gelen iki komutanı gizlice izleyerek aralarında sohbet ediyor ve kıkırdıyorlardı. Nihayetinde Su Tanrısı'nın ünlü iki komutanını görmek herkese nasip olmuyordu. Perilerin güzelliğine rağmen ikisi de kadınlara karşı ilgisizdi. Towa, genelde çapkın rolü oynasa da bugüne kadar birisiyle flört ettiğini görmemiştim. İkisinin de aklı muhtemelen Su Sarayı'ndaydı; Caster ve Saya'da.

Üstlerinde sonunda gözyaşlarını alacak olmamızın rahatlığı da olduğu için günlerin stresini atıyorlardı.

Hades ve Kraliçe Ysolde ise etraflarındaki konuklarla sohbet ediyorlardı. Ysolde'un zarif tavırları ve Hades'in sakin duruşu geceyi daha da etkileyici hale getiriyordu. Ancak Thor'u bir türlü görememiştim. Nerede olduğuna dair bir ipucu da yoktu.

Sadece ben ziyafete kendimi veremiyordum. Aniden Dalgakıran Hanı'na girmeden önce üzerimde hissettiğim gözleri bir kez daha hissedince kaskatı kesildim. Oturduğum yerde dikleşip gözlerimi hızlıca etrafta gezdirdim. Üzerimde bir sürü göz vardı, haliyle herkes Su Tanrısı'nın Gelini'ni merak ediyordu. Fakat bu his... diken gibiydi. Batıyor ama bir türlü nereden

geldiğini bulamıyordum. Gözlerim, Eros ile Psyche'nin sarayına doğru giden sık ağaçların arkasındaki peri tozuna benzer mavi parıltılara kaydı. Bu parıltılar farklı renklerde ormanın birçok yerinde süzülüyordu ama ilk kez dikkatimi bu kadar çekiyordu.

O parıltıların ardında, ağaçların karanlık gölgesine gizlenen bir şey vardı. *Tozla aynı renkte olan bir geyik gözlerini üzerime dikmişti.*

Onu fark ettiğimi anladığı anda arkasını dönüp ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. *Kaçmıyordu, beni çağırıyordu.* Sessizce masadan kalkıp kimseye belli etmeden peşine düştüm. Sık ağaçların arasına daldığımda, dans eden mavi ışıkların yolumu aydınlattığını fark ettim. Tıpkı birer yıldız gibi parlıyor, sanki bilinçli bir iradeyle bana rehberlik ediyorlardı. Ve sonunda küçük bir açıklığa ulaştım. Orada beni bekliyordu.

Bu geyiğin sıradan bir hayvan olmadığı tek bakışta anlaşılıyordu. Normal bir geyiğin iki katı büyüklüğündeydi ve boynuzları göğe uzanan dallar gibi ihtişamlıydı. Tüyleri, ay ışığının altında gümüşten maviye doğru süzülen bir ışıltıyla parlıyordu. Bastığı her yerde mavi parıltılı izler bırakıyordu.

Geyik, zarif ama ihtişamlı adımlarla bana doğru yaklaştı. Bir ayağını diğerinin arkasına alarak önüme geldiğinde başını eğdi. Gözlerimin önünde, bu görkemli varlık bana saygıyla selam veriyordu. Nefesimi tuttum. Ne yapacağımı, nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Sadece büyülenerek onu izledim.

Heyecanla elimi ona doğru uzatarak başını sevdiğimde geyik ona dokunmama izin verdi. Sonra başını kaldırıp gözlerinin içindeki yıldız parıltılarıyla gözlerimin içine baktı. Burnuyla beni yana doğru ittirdiğinde bana göstermek istediği bir şey olduğunu anladım. Adımlarımı dikkatle atarak geyiğin gösterdiği yöne ilerledim. Beni götürmek istediği yere ulaştığımızda ise gördüklerim karşısında taş kesildim.

Önümüzde, dev bir ağacın dibine eğilen karanlık bir varlık bulunuyordu. Bedenini saran kara dumanlar sürekli hareket ederek dalgalanıyordu. Tıpkı üzerine kara bir pelerin giymiş gibiydi. Fakat en korkutucu olan şey, ağacın dibindeki zavallı tilkiydi.

Tilki, toprağın üzerinde yarı bilinçsiz bir halde yatıyordu. Gözleri arkaya doğru kaymıştı, sanki ruhu yavaşça ondan çekiliyordu. Ve gerçekten de tilkinin ağzından çıkan ince, bembeyaz bir duman gölge varlığa doğru süzülüyordu.

Soğuk bir ürperti tüm bedenimi sardı. Bu şey... *tilkinin ruhunu mu yiyordu?*

Geyiğin bana göstermek istediği bu muydu? Karanlık varlığın, ormanda yaşayan diğer canlılar için ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu fark ettim. Ama ben ne yapabilirdim ki?

Geyik birden öfkeli bir homurtu çıkardı. Dumanlı varlık bu sesi duyunca duraksadı ve burada kendisinden başka birilerinin de olduğunu fark etti. Başını yavaşça bizim olduğumuz tarafa çevirdiğinde gördüğüm boşlukla irkilerek bir adım geriye attım. O şey, mezarlıktaki çocuğun bana gösterdiği yaratıklardandı!

Umbra.

Umbra bize doğru döndüğünde, geyik hemen burnundan çıkan yoğun buharla toynağını yere sürtmeye başladı. Ormanın sessizliğini kesen bu hareket, bir uyarıydı. Umbra hareket etmeden orada durmuş, öylece bize bakıyordu. Savaş kapısını çağırmak aklımdan geçti ama karanlık dumanlardan yaratılan bu varlığa o zincirler zarar verir miydi bilmiyordum. Yine de gözlerim güçlerimi kullanmak için parlamak üzereyken umbra bunu fark etti ve anında başını bana doğru çevirdi. Üstünden tüten dumanların güçlendiğini gördüğümde saldırmaya hazırlandığını anladım. Umbra hızla üzerime doğru gelirken geyik bir böğürtü kopardı ve ona saldırdı.

"Hayır gitme!" Geyiği durdurmaya çalışsam da beni dinlemedi. Umbranın karanlık başlığında küçük, titrek bir beyaz ışık belirdi ve hızla büyümeye başladı. Tıpkı tilki gibi geyiğin de ruhunu emecekti! Kapıyı çağırmak üzereyken birden yerin altından hızla sarmaşıklar çıktı. Saniyeler içinde umbrayı sardıklarında, sarmaşıklardan yoğun bir yeşil ışık parladı. Umbra acıyla kükreyip duman bulutu gibi dağılarak yok oldu.

"Burada ne işin var?"

Şaşkınlıkla arkama baktığımda karşımda Thor'u gördüm. Umbrayı öldüren de oydu. "Beni buraya geyik getirdi."

"Seni mi getirdi?" Thor şaşkınlıkla geyiğe baktı, gözlerinde bir soru işareti vardı. Geyik, bana yaptığı gibi Thor'un önünde eğilmedi. Bir saniyeliğine Toprak Vârisi'ne baktıktan sonra burnuyla beni dürttü. Gülümseyerek başını okşadım. "Beni koruduğun için teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. Geyik bir kez daha burnuyla beni dürttü, sanki *buna gerek yok* der gibiydi. Bir homurtu çıkararak son kez bize veda etti ve ormanın derinliklerinde kayboldu.

Thor yanıma gelerek, "Ormanın koruyucu ruhlarından birini görebilen nadir insanlardansın," dedi gözleri geyiğin kaybolduğu yönü takip ederken. "Üstelik seni sevmiş gibi duruyor. Garip, onlar sadece doğayla güçlü bağları olan kişilere yaklaşırlar."

Demek o geyik, ormanı koruyan doğa ruhlarından biriydi. Doğa ruhları, her zaman yaşadıkları bölgeleri savunurlardı ve onlardan birini öldürmek doğanın kendisi tarafından lanetlenmek demekti.

"Daha deminki o yaratık da neyin nesiydi?"

"O bir umbra," dedi Thor sesi soğurken. *Biliyordum.* "Karanlığın sadık hizmetkârlarıdır. Tahtta oturanı korurlar. Toplantıda size bahsettiğimiz casuslar onlardı. Ormanın her yerine dağılmışlar. Ben de devriye gezerek onları temizliyorum." Bu yüzden ziyafette onu görememiştim. "Ormanda tek başına dolaşmak tehlikeli," diye ekledi Thor ciddi bir ifadeyle.

Gün doğumunda Maar'a geri dönecektik. Bu ormanda daha fazla yapacak bir işim yoktu zaten. Başımı sallayarak Thor'a anladığımı belirttiğimde, o da başka bir şey söylemedi.

"Sana eşlik edeyim."

Ziyafete geri döndüğümüzde kutlama neredeyse sona eriyordu. Towa, tamamen sarhoş olmuş bir şekilde beni görünce yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Neredeydin? Bütün eğlenceyi kaçırdın!" dedi. Ragnar sinirle Towa'nın elinden bardağını aldı. "Yeter bu kadar!" Towa ise şikâyet ederek bardağını geri almaya çalışıyordu.

Bu sırada Eros ile bize doğru yaklaşan Psyche'yi fark ettim. Melez peri, Eros'un elini bırakıp bana doğru gelerek aniden sarılınca önce şaşırdım, ardından gülümseyerek sarılışına karşılık verdim.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi sesindeki ağlamaklı tonla. "Bana hayatımı geri verdin. Bu iyiliğini asla unutmayacağım, Mana." Geri çekilerek cebinden minik bir şişe çıkardı ve bana uzattı. İçindeki şeffaf sıvı, gözyaşlarıydı.

Mutluluğun gözyaşları. Sevdiğim adamı iyileştirecek yegâne ilaç.

Heyecandan kalbim teklerken şişeyi almak için uzandım. Ancak o sırada keskin bir kanat çırpma sesi duydum. Bir pençe hızla gözyaşı şişesini çalıp havaya doğru uçtu. "Onu ben alayım," diyen sesle birlikte, Psyche korkuyla çığlık atarak geriye doğru savruldu. Eros, öne atılarak onu kollarına çekti ve kanatlarıyla koruyucu bir kalkan gibi etrafını sardı.

Bütün eğlence bir anda kesildi. Neşeli kahkahalar yerini derin bir sessizliğe bıraktı.

Başta bir kuzgun kılığında olan varlığın, gökyüzüne yükselirken kemiklerinden gelen ürkütücü kütürtü sesleri havayı doldurdu. Bedeni şekil değiştirirken siyah kanatları genişledi ve yüzünü, bir kuzgunun kafatasını andıran bir maske kapladı. Görünüşü insana benziyordu ama insan olmadığı kesindi. Maskesinin deliklerinden görünen gözleri çentik şeklinde ve

kan kırmızısıydı, vahşetle doluydular. Üzerinde şeritler halinde siyah giysiler vardı ve teni, derin yara izleriyle doluydu.

Thor dişlerinin arasından tıslayarak, "Bu bir valravn," dedi.

Valravnlar, savaş alanlarında ölen savaşçıların ruhlarını tüketerek doğaüstü güçler kazanan şeytani türlerdi. Bazı anlatımlarda, insan eti veya bir çocuğun kalbini yiyerek insan formuna dönüşebildiklerine inanılırdı. Ve o kuzgun bir insana dönüşebiliyordu.

Hades öfkeyle gürledi. "Benim bölgeme izinsiz girmeye nasıl cüret edersin seni lanetli ırk?" Sözleri etrafta yankılanırken orman, içindeki tüm canlılar sanki Toprak Tanrısı'nın öfkesine karşılık veriyormuş gibi çığlıklarla ve kükremelerle doldu. Ağaçlar sarsıldı, yer titredi.

Kuzgun kimseyi umursamadan, ellerinin arasında tuttuğu gözyaşı şişesine bakarak alaycı bir sesle konuştu. "Böylece Su Tanrısı bir daha asla uyanamayacak."

Sözleri zihnimde bir şimşek gibi çaktı.

Dalgakıran Hanı'na girmeden önce içimi ürperten o bakışlar, ziyafetteyken hissettiğim uğursuz his... Hepsi bir anda anlam kazandı.

Valravn bizi en başından beri takip etmişti. Gözyaşlarını almak için fırsat kollamıştı ve şimdi de bunu başarmıştı.

İçimde aniden kaynayan öfke bir girdap gibi yükseldi, damarlarımda yankılanan bir fırtına gibi. Göğsümde biriken güç aniden patladı ve vücudumu saran altın sarısı ışık etrafıma yayıldı. Thor bir adım geri çekildi. Towa'nın az önce sarhoşluktan kısık olan gözleri irileşti. Ama asıl tepkiyi valravn verdi. Gözlerini iri iri açmış, etrafımda ışıldayan altın parçacıklarını dehşetle izliyordu.

Elimi uzatarak, "Onu bana ver," dedim.

Valravn üzerindeki şoku hızla atlatarak gözlerinde beliren çılgınlıkla, "Çok beklersin! Su Tanrısı bir daha yolumuza çıkamayacak!" diye bağırdı. Kaçmaya hazırlandığını anladığımda tereddüt etmeden savaş kapısını çağırdım. Önümde beliren kapı emrimle birlikte açıldı ve içinden fırlayan zincirler, mızraklar gibi gökyüzündeki valravnın kalbini, gözlerini ve kanatlarını delip geçti. Valravn şaşkın bir şekilde çığlık attıktan sonra zincirlerle birlikte gökyüzünde asılı kaldı, maskesi kırılıp parçalara ayrıldı. Valravının ölümüyle birlikte parmakları gevşedi ve gözyaşı şişesi aşağıya düşmeye başladı.

Ragnar hızla koşarak şişeyi havada kaptı.

Şişenin sağlam olduğunu gördüğüm an, başım dönmeye başladı. Dryadların ve büyülü türlerin şoktan değişen yüz ifadeleri gözüme çarptı. Zincirler geri çekilip kapı kaybolurken, görüşüm bulanıklaştı. Günlerin yorgunluğu,

stresi, uykusuzluğum derken vücudum artık sınırına ulaşmıştı. Yere yıkılırken adımı endişeyle seslenen birçok ses kulağımda yankılandı.

Gerisi karanlıktı.

Gözlerimi açtığımda odanın içine sabahın soluk ışıkları süzülüyordu. Başım hâlâ sersem gibiydi ama yanımdaki kişilerin fısıltılarını duyabiliyordum. Benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Aron, Mana'nın insan olmadığını biliyor mu?"

"Evet," dedi Towa, sesi yorgun geliyordu. "Biz de bunu yeni öğrendik. Caster ve bana Mana'nın kökenini araştırmamız emredildi. Onun hangi soylardan gelebileceğini anlamaya çalışıyorduk ama Aron'ın zehirlenmesi, Karanlık Müritlerin hareketleri derken... her şey üst üste geldi ve çalışmalarımızı yarıda bırakmak zorunda kaldık."

Bir süre sessizlik oldu.

"Güçlerinin belli kapılara dayandığını söylediniz. Ama kaç tane olduklarını bilmiyorsunuz," dedi Hades, sesi belirgin bir şekilde gergindi. "Yine de ışıkla bağlantılı oldukları kesin." Kısa bir duraksama yaşadıktan sonra sıkıntılı bir tonla devam etti. "Mana'nın güçlerinden kimler haberdar? Kıdemliler ve hanedan üyeleri bunu biliyor mu?"

Towa biraz sinirle konuştu. "Saldırı altındayken bizi yeraltının acımasız hayaletlerinden koruyan Mana'ydı. O olmasaydı Maar büyük bir yıkıma ve katliama uğrayabilirdi. Güçlerini kullanmak zorunda kaldı ve saraydakilerin çoğu buna şahit oldu. Zaten buraya gelmeden önce de hanedan üyeleri onu gelin kurallarıyla alttan alta tehdit etti."

"Alçaklar," diye dişlerinin arasından söylendi Thor.

Hades derin bir nefes alarak, "Yaptıkları aşağılıkça olsa da..." dedi ve düşüncelerini dürüstçe dile getirdi. "Bu, tamamen haksız oldukları anlamına gelmiyor."

Thor, babasının hanedan üyelerinin haklı olduğunu söylediğine inanamıyor gibi, "Baba! O açgözlü pisliklerin tarafını mı tutacaksın?" dedi.

"Konu taraf tutmak değil, Thor," diye yanıtladı babası, sesi sakin ama kararlıydı. "Gelin kuralları açık ve bu kuralın neden konulduğunu çok iyi biliyorsunuz. Tanrı gelinleri kutsal güç barındıramaz." İç çekerek, "Su Tanrısı'nın kaderi daha ne kadar acımasız olabilir? Bu benzerlik... Onca acıdan sonra şimdi de bu," dedi. Söyleyecekleri hâlâ bitmediğinden sesini sertleştirerek devam etti. "Eğer Aron'ı tanıyorsam bu mesele yalnızca sizin değil, yakında tüm diyarın sorunu olacak."

Dengenin sarsılmasına sadece hanedan üyeleri değil, tanrılar da izin vermeyecekti.

Yattığım yerden doğrulurken saçlarım omuzlarımdan aşağıya döküldü. "Aron'a sorun olmak gibi bir niyetim yok." Hepsi uyandığımı ve konuşmalarını duyduğumu fark edince, tek tek bana döndü. Hades, gelin kuralının uygulanmasından yana olsa da bize düşman değildi. Tam tersine, bu zamana kadar hep Aron'ın yanında olduğuna dair bir izlenim vermişti.

"Daha iyi misin?"

"Uyumak iyi geldi," dedim. Ragnar tek kaşını kaldırarak, "Bayılmak demek istedin herhalde," dedi. Bayılana kadar kendimi zorladığım için kızgın olduğu, laf sokmasından gayet net anlaşılıyordu. Sürekli dinlenmem için beni uyarıp durmuştu.

Thor söylediklerime takılarak, "Su Tanrısı'na sorun olmayacağım derken neyi kastettin? Eğer güçlerin gelin kuralını çiğniyorsa kendi istediğinle mi onu terk edeceksin?" diye sordu.

Terk etmek mi? Göğsümde hissettiğim baskı giderek artarken sanki kalbime görünmez bir darbe yedim. Hades, temkinli bir bakışla bunu yapmamam için başını iki yana salladı. "Aron'ı öfkelendirmekle kalırsın." Tanrılar bile onun öfkesinden çekiniyorlardı.

Ellerimle üzerimdeki örtüyü sıktım. *Çünkü Su Tanrısı'nın öfkesi yıkım ve ölüm getiriyordu.*

Toprak Tanrısı bana bakarken ne yapacağımı önceden tahmin eder gibi, "Ondan kaçman bir şeyi değiştirmez. Ne olursa olsun seni bulur, Mana," dedi.

Aron'dan kaçmamam için beni uyarıyorlardı, sanki güçlerimin kutsallık barındırdığı doğrulandığında bizi ayrılmaya zorlayacaklarmış gibi.

Değişen surat ifademi gören Hades bir an duraksadı. Ardından, "En iyisi bu konuyu hangi soydan geldiğini öğrendikten sonra tartışmak," dedi. "Zira bütün tahminlerimiz ihtimalden öteye gitmeyecek." Diğerleri de ona katıldılar, gelin kuralı hepsini derin bir tedirginliğe itiyordu. Daha önce böyle bir durum başlarına mı gelmişti acaba? Muhtemelen geçmişte olanların aynısının şimdi de olmasından endişeleniyorlardı.

"Yine de çok dikkatli olmayı unutmamalısın. Güçlerin kutsallık barındırmasa da ışığa aitler. İblisler, şeytanlar ve karanlığın tüm yaratıkları senden haberdar olursa peşine düşüp ışığın tehdidini güçlenmeden yok etmek isteyeceklerdir."

"Tedbiri elden bırakmayacağım." Başka ne diyebilirdim ki?

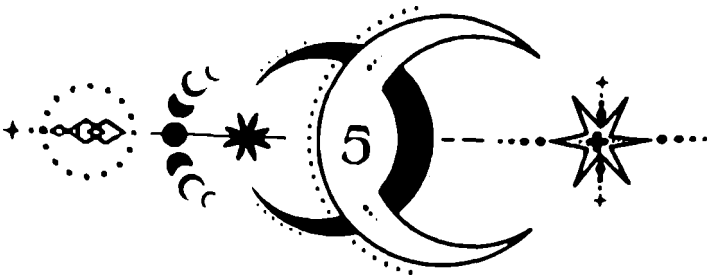
Ragnar yanıma gelerek cebinden çıkardığı gözyaşı şişesini bana uzatınca, bir saniye için şişeye bakakaldım. "Gözyaşlarını aldığımıza göre buradaki işimiz bitti."

Kalbim ferahlarken elindeki şişeyi dikkatlice aldım. Dün, gözyaşlarını valravna kaptırmak üzere olduğumuz anı düşündüm ve içimdeki korku beni titretmeye yetti. Psyche'nin Eros'la kavuşmasından sonra döktüğü mutluluk gözyaşlarının yerini, hiçbir gözyaşı tutmayacaktı. Eğer o kuzgun şişeyi bizden alsaydı; Aron'ın iyileşme ihtimali yarı yarıya, belki de çok daha düşük bir seviyeye inecekti.

Bütün kötü düşünceleri halının altına itip mutlulukla gülümsedim. "Hadi eve dönelim."

Artık Maar'a dönüyorduk, Su Tanrısı'nı iyileştirmeye.

Duzenleme
Ny.ozlem

GECE ZİYARETİ

Gaspçı

Uzun yemek masasının başköşesinde tek başıma oturuyordum. Bıçakla tabağımdaki eti usulca keserken hizmetçiler ifadesiz yüzleriyle duvarların önünde, her an emrime amade bekliyorlardı. Umbralar, yemek salonunun dört bir yanında hareketsizce sıralanmışlardı. Karanlık halk bu gölgemsi varlıklara ezelden beri alışkındı; bu yüzden onları kalede görmek kimse için şaşırtıcı değildi.

Taze pişmiş bifteğimden bir çatal alıp ağzıma götürdüğüm anda, salondaki tüm mumların alevleri hafifçe titredi. O an, iblisin varlığını hissettim. İliklerime kadar işleyen soğukluk ruhumdan yükselip içimi kapladı fakat aldırmadan eti ağzıma atıp çiğnedim.

"Ne öğrendin?"

"Hepsini tekrar birleşemesinler diye ufak parçalara ayırmış, sonra da ruhlarını cehenneme göndermiş. Onlarla konuşmak için cehenneme inmek zorunda kaldım. Sana söylemiştim, Şeytan Kral keyfine düşkün biri olsa da sinirlenince başka bir şeye dönüşüyor." Cehenneme inmek onu belli ki huysuzlaştırmıştı, sesi her zamankinden daha sinirliydi.

Hizmetçiler salonda kendi kendime konuşmamı yadırgamadılar. Burada yalnızca onlar varmış gibi görünse de aslında başkalarının da bulunduğunu biliyor fakat göremiyorlardı, ta ki onlarla konuşana kadar.

"İblisler, ona söylediğim şeyleri ilettiler mi?"

"Evet ama Şeytan Kral, ben kimseden emir almam diyerek teklifi reddetmiş."

Beklediğim gibiydi.

"Şeytan Kral olabilmek için nasıl bir işkenceye maruz kalmak gerektiğini biliyorsun. O şeytan, içlerinden en uzun süre dayanandı ve yeryüzüne hükmetmek gibi bir arzusu da yoktu. Senin güç savaşında tarafına çekebileceğin biri değil o, komutan."

Cehennemin kapısını açmak için ufak bir ihtimal de olsa şansımı denemek istemiştim. Ama Şeytan Kral'ı daha fazla rahatsız etmek, onu bizim

düşmanımız yapabilirdi. Kahretsin, zaten Nergal'in ölümünden sonra Ereshkigal'i sakinleştirmek bir hayli zor olmuştu, şimdi bir de başka bir şeytani varlığın öfkesini üzerimize çekemezdim.

"İblislere, Şeytan Kral'ın bölgesinden uzaklaşmalarını söyle."

"Şimdi ne yapacaksın? Su Tanrısı, tanrı zehriyle zehirlenmişken bile ülkesini yozlaşmış bir tanrıça ve tanrıya karşı savundu. O diğer tanrıların aksine seni çok uğraştıracak."

İblisin söyledikleri, dudaklarımı zevkle yukarı kıvırdı. "Bazen kim olduğumu unutuyorsun. Sadece Su Tanrısı yüzünden neredeyse dört yüz yıllık planı çöpe atar mıyım sence?"

"Sen gerçekten bizden biri olmadığına emin misin?"

Masanın üzerindeki şarap kadehine uzanarak elime aldım. İçindeki kırmızı sıvıyı döndürüp ardından burnuma yaklaştırarak, baharatın keskin ve üzümün ekşi kokusunu aldım. Mükemmeldi. "Benziyorlar... o kadınla." Kırmızı şaraba o kadının sureti yansıdı sanki, kara tahtta zarifçe oturmasına rağmen bir bıçak kadar keskin gözleri. Onu uyarıp durmama rağmen ısrarla o adamın peşinden gitmesi... Kendi sonunu, kendi elleriyle hazırlamıştı.

Kulağıma birden fısıltı sesleri dolunca diğer iblislerin, benim iblisimle konuştuğunu fark ettim. Kadehi dudaklarıma götürüp şaraptan bir yudum aldım. Bir şeyi haber ediyorlardı.

İblis büyük bir nefretle hırlayarak, *"Işık soyu mu!"* diye kükredi.

Bu isim anında dikkatimi çekti. "Ne oluyor?"

"İblisler, Su Sarayı'na saldırırken ışık gücünü kullanabilen bir kadın gördüklerini söylüyorlar!" Öfkesi yüzünden yemek salonunun içi yıkılıyor gibi sarsılmaya başladı. *"Nasıl? Nasıl içlerinden biri bizi karşısına almaya cüret eder! Soylarına yaptıklarımızı unuttular mı!"*

Eğer güçlüyse ışığın gücüne sahip biri, benim için de büyük sorun çıkarırdı. İblislerin peşine düşmesinin ardından sayılarının azaldığını, kuytu köşelerde saklanmaya başladıklarını sanıyordum. Ama neden onlardan biri, Su Tanrısı'nın bölgesinde yaşasındı ki? Üstelik, iblislere ifşa olmayı bile göze alarak bir de onlarla savaşmaya mı kalkıyordu?

"Sakinleş ve bana ışığı kullanan kadından bahset. Tam olarak nasıl bir güce sahip?"

İblis, sessizleşerek emrindeki diğer iblislerle konuşmaya başladı. Fısıltılar duyuyor olsam da ne dediklerini anlamıyordum.

"Kapıları kullandığını görmüşler. Bu kapılar, artlarında farklı güçler barındırıyormuş."

Donakaldım, kapılar mı? Kadim savaşta, tanrılarla birlik olup Kiros'a saldıran adamın görüntüsü hafızamda belirmeye başladığında istemsizce güldüm. Yemek salonunun içinde kahkahalarım yankılanırken herkes bu seslerin sevinç değil, saf bir nefret barındırdığını fark edebiliyordu.

Hayır, imkânsızdı. Onlardan biri olamazdı. Bana hepsini öldürdüklerini söylemişti! O orospu çocuğu beni kandırmış mıydı? *Hayır, buna cüret edemez.* Sakinleşmeliydim. Hışımla sandalyeden kalkıp, sinirle bağırarak masanın örtüsünü tuttuğum gibi aşağıya çektim. Masanın üstündeki her şey yere düşüp kırılırken, şamdanlardaki mumlar devrilip masa örtüsünü yaktı. Ateş, anında yayılarak bir yangın çıkardığında dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki boynumdaki damarlar kabardı ve çenem kilitlendi.

Eğer içlerinden biri bile yaşıyorsa mirası o alırdı. Bunun olmasına izin veremezdim! Onca plandan, onca uğraştan sonra olmazdı! Eğer en ufak bir ihtimal bile varsa ateşi büyümeden önce söndürmem lazımdı.

"Çağırın bana o adamı!"

Neredeyse sona geldik. Beni durduramayacaksın...

Ψ

Mana

Kalbimde bir yırtık varmış gibi hissettiriyordu. Bir parçam kaybolmuş gibi.

Elimde sıkıca tuttuğum gözyaşı şişesiyle sarayın koridorlarında ilerlerken, ne birilerine geldiğimizi haber etmeyi düşündüm ne de başka bir şeyi umursadım. Tek bildiğim, ona bir an önce kavuşmam gerektiğiydi. Acelem o kadar büyüktü ki aldığım nefes ciğerlerime yetmiyor, kalbim göğsümde çırpınan bir kuş gibi atıyordu. Towa ile Ragnar'ın arkamdan gelip gelmediğini bile bilmiyordum.

Belki de zaman dikmezdi bu yırtığı. Belki de bazı eksikler tamamlanamazdı.

Hızla koşarken kalın telli siyah saçlarım geriye doğru savruluyor, bacaklarım geldiğim yolun heyecanıyla titriyordu. Sonunda Ebedi Mabet'in kapısına ulaştığımda, Epona varlığımı hissettiği gibi kapının üzerindeki Trident mavi bir ışıkla parladı. Hemen ardından kapı tok bir ses eşliğinde yavaşça açılmaya başladı. Geçebileceğim kadar aralandığında daha fazla bekleyemedim ve kendimi hızla aralıktan içeri attım. Uzakta, mağaranın tavanından süzülen ay ışığıyla aydınlanan platformu görür görmez olduğum yerde durdum. Oradaydı. Beni bekliyordu. Bir anlığına nefesim kör bir bıçakla kesilmiş gibi hissettim ama hemen ardından yavaşça yürümeye başladım. Adımlarım kısa sürede hızlanırken kendimi yeniden koşarken buldum.

Ama yine de içimde bir umut vardı, kalbimdeki o boşluğu tamamlayacağına dair.

Siyah mercanlardan yapılan köprüyü geçerken her adımımda kalbimin atışları hızlanıyordu. Öyle ki biraz daha hızlanırsa patlayacak gibi hissediyordum. Platforma çıkmak için tırmanmam gereken merdivenin önüne geldiğimde durdum. Göğsüm hızla inip kalkarken, yavaşça basamakları çıktım. Epona, Aron'ın buz dikenleriyle kaplı lahtinin önünde, her zamanki gibi sırtı bize dönük bir şekilde bekliyordu.

"Gelmişsiniz," dedi. Ardından bana doğru dönerek elimdeki gözyaşı şişesine bakıp gülümsedi. "Yapabileceğinize olan inancım boşa değildi." Onun da üzerinden bir yük kalkmıştı sanki. Bense onu duymuyordum bile zira gözlerim buzun içinde uyuyan tanrıdaydı.

Aldığım sık nefeslerden ötürü canım yanarken yavaşça ona doğru yaklaştım. Karşımdaydı ancak kaybolup gitmesinden korkuyordum.

Titrekçe içimi çektikten sonra lahtin yanına gittim. Buz dikenleri Aron'ı korurken gözyaşlarını ona nasıl içireceğimi düşünmedim bile. Nedense ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dikenlere dikkat ederek avucumu buzun üstüne koydum ve alnımı da buza yaslayıp gözlerimi kapattım. Ağlamaklı bir sesle, "Lütfen izin ver," dedim.

Ben sudan yaratılmadım ama suya aitim; Aron'a.

Bu yüzden beni dinledi.

Buz, isteğimi yerine getirerek yavaşça geriye doğru çekilmeye başladı. Elimi indirip, buzun saniyeler içinde küçülerek Su Tanrısı'nın bedeninden içeriye girişini izledim. Hâlâ vücudundan soğuk buharlar çıkaran adamı şöyle bir süzdüğümde yüzündeki, boynundaki ve vücudundaki zehir nedeniyle kararan damarların biz gittiğimizden beri az da olsa çoğaldığını fark ettiğimde gözlerim doldu. Bilinçsiz olsa da ölümle diri bir şekilde savaşıyordu. Zehir, ondan hayatını parça parça çalarken o sadece izleyebiliyordu. Kim bilir canı ne kadar yanıyordu?

Gözyaşı şişesinin kapağını açtıktan sonra şişeyi kafama dikerek bir yudumluk suyu ağzımda topladım. Su Tanrısı'nın çenesini tutup hafifçe sıktım ve dudaklarını aralamasını sağladım. Soğuk yüzünden hafifçe moraran dudaklarına özlemle, çaresizlikle ve geri dönmesini dileyerek dudaklarımı kapattım. Sonra ağzımdaki gözyaşlarını dudaklarından içeri boşalttım.

Yalvarırım geri dön. Bana geri dön.

Gözyaşlarını içmesini sağladıktan sonra geri çekildim. Nefesimi tutmuş, bir şeylerin olmasını bekliyordum. Kalbim neredeyse duracaktı. İşe yaraması gerekiyordu, yoksa bu her şeyin sonu olurdu. *Benim sonum olurdu.* Hâlâ

hiçbir şey olmadığı için gözlerim daha da dolarken çenem titremeye başladı. Niye uyanmıyordu? *Hayır...* Dudaklarımı ona seslenmek ve beni bu lanet olası duygudan kurtarsın diye yalvarmak için aralamışken, birden bedenindeki tüm siyah damarlar renk değiştirmeye başladı. Maviye dönüyorlardı. Hızla değişen damarlardan siyah bir duman cızırdayarak bedeninden dışarı çıkarken duman bulutunun içinde, melezde gördüğüm gibi acı çeken yüzler belirdi.

Çığlık atıyor, haykırıyor ve yardım istiyorlardı. Sesleri mabedin içinde yankılanırken çektikleri ızdırap karşısında tüylerim diken diken oldu.

Bu olayı şaşkınlıkla izlerken siyah damarların ve dumanın kaybolmasının ardından, Aron'ın etrafında bir nehir gibi gürül gürül akan aurası belirdi. Aura, gittikçe güçlenip okyanusa dönüşürken burnuma o okyanusun baskın kokusu doldu. Zehirlendiğinden beri zayıflayan bu koku, şimdi daha güçlü bir şekilde geri dönüyordu.

Derin bir nefes aldığımda, kokusu ciğerlerimi yakarken içimi kaplayan huzurun keyfini çıkardım. *Bu hissi ne kadar da özlemiştim...*

Aurasının artışıyla birlikte, Su Tanrısı'nın kirpikleri kıpırdamaya başladı. Kalbim bunu fark ettiğim an tekledi. Ardından kızıl altın renginde parlayan gözleri yavaşça aralandı.

Gözyaşları işe yaramıştı.

Hıçkırdığımda, Aron ağlama seslerimi işitip bakışlarını bana çevirirken çoktan akmaya başlayan gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim.

"Hoş geldin."

Bana tekrardan hoş geldin, Su Tanrısı.

Beni duvara sertçe yasladığında, sırtımda çarpmadan dolayı oluşan bir acı hissettim. Yine de dudaklarımı ısırıp öpmekte ısrarcı olan dudakları ve dişleri, aklımı başımdan aldığı için hissettiğim acı bile zevkin önüne geçemedi. İçimdeki ateşi söndürmek yerine daha da harlayan soğuk dudaklarına istekle ve özlemle karşılık verirken, vahşice birbirimize saldırmaktan kendimizi alamıyorduk.

Daha yeni uyanmıştı. Kendime hâkim olup onu durdurmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

Öpüşürken çıkardığımız sesler odanın içinde yankılanıyor, heyecandan yükselen nefes seslerimiz birbirine karışıyordu. Öyle ki aldığım nefesin bana mı, yoksa karşımdaki adama mı ait olduğunu anlayamıyordum.

Bacaklarımı kucağından düşmemek için sıkıca beline dolarken, gitgide daha da büyüyüp bana baskı yapan erkekliğini hissedebiliyordum. Kollarım boynuna dolanmışken, altdudağımı ısırarak kendine doğru çektikten sonra serbest bıraktı. Arzudan koyulaşıp viski rengini alan kehribarları, karanlık odanın içerisinde beni parçalamak istercesine gözlerime bakıyordu. Eğilerek dişlerini boynuma geçirdi. İnleyerek kendimi ona daha çok bastırdığımdaysa bel boşluğumu tutan elini sıkılaştırarak beni iyice kendine çekip hırladı.

Üzerimdeki bluzun yakasını iki eliyle birlikte tutup yırttığında, odanın içinde duyduğum ses beklediğim gibi olduğu için bu sefer ona kızmak yerine istediğini yapmasına izin verdim. Ben de onun kadar çabuk olmasını istiyordum çünkü. İkiye ayrılan yakamın ortaya çıkardığı göğüslerimin üstlerine ısırıklar bırakırken, elleri sırtıma doğru giderek sutyenimin kopçasını açtı. Ortaya çıkan ve onun için sertleşip dikleşen göğüs ucumu ağzının içine aldığında, ıslak dudaklarının sıcaklığını hissederek tekrar inledim. Dili, göğüs ucumda daireler çizdikten sonra dişleriyle çekiştirdiğinde ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı.

Daha fazla dayanamıyordum.

Saçlarından tutarak kafasını geri çekip yüzüne doğru eğildim. Nefesimi bilerek dudaklarına üflerken onun da ağzından alıp verdiği soğuk nefesler dudaklarıma çarpıyordu. Leylaklarımı iyice koyulaşan gözbebeklerine sabitleyerek fısıltıyla, "Beni yatağa götür," dedim.

Su Tanrısı isteğimi yerine getirdi ve beni duvardan ayırıp hızla yatağa götürerek üstüne bıraktı. Bacaklarımın arasına girip eğilerek dudaklarıma bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. Elini üzerindeki gömleğin düğmelerine götürdü. Buraya gelene kadar hangi ara olduğunu bilmediğim bir zamanda ceketinden kurtulmuştu. Gözlerini benden ayırmadan aceleyle düğmelerini çözmeye başladı.

Çözdüğü her düğmede, beyaz ve kaslı göğsü yavaşça ortaya çıkarken heyecandan yutkundum. İçimde, karnındaki sıkı kasların üzerinde dilimi gezdirmek için karşı konulmaz bir arzu kabardı.

Aron, bakışlarımdan ne istediğimi biliyordu. Gözleri karanlık bir girdaba dönüşürken eğildi ve dudaklarıma sarsıcı bir şehvetle kapandı. Bu sırada elleri, gömleğini üzerinden çıkardıktan sonra pantolonuna gitti. Kemerini gevşetirken, aniden yakasını yırttığı bluzumu yukarı çekip kafamdan çıkardı ve gelişigüzel bir yere attı. Soğuk elleri tenime değince irkilerek iç çekip altdudağımı ısırdım. Ensemden çekerek beni tekrar öperken bir yandan da pantolonunu çıkarıyordu. Bedenlerimizi birleştirmek için çıldırıyordu ama bu işlem sandığından daha uzun sürdüğü için sinirle dişlerini sıktı. Bu da boynundaki damarın kabarmasını sağladı, o damar çenesine dek uzanıyordu.

"Kahretsin."

Pantolonuyla birlikte iç çamaşırından da kurtulduğunda, ben de sutyenimi tamamen çıkararak daha fazla vakit kaybetmememiz için ona yardımcı oldum. Aron birden ayak bileğimden tutarak beni aşağıya çektiğinde, sırtım yatağa yapışırken saçlarım örtüye dağıldı. Parmaklarını iki yandan kıskaç gibi külotuma geçirerek aşağıya çekti.

Bacaklarımı aralayıp beklemeden içime girmesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı ve bir saniyeliğine nefesim kesildi. İçimdeki doluluk hissi yüzünden boğuluyor gibi hissediyordum. Aron durmadan içimde hareket etmeye başladığında, odanın içindeki nefes seslerimize bir de birleştiğimiz yerden çıkan ıslak ses eşlik etmeye başladı. Zevkten başım dönerken Su Tanrısı kafasını boyun girintimden çıkardı ve kapalı dudaklarımın arasına dilini itti. Dili zorla ağzımı işgal ederken çabucak dilimi buldu ve kendininkine doladı.

Ağzımın içine karışan muhteşem tadı ve burnuma dolan yoğun okyanus kokusuyla aklımı kaybedecek gibiydim. Bu adamın beni yakan ama aynı zamanda ferahlatan kokusu... Ölürken bile tenimin hafızasında kalacak olan dokunuşları... Bazen ateşböceklerini, bazen de cehennemden gelen alevleri andıran gözleri...

Onsuz yapamazdım. Ve ben neredeyse tüm bunları kaybediyordum.

Gözümden süzülen ilk damlayı, ardı arkası kesilmeyen diğerleri izledi. Söz vermiştim kendime; her şey bittiğinde onun kollarında ağlayacaktım. Ve işte şimdi tam da bunu yapıyordum. Aron, yanaklarıma düşen yaşları hissettiğinde bir an için duraksadı ama gözyaşlarımı yadırgamadı. Yavaşça eğilip diliyle gözyaşlarımı yaladı.

"Ben buradayım."

Buradaydı.

Diğer yanağıma geçti, oradaki gözyaşlarımı da aynı şekilde yalayarak fısıltıya yakın bir sesle, "Ben buradayım denizim," dedi. Hıçkırıklarımın arasında, titreyen dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Gözyaşlarım daha da hızlandı, yanaklarımdan süzülüp dudaklarımıza karıştı.

Ama Aron beni susturmadı. *Ağlama* demedi. Sadece beni sessizce sararak varlığını hissettirmeye çalıştı.

Kendini bana sertçe iterek daha da derinlerime girip hızlandı. İkimizin inilitileri birbirine karışırken Aron durmadan diliyle gözyaşlarımı yaladı. Ta ki ben ağlamayı bırakana kadar. Buzun tutkusuna kapılarak sonunda yükselen inilitilerimle birlikte rahatladığımda kendimi yatağa bıraktım. Dinlenirken göğsüm körük gibi inip kalkıyordu, bir süre sonra ise içimde ılık bir sıcaklık hissettim.

Aramızda en ufak bir boşluk bile kalmayacak şekilde birbirimize kenetlenirken, Aron omzuma bir öpücük kondurdu. Bir kereden asla yetinmeyeceğini biliyordum. Baştan aşağıya ter içinde olmamıza rağmen hâlâ soğuk olan dudaklarını alnıma bastırdı.

Tanrı diliyle bana, "আমার মহিলা," dedi.

Benim kadınım.

"Ağrın var mı?"

Yanaklarıma yerleşen sıcaklıkla, "İyiyim," dedim. Aron çenemden nazikçe tutarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Acıyorsa söyle," dediğinde kafamın üzerinden neredeyse kaynar buharlar çıkaracak kadar utandım. Bunu biraz da sinirle bastırarak, "Acımıyor," dedim. Gözlerindeki şüphenin yok olduğunu gördüğümde, sonunda ikna olduğunu anladım. Her sevişmemizden sonra illa ki iyi olup olmadığımı soruyordu. İlk birlikteliğimizde canım biraz yansa da sonradan onun yataktaki sertliğine alışmıştım. Hem bu tavrı benim de hoşuma gittiği için sorun yoktu. Ama o her defasında bana zarar vermekten korkuyor gibi sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu.

Kontrolü kaybedeceğinden endişeleniyordu.

Zira her sevişmemizde bana daha da sert davranmamak için ne kadar zorlandığını görüyordum. O anlarda vücudundaki gerilimi hissedebiliyordum. Kendini sürekli tutuyordu. Bir yandan bana zarar vermek istemediğini açıkça belli ediyor, diğer yandan da onu ele geçiren zevke karşı koyamıyordu.

Onun için zordu, benim içinse tahrik edici. Bir yanım sürekli onu daha çok kışkırtmamı söylüyordu. Bunu her yaptığımda, bana ters ters bakıyor ve tüm gücüyle direniyordu. Dudağımın kenarını ısırdım. Bir gün tuttuğu tarafının zincirlerinden kurtulmasını dört gözle bekliyordum.

Bir kolum çıplak beline sarılıyken yanağım göğsüne yaslıydı. Apar topar odamıza gelmeden önce olanları hatırladım.

Zehirden arınıp uyandığında beni yanı başında ağlarken görmüştü. Elini kaldırıp gözyaşlarımı silmek istediğinde, vücudundan yükselen soğuk buharları fark edip tereddütle duraksamıştı. *Beni üşütmek istemediğini anlamıştım.* Ama onun varlığını hissetmeye, burada olduğuna inanmaya o kadar ihtiyacım vardı ki soğuk umurumda bile değildi. Aramızdaki boşluğu hızla kapatıp, yanağıma dokunmasına bile izin vermeden kollarımı boynuna dolamıştım. *Onu hissedebildiğim sürece, üşümek beni durduramazdı.*

Aron sarılışıma karşılık verirken yattığı lahitten doğrulduğunda, Ebedi Mabet'te olduğunu fark etmişti. Neler olduğunu sorduğunda Ragnar, savaştan sonra komaya girdiğini ve onu korumanın en güvenli yolunun burası olduğunu söylemişti. Bizi içeri alansa selkieydi. Aron'ın önünde saygıyla eğilerek, içeri girmemize izin verdiği için her türlü cezayı kabul edeceğini söylemişti. Aron onlarla konuşurken benim sessiz gözyaşlarım patır patır boynuna süzülmüştü.

Ne kadar korktuğumu ama Kaldera'nın Hanımı olarak güçlü durmak zorunda olduğum için ne denli yorulduğumu yalnızca ben biliyordum. Kocam ölüm döşeğindeyken yas tutmaya bile vaktim olmamıştı. Yönetilmesi gereken bir ülke, onun yokluğunda tahta göz koyan bir hanedan vardı. Ve bulmam gereken gözyaşları...

Aron'la birlikteyken üzerimdeki zırh kendiliğinden düşüyordu. Kollarının arasına sığındığımda, dünyanın kaosu dışarıda kalıyordu. Onun yanında daha sessiz ve daha kırılgan oluyordum. Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çektiğimde, sadece Mana oluyordum. Kaldera'nın Hanımı değil, yokluğunda dik durması gereken o kadın değil. Yalnızca onun yanında, kalbim kim olmak istiyorsa o kişiydim.

Çünkü o Mana, sadece Aron'ın varlığıyla nefes alan yanımdı. Kapılar açılıp da dışarı adım attığımda ise eski halime geri dönüyordum.

Öğrendiklerinden sonra hiçbir şey sormamıştı. Ne zehri nasıl iyileştirmeyi başardığımızı ne de o yokken Kaldera'nın ne hale geldiğini... Sadece selkieye, doğru şeyi yaptığını söyleyip onun cezalandırılmayacağını belirtmişti. Ardından Ragnar ve Towa'ya işlerinin başına dönmelerini emretmişti. Hepsi bu soğukkanlı tavrı karşısında şaşırmıştı. Daha uyanalı beş dakika bile olmamıştı. Vücudu günlerdir buz gibi soğuğun içinde donmuştu. *Kalbi bile.*

Yürüyebildiğimi anladığı gibi tereddüt etmeden bileğimden tutup beni Ebedi Mabet'ten çıkarmıştı. Odamıza girer girmez de beni aniden kucağına almış ve sırtımı sertçe duvara yaslayıp; dudaklarıma aç, öfke ve özlemle saldırmıştı.

Sanki buraya gelene kadar sabrını bir arada tutan o ince ip kopmasın diye bütün dirayetini kullanmıştı.

"Aron neler olduğunu sormayacak mısın?"

Yüzündeki sert ifade, içinde bastırmaya çalıştığı şeyleri ele veriyordu. Gözlerindeki kıvılcım, bana susarak söylediklerinden daha fazlasını anlatıyordu. "Soracağım," dediğinde sesi alçak ama keskindi. "Ama şimdi değil. Önsezilerim bana kızacağım bir şey yaptığını söylüyor. Hayır, bundan eminim. Ve ben şu anda sinirlenmek istemiyorum."

Ona anlatmam gereken o kadar çok şey vardı ki. Önce tanrılarla katıldığımız toplantıdan bahsetmeliydim, sonra Mavi Çukur şehrindeki Kıdemli'nin görevden alınması gerektiğini. Hanedan üyeleriyle ettiğim kavgayı, Hades'in güçlerimi öğrenmesini. Bir tanrıçayı zorla çağırıp tehdit ettiğimi. Valravnlardan birini tüm ormanın önünde öldürdüğümü ve oradaki herkesin güçlerime şahit oluşunu...

Pekâlâ. Bence de sonra konuşmalıydık. Hatta öğreneceklerinden dolayı şimdiden kaçacak yer arasam daha iyi olurdu.

Aron, sözlerine karşı sessiz kaldığımı fark edince kehribarlarını kıstı. Konuyu hemen değiştirmem gerekiyordu. "Kaç yaşındasın?"

Hiç aklımda yokken dudaklarımdan dökülen bu soru, onu bir anlık şaşkınlığa uğrattı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Aslında başından beri merak ettiğim şeylerin arasında geliyordu bu soru. "Karın olarak Kaldera'ya geleli aylar oldu ama ben hâlâ senin hakkında herkesin bildiği kadarını bile bilmiyorum. Belki bu söylediğim hoşuna gitmeyecek fakat seni tanımak istiyorum, Aron." *Kocamı tanımak istiyordum.* Sırlarının olduğunu biliyordum, bunları hemen benimle paylaşamayacağını da anlıyordum. Ama yine de en azından temel şeyleri öğrenmek istiyordum.

Bir gün bana sırlarını da açacaktı.

"İki yüz elli iki yaşındayım." *Kaç?* Ağzım kocaman bir *o* harfi şeklinde açıldı. Aron o tanıdık, çok sevdiğim gülüşüyle bana güldü. "Ne? Senin için çok mu yaşlıyım?" İnsanlar ortalama yetmiş yaşına kadar yaşarken, Su Tanrısı iki buçuk asırdır yaşıyordu. Ve bu adam taş çatlasın otuz yaşında gösteriyordu!

Aklımda çakan şimşeklerle duraksadım. Bir dakika... Su Tanrısı iki yüz elli yıl yaşadığı halde hâlâ nasıl bir çocuğu yoktu? Kalbimde büyüyen kuşkuyla kaşlarımı hafifçe çattım.

"Aron, bana karşı dürüst ol. Benden gizlediğin bir çocuğun falan yok, değil mi?"

Aron gözlerindeki alaycı parıltıyla bana baktı. "Eminim bir çocuğum olsa haberim olurdu." Cevabını duyduğumda kalbimdeki baskı hafifledi. Derin bir nefes alıp rahatladım. Onun aksine ben eğlenmiyordum. Tamam... Benden önce kim bilir kaç gelini olmuştu, hem de iki yüz yıldan fazla yaşadığını düşünürsek.

Aslında çocuğunun olmasını olgunca karşılamam gerekirdi. Yine de benden başka bir kadının, Aron'ın bir parçasını içinde taşıdığını düşünmek

beni deliye döndürüyor, sinirlerimi bozuyordu. Bu tanrının her şeyi bana ait olmalıydı, çocukları da.

"Grenadin'deyken Thor ile tanıştım. Ayrıca Hades bana Hava Tanrısı'nın da bir erkek çocuğu olduğunu söyledi."

Aron, Toprak Diyarı'na gittiğimi duyunca kaşlarını çatsa da bana beklediğimden çok daha farklı bir soru sordu. "Hades mi? Ne zamandan beri ona adıyla hitap ediyorsun?"

Takıldığı yer burası mıydı yani? "Adıyla hitap edemez miyim? Bana bunu teklif eden oydu. Aynı şekilde Thor ve Ysolde da onlara adlarıyla hitap etmemi istediler." Aron, homurdanarak ağzının içinde bir şeyler söylese de ne dediğini anlayamadım.

"Hades, bir vârisin olursa her şeyin senin için daha kolay olacağını söyledi."

Aron sessiz kalarak gözlerimin içine baktı. "Senin aklını bunlarla mı doldurdu?"

"Haksız diyemezsin," dedim. Hanedan kendi vârislerinin tahta geçmesini istiyordu. Aron'la kan bağı olan bir vârisin doğmasını istemeseler de bir gelin olduğum için bir süre sonra bilerek üzerimde baskı oluşturacaklardı. Beni çocuk konusunda sıkıştıracakları kesindi. Bu durumu bana karşı kullanacaklardı.

Eliyle yanağımı kavrayıp okşadığında başımı avucuna yasladım. "Hiçbir şeye mecbur değilsin, Mana. Hanedan bu konuda sana zorluk çıkaramaz. Çıkarırlarsa karşılarında beni bulacaklarını biliyorlar. Senden başka kimsenin ne düşündüğü önemli değil."

Biliyordum ama bunu birçok kişiden farklı yollarda duysam da neden ondan hiç böyle bir istek duymamıştım? Yoksa...

"Aron, çocuğunun olmasını istemiyor musun?" diye sorduğumda gözlerim ona odaklıydı.

Bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından derin bir nefes alarak, "Bunu daha önce hiç düşünmedim," diye itiraf etti.

"Niye?"

"Pek örnek alınacak bir babam yoktu. Ayrıca tahta geçtiğim günden beri tüm odağım halkım ve ülkemin sorunları oldu." Eğilerek alnımı öptükten sonra kaldığı yerden anlatmaya devam ederken, benim aklım bir süre alnımda bıraktığı soğuk dokunuşta kaldı. Kalbim ise tam aksine sıcacık oldu. "Gelen gelinlerse bana yardımcı olmaktan çok uzaktı. Kendi çıkarları için sarayda durdular. Sonuncusunun ihanetini de biliyorsun. O yüzden

gelinlere tahammülüm kalmadı. Tüm bu karmaşanın içinde bir çocuk istemek hiç aklıma gelmedi."

Hades, Grenadin'den ayrılmadan önce bana Afrodit'in bahsettiği Su Tanrısı'nın, Aron olmadığını söylemişti. Yoksa babası mıydı? Aron'ın geçmişi onu sadece yaralıyordu.

Babası hiç yanında olmamış mıydı? Söylediklerine bakılırsa çok erken bir yaşta tahtı devralmıştı. Annesi neredeydi? Onun hakkında merak ettiğim çok şey vardı ama geçmişini eşeledikçe sadece hüzün ve acı görüyordum. Bu yüzden üzerine gitmek istemiyor, bana kendisi anlatsın istiyordum çünkü ben sorarsam tekrar incinebilirdi.

"Hem çocuk sahibi olmak, bir tanrı için bile o kadar kolay değil."

Doğruydu. Hades ve Balder, Aron'dan çok daha büyük olmalarına rağmen yalnızca bir çocukları vardı. "Tanrıların çocuk sahibi olmakla ilgili bir kısıtlamaları mı var?"

"Evren dengeyi böyle sağlıyor," dedi. Sesi sakindi ama içinde bir kesinlik barındırıyordu. "Bir düşün; eğer güçlü ve kudretli varlıklar kolayca çocuk sahibi olabilseydi, dünya tanrıların ve tanrıçaların hükmetme savaşları yüzünden kaosa sürüklenirdi."

Kan gölüne dönen topraklar, paramparça olan şehirler, birbirine düşen tanrılar ve tanrıçalar... Gözümün önüne gelen bu dehşet verici manzara, tüylerimi ürpertti. Kulağa korkunç geliyordu.

"İşte bu yüzden bizler neredeyse kısır sayılırız. Bir çocuğa sahip olmak bile yüzyıllarımızı alıyor. İki çocuk? Çok ender rastlanır. Üç ise imkânsız. Kadim Kitap, bugüne dek üç çocuğa sahip olan tek varlığın ilk tanrı olduğunu yazar ve bu şimdiye kadar değişmedi."

Üç mü? Kaşlarımı çattım. Ama ezelden beri dünyayı yöneten beş tanrı vardı. Geriye kalan ikisi ilk tanrının çocuğu değil miydi yani?

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Bana adanan gelinlerle birlikte olurken korunma yöntemine hiç başvurmadım. Çocuk sahibi olmayı düşünmedim ama bunu engellemek için de bir şey yapmadım. Yine de iki yüz elli iki yaşındayım ve bu zamana kadar hiçbir gelinim hamile kalmadı."

"Gelinlerin hamile kalamamasının bir nedeni olmalı."

Aron aniden belimden tutup beni kucağına çıkardığında, şaşırarak omuzlarına tutundum. Çıplak bedenimin onun soğuk tenine değmesiyle içimde yakıcı bir utanç dalgası yükseldi. Tenim ürperdi ama bunun sebebi yalnızca soğuk değildi. Ona doğru eğilmiş bir şekilde durduğum için siyah, gür saçlarım yüzüne düştü. Aron, parmaklarını saçlarımın arasına daldırarak bu tutamları geriye attı. Ardından burnunu boynuma sürttü. Sanki

kokumla sarhoş olmak ister gibi beni içine çekercesine derin bir nefes aldı ve boynuma içimi titretecek bir öpücük bıraktı. Kalbim bir anlığına duracak gibi oldu, sonra göğsümde düzensizce çırpınmaya başladı.

Tanrım, onu istiyordum.

Sesi derinleşip arzuyla boğuklaşarak, "Tanrı çocukları, annenin karnındayken bile kutsal güç barındırır," dedi. "Ve bu güç, bebeğin gelişimiyle birlikte büyür; o kadar güçlüdür ki bebeğin yaradılışına kazınır. Yani rahimde bile tanrı ya da tanrıça olarak büyür." İkimizin de nefes alış verişleri sıklaşmaya başlayarak odanın içinde yükseliyordu. Aron, başparmağıyla göğsümün altını okşadığında derin bir nefes alarak kalçalarımı erkekliğine doğru bastırdım.

Dişlerini sıkarak kısık bir sesle inledi. Bir an için kafası karışsa da sonradan anlattığı şeye kaldığı yerden devam etti. Bu haline kıkırdamadan edemedim.

"Bu yüzden gelin, bebeği taşırken zorluk çeker. Rahminde, kendisinin sahip olmadığı bir güç vardır ve bu güç, onun üstlenebileceği bir şey değildir. Kontrol edemez." Parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdirdim, sonra göğüslerimi göğsüne bastırarak başımı eğdim ve çenesine bir öpücük kondurdum. Ardından boynuna, oradan da yavaş yavaş aşağıya inerek göğsüne doğru ilerledim. Aron öpücüklerimi izlerken iç çekercesine bir nefes aldı. Gözlerinde hem arzu hem de bir tür teslimiyet vardı.

"Bu yüzden gelin hamile kalsa bile düşük yapma olasılığı oldukça yüksektir. Bence hamile kalamamalarının asıl nedeni de bu güç." Dilimi, sert karın kaslarında gezdirirken odanın içini boğuk bir inleme doldurdu. Aron'ın derinden gelen inlemesi bedenime elektrik akımı gibi yayıldı, her bir zerremi titretirken içimi alevler sardı. Çoktan onun için hazırdım.

"Tanrı tohumunu rahminde taşıyabilen gelinler, sadece hamile kalıp çocuk doğurabilenlerdir. Ancak bu kişiler, tanrılar kadar nadir oldukları için çocuk sahibi olmamız bu kadar uzun sürüyor."

Tanrıların kutsal güç barındıran kişilerden çocuk yapmamalarının bir nedeni de bu olmalıydı. Tanrıçalar, tanrıların çocuklarını taşıyabilecek güçlü bir rahme sahip oldukları için tanrı çocuklarının sayısı artacak ve doğan bu bebekler, olması gerekenden daha güçlü doğarak dengeyi tamamen altüst edeceklerdi.

Demek bu yüzden çocukları çok zor oluyordu. Mesela Hades'in eşi bir dryaddı. Ama sıradan bir dryad değil, Ormanın Kraliçesi'ydi. Bu, onun diğer dryadlardan çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Buna rağmen Thor'a hamile kalması senelerini almıştı.

Balder'ın eşi Aje, bildiğim kadarıyla bir insandı. Yine de Hava Tanrısı'na bir çocuk verebilmişti. Bu benim de Aron'a bir çocuk verebileceğimin bir işaretiydi.

Sen insan değilsin, Mana.

Kapa çeneni, bu neyi değiştirir?

Ondan bir çocuk istiyordum. Sahip olamadığı o çocuğu ona ben vermek istiyordum. İçsesimi duymazdan gelerek altımda içime girmek için kıvranan tanrıya baktım. Kehribar rengi gözleri koyulaşarak bana zapt edilmesi imkânsız bir vahşilik ve istekle bakıyordu. Dudaklarımda hoşnut bir gülümseme belirdi.

Doğrularak ona istediğini vermek için dudaklarına uzandım. Ancak sabrı tükenen tanrı, bir an bile beklemeden dudaklarıma yapıştı ve beni bir hamlede ters döndürerek üstüme çıktı.

Anlaşılan, günün geri kalanını yatakta geçirecektim.

"Ereshkigal, kocasını öldürdüğüm için rahat durmayacaktır. Şimdilik yeraltından çıkamıyor olabilir ama bunun için her türlü çözümü arıyor olmalı."

"Diğer yozlaşmış tanrı ve tanrıçaları da yanına çekmek için uğraşıyor. Çoğunu müttefiki yaptı bile. Üstelik arkalarında o komutan olduğu sürece eskisinden daha hızlı bir şekilde güçleniyorlar. Efendim, yeraltı şu an yeryüzünden daha çalkantılı durumda. Yakında bir savaş çıkması kaçınılmaz."

"O halde savaşın çıkmasını bekleyen kişi sen olma."

"Savaşı ben mi başlatayım istiyorsunuz?"

"Evet."

Savaş mı? Ne savaşı?

İpek örtülerin arasından doğrulduğumda, uzun saçlarım şelale gibi çıplak sırtıma ve omuzlarıma döküldü. Gözlerim, hafifçe aralık duran balkon kapısına ve dışarıda konuşmaya devam eden ikiliye kaydı.

Aron, gelişigüzel üzerine geçirdiği pantolonunun düğmesini iliklemeye zahmetine bile girmemişti. Fermuarını çekmeye tenezzül etmeden tüm heybetiyle orada dikiliyordu. Kışın keskin soğuğuna rağmen üstü çıplaktı; kasları gergin, duruşu sertti. Saçları darmadağın, dudakları öpüşmelerimizin izlerini taşıdığından kızarıktı. Boynunda ve göğsünde benek benek lekeler, sırtında ise uzun, ince tırnak izleri vardı. Ve karşısında bir kadın duruyordu.

Her ne konuşuyorlarsa ciddi bir mesele olmalıydı zira Su Tanrısı'nın ifadesi gitgide daha da kararıyordu.

Ayaklarımı yataktan aşağı indirirken ipek örtüyü üzerime çekip çıplak bedenime sardım. Ayağa kalktığımda uzun kumaş peşimden sürüklenerek yeri süpürüyordu.

O kadın kimdi? Gecenin bir köründe, yatak odamızın balkonunda ne arıyordu?

Aron'ın, az önce sevişmiş olduğu her halinden belli olan görüntüsüyle o kadının karşısına çıkması hiç hoşuma gitmemişti. Bu konuşma da hoşuma gitmiyordu.

"Orduyu sen yöneteceksin."

Balkonun aralık kapısını açarak dışarı adım attığımda, ikisinin de bakışları bana çevrildi.

Aron'ın kaşları anında çatıldı. "Üşüyeceksin," dediğinde sesi alışıldık otoriter tonundan biraz daha yumuşaktı. Beni gördüğünde telaşlanmaması, benden bir şey saklamadığını gösteriyordu. Bu, içimi bir nebze de olsa rahatlattı ama huzursuzluğum hâlâ geçmemişti.

Balkona adım atıp Aron'ın yanına yaklaşırken, ipek örtüyü düşmemesi için göğsümde sıkıca tutuyordum. Soğuk hava çıplak tenimi okşadığında tüylerim ürperdi ama umursamadım. "Misafirimiz mi var?" diye sordum gözlerimi tanımadığım kadına dikerek. Aron, tek kelime etmeden kolunu belime doladı ve beni kendisine çekerek bedenine yasladı. Vücudu eski ısısını yavaşça geri kazanıyordu ama hâlâ yeterli değildi.

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Ölülerin Tanrıçası Hel ile tanış güzelim."

Hel... Demek bahsedilen tanrıça buydu. Uzun ve ince kadının keskin hatları giydiği cüretkâr elbiseyle daha da dikkat çekiyordu. Uzun olmasına rağmen dekolteleri yüzünden kumaşın zar zor örttüğü bedeni, tehlikeli bir çekicilik yayıyordu. Beline kadar inen gür ve simsiyah saçları, teninin neredeyse kemiklerine dek şeffaflaşan solgunluğunu daha da vurguluyordu.

Dolgun dudaklarına ve gözkapaklarına siyah bir boya sürülüydü. Gözleri ise dipsiz bir çukur kadar boş ve karanlıktı ama o çukurun derinliklerinden her an yönettiği yer kadar dondurucu bir soğuk ve buz dağları yükselebilir gibi bir his veriyordu. Başının üzerinde, koç boynuzlarını andıran iri ve kıvrımlı boynuzlar vardı. Bütün varlığı, gölgelerin içinden süzülüp gelen bir felaket gibi hissediliyordu. Lanet tanrıça, karanlığın cazibesi ve baştan çıkarıcı güzelliğinin vücut bulmuş haliyle karşımda duruyordu. Ona baktıkça içimde istemsizce kıskançlık filizleri yeşermeye başladı.

Bu kadının Aron'la nasıl bir ilişkisi vardı?

Beni baştan aşağı süzerken bakışlarındaki ilgi ve değerlendirme açıkça hissediliyordu. Tıpkı benim onu süzdüğüm gibi o da beni ölçüp biçiyordu. Üzerimde yalnızca ipek örtü vardı, o kadar inceydi ki adeta vücudumla bütünleşiyordu. Saçlarım birbirine girmişti ve her bir tutamı dağınık bir şekilde omuzlarıma düşüyordu. Boynumda, çıplak omuzlarımda ve göğüslerimin dolgunluğunu belli eden hatlarda, Aron'ın bıraktığı öpücükler ve ısırık izleri hâlâ taze duruyordu.

Hel'in gözlerinin, vücudumdaki izlerde gezindiği sırada bir an için kıskançlıkla parladığına yemin edebilirdim.

"Demek efendinin kadını sensin," dedi küçümseyici bir tınıyla.

Yüzümde sahte bir gülümseme beliritken, "Evet benim," dedim.

Hel dik dik bana baktı. Bir tanrıça olarak benden saygı ya da çekinme bekliyordu ancak isteğini ona vermeyecektim. Özellikle de kocama attığı bakışlara ve karanlık bir ihtirasla onu cezbetmeye çalışmasına tanık olduktan sonra. Bu kadın, yeraltı dünyasının tehlikeli yaratıklarından biriydi. Succubusların* erkekleri ayartmak için her türlü yolu denediğini duymuştum ve Hel de benim gözümde onlardan farklı değildi.

Aron'a bakarak, "Daha iyisini beklerdim," dediğinde anında kaşlarım çatıldı. Afrodit'ten sonra bir de Hel mi başıma bela olacaktı? Aron ona bakmıyordu. Geldiğimden beri tüm dikkati bendeydi, sanki tanrıçanın burada olduğunu unutmuş gibiydi. Eğilerek çıplak omzumu öpüp ardından boynumu ısırdı. Kulağıma, "Beni kışkırtmak için yapıyorsun," dedi. Çırılçıplak bir şekilde, üzerimde her an düşmeye hazır bir örtüyle yanına gelmemden bahsettiğini anlayınca kıkırdamadan edemedim. Hel'e olan sinirim anında kayboldu. Leylak rengindeki irislerimi kehribarlarına işveyle çevirdiğimde, belimdeki eli aşağıya kayarak kalçamı sıktı.

"Yorulduğunu düşünüp durmak benim hatam."

"Öhöm!" Tanrıça uyarıyla öksürdüğünde, ikimiz de ona döndük. Çatık kaşları ve sıktığı dişleriyle bize bakıyordu. Gözlerindeki çukurda karlı bir fırtına çıkmıştı şimdi. Onun başaramadığını başarıp, hiçbir şey yapmadığım halde Su Tanrısı'nı cezbediyordum. Tabii bu, Hel için büyük bir darbe olmuştu. *Kendine olan güvenini zedelemiştim sanırım, tüh.*

Aron sakin ama bir o kadar da sabırsızca, "Dediğimi yap, savaşı başlat. Gerisini sonra konuşuruz," dedi. Ses tonunda artık gitmesi gerektiğini belirten bir sertlik vardı. Tanrıça durumun farkına varıp buz gibi bir sesle, "Nasıl

* Rüyalarda ortaya çıkan ve genellikle cinsel yollarla erkekleri baştan çıkarmak için bir kadın şeklini alan, dişi bir folklorik cin veya doğaüstü varlık.

isterseniz," diyerek siyah saçlarını savurdu ve deminden beri dikkatimi çeken dumanlara doğru yürüdü.

Hel'in arkasında neredeyse bir kapı büyüklüğünde, havada asılı duran siyah dumanlar vardı. Spiral şeklinde dönen bu dumanların merkezinde turuncu bir ışık yanıyordu. Hel dumana yaklaştığında, turuncu ışık güçlendi ve etrafında aynı renkte şimşekler çaktı. Tanrıça dönen dumanların içine kaybolduğunda, ışık yavaşça söndü ve dumanlar dağılarak yok oldu. Demek ki balkonumuza böyle gelmişti. Buraya bir kapı açarak yeraltından geçiş yapmıştı.

Hel'in gidişiyle birlikte kaşlarımı çatarak Aron'a döndüm. "Neden onun karşısına yarı çıplak çıkıyorsun?" dedim. Sesim aksi çıkıyordu. Tanrım, pantolonunun içine iç çamaşırı bile giymemişti! Kasıklarının *V* çizgisi olduğu gibi ortadaydı ve bu çok can yakan bir görüntüydü.

Aron kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Çıplak çıkmamı mı tercih ederdin?" diye sordu.

"Aron!" diye bağırdım. Beni biraz daha zorlarsa gerçekten delirecektim.

Aron sinirimi hiçe sayarak dudaklarıma yapışıp beni öpmeye başladığında, kızgınlıkla geri çekilmeye çalıştım ama o hiçbir şekilde buna izin vermedi. Sonunda pes edip ona karşılık verdim. Beni geri geri yürüterek odaya soktu. Odaya girdiğimiz anda kollarımı boynuna doladım. İpek örtü, onu tutmayı bıraktığımda bedenimden kayarak ayaklarımın dibine indi.

Hel'in ona olan bakışları hâlâ aklımdaydı. Sinir, göğsümü tamamen ele geçirdi.

Bu tanrı benimdi!

Ertesi gün, Aron'ın çalışma odasında toplandık. Komadayken neler olup bittiğini konuşmamız gerekiyordu. Caster, Saya ve garip bir şekilde Solomon da bizimleydi. Dün geldiğimizi öğrenmişlerdi ama biz odadan çıkmadığımız için rahatsız etmek istemediklerinden beklemişlerdi.

Caster, biz yokken çatlayan büyü sütununun onarıldığını ve yeniden kullanıma hazır olduğunu söyledi. Ayrıca Solomon ve Saya ile birlikte, koruma altına alınmasını istediğim kalkan kapısına kimsenin yaklaşmasına izin vermediklerini belirtti. Hanedan üyeleri bile yalnızca görmek istediklerini söyleyerek yaklaşmaya çalışmış ancak onlar buna müsaade etmemişlerdi. Bu yüzden hanedanın özellikle bana karşı daha da bilendiği kesindi.

Karanlık Müritlerin tarafında ise herhangi bir hareketlilik yoktu. Bu sessizlik, fırtınadan önceki o uğursuz durgunluk gibiydi.

Kalkan kapısını kapatmak ancak sabah kahvaltıda aklıma gelmişti. Dün gecenin yorgunluğuna bir de kapının sürekli benden enerji çekmesi eklenince, sabah neredeyse yarı ölü halde yataktan kalkmam da bu yüzdendi.

Onların söyleyecekleri bittiğinde sıra Ragnar'a geldi. Hanedan üyeleriyle olan kavgamı, Toprak Diyarı'na Psyche'nin gözyaşlarını almak için gittiğimizi, Mavi Çukur şehrine uğradığımızı ve oradaki halkın yaşadığı sıkıntıları anlattığında Aron'ın gözlerindeki lav denizi fokurdayarak kabardı. Towa'ya, Kıdemli'nin derhal görevden alınmasını ve yerine yenisi atanana dek oraya bir birlikle beraber vekil gönderilmesini emretti. Tabii Kıdemli'nin cezası bununla sınırlı kalmamıştı. Aron, ayrıca Ephraim Roderick'in tüm mal varlığına el konulmasını da buyurdu.

Toprak Diyarı'nda yaşadıklarımızı anlatma vakti geldiğinde ise içimde varlığını dört koldan hissettiğim bir gerginlik dalgalandı. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

Ragnar, tanrılarla katıldığımız toplantıda yaşananları, alınan kararları ve benim Kaldera'yı başarıyla temsil ettiğimi anlattığında Aron bana gururla baktı. Gözlerindeki bu ifade göğsümü kabarttı ancak birazdan duyacaklarıyla kıyametin kopacağını bildiğim için yalnızca hafif bir tebessüm etmekle yetindim.

Toplantı kısmını anlatmayı bitirdiğinde, sıra benim Psyche ile görüşmeme ve Eros'u kurtarmak için Afrodit'i zorla çağırıp bir de üzerine onu tehdit etmeme geldi. Bu anlara şahit olan Ragnar ve Towa hariç herkes farklı farklı tepkiler vererek bana bakakaldı. Çoğunluğu şok içerisindeydi.

Solomon, "Bugün kulaklarımda bir sorun olmalı. Ne yaptı dedin?" diye sorduğunda Ragnar ona ters bir bakış fırlattı. Zaten burada olmasından memnun değildi, bir de üstüne söylediklerini tekrarlamasını istiyordu.

Aceleyle, "Ben sadece Afrodit'i çağırdım, gerisini Hades halletti," dedim. Toprak Tanrısı'nı ortaya atmamla, şaşkınlıkları bir nebze de olsa dindi. Ancak orada neler olduğunu açıkça gören Towa ve Ragnar'ı kandırmam mümkün değildi, tabii Aron'ı da. Gözlerini kıstığında anında bakışlarımı kaçırdım.

Sonra işler daha da karıştı. Ragnar, Kraliçe Ysolde'un verdiği ziyafette bir valravnın ortaya çıktığını ve gözyaşlarını çalmak üzereyken onu öldürdüğümü söylediğinde, Saya'nın gözleri duydukları karşısında küçük dilini yutmuş gibi şaşkınlıkla irileşti. Solomon da ondan pek farklı değildi. Bir valravnı tek hamlede öldürmek vâris için bile imkânsızdı.

"Şey, sonuçta gözyaşlarını alıp sağ salim bir şekilde geri dönmeyi başardık, öyle değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışsam da pek işe yaradığı söylenemezdi.

"Güçlerinde gittikçe ilerleme kaydediyorsun ama onları böyle pervasızca kullanman ne kadar doğru? Ya kontrolünü kaybedersen?" Solomon konuşmaya başladığında, Aron kaşlarını derince çatarak gözlerini vârise çevirdi. Çenesi seğiriyordu. Benim hakkımda konuşmasından hoşlanmıyordu, özellikle de konu benim iyiliğimse.

Tam Solomon'a bir şeyler söyleyecekken kapı çalındı. Aron gözlerini bir saniyeliğine sakinleşmek için kapattıktan sonra, "Gel," dedi. İçeriye kapıda bekleyen nöbetçilerden biri girdi ancak nedense oldukça gergin görünüyordu. Aron ve diğerleri de bunu fark ederek ciddileştiler.

"Ne oldu?"

Nöbetçi, "Efendim, Hector Grigoryan saraya teşrif ettiler. Kendisi sizinle görüşmek istiyor," dediğinde yalnızca Aron değil, ben hariç herkes bu ismi duyduğunda donakaldı.

Ragnar kaşlarını çatıp, "Burada ne işi var?" diye sordu.

Towa ise aynı memnuniyetsizlikle, "En son saraya geleli üç yıl mı oldu?" diyerek gelişini sorguladı. "O herif bir şey olmadığı sürece buraya ayak basacak biri değil."

Nöbetçi daha izin alamadan açık kapıdan, "Daha beni ne kadar kapıda bekleteceksin, Aron?" diyen ses duyuldu. Herkesin bakışları anında o tarafa döndü. Kaşlarım hemen çatıldı. Aron'dan izin almadan içeri girmeye cüret eden bu adam da kimdi?

Yaşının izlerini taşıyan siyah saçlarına gri aklar düşen adam, ellili yaşlarındaydı. Üzerinde boğazına kadar iliklenmiş gömleği, kravatı ve ütülü ceketiyle dikkat çekiyordu. Siyah bastonunun başı gümüş renkteydi, ayakkabılarıysa tek bir toz tanesi bile barındırmıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, omurgama soğuk bir ürperti dolandı ve tıpkı bir yılan gibi tıslayarak sırtıma tırmandı. Birden başım dönmeye başlayıp gözlerimin önü bir saniyeliğine kardı ancak bu sefer beklediğimin aksine sunağı görmedim. Yalnızca dipsiz bir karanlık vardı. Kirpiklerimi kırpıştırarak görüşümü toparlamaya çalışsam da nafileydi. Bakışlarımı tekrar o adama çevirdiğimdeyse arkasında gördüğüm mahlukatla buz kestim.

Uzun bir aradan sonra onu tekrar görüyordum.

Mahlukat, iliklerime dek beni korkudan titretecek kadar derin bir kinle o adama bakıyordu. Kırmızı, çentikli gözlerinin derinliğinde sanki öldürdüğü insanların kanıyla dolmuş bir göl parlıyordu. O kan gölü şimdi yeniden

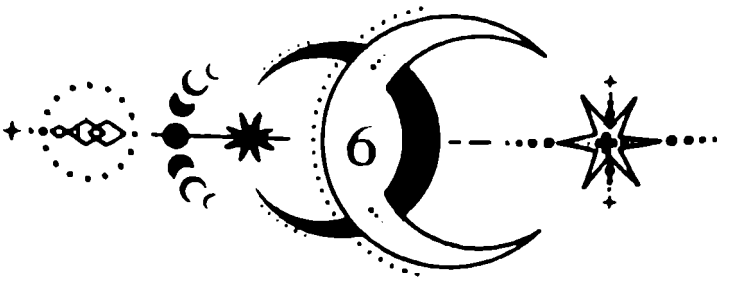
kabarıyor, kıyılarında dalgalar hışırdıyordu. Tekrar kan istiyordu. *O adamın kanını.*

Mahlukatın hissettiği öldürme arzusu, nefreti, kini ve öfkesi sanki damarlarıma aktarılıyormuş gibi yavaşça beni de hâkimiyeti altına alıyordu.

Sonra tüm gücüyle çığlık attı.

Yeri göğü inleten çığlığı zihnimin duvarlarını paramparça ederken; içimdeki sunağı, kapıları ve yazıtların olduğu her yeri deprem gibi sallayarak zangır zangır titretiyordu. Ruhumun derinliklerinde saklanan bu yer, başıma inecek gibiydi. Ellerimi kulaklarıma bastırarak acıyla bağırmaya başladım.

Ben de onunla birlikte çığlık atıyordum.

BAŞKA HİÇBİR ŞEY DEĞİL

Kulaklarımdan süzülüp bileğime ulaşan ilk birkaç kan damlası tenime değdiğinde irkildim. Çığlığın gücüyle zedelenen kulak zarım yırtılmış olmalıydı, dış dünya sadece boğuk bir uğultudan ibaretti artık. Beynimde yankılanan tiz çınlama, keskin bir bıçak gibi sinirlerimi lime lime ederken bu uğultunun ne zaman dineceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Etrafımda olup biten her şeyden kopmuş gibiydim.

Görüntüler silikleşti, sesler uzaktan gelen fısıltılar gibi anlamsızlaştı.

Çığlık atmayı çoktan bırakmıştım ama zihnimde yankılanan o ilkel, yıkıcı ses bir türlü susmuyordu. Mahlukatın attığı çığlığın bıraktığı tahribat, içimdeki her şeyi yerle bir etmişti sanki. Düşüncelerim darmadağın, hislerimse bulanıktı.

Ve en kötüsü de o çığlığın hâlâ içimde yankılandığını hissediyordum. Kulaklarımı kapatan titrek ellerimin üzerine birden serin, güçlü parmaklar sarıldı.

Önce kime ait olduğunu anlayamadım. Bilincim hâlâ çığlığın enkazı altındaydı. Beynimde yankılanan sesin ağırlığı düşüncelerimi boğuyordu. Yavaşça başımı kaldırdım ancak gözlerim hâlâ net göremiyordu. Önümde yalnızca bulanık bir silüet vardı.

Sonra burnuma okyanus kokusu doldu. *Oydu.*

Bunu bilmek için görmeme gerek yoktu. Onun varlığını hissetmemle birlikte zihnimdeki boşluk yavaş yavaş dolmaya başladı. Kafamdaki uğultu dağılırken, kulaklarımdaki cızırtılı sesler giderek netleşiyordu.

Odadaki paniği, üzerime yönelen endişeli bakışları iliklerime kadar hissediyordum. Benden bir açıklama bekliyorlardı.

Ama ben bile neler olduğunu bilmiyorken onlara ne söyleyebilirdim ki?

Önümdeki Aron'ın silüeti giderek belirginleşirken, Su Tanrısı'nın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görebildim. Dudakları hızla kıpırdıyordu, bana bir şeyler söylüyordu ama sesini duyamıyordum. Aron, kulaklarımı kapatan ellerini yanaklarıma kaydırarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Sanki

korkmamam için elinden geleni yapıyordu. Sonunda pes ederek ellerini geri çekti ve beni kucaklayarak kollarına aldı. Kaskatı kesilen bedenim onun kollarında gevşemeye başladı.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldığımda, beni daha sıkı bir şekilde kendine çekti. O sırada içeridekilere bir şeyler söylüyordu.

İyice düzelmeye başlayan bakışlarım odada gezindi ancak mahlukatı bir türlü bulamadım. Aron, benimle birlikte odadan çıkmak için kapıya yöneldiğinde gözlerim Hector Grigoryan ile buluştu. O gözlerde, bana karşı öylesine derin bir nefret ve adını koyamadığım ama içimi ürperten bir duygu vardı ki Aron'ın boynuna sarılı kollarımı istemsizce sıkılaştırdım.

İkimizin de gözleri birbirinden ayrılmıyordu.

Odadan çıkarken hiçbir yerde göremediğim mahlukatın derin, bir çukurdan binlerce yılanın tıslamasını andıran sesi kulaklarıma çarptı.

"நான் உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன்," dedi. Ne dediğini anlamasam da sesindeki kin ve öfke biraz olsun dinmemişti.

İçimden bir ses, *bu sözleri sana söylemedi* diyordu. O zaman kime söylüyordu?

Büyücü hekim ellerini kulaklarıma yerleştirdiğinde, avuçlarından yayılan yeşil ışık tüm zihnimi altüst eden çınlamayı yavaş yavaş yok etti. Kulaklarımdaki keskin sızı yavaşça dağılırken işitme yetim de aynı hızla geri dönüyordu. Boğuk gelen sesler netleşmeye başladığında, hekimle Aron'ın konuşmalarını artık işitebiliyordum.

"Kulak zarında herhangi bir yırtılma yok ancak aldığı hasar yüzünden kanama olmuş. Yine de böyle bir tahribata yol açacak kadar güçlü bir sese nasıl maruz kaldığını anlayamıyorum. Efendim, siz bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Aron'ın kaşları çatıldı. "Hepimiz aynı odadaydık. Birden kulaklarını tutup çığlık atmaya başladı. Bir insan ne kadar yüksek sesle çığlık atarsa atsın, kulak zarına zarar verecek kadar yüksek ses çıkaramaz." Bir an duraksadı, sanki aklına bir şey gelmişti. Gözleri düşünceli bir ifadeyle kısıldı. "Çığlık atmadan hemen önce ellerini kulaklarına bastırdığında acı çekiyor gibiydi. Kanamaya başka bir şeyin sebep olmadığından emin misin?"

"Mana Hanım'ı ayrıntılı bir şekilde inceledim. Kanama, kulak zarındaki hasardan kaynaklanıyor. Güçlerimle zararı onaracağım. Duyma yetisi eskisi gibi olacak, endişelenmeyin."

---

* Seni öldüreceğim. (Ta.)

Hekimin işi bittiğinde ellerini kulaklarımın üzerinden çekti ve yeşil ışık kayboldu.

"Hanımım, beni duyabiliyor musunuz?"

Kulaklarımdaki kanama durduktan sonra çınlama ve sızı da tamamen kaybolmuştu. "Evet, duyabiliyorum."

Büyücü hekim bana gülümseyerek, "Harika," dedikten sonra masanın üzerindeki kabın içindeki ıslak beze uzanarak, "Kulaklarınızdan çıkan kanı temizlememe izin verin," dedi. Aron, "O kısmı ben hallederim, sen artık dönebilirsin," diyerek büyücüyü durdurdu. Büyücü hekim saygıyla önce Su Tanrısı'nın önünde, ardından da benim önümde eğildi. "Eğer herhangi bir sorunla karşılaşırsanız beni tekrar çağırın," diyerek eşyalarını toparlayıp sessizce odadan çıktı.

Aron, yanıma oturduktan sonra kabın içindeki bezi alıp sıktı, ardından eliyle çenemi nazikçe tutarak başımı yana çevirdi. Kulaklarımdan akan, kurumaya yüz tutmuş kanı dikkatlice silmeye başladı.

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim."

Bezi boynuma sürerken kaşlarını hafifçe çattı. "Orada ne oldu öyle? Çığlık atıyordun, Mana." Benden bir açıklama bekliyordu. Kelimeler boğazıma dizildi. Kendi içimde bile tam anlamıyla ne olduğunu kavrayamazken ona nasıl anlatabilirdim?

İşe, ilk önce o herifin kim olduğunu öğrenmekle başlamalıydım. "O adam... Hector. O kim?"

Aron'ın yüzüne bir gölge düştü. Elindeki bezi kenara bırakırken gözlerini benimkilere dikti. Başıma gelenlerin onunla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Amcam."

Amcası mı? Kirpiklerimi kırpıştırarak üzerimdeki şaşkınlığı atmaya çalıştım. Bazen tanrı da olsa, Aron'ın bir ailesi olduğunu unutuyordum.

Su Tanrısı'nın çenesi hafifçe gerildi. "Eskiden babamın başdanışmanıydı. Sonra yaşlandığını söyleyerek işini bırakmaya karar verdi."

Hector'ın soğuk bakışları zihnimde belirdi. O gözler, açıkça benden hoşlanmadığının kanıtıydı. "Yani o adam da mı bir tanrı?" diye sordum.

O saf dehşet, öfkeden titreme bu yüzden miydi? Mahlukatın, tanrılara karşı özel bir nefreti vardı; tıpkı bir yara gibi derin ve iyileşmeyen.

"Hayır, o bir insan. Babam tek çocuktu. Dedem, amcamı savaş meydanında ağır yaralı halde bulmuş. Sonra onu evlat edinmeye karar vermiş.

Tahtı devralamasa da babama yardımcı olabilmesi için danışman olarak yetiştirilmiş."

Tanrı değilse o zaman mahlukat neden Hector'ı görür görmez kendini belli edip, onu öldürmek istiyor gibi bakmıştı? Gözlerinin aklarındaki damarlar, öfkesinin etkisiyle şişmiş ve kanla dolmuştu, sanki her an patlayacak gibiydiler. Yüzündeki ifade, içinde taşıdığı kinle kararmıştı. O hali normal değildi.

"O adam içeri girdiğinde mahlukatın varlığını sezdim ve onu Hector Grigoryan'ın arkasında dururken gördüm. Ona öyle bir bakıyordu ki. Aron, mahlukatın zaten kindar bir ruh olduğunu tahmin ediyorduk ama bu seferki başkaydı. Ondan hissettiğim kızgınlık ve nefret o kadar yoğundu ki bu duyguların içinde bir an boğulacağımı sandım."

Duyduklarıyla birlikte Aron'ın kaşları gittikçe daha çok çatıldı. "Sonra mahlukat çığlık atmaya başladı. O kadar çok bağırdı ki..."

"Kulaklarının kanamasına neden oldu."

Kafamı sallayarak onayladım. "Evet."

"Yani mahlukat bir şekilde amcamı tanıyor ve ondan nefret ediyor, öyle mi?" Aron düşünceli bir şekilde durumu özetlerken kafasında hâlâ bazı eksik parçalar vardı. "Öyle görünüyor. Ama mahlukat, amcanı nereden tanıyor olabilir ki?" Ve ona bu kadar nefret duymasını sağlayacak ne yapmış olabilirdi?

"Bilmiyorum. Amcamla nasıl bir ilişkisi olduğunu öğrenmek istiyorsak önce mahlukatın kim olduğunu bulmamız lazım." Yataktan kalkarak, "Saya'yı çağırıp rahatlamak için güzel bir banyo yap, sonra da biraz dinlen. Ben gidip amcamla konuşacağım," dediğinde gömleğinin ucunu yakalayarak, "Peki ya selamlama işi ne olacak?" diye sordum. Her ne kadar benden hazzetmiyor olsa da Hector'ı selamlamazsam aramız daha da kötüleşebilirdi.

Aron bir süre bana baktıktan sonra, "Selamlama bekleyebilir," dedi. Elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi ve ekledi. "Üç yıl sonra bir anda saraya gelmesi iyiye işaret değil. Muhtemelen onu hanedan çağırdı."

Şaşırarak, "Neden?" diye sordum.

"Senin için," deyince kafamda bir şeyler oturmaya başladı ve aniden içimi bir korku dalgası sardı. Hanedan, sıradan bir insan olmadığımı biliyordu. Üstelik Grenadin'e gitmeden önce onlarla kavga ederken beni güçlerimle tehdit etmişlerdi. Hector Grigoryan buraya, güçlerimin kutsal bir kan bağıyla eşleşip eşleşmediğini denetlemek için mi gelmişti yani?

O yüzden mi daha tanışmadan bana o kadar sert bakmıştı? Eğer Hector Grigoryan, Aron'ın amcasıysa o da hanedandandı. Elimi gömleğinin ucundan çekerek kucağıma bıraktım. Yutkunarak, "Bana neden gelin kuralından bahsetmedin?" diye sordum. Güçlerim olduğunu öğrendiği anda, bana bundan bahsetmesi gerekmez miydi?

"Gerek görmedim."

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne demek gerek görmedim?" Kaşlarımı çatarak, "Aron, eğer güçlerim kutsal bir kan bağıyla bağlantılıysa o zaman ne yapacaksın? Gelin konumundan kovulacağımı önceden bilmeye hakkım yok muydu sence?" diye sordum.

O da kaşlarını çattı, biraz daha sertleşerek, "Kovulmak mı?" dedi.

"Evet, kovulmak! Sana daha önce eğitim alanında söylediklerimi unuttun mu? Ya o soydan geliyorsam? Kesin bir şey yok, biliyorum ama bu ihtimali de yok sayamayız. O soy kutsal kan bağı içeriyor, Aron. Ve ben onlardan biriyse-"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

Aniden önüme gelerek buz gibi eliyle çenemi kavradı ve başımı yukarı kaldırdı. Kehribarlarında tehlikeli bir ifade parlıyordu. İçindeki saklı tanrı, sanki uyanışının en karanlık anında gözlerini açacak gibiydi. "Hangi soydan olursan ol, bu senin benim karım olduğun gerçeğini değiştirmez."

Kalbim sözleriyle hızla çarpmaya başladı. Her kelimesi ağzından hiddetle, sahiplenircesine çıkıyordu. *Sen benimsin, kimse seni benden alamaz dercesine.* Ona hüzünle baktım ve fısıldadım. "Eğer kutsal bir kana sahipsem bizi ayıracaklar."

"Sence ben buna izin verir miyim?"

"Ama kural-"

"Sikmişim kurallarını. Sen benimsin, benim kadınımsın. Seni benden almaya kalkışan kimseyi affetmem. Bunu aklına kazı, Mana. Bir kere seni kabul ettiğimde bunun geri dönüşü yok dedim sana. Ve sen o gece bunu kabul ettin, artık vazgeçmek için çok geç." *Delilik.* Gözlerinde o deliliğin kıvılcımları çakıyordu. Bir tanrının sahiplenişi hafife alınacak şey değildi. Onlar ancak ölümde sahip olduklarından vazgeçerlerdi.

Bir tanrıyı bununla kışkırtırsan sonuçları ağır olurdu.

Yataktan kalkarak kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Gözlerimi kapatarak okyanus kokusunu soludum. "Ben de senden ayrılmak

istemiyorum," dediğimde kollarını bana dolayarak, "Bu yeterli," dedi. Dudaklarını başıma bastırdı. "Bu her şey için yeterli."

Bizi ayıramayacaklardı ama ya gerçekten o kana sahipsem, o zaman ne olacaktı?

Beni yanında tutmak için herkese savaş mı açacaksın, Su Tanrısı?

Kollarımı sıkılaştırarak ona daha da sarıldım. Korkuyordum ama bir yandan da beni bırakmayacağı için mutluydum.

Ben de ne olursa olsun seni bırakmayacağım.

Aron gittikten sonra Saya'yı çağırmak yerine doğrudan banyoya gidip aynanın karşısına geçtim. Yansımama sessizce baktım. Gözlerim, en küçük bir değişiklik yakalayabilmek için dikkatle aynanın yüzeyinde gezindi. İçimden bir his, mahlukatın orada olduğunu söylüyordu.

Kendini göstermeyeceğini anlayınca usulca fısıldadım. "O adam sana bir şey yaptı, değil mi?"

Biri beni aynadaki yansımama karşı konuşurken yakalasa delirdiğimi düşünebilirdi. Ama hayır, aklım tamamen yerindeydi. Yansımamı inceledim; bir gölge, bir titreme, en ufak bir farklılık bekledim.

"Belki de seni bu lanetli varlığa çeviren oydu."

Sözlerim banyonun havasına karışıp kayboldu. Bir anlık sessizliğin ardından tenimde ürpertici bir soğukluk hissettim. İçerisinin ısısı aniden düştü. O kadar keskin bir düşüştü ki nefesim bir an için buğulandı.

Mahlukat gözükmese de bana burada olduğunu hissettirdi. Sinirlenmiş miydi? Yoksa söylediklerim gerçeğe çok mu yakındı? Belki de gerçeğin ta kendisiydi.

"Neden bana bağlısın, nereden geldin bilmiyorum ama bana gelmenin bir sebebi olmalı. Belki sana yardımcı olabilirim."

Sessizlik.

"Pekâlâ, eğer fikrin değişirse ben buradayım."

Tam aynanın önünden çekilip banyo yapmaya hazırlanmak için döndüğüm sırada, ensemdeki tüyler kabararak diken diken oldu. Tüm vücudum kaskatı kesildi. Nefesim sıklaştı.

Arkamdaydı. Görmesem de orada olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Sonra fısıltı gibi bir ses duyuldu. Gırtlaktan gelen, boğuk bir ses ve peşi sıra uslamalar... "நீ இன்னும் இதற்குத் தயாராகவில்லை," dedi. Hafif bir rüzgâr çıkarak esip geçtiğinde gittiğini anladım. Keşke ne söylediğini anlayabilseydim. Eh, en azından şimdilik konuşmaya niyeti olmadığını biliyordum.

Güzel bir banyonun ardından kendimi daha iyi hissederek odama döndüm. Kurulanıp dolabımı açtım ve en şık elbiselerimden birini seçtim. Üzerimi giydikten sonra saçlarımı tarayıp hızla topladım, makyajımı da tamamlayarak aynada kendime kısa bir bakış attım. Hazırdım.

Su Tanrısı her ne kadar dinlenmemi söylese de o adama koz vermektense hasta halimle onu selamlamaya gitmek, haneme artı puan kazandırabilirdi. Hector Grigoryan hanedandan da olsa belki kendimi ona sevdirebilirdim. Ya da en azından benden hemen nefret etmemesi için bir sebep yaratabilirdim. Sonuçta buraya onların dolduruşuyla gelmişti.

Daha fazla gecikmemek için adımlarımı hızlandırarak Aron'ın çalışma odasına ilerledim. Ancak kapının önüne vardığımda nöbetçileri göremeyince kaşlarımı çattım. Neden kimse burada değildi? Sanki bilerek uzaklaştırılmışlardı.

Odaya yaklaştıkça, içeriden gelen alçak ama gergin sesleri duymaya başladım. Kapının aralık olduğunu fark edince istemsizce nefesimi tuttum. İçeride kimler varsa konuşmalarının duyulmasını istemiyorlardı.

Hector Grigoryan'ın sesi odanın içinde yankılanıyordu. "O kadını bir an önce saraydan uzaklaştıracaksın!"

Aron'ın sesi daha sakindi ama içinde gizli bir sertlik vardı. "Mantıklı düşünemiyorsun amca. Benden ne istediğinin farkında mısın? Durduk yere onu saraydan kovmam, halkın öfkesini üzerimize çekecektir. Buraya gelmeden önce eminim ki Mana'nın halk tarafından ne kadar sevildiğini duymuşsundur. Yıllardır gelin özlemi çeken su halkı, sonunda bir gelini kabul ettikten sonra onu uzaklaştırmamı nasıl karşılayacak? Eski başdanışman olan senin, bunları benden daha iyi bilmen gerekiyor."

Benim hakkımda konuşuyorlardı. Hector Grigoryan, beni saraydan kovması için Aron'a baskı yapıyordu.

"Asıl sen bu işin ne kadar ciddi olduğunun farkında değilsin! Eğer şüphelendiğim gibi gelinin o soydan geliyorsa burada en büyük tehlikede olan sensin! O soyun tek bir amacı var ve o amacı yerine getirmek için ellerini tanrı kanına bulamaktan bir an olsun çekinmeyeceklerdir. Onlar, ilk

* Henüz buna hazır değilsin. (Ta.)

tanrının iradesine sahipler! Eğer o çok düşündüğün karın kim olduğunu öğrenirse ilk işi seni ortadan kaldırmak olacak!"

Bu da ne demekti?

Hector Grigoryan'ın sözleri beynimde yankılandı ama söyledikleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bahsettiği soy hangisiydi? İlk tanrının iradesi ne demekti? Ellerini tanrı kanına bulamaktan çekinmezler derken ne demek istemişti?

Benim varlığım Aron için bir tehdit miydi?

İçimde buz gibi bir korku yükseldi. Eğer doğruysa... eğer gerçekten o soydan geliyorsam o zaman eninde sonunda Aron'ı öldürmem mi gerekecekti?

Gözlerimi açtığımda, kırık ayna parçasıyla Aron'ın boğazını kesmiş ve ellerim onun kanına bulanmış bir halde uyandığım o geceyi hatırladım. Korkuyla titremeye başladım. Kafamı sağa sola sallayarak kendimi tekrar sakinleştirmeye çalıştım.

Hayır... Hayır, ben öyle bir şey yapamazdım ki! O ben değildim! Ben değildim! Onu yapan mahlukattı, beni kullanarak Aron'ı öldürmeye çalışmıştı. Öyle bir öfke ve nefretle bana hükmetmişti ki uyanana kadar ne yaptığımı fark edememiştim bile.

Donakaldım. Peki, ya bu bir daha olursa? Ya mahlukat bir kez daha kontrolümü ele geçirirse? Bunu tekrar denemekten ve sonunda Aron'ı öldürmekten onu kim alıkoyacaktı?

Her an ellerinde tekrar bir kuklaya dönüşebilirdim.

Zihnimdeki karanlık düşüncelerle mücadele ederken o korkunç anın etkisinden sıyrılmaya çalıştım. Ama her geçen saniye, içime kara bir tohum gibi ekilen bu olasılık güçleniyordu. Peki ya ben çok mu masumdum? Aron'ın öldüğünü düşündüğümde yaptıklarım neydi? Her ne kadar onu kaybetmenin ızdırabındayken olanlar olsa da hâlâ düşünebilecek kadar aklım yerindeydi; *bilerek yapmıştım.* Maar'ı kendimle birlikte yok etmek istemiştim. Solomon haklıydı, güçlerimi şimdilik kontrol edebiliyor gibi dursam da onları çok fazla kullanmak idaremi yitirmeme sebep olabilirdi.

"Mana'nın o soydan geldiğine dair elimizde kesin bir kanıt yok."

"O gözler... o gözler her şeyin kanıtı."

"Amca yeter bu kadar! Sırf Mana'nın kutsal bir güçle kan bağı olabilir diye hanedanın seni çağırması, bütün işini bırakıp saraya kadar gelerek karım hakkında atıp tutma hakkını sana vermez! Ben zaten Mana'nın güçlerinin araştırılmasına dair emir verdim!"

Aron'ın sesi odadaki havayı daha da gerdi.

"Karım mı? On yıldan uzun süredir bu saraya tek bir gelinin dahi adım atmasına izin vermedin. Nedenini unuttun mu yoksa, Aron? Bir önceki gelinin ihanetini unuttun mu? O zaman da seni defalarca uyardım ama sen bana kulak asmadın. Sonunda kim haklı çıktı oğlum?" Sesi gitgide daha da şiddetleniyordu. "O kızı seviyor musun yoksa? Bu yüzden mi onu bana karşı savunup duruyorsun?"

Kalbimin Hector'ın sözleriyle bir saniyeliğine durduğuna yemin edebilirdim. Sanki o bile nabzının gürültüsünün Aron'ın vereceğini cevabı duymasına engel olmasını istemiyordu. Olabilir miydi? *Gerçekten de beni seviyor musun, Su Tanrısı?*

"Sevmek mi? Ben mi?" Aron soğuk bir gülüşle karşılık verdi. "Yaşlanmak sana yaramamış amca. Öyle bir hataya düşer miyim sanıyorsun? Kadınların neler yapabileceğini beni doğuran kadından öğrendim ben. Onlardan birini kalbime sokmayacağıma yemin ettim."

Göğsümün sol tarafından yükselen çıtırtı; önce derin bir sızıya, sonra da çığ gibi büyüyerek kafamın içinde patlayan bir acıya dönüştü. Kalbimin kırıkları parçalanarak etrafa savruldu, bulduğu her boşluğa saplanıp içimi kesiklerle doldurdu. Kan, her bir kırıkla birlikte içime aktı. Sanki acım o yaralardan akan her damlayla daha da derinleşiyordu.

Kalbim öylesine acıyordu ki sesi dahi çıkmıyordu. Sanki bu sefer sonsuza kadar susturulmuştu. *Aron'ın istediği gibi.*

"Umarım öyledir. Umarım böyle bir hata yapmazsın oğlum. Babanın yolunu takip edersen seni ben bile kurtaramam." Hector'ın sözleri bir tehditten öte, bir öğüt gibi yankılandı.

Aron dişlerini sıkarak, "İleri gidiyorsun," dedi. Sesi, sabrının artık tükenmek üzere olduğu hakkında onu uyarıyordu.

Bedenim, ruhu çekilen bir ceset gibi hissizleşti. Kapıdan uzaklaşırken adımlarım boş bir kabuk gibi hafifti, sanki bütün duygulardan arınmıştım. Buraya gelmem hataydı. Konuşmalarını dinlemem hataydı. Ölü gibi yürürken içimde hissettiğim tek şey, solumdan gelen yoğun bir ağrıydı; gerisi hiçti.

Sen benim denizimsin. Sen benim ışığımsın. Sen benim kadınımsın.

Bunları söyleyen o değil miydi?

Sırtımdaki gelinin işaretinde de tanrının ışığı yazmıyor muydu? Gelinin işareti benimle olduğu kadar Aron'la da bağlantılıydı. Böyle düşündüğü için

sırtıma kazınmamış mıydı o sözler? Belki de amcası orada diye öyle söylemişti.

Yürümeye devam ederken boğazıma oturan taş yüzünden yutkunamadım bile. *Amcası orada diye o sözleri söyledi.* Öyle olması lazımdı.

Ellerimi yumruk yaparak tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. Duyduklarımın yanlış olmasını diledim ama hayır, her şey netti. Kafamda bir yerlerde sürekli onun söyledikleri tekrar ediyordu.

Onlardan birini kalbime sokmayacağıma yemin ettim.

Yemin etmişti.

Saya yabanmersini, böğürtlen, bir tutam biberiye otu, birkaç limon dilimi, bir tatlı kaşığı rendelenmiş zencefil, bir kaşık bal ve yeşil çayı cam demliğe özenle ekledi. Ardından kaynar suyu malzemelerin üzerine döküp tatlı kaşığıyla karıştırarak kapağını kapattı ve demlenmeye bıraktı. Dışarıdaki soğuk hava yüzünden her gün bana farklı bir şifalı çay hazırlamayı alışkanlık haline getirmişti.

Aron iyileştikten sonra yağmurun durduğunu görmek, bir nebze içimi rahatlatmıştı ancak kış mevsimi hâlâ hüküm sürüyordu. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı ve güneş bir türlü çıkmıyordu.

"Mideniz nasıl oldu hanımım?" Ah, bir de bu vardı. Sabah duyduğum konuşmalardan sonra odama döndüğümde Saya'yı odamda beni ararken bulmuştum. İçeri girer girmez, endişeyle yüzüme bakarak neden bu kadar solgun durduğumu sormuştu. O saniyede midemden boğazıma yükselen acı sıvı ile koşarak banyoya girip kusmuştum. Sonra da bana Toprak Diyarı'na gittiğimizde üşüttüğümü söyleyip, kollarını sıvayarak beni hasta ilan etmişti. Ardından iyileşmem için yapabileceği her şeyi yapmak adına seferber olmuştu.

"Daha iyi." Değildi. Saya dinlenmem için odadan ayrıldığında, kusmak için birkaç kez daha yataktan kalkmıştım ama bir süredir daha iyiydim. Üşütmekten çok, stres yüzünden oluyor gibiydi. Aron'ın öldüğünü sandığım andan itibaren yaşadıklarım kolay değildi. Belki de bünyem, tüm stresini böyle dışarıya vuruyordu.

"Şimdi size sevdiğiniz meyve çaylarından birini yapıyorum. İçince hiçbir şeyiniz kalmayacak."

"Senin yapman gereken işlerin yok mu, Saya?" Akşam, Hector Grigoryan'ın gelişini kutlamak için büyük bir ziyafet verilecekti. Yemeğe hanedan üyeleri, Maar'daki Kıdemliler ve önemli görevliler de katılacaktı.

Saya isteksizce, "Her şeyle ilgileniyorum, merak etmeyin hanımım. Akşam mirasçılardan birkaçı da yemeğe katılacakmış," dedi.

Hector'ın geldiğini duyan hanedan üyeleri büyük bir sevinç yaşıyorlardı tabii, herkesin toplanması normaldi. Saya, sevdiği kişiler söz konusu olunca her şeyin en iyisi olması için uğraşır ve etrafa gülücükler saçardı ama Hector geldiğinden beri yalnızca somurtuyordu.

O bu konularda benden daha bilgili olduğu için, "Hector Grigoryan nasıl biri?" diye sordum. Saya demliğin kapağını açarak çayı kontrol ederken, "Başdanışman çok katı. Efendi Aron'ı o eğitip büyüttü. Ben sarayda o kadar uzun süredir çalışmıyorum ama Towa'dan çocukken de Su Tanrısı'nın üzerinde sürekli baskı kurup gücün yalnızca kas gücünden gelmediğini, aklın her şeyden üstün olduğunu, bu yüzden duygularına bağımlı olmaması gerektiğini öğrettiğini duydum. Bir yerde haklı ama sonuçta Efendi Aron da kolay bir çocukluk geçirmedi ve o adam bunu bildiği halde üzerine gitmeye devam etmiş," dedi.

Bu ikisi yan yana geldiğinde dedikodunun dibine vuruyorlardı resmen.

Saya çayı dikkatlice fincana dökerken, düşüncelerim giderek daha karmaşık bir hale geliyordu. İçimdeki huzursuzluk, Hector ile Aron arasındaki tartışma yüzündendi. O anda aklım yalnızca ettiği yemindeydi. Duyduklarım beni sarstığı için aslında konuşmalarının önemli bilgiler içerdiğini sonradan fark etmiştim.

Aron'ın kadınlara duyduğu nefretin kaynağı Amor değildi. Amor, sadece bu nefretin büyümesine yardımcı olmuştu. Aslında bu nefretin temellerini atan kişi Aron'ın annesiydi. Su Tanrısı'nın annesi, belki de babasını kandırıp sonra da kaçmıştı ya da o da Amor gibi Aron'ın babasına ihanet etmişti. Ama bütün bunlar neden olmuştu? Ve en önemlisi, eski Su Tanrısı neden ortalarda gözükmüyordu? Saya'nın söyledikleri, Hector'ın Aron'ı büyütmüş olması gerçeği bu karmaşık bulmacayı daha da çıkmaza sokuyordu.

Acaba eski Su Tanrısı, Aron'ın annesinin ettiği ihaneti kaldıramamış mıydı? Bu yüzden daha küçük yaştaki Aron'la bile ilgilenememiş miydi? Belki de o kadar derin bir kırılma yaşamıştı ki oğluna bakacak gücü kendinde bulamamıştı. İç çektim, hiçbir şey bilmiyordum.

Saya meyve çayını masanın üzerine koyarak, "Buyurun hanımım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye cevapladım. Çayın kokusunun hafif ve ferahlatıcı etkisiyle biraz olsun rahatlamaya çalışarak fincana yöneldim. Aldığım ilk yudumla birlikte ilk önce ekşi ve tatlı olan çay, sonradan zencefil sayesinde hafifçe boğazımı yaktı; yine de tadı çok güzeldi. Saya yüzünden gittikçe çay âşığı bir kadın olmaya başlıyordum.

Saya'ya oturmasını söyleyecekken kapı açıldı ve salona yorgun olduğu her halinden belli olan Towa girdi. Saçlarını karıştırırken kafasını kaldırıp bakınca bizi gördü, ardından masadaki çay demliğini fark etti. Yüzüne anında büyük bir sırıtış yayılarak, "Tam zamanında geldim desenize," dedi. Gelip yanıma turdu ve demliği alıp kendine bir fincan çay doldurdu. Çaydan bir yudum aldıktan sonra rahatlayarak sırtını koltuğa yasladı.

"Her zaman söylüyorum Saya, çayların mucizevi," dedi.

Saya aldığı övgüyle genişçe gülümsedi. Bir saniye sonra aklına gelen kişiyle hafifçe kızararak, "Ragnar, seninle birlikte değil mi? Gelseydi o da çay içerdi," dedi. Towa duyduğu isimle yüzünü buruşturarak, "O piçin adını bir süre duymak istemiyorum mümkünse," dediğinde, "Ne oldu?" diye sordum.

Bıkkınlıkla iç çekti ve söylenmeye başladı. "Ne olacak, yine bütün işi bana kilitledi! Sabahtan beri bir sürü üstün ırkı ziyaret edip mezar bekçileriyle uğraşmamışım gibi bir de küçük ırkların mezarlarını kontrol etmemi söyledi! Sanki senin Kaldera'da ikamet eden ırklardan birinden gelmen şartmış gibi!" Bütün enerjisi çekilmişçesine omuzlarını düşürerek, "Eminim bu liste diğer ülkelere kadar genişleyecek. Neymiş, en kısa sürede bunu halletmem gerekiyormuş! Normalde bunu yapmak yıllar sürer, istediği sürede yapabilmem içinse on parçaya falan ayrılmam gerekiyor," dedi. Sonra aklına mükemmel bir fikir gelmiş gibi kurnazca gözlerini kıstı. "Beni kovsun diye Aron'a mı satışsam acaba?" diye mırıldandı.

"Bunu yapmanı tavsiye etmem. Efendi Aron son zamanlarda oldukça sinirli. Tüm öfkesini sana kusar."

"Doğru söyledin. Biraz dinleneyim derken beni sonsuza dek dinlenebileceğim bir yere yollar o manyak." Saya bunun üzerine gülerek, "Merak etme, öyle bir şey olursa mezarını sık sık ziyaret ederim," dedi.

"Hahaha, çok komik. Seni şeytanın hizmetçisi."

Towa'nın anlattıklarıyla birlikte hafifçe kaşlarım çatıldı. Aron, mezarlık bekçilerini araştırarak rüyamda gördüğüm çocuğu mu arıyordu? Daha önce bunu yapacağından bahsetmişti ama bu kadar acele etmesi Hector yüzünden miydi?

"Peki, bir şeyler bulabildin mi?"

Towa, çayından bir yudum daha alıp başını olumsuz anlamda salladı. "Görüştüğüm mezarlık bekçilerinin hiçbiri, senin tarif ettiğin çocuğa benzemiyor. Belki çocuk hakkında bir şeyler duymuşlardır diye onlara da sordum ama kimse onu tanımıyor."

İçimden bir ses, buradan da elimizin boş çıkacağını söylüyordu.

"Mana, sence annen ve baban neden senden bu durumu sakladı? Yani, onlardan farklı olduklarına dair hiç şüphelenmedin mi? En son çare olarak köyünü ziyaret etmemiz gerekebilir."

Elimdeki çayı az kalsın üzerime dökecektim. Köyümü ziyaret etmelerine asla izin veremezdim. Eğer köyüme gidip adımı verirlerse herkes benim, köyün reisinin kızı ve gerçek gelin olmadığımı öğrenirdi.

İfademi sabit tutmaya özen göstererek, "Hayır, şüphe çekecek hiçbir hareketleri olmadı," dedim.

Sonra hafızamda Hector'ın, gözlerimin kanıt olduğunu söylediği an canlandı. Evet, gözlerim çok nadir bir renkti. Hatta köyde yalnızca annem, babam ve ben bu renge sahiptik. Ama bu neyi kanıtlardı ki? Bizim diğer köylülerden farklı olduğumuzu hiç düşünmemiştim ama bazen böyle hissetmekten kendimi alıkoyamadığım da oluyordu. Özellikle de rüyalarım yüzünden.

Towa, biten fincanını masanın üzerine koyduktan sonra koltuğa yaslanmadan önce derin bir of çekti. Ardından elleriyle alnını ovalamaya başladı. Acaba Ate'in soyunu da araştırıyor muydu? Sonuçta, ilk önce Günah Tanrıçası'nın soyundan geldiğimden şüphelenmişlerdi. Gerçi, Hades güçlerimin ışığa dayandığını söylerken Towa ve Ragnar da oradaydı. Günah Tanrıçası ışıkla en alakası olmayan kişiydi. Bu da onun soyundan gelmediğimin göstergesi olduğu için muhtemelen bu olasılığı akıllarından çıkarmışlardı.

Ate'in soyu tanrıçadan gelse de kutsal bir kan bağına sahip değildi. O zamanlar en büyük korkum, Günah Tanrıçası'nın soyundan gelmekti. Şimdi ise keşke onun soyundan gelsem diye düşünüyordum. En azından kutsal bağım olmadığı için gelin pozisyonundan kovulmazdım. Ama o zaman da kötülük barındırdığım için istenmezdim. Hüsrana uğrayarak gözlerimi kapattım. Sonunda Aron'ın yanında kalabilmek için tanrılara lanetler yağdıran bir kadının soyundan gelmek isteyecek kadar aklımı kaçırmıştım.

Towa oturduğu yerden kalkarak, "Çay için teşekkür ederim kurabiyelerim. Ben gidip yakın çevrede biraz daha araştırma yapayım, yoksa Ragnar'ın çeşitli işkencelerine maruz kalırım ki bunu hiçbirimiz istemeyiz," dedi.

"Akşam yemeğine katılmayacak mısın?" diye sordum.

Bana göz kırparak, "Seni o yamyamların yanında tek bırakır mıyım sanıyorsun? Tam saatinde orada olacağım, merak etme," dedi.

Gülümsedim, içim rahatlamıştı. Towa'nın her zaman bana destek olacağını bilmek güzeldi.

"O halde biz de odaya dönelim hanımım. Akşama çok bir şey kalmadı, sizi hazırlamamız gerekiyor."

Kafamı sallayarak, "Tamam gidelim," dedim. Nasıl olsa akşamki yemekten kaçışım yoktu, en azından olması gerektiği gibi orada gözüküp ağızlarına daha fazla laf vermemeliydim.

Ayağa kalktığım anda sanki tüm dünyam dönmeye başladı. Gözlerim kararadı, elimi başıma götürdüm. Saya panikle, "Hanımım!" diye bağırdı. Bacaklarım beni artık taşımıyordu. Dizlerimin bağı çözülürken, Towa beni kolumdan kavrayarak göğsüne çekti.

"Mana iyi misin?"

Kirpiklerimi hızlıca kırpıştırdım. Görüşüm yavaşça geri gelince, göğsünden destek alarak doğruldum. "İyiyim, iyiyim. Sadece bir an gözlerim karardı."

Saya endişeyle, "Hanımım ilk önce kustunuz, şimdi de bu. Bir hekime gözükmek istemediğinizden emin misiniz? Belki kulak kanamanızdan dolayı oluyordur bütün bunlar," dedi.

Towa da Saya'dan öğrendikleriyle kaşlarını çattı. "Kustun mu?"

"Üşüttüm sanırım."

Towa şüpheyle, "Üşütmeden olduğuna emin misin?" diye sordu.

Saya'dan sonra bir de Towa ile uğraşamazdım. "Endişelenmeyin, iyiyim. Eğer durumum kötüleşirse söz veriyorum bir hekime gözükeceğim."

İkisi de bu konuda pek ikna olmasalar da üstelemediler. Şu akşam yemeğini bir atlatalım, olmazsa gerçekten gidip bir hekime gözükürdüm. Belki de Saya'nın dediği gibi sabahki kulak kanamamdan dolayı kusma ve baş dönmesi yaşıyordum.

Normalde akşam yemekleri sade ve gösterişsiz geçerdi. Tamam, sarayda yediğimiz yemekler her sofrada bulunabilecek türden değildi ama bu akşam bambaşkaydı. Ziyafet masası birbirinden çeşitli yemekler, içecekler ve tatlılarla donatılmıştı. Saray hizmetçileri sürekli hareket halindelerdi ve biten tabakları değiştirip boşalan bardakları dolduruyorlardı. Üç metre uzunluğundaki masanın üzerinde neredeyse tek bir boşluk bile yoktu.

Bütün sandalyeler doluydu ve herkesin dikkati sofradaki yiyeceklerden çok birbirlerinin üzerindeydi. Her hareketim izleniyor gibi hissediyordum. İçimdeki rahatsızlığı bastırmaya çalışarak başımı hafifçe çevirdim ve gözlerimi Aron'a diktim. O doğduğu günden beri bu bakışlara maruz kaldığı için pek umursuyor gibi görünmüyordu.

Su Tanrısı, masanın başköşesinde oturuyordu. Sağında ben, solunda ise Hector Grigoryan vardı. Benim yanımda Towa, onun yanında ise Caster

yer alıyordu. Ragnar, Hector'ın yanında oturuyor, ciddi bir ifadeyle sofrayı süzüyordu. Geriye kalan koltukları sırasıyla mirasçılar, hanedan üyeleri ve Kıdemliler dolduruyordu.

Ragnar'ın hemen yanında Solomon vardı. Onun karşısında ise esmer tenli, sert bakışlı bir adam. O da mirasçıydı ama daha önce görmediğim biriydi. Kaç tane mirasçı vardı acaba?

Tabağımdaki yemeği çatalımla dürtüp durdum. Çaktırmamaya çalışsam da midem hâlâ düzelmiş sayılmazdı. Üstelik yemeğin garip, ekşi bir kokusu vardı ve bu zaten kötü durumda olan midemi daha da altüst ediyordu. Başta yemeğin bozuk olabileceğini düşünmüştüm ama şimdiye kadar kimseden şikâyet duymamıştım. Bu kokuyu yalnızca ben mi alıyordum?

Yemek salonundaki elle tutulur gerginlik, sanki diken üzerinde oturuyormuşum gibi hissettiriyordu. İçimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalışırken farkında olmadan kendimi gereğinden fazla sıkıyordum. Bu da stresimi artırıyordu.

Herkes, Aron ile Hector Grigoryan arasında bir anlaşmazlık olduğunu sezmiş gibiydi. Bakışları arada bir onların üzerinde geziniyor, kimse bu görünmez savaşın tam ortasında kalmak istemiyormuş gibi sessiz kalıyordu. Bu akşam yemeğine ziyafet deniyordu ama en ufak bir eğlence havasından bile mahrumdu. İkisi de tek kelime etmediği için salondaki herkes yemeklerine odaklanmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Aron, yemek salonuna girdiğimden beri yalnızca bir kez bana bakmıştı. Niye yüzüme bakmıyordu bu adam? Dokunmamıştı da. Normalde, yemeğimi yemediğim için çoktan beni uyarırdı ama bunu bile yapmamıştı. Çatalımı sıktım.

Ne yani, amcası ona eski gelininin ihanetini hatırlattıktan sonra mı aklı başına gelmişti? Geçirdiğimiz onca güzel anıdan sonra mı? Onun için yine mi görünmez olacaktım?

"Gelişinize ne kadar sevindiğimi anlatamam başdanışman. O kadar yıl geçmesine rağmen sarayda yokluğunuza alışmak hâlâ zor."

Yine şu yaşlı adam... Çenesini açmasa olmazdı zaten.

Hector küçük bir tebessümle, "Benim de saraydan uzak bir hayata alışmam zor oldu, Armand. Ama artık Aron'ın gözümü arkada bırakmayacağını bildiğim için dinlenme vaktim geldi," dedi.

Armand... Yaşlı adamın adını sonunda öğrenmiştim.

Ragnar ve Towa, Hector'ın sözlerinden memnun kalmayarak hafifçe kaşlarını çattılar. Anladığım kadarıyla Hector Grigoryan, Aron'ın üzerindeki

etkisini biraz fazla abartıyordu. Su Tanrısı iki yüz elli iki yaşındaydı ve bu adam işini bırakalı taş çatlasın en fazla on ya da yirmi yıl olmuştu. Söyledikleriyle, bu zamana kadar Aron'ın onun şartlarını yerine getiremediğini mi iddia ediyordu? Ne kadar da küstahtı. Armand da benim gibi düşünüyor olmalıydı, yüzündeki kırışıklıklar endişeyle gerildi ve bir saniyeliğine Su Tanrısı'na baktı.

"Aron'ın tahtı devralmasının üzerinden iki yüz otuz yıl geçti başdanışman. Siz eski Su Tanrısı'nın vekili olarak onu yetiştirirken, her yönden yeterli olduğunu düşündüğünüz için tahtı ona devrettiniz. Aslında başdanışmanlığı gönül rahatlığıyla kırk yıl önce değil, iki yüz yıl önce de bırakabilirdiniz."

Towa, sinirlendiğinde gerçekten dilinin kemiği olmuyordu. Bilerek sözleriyle Hector'ı iğnelediği için hanedan üyeleri ve Kıdemliler ter dökmeye başlamışlardı. Eminim bir an önce bu yemeğin bitmesini diliyorlardı.

Hector tabaktaki etini keserken, "Haklısın, Towa. Ben de senin gibi düşünüyordum. Lâkin söz konusu bir tanrı da olsa, bazen hata yapmaktan ve yanlış kararlar almaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Tabii ki bahsettiğim yanlış kararlar onun yönetim şekliyle değil, daha kişisel meselelerle ilgili," dediğinde bardağı kavrayan parmaklarımı sıktım.

Benden bahsediyordu. Aron'ın aldığı yanlış karar bendim.

"Bu yaşlı adamı, yeğenini aldığı yanlış kararlardan döndürmeye çalıştığı için suçlayamazsınız. Onun için en iyisini istiyorum," dedi. Ardından başını kaldırarak bana baktı. "Ayrıca görüyorum ki yokluğumda Aron'ın gelinlere olan yaklaşımı değişmiş. Açıkçası bu içimi rahatlattı. Yeğenimin sonsuza kadar kendini yalnızlığa mahkûm etmesinden korkuyordum. Sana bunun için ne kadar teşekkür etsek az kızım."

Hector Grigoryan'ın bana kızım demesiyle şok oldum. O kadar şaşırdım ki bir an dilimi yuttuğumu bile düşündüm. Hızlıca toparlanarak, "Su Tanrısı'nı benim hakkımda ikna etmek pek kolay olmadı elbette ama eninde sonunda her gelinin aynı olmadığını gösterdim. Ben ona yük olmak için değil, yükünü paylaşmak için geldim," dedim.

Yemek salonuna geldiğimden beri bana bakmayan Su Tanrısı, sonunda başını çevirerek gözlerime baktı. Saatlerdir kehribarlardan mahrum kaldığım için bir an kalbim özlemle sıkıştı.

"Haklısın ama ne yazık ki güçlerinin ortaya çıkması, senin gelin konumunu sarsıyor," dediğinde Aron'ın, amcasının sözlerinden sonra çenesi sinirle seğirdi ve önüne döndü. Amcasının söyleyecekleri bitmemişti. "Halk bu kadar uzun zamandan sonra nihayet gelin hasretini gidermişken, şimdi tekrar sarayın bir gelinden mahrum kalması yüzünden huzursuzluk

çıkaracaktır. Bu yüzden ben de bu sorunu öncesinde çözmeye karar verdim," dedi.

Bu da ne demekti? Herkes merakla bu sözlerin devamını öğrenmek için Hector Grigoryan'a bakarken yemek salonunun kapısı açıldı ve nöbetçilerden biri içeri girdi.

Saygıyla, "Efendi Aron, vârislerden biri içeri girmek için izin istiyor," dedi. Yemeğe bu kadar geç kaldıktan sonra mı? Solomon, başka bir vârisin daha geleceğini bilmiyor olmalıydı ki kaşlarını yukarı kaldırdı.

Hector ise gülümseyerek, "Ah, sonunda geldi. Aron, Yula gecikebileceğini daha önceden bana haber etmişti," dedi. Vârisin ismini duyunca Solomon'ın gözleri büyüdü. Bununla ilgili içimde kötü bir his vardı.

Su Tanrısı çok düşünmeden, "Gelsin," diyerek izin verdi.

Nöbetçi aldığı izinle birlikte dışarı çıktığında, açık kapıdan bir kadın içeriye girdi. Sarı renkli saçları, başının gerisinde şık bir topuz yapılmıştı. Önlerden, yanlardan ve arkalardan alınan ince tutamlar ise kıvrılarak yüzüne bırakılmıştı. Kadının masmavi gözleri, badem şeklindeki göz yapısıyla o kadar hoş duruyordu ki. Kirpikleri de bir o kadar güzel, uzun ve sıktı. Dolgun dudakları, üzerindeki pembe elbiseyle uyumlu bir şekilde gülkurusuydu. Giydiği elbise onu daha da zarif gösteriyordu. Bir bakanın dönüp bir daha bakacağı bir güzelliği vardı.

Elbisesinin kenarını tutup açarak hafifçe eğildi. "Geç kaldığım için çok özür dilerim, Efendi Aron," dedi. Hector, Yula denen kadına memnun bir gülümsemeyle bakarak, "Seni bir anda çağırdığım için geç kalmandan ben sorumluyum biraz da. Kendini suçlu hissetme kızım," dedi. Yula'nın gözleri bir an için Hector'a kaysa da hemen ardından Aron'a geri döndü.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Kaşlarımı çattım. Vâris olduğu için saraya sık sık gelip gitmesini normal karşılasam da Aron'a olan bakışları hoşuma gitmemişti. Üstelik beni neden selamlamıyordu bu kadın?

Armand, burada neler olduğunu anlamış gibi gözlerinde parlayan kurnaz bir ışıkla, "Efendi Hector, Yula'yı özel olarak çağırmanızın bir nedeni olmalı," dediğinde Hector kafasını salladı. Elini Aron'ın omzuna atarak hafifçe sıktı.

"Vâris olarak yetiştirilse de bir hanımefendiye yakışacak görgüye sahip. Bu yaşına kadar onu yüzlerce soylu, eş olarak istedi ama ben başkasıyla evlenmesine müsaade etmedim. Bekliyordum. Nefretinin bitmesini, hazır olmanı. Artık bir gelin almakta sorun görmediğine göre Yula senin yeni gelinin olabilir," dediğinde donakaldım.

Ne diyordu bu adam?

Neler söylüyordu?

Gözlerimi hızla Aron'a çevirdim. Su Tanrısı duygularından tamamen arınmış gibi görünüyordu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Yula'ya bakıyordu ama ifadesizdi, donuktu. Ağzını açmadı, tek kelime bile etmedi.

Bekledim. Sessizliğini bozsun, bir şey söylesin diye bekledim. Ama o, konuşmak yerine susmayı tercih etmişti. *Bu sessizlik, bana Hector'ın sözlerinden bile daha ağır gelmişti.*

Yeni bir gelini kabul ettiğini söylememişti. Ama en önemlisi, reddettiğini de söylememiş olmasıydı. Tereddüt mü ediyordu? Yoksa onu gerçekten kabul mü edecekti?

Bu belirsizlik, boynuma bir urgan dolayıp boğazımı sıkmaya başladı. Kalbime saplanan keskin bir acı hissettim. Bu acı daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu çünkü ihanetin ıstırabıyla yoğrulmuş bir bıçağa aitti ve kabzasını bir el sıkıca kavrıyordu. Bıçaklandığım yerden süzülen kan, katilimin eline yayılırken bakışlarımı kaldırdım ve kabzayı tutan elin sahibine baktım.

Aron'dı. Sevdiğim adamdı.

Elindeki hançeri kalbimdeki yerine zalimce sapladı. Ölmek istedim. Öldürsün beni istedim.

Yeter ki ihanetinin ızdırabından beni kurtarsın. *Ama hayatta kalmıştım. Hayatta kalmam en büyük cezaydı.*

İçimdeki hüsranı ve yaralı kalbimi hiçe sayarak masadan kalktım. Etrafımda neler döndüğünü anlayamıyordum. Sesler vardı, gürültülüydü. Kalbimi delip geçen his yüzünden her şey silikleşti, ben silikleştim. Tek bildiğim, beni bu hale getirenlerin arasında olmak istemediğimdi. *Özellikle de onun.* Görüşüm bulanıktı, yaşlarla ıslandı kirpiklerim. Yürüyordum ama nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmiyordum.

Yemek salonundan çıkıp koridorda ilerlemeye devam ederken kolumda hissettiğim parmaklarla biri beni kendine doğru çekti. O anda dolu gözlerimden bir damla yaş yanağıma yuvarlanarak çenemden süzülüp yere düştü ve beni durduran kişiyi de afallattı.

Gözlerimden patır patır dökülen yaşlar dur durak bilmeden yere düşüyordu ama benim çıtım bile çıkmıyordu. Aron, ne yapacağını bilemez halde bana bakıyordu. Yutkundu, boğazındaki çıkıntı yukarıdan aşağıya hareket ederken gözlerinde buna sebep olduğu için beliren bir acı vardı.

İçimdeki kırılmayı fark etti. Patlayan o şangırtının sesi kulaklarında yankılandı. *Sonunda beni kırmayı başarmıştı.*

Kolumu yavaşça tutuşundan kurtardım. "Bırak beni." Sesim sakindi, sanki ağlayan ben değildim.

"Mana-"

"Başlarda böyle değildi," dedim sözünü keserek. İlk önce ne demek istediğimi anlamadı. "Seninle tanıştıktan sonra senden nefret etmeyi öyle çok istedim ki. Denedim de." Dudaklarımdan acınası bir gülüş çıksa da gözlerimden yaşlar düşmeye devam ediyordu. "Yaptığın hiçbir şey, hatta ölmemi istemen bile üstesinden gelemeyeceğim şeyler değildi. Ama bu son yaptığın..." Titreyen altdudağımı ısırdım. "Keşke en başından beri benden nefret etmeye devam etseydin."

Keşke ateşböcekleri gözlerine bir daha geri dönmeseydi.

"Beni dinle-"

Ona sert bir bakış attım. "İstemiyorum! Daha fazla beni kandıramayacaksın, Su Tanrısı! Anladın mı beni? Yalan dokunuşlarına bir daha kanmayacağım senin! Beni seviyormuşsun gibi öpüşlerine kanmayacağım! Bana bakarken gözlerinde beliren o... o sahte duygulara kanmayacağım!" Bağırırken sesim titriyor, kalbimde açtığı yara daha da derinleşiyordu.

"Neden biliyor musun?" İşaretparmağımı göğsünün sol tarafına birkaç kere vurarak, "Çünkü senin burada bir kalp taşıdığına inanmıyorum artık," dediğimde Aron'ın bakışları bir anda dondu. Ardından orada bir kırılma belirdi. Buz gibi gözleri akılalmaz bir soğuklukla doldu.

Durdu. Sanki söylediğim sözleri hazmetmekte güçlük çekiyordu. Sonra mesafeli bir şekilde, "Senin için ben duygusuz canavarın tekiyim, değil mi?" diye sordu. Sesinde derin bir hayal kırıklığı vardı.

Kendime acırcasına baktım ona. Kendime acıyordum çünkü bunu ona bu şekilde itiraf etmek istememiştim. Acıyordum çünkü bir türlü kendimi bu adamı sevmekten alıkoyamıyordum. Niye nefret edemiyordum ki? Niye boş veremiyordum? Niye onu seven kalbimi söküp ellerine terk edemiyordum? Canım yanıyordu... Canım, canım dediğim adam tarafından lime lime ediliyordu ve o öylece acımı izliyordu. Dokunursa daha çok acıtacağından mıydı, yoksa dokunmaya cesareti olmadığından mıydı? *Belki de sadece istemediğindendi.*

"Evet, ben duygusuz bir canavara âşığım."

Kaskatı kesildi. Kıpırdamıyordu. Öyle ki sanki buzdan bir heykele dönmüştü. Sonra birinin onu sevmesi imkânsızmış da ne duyduğunu anlamıyormuş gibi garip bir ifadeyle bana baktı.

"Ama artık bitti."

Sözlerim onu sarsarak kendine getirdi. Kaşlarını çatarak, "Bu da ne demek?" diye sorduğunda ona kararlılıkla baktım.

"Seni sevmek bana acıdan başka bir şey getirmiyor, Su Tanrısı. Bu yüzden ben de seni sevmeyi bırakacağım." Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Dudaklarım, az sonra söyleyeceğim sözleri söylememem için bana yalvarırken titriyorlardı. Her bir kelime içimdeki acıyı daha da derinleştiriyor, kalbimi daha da paramparça ediyordu. Ama bir şekilde o sözler çıkmak zorundaydı.

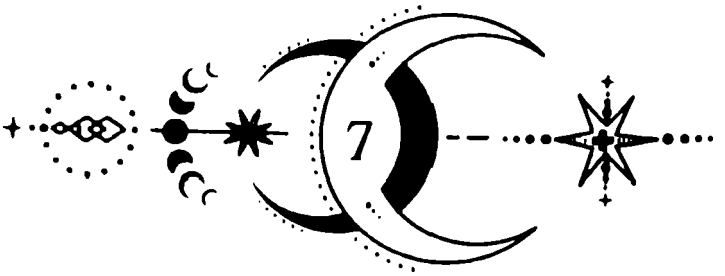
"Biz bundan sonra sadece Su Tanrısı ve onun gelini olacağız, başka hiçbir şey değil."

Aron'u arkamda bırakarak yanından uzaklaştım. Böylesi ikimiz için de daha iyi olacaktı.

Altdudağımı dişledim. *Olacaktı, değil mi?*

GELECEĞİN FISILTISI

Aron

"Mana bu şekilde ağlamaya devam ederse yakında Maar'da sel olacak." Dudaklarıma götürmek üzere olduğum bardağı durdurarak bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim. Kara bulutlarla dolan gökyüzü, saatlerdir dinmek bilmeyen bir yağmur yağdırıyordu. Camdan süzülen damlaları izlerken yansımamın belli belirsiz siluetine takıldım. Bir zamanlar cehennem gibi yanan o bakışlarımda, şimdi zemherinin soğukluğu vardı. Eskisi kadar parlak değildi içimdeki ateş, sanki külle örtülmüştü de sönmeye yüz tutmuştu.

Bardaktaki acı sıvıyı tek dikişte içip bardağı sertçe masaya vurdum. Çenemde belirdiğini bildiğim damarın attığını hissettikçe sinirim daha da kabarıyordu. Dişlerimi sıktım, içimdeki öfke derimin altını dondurarak yakıyordu. Bardağın çıkardığı gürültüyle birlikte, ikilinin bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim.

"Daha ona söylemedin mi?" Ragnar'ın sorusunu duyan Towa, beni dikkatle süzdü. Bakışlarında bilmiş bir ifade vardı, neler olduğunu seziyor gibiydi. Zaten o, Ragnar'ın aksine insanları okumakta daha ustaydı.

"Kavga ettiniz, değil mi? Çok mu ağır konuştu?"

Keşke sadece ağır konuşsaydı. Keşke sadece bana duygusuz bir canavar demekle kalsaydı. Öyle bir ağırlık devirmişti ki üzerime, düştüğü yer doğrudan yüreğim olmuştu. Yüzümü sıvazlayıp ardından elimi alnıma yasladım.

Âşığım demişti bana. Bu sevmekten daha çoktu, değil mi? Yoksa değil miydi? Hafifçe kaşlarımı çattım. *Öyle olmalıydı.*

Towa, "Seni bu kadar sarsacak ne söyledi?" diye sordu bakışlarını yüzümde gezdirerek.

Ragnar ise her zamanki katı ifadesiyle, "Öfkeyle söylemiştir. Gerçeği öğrendiğinde hatasını anlayacaktır," dedi.

Çocukluğumuzdan beri yan yanaydık. Daha tahta çıkıp su halkının sevgisini kazanmadan önce ikisi de arkamdan söylenenleri duyup, bu yüzden

defalarca kavga etmişlerdi. Yüzleri mor, kaşları yarık şekilde karşıma dikildiklerinde bile bana asla nedenini anlatmazlardı. Çünkü o kelimeleri tekrar etmek hem beni incitirdi hem de sanki onların ağızlarından çıkmış gibi üzerlerinde bir leke bırakırdı.

Oysaki bana destek oldukları için onlar da sıkça ithamlara maruz kalmışlardı. Towa sokaklarda yetiştiğinden böyle sözleri daha kolay yutabiliyor, çoğu zaman gülüp geçiyordu. Ragnar ise tam tersiydi. Soylu bir ailede, katı bir disiplinle büyüdüğünden eleştiriler karşısında daha sertti. Bu yüzden de dışarıdan gelen her türlü olumsuz görüşe karşı kendini koruyacak bir zırh geliştirmişti; hissetmiyormuş gibi davranarak acıyı, hüznü bastırıyordu.

İkisi de bu konu hakkında ağzımdan laf alamayacaklarını anlayınca, Towa koltuğun sırtına kolunu uzatıp ayaklarını masaya dayadı. "Ben size Mana'ya söyleyelim demiştim," dedi. Ragnar ona çatık kaşlarla baktı. "Delirdin mi? Karşındaki kişinin Hector Grigoryan olduğunu unuttun sanırım. Mana'nın en ufak hatasında bütün oyunumuzu ortaya çıkarırdı. O sırada onun gerçek tepkisine ihtiyacımız vardı."

Beni seviyormuş. Sol göğsümde hissettiğim belli belirsiz kıpırtıyla yutkundum. Beni niye seviyordu ki?

Towa ofladı. "Bunu yapmamız gerektiğini ben de biliyorum. En başından o yozlaşmış herifin Mana'yı saf dışı bırakmak için başka bir gelin getireceğini tahmin ediyorduk. Gerçi vârislerden birini direkt gelin olarak seçip getirmesine ben bile şaşırdım."

"Mana'nın sarayda ve halkın üzerindeki gücünü görünce, gelinin kimsenin doğru düzgün itiraz edemeyeceği biri olması gerekiyordu."

Towa homurdandı. "O adamın zehir gibi bir zekâsı var. Yalnızca bunu hedefliyor olamaz. Hanedandan gelen bir gelinin Aron'a zarar verebilmesi için çok fırsatı olacak." Aklına gelen ihtimalle, "Bu aralar yediğin içtiğin şeylere dikkat et, gelinlerden biri önceden seni zehirlemeye kalkmıştı. Yula kolayca saf dışı edilebilecek bir vâris değil. O melek yüzünün altında bir şeytan gizli," dedi.

Bana daha yakın olmak için miydi? Hayır. Beni öldürmesi için ona birçok kez fırsat vermiştim zaten. Anlamıyordum, beni severek ne elde edecekti? Düşündüğüm şeyleri fark edince birden afalladım. Sürekli sevgisinin altında bir neden arayıp duruyordum. Sikeyim! Ya bu kadın sadece beni seviyorsa? Bir nedeni olmadan? Böyle bir şey mümkün müydü? Biri beni gerçekten sebepsizce sevebilir miydi? Sırf ben olduğum için...

Bana âşık olduğunu söylerken yanaklarından süzülen yaşları, gözlerindeki ifadeyi hatırladım. Beni sevdiğine nasıl pişman olduğunu... Ne demişti?

Seni sevmek bana acıdan başka bir şey getirmiyor. Dudağımın sol köşesinde acınası bir kıvrım belirdi. *Varlığım herkese acıydı.* Göğsümde hissettiğim sıkışma, tek nefeste geçecek gibi değildi. Elim, bitmek üzere olan alkol şişesine doğru uzandı. Şişeyi ters çevirip bardağa döktüğüm sıvıyı bir yudumda içtim. Saatlerdir boğazımı yakıp geçen acı, göğsümdeki yükü hafifletmedi.

Acizsin. Acizin tekisin, sikik herif.

Bilmiyordum! Daha önce hiç sevilmemiştim. O yüzden bu duyguyu anlayamıyordum. O yüzden sürekli şüphe ediyordum.

Ondan şüphe eden tarafımı öldürmek istiyordum. Yok etmek. Parçalarına ayırmak.

Belki de en büyük korkum, gerçekten sevildiğimi kabul etmekti.

"Seni ilk kez bir şeyden çekinirken görüyorum." Towa'nın sözleri kafamın içindeki pusu birden dağıttığında, içmekten kan çanağına dönen gözlerimi hışımla ona çevirdim. Bana bir süre baktıktan sonra anlayışla gülümseyerek, "Kaçtığın o duygudan neredeyse herkes çekiniyor, herkes ondan ürküyor. Ama bazen sana çiçek bahçesi değil, cehennem bahşetse de değiyor, Aron. İnan bana, risk almaya değer," dedi. Bu piç bir şeyler biliyordu.

Yoksa Mana, benden önce hisleri hakkında onunla mı konuşmuştu?

"Niye diğer gelinleri değil de Mana'yı saraya getirdim sence? Tek nedenin gelinin işareti olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun beni. Mana'yı görür görmez onun gerçek bir gelin olmak için her yönden yeterli olduğunu anladım." Dişlerini göstererek güldü. "Eh, sana karşı bir şeyler hissetmesini beklemiyordum elbette. Sonuçta senin gibi ketum, dengesiz ve öfke kontrolü olmayan bir şerefsizi-"

"Abartma."

Ragnar'ın uyarısıyla birlikte Towa gözlerini devirip, "Her neyse anladın işte. Ne yapacak ki?" dedi.

Ben de bunu kendime sorup duruyorum ya zaten, it herif.

"Bu salak genelde boş konuşsa da arada doğru yere parmak basıyor. Niye ona bir şans vermiyorsun ki? Belli ki senin de ona karşı hislerin var."

Şaşırdım. "Ne?"

Towa yüzündeki gülümsemeyi silerek ciddileşti. Hatta bir anlık gülüşüne sinir karıştığını dahi hissettim. Yerinde dikleşerek, "Eğer Mana'ya bir şeyler hissetmiyorsan, ne hissettiği niye umurunda ki?" diye sordu.

Afalladım. Doğru, ben... neden bu kadar yıkılmış gibiydim? Daha önceki gelinlerimin arasında da bana duygularını itiraf edenler olmuştu ama hiçbirini umursamamıştım. Çünkü hislerinin gerçek olmadığını görebiliyordum. Mana'nın duygularının gerçek olduğunu bildiğim için mi böyle

dağılmıştım? Hayır, sadece bundan değildi. *Ben... o adam gibi olmak istemediğimden bu haldeydim.*

"Bazen duygularına bir ad koymak zordur. Ama kaçmak, onlardan uzak durmak çözüm değil. Böyle yaparak sadece onu kaybedersin," dedi. Towa'nın sesindeki ciddiyet, bana Mana'nın sözlerini hatırlattı.

Artık bitti demişti.

Gerçekten bitmiş miydi? Yumruğumu sıktım. Hayır bitemezdi. O kadar kolay değildi. Ona da söylemiştim, bir kere benimle bu yola girerse dönüşü yoktu.

Kaşlarımı çattığımda Towa aklımdan geçenleri okurcasına imayla güldü.

"O kadını istiyorsan git ve al, Su Tanrısı."

İstiyordum. Lanet olsun ki o kadını istiyordum. Ama bunun bir bedeli olacaktı, onu istememin. Hem de çok büyük bir bedeli.

"Acele etsen iyi olur. Bir saat daha böyle yağmur yağmaya devam ederse ciddi anlamda sel için önlem almamız gerekecek."

Bakışlarımı tekrar dışarıdaki yağmura çevirdim.

Kaldera, Mana'nın gözyaşlarına tepki veriyordu. Gelinim hâlâ farkında değildi ama onun gözyaşları Kaldera'ya yağmur olarak düşüyordu. Gelinin işareti ikinci evrimini tamamladığı için diyarın üzerindeki hükmü artmıştı.

Kara bulutların içinde çakan şimşek odanın içerisini aydınlatırken gözlerimi kıstım. O kadın için tüm tanrılara savaş açmaya çoktan karar vermiştim zaten. Şimdi aynı savaşı yıllar evvel bir buz kütlesine hapsettiğim kalbime de açacaktım.

Mana

Öğürmekten gözlerimden akan yaşları silerek doğrulduğumda, çeşmeyi açarak yüzüme birkaç kere su çarptım. Başımı kaldırıp aynaya bakınca suratımın bembeyaz kesildiğini gördüm ve bakışlarımı yansımamdan çekip yüzümü havluyla kuruladım. Ardından içeriye geçtim.

Ben, Aron için sadece ona kurban edilen gelinlerden biriydim. *Ne zamandan beri bundan fazlasını ister olmuştum?*

Beni başından beri bu konuda uyarıp durmuştu. Peki ben ne yapmıştım? Lanet olası kalbime söz geçiremeyip aldığım tüm kararları çiğnemiştim. Ve sonunda ne olmuştu?

Mutlu olduğunu sandığın anılarınla bir başına kaldın, Mana. Onun sahibi tarafından kırılmış olan kalbinle kaldın.

İç çektim. Makyaj masasının önüne oturup kendime baktım. Dünden beri odamdan çıkmadığım için artık saraydakilere görünmem lazımdı. Geçen akşam öylece yemek masasını terk etmiştim. Aron'la yaşadıklarımdan sonra darmadağın olsam da ikimizin arasındaki sorunlar yüzünden sevinecek olan kişilere bu mutluluğu tattırmak gibi bir niyetim yoktu. Aron, benimle aynı duyguları paylaşmıyor da olsa ben hâlâ Kaldera'nın Hanımı'ydım.

Başa dönmüşüm gibi hissediyordum; Aron için hiçbir şey ifade etmediğim zamanlara, beni istemediği günlere.

Gerçi, ben onun için ne zaman bir şey ifade etmiştim ki? Gözlerim doldu ama derin bir nefes alıp gözyaşlarımı durdurdum. Ardından dünden beri ağladığım için kızaran leylaklarıma ve solgun yüzüme bir şeyler yapabilmek için makyaj malzemelerimi karıştırmaya başladım. Yüzümü renklendirip gözlerimdeki kızarıklığı kapattım. Ancak bakışlarımdaki hüzne yapabileceğim bir şey yoktu. Birden sinirle ayağa kalkıp elimdeki fırçayı aynaya fırlattım. Fırça aynayı çatlatarak masaya düştüğünde derin derin nefesler alıp veriyordum. Titreyen dudağımı sertçe ısırdım.

Geri ver! Benden izinsiz aldığın kalbimi bana geri ver! Bana sormadan benden kopardığın hislerimi geri ver! Yalancı tanrı! Nasıl beni sever gibi yapıp kandırırsın? Nasıl kalbimi yangın yerine çevirip sonra da çekip gitmeye kalkışırsın? Benim kalbim, hislerim, aşkım senin oyuncağın mı? Bana sormadan nasıl yaparsın? Beni o ateşle nasıl bir başıma bırakırsın?

Yanıyorum ben, Aron.

Hıçkırdım. Gözlerimden akan yaşları ne kadar silersem sileyim, yerini yenileri alıyordu. Nefesimi kesen göğsümdeki ağrı bir türlü geçmiyordu. Ben de Mana'ysam, Su Tanrısı'na yaptıklarının hesabını soracaktım. Ona bu sarayı dar edecektim. İşe, ilk önce o Yula denen vâristen başlayacaktım. Bu saraya gelin gelmesi için ilk önce beni çiğnemesi gerekiyordu. O kadını bir an evvel geldiği yere geri göndermeliydim.

Bu düşüncenin verdiği hırsla gözyaşlarımı sildim. Odamdaki aynayı çatlattığım için kullanamayacağımdan, banyoya giderek akan makyajımı toparlamaya çalıştım. Sabah kıyafetlerimi değiştirdiğim için elbiselerle uğraşmama gerek kalmamıştı. Aynaya son kez baktığımda, gözbebeklerimde yanan o ateşi gördüm. Beni kül etmeye çalışan alevleri kalbime gömdüm. Artık o ateş; beni yakmak yerine önce Aron'ı, sonra da canımı acıtan herkesi kendisiyle tutuşturarak cezalandıracaktı.

İyi göründüğüme karar vererek banyodan çıktım. Daha sonra aynanın değiştirilmesi için hizmetçilerden birine haber vermem gerekecekti.

Odayı terk edip koridorda yürümeye başladığımda, kafamda bugün yapacağım şeylerin listesini oluşturuyordum. İlk önce gidip eğitimlerime Aron hariç herhangi biriyle -hatta Ragnar'la bile olurdu-devam etmek istediğimi söylemeliydim. Daha sonra Saya ile sarayın işleyişi hakkında konuşmam lazımdı.

"Hayır, daha uyanmamış."

İşittiğim cümleyle adımlarımı durdurdum. Ses, koridorun biraz ilerisindeki köşeden geliyordu.

"Evet, evet biliyorum. Ama o gözlere sahip!"

Merakla ve sessiz olmaya dikkat ederek yürümeye devam ettim. Sesin sahibinin kiminle konuştuğunu görmek istiyordum.

"Hayır, yanılmam mümkün değil! O gözleri nerede olsa tanırım!" Her kiminle konuşuyorsa belli ki karşısındaki kişi onu sinirlendiriyordu. "Nasıl kurtulduğunu ben de bilmiyorum ama gerçek şu ki içlerinden biri yaşıyorsa ruh ateşi onda yanıyor demektir! Ne? Beni bunun için mi suçluyor! Kızı neden diri istiyor ki? Ölüsü daha çok işimize yarar. Tamam! Tamam, bir şekilde canlı yakalayıp getireceğim."

Koridorun köşesiyle aramda yalnızca birkaç adım kala kulağıma garip fısıltılar çalındı. İyice gerildim, orada biri daha mı vardı? Konuşan kişi görüş açıma girerken birdenbire yüzüme soğuk ve keskin bir rüzgâr çarptı, tenimde ürpertiler gezindi. Sanki görünmeyen bir varlık hızla yanımdan geçip gitmişti. Tüylerim diken diken oldu. İçgüdülerim anında uyarıya geçti. Ve kanım... O tanıdık, ilkel çığlıkla yeniden çağlamaya başladı. Tıpkı iblislerin varlığını ilk hissettiğim o lanetli gün gibiydi.

Sarayın içinde dolaşan bir iblis mi vardı? Hayır, saçmalıyordum. Eğer öyle bir şey olsaydı, Aron bunu mutlaka hissederdi. Üstelik burası binlerce koruma büyüsüyle çevriliydi.

"Mana?"

Hector Grigoryan. Sen neyin peşindesin?

Bakışlarımı hızla arkasına yönelttim. Gözlerim koridorun her köşesini taradı ama orada başka kimse yoktu. Görünürde yalnızdı. Peki, öyleyse kiminle konuşuyordu?

"Merhaba başdanışman."

"O unvanı yıllar önce bıraktım."

Yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle başımı hafifçe yana eğdim. "Öyle mi? Ne garip... Dün geceki yemekte hanedan üyeleri size o unvanla hitap ettiğinde itiraz etmediğinizi görünce, bu şekilde çağrılmaktan rahatsız olmadığınızı düşündüm. Benim hatam."

Sözlerim hedefini tam on ikiden vurmuştu. Gözleri kısıldı. Bakışlarındaki sıcaklık çekildi, yerine buz gibi bir soğukluk yerleşti. Yüzünde beliren kısa süreli sessizlik, alttan alta bastırmaya çalıştığı öfkesinin yankısıydı.

"Açık konuşacağım küçük hanım. İkimiz de birbirimizden hoşlanmıyoruz, bunu inkâr edecek değilim." Bir adım daha yaklaşarak, "Ama şunu aklından çıkarma, terbiyesizliklerini Aron'ın gölgesine sığınarak yapamayacaksın," dedi. Bakışları daha da kararttı. "Yeğenime yeterince zarar vermedin mi zaten?"

Tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. Aron'ın tanrı zehri ile zehirlenmesinden bahsediyordu.

"Ben Aron'u kurtardı-" Parmağını havaya kaldırarak sözümü kesti.

"Sen aptal gibi gidip kendini okun önüne atmasaydın, sence Aron o oktan kurtulamaz mıydı? Senin sorumsuzluğun yüzünden oğlum ölümle burun buruna geldi. Burası senin gibi küçük kızların oyun oynayacağı bir diyar değil!" Ne diyordu bu adam? Yine de kalbimde bir parça, çok küçük bir parça kuşku uyandırmıştı. Aron, ben olmasaydım da kurtulabilir miydi o oktan? *Hayır!*

Hayır, Towa bana söylemişti. O adamın derisine tanrılar tarafından bile fark edilememesi için büyü işlemişlerdi. Aron onu göremezdi. Ben onu kurtarmıştım.

Kurtarmıştım ama... sonunda kurtarılan taraf yine ben olmuştum.

"Sen bir tanrı gelini olmak için uygun değilsin." Beni aşağılayan ve küçümseyen bakışlarıyla süzdü. "Ne bir eğitimin var ne de soylu bir aileden geliyorsun. Saraya geldikten sonra yaptığın her şeyden haberim var." Alaycı gülümsemesiyle devam etti. "Uzun zamandır gelin hasretiyle yanıp tutuşan su halkı, sana birkaç güzel söz söyledi diye bu konumu hak ettiğini mi düşündün? Aron'ın yanında onun hayatını tehlikeye atacak bir yük değil, gerçek bir geline ihtiyacı var. Ve o gelin de kesinlikle sen değilsin."

Başından beri beni geldiğim yerden vuracağını biliyordum. Onun gözünde ben yetersizdim, alt tabakadandım. Tırnaklarımı avuçlarımda daha da derine gömdüm. Öfke ve aşağılanma hisleri sessizce içimde birikiyor, sabrımın zayıf çatlaklarını zorluyordu. Hakaretleri karşısında susacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Görüyorum ki bu küstah sözlerinizle hâlâ kendinizi Kaldera'nın üzerinde söz sahibi sanıyorsunuz."

Hector Grigoryan'ın yüzü bir anda kasıldı, kaşları öfkeyle çatıldı. "Kaldera'nın tek yöneticisi Aron'dır. Ne onun ne de benim için böyle sözler

söylemeye hakkınız var. Siz sadece eskiden Aron'a danışmanlık yapan birisiniz o kadar."

Bir adım öne atarak iyice Hector'a yaklaştım. Gözlerimle ona meydan okuyordum. "Deminden beri hakaretler yağdırdığınız kadın, bu sarayın hanımı ve Su Tanrısı'nın Gelini. Konumum sizden üstün. İstersem söylediklerinizin bedelini ödetip sizi bu saraydan kovdururum."

Bastonunu öfkeyle kavrayıp dişlerini gıcırdattı. "Sen ne cüretle-"

Öyle bir gülümsedim ki nefretiyle söyleyeceği her kelime henüz ağzındayken çürüdü. "Beni biraz daha kızdırırsanız," dedim bakışlarımı üzerinden ayırmadan. "Kim bilir... belki de bu geceyi zindanda geçirirsiniz." Sinirden kızarıp bozarsa da tek kelime edemedi zira söylediğim her şeyi yapabileceğimin farkındaydı.

Bugünlük bu kadarının ona yeteceğini düşünerek yanından geçip uzaklaşırken, arkamdan yükselen sesi sarayın taş duvarlarına çarparak geri döndü. "Bu terbiyesizliğini unutmayacağım! O lanet olası soyun iğrenç kanını taşırken Aron'a yalnızca ölüm getirirsin sen! Sözlerime kulak ver küçük hanım. Bu saraydan kendi rızanla çekip git. Yoksa olacakları hayal dahi edemezsin!"

Nasıl? Bu adam benim o soydan geldiğimden nasıl bu kadar emindi?

Koştuğum sırada bastığım zemin aniden içeri doğru çökünce sinirle, "Kahretsin!" diye fısıldadım. Tam o anda, köpekbalığı kafalarının açık ağızlarından fırlayıp beni hedef alan oklar gözüme ilişti.

Hızla üzerime gelen oklardan sağa ve sola eğilerek kaçmaya çalıştım ama biri bileğime, diğeri de dizimin hemen altına saplandı. Bacağım aniden büküldüğünde acı dalgası hızla ok başlarının çarptığı bölgelere yayıldı. Şükürler olsun ki ok başları sivri değil, yuvarlaktı. Bu yüzden herhangi bir yara almadım. Yine de tenimde morlukların oluşacağını biliyordum.

"Odaklanamıyorsun."

Ragnar; köpekbalığı kafalarının hedefinden uzakta, kolları göğsünde bağlı bir şekilde bana bakıyordu. Etrafta koşuşturup durduğumdan ter içindeydim. Üstelik zemin taş değil, kumdan oluşuyordu. Bu yüzden kaçmak çok daha zordu.

Biraz ileride, Aron'la çalışırken kullandığım bambular duruyordu. Tavandaki ters üçgen şeklindeki demir tabaklarda yanan ateş, mağarayı hem ısıtıyor hem de aydınlatıyordu. Rahat hareket edebilmek için hafif kıyafetler giymiştim ama pek işe yaradığı söylenemezdi. En azından terimi emiyorlardı.

Şakağımdan çeneme süzülen ter damlasını elimle sildim. Sık nefeslerimin arasından, "Saatlerdir koşuyorum, yavaşlamam normal," dedim.

Hector Grigoryan'la yaptığım o gergin konuşmanın ardından kafamı dağıtmak için odama dönmüştüm. Hızlıca kıyafetlerimi değiştirip oradan doğruca Şeytan İni'ne gelmiştim. Ragnar'ın bu saatlerde Buz Muhafızlarına eğitim verdiğini bildiğimden, içeri girer girmez daha önce Towa'yla birlikte incelediğimiz o eski duvar resmine yönelmiştim. Belki bu kez bir ipucu bulurum diye umut etmiştim ama nafileydi.

Buradan bir şey elde edemeyeceğimi anlayınca ilk mağara oyuğunda Ragnar'ı bulup, eğitimime onunla devam etmek istediğimi söylediğimde tek bir söz söylemeden kabul etmişti.

Onunla birlikte, daha önce Aron'la çalıştığım mağaraya gelmiştik. Bambularla yeterince ilerleme kaydettiğim ve orada tekrar çalışmak istemediğim için Ragnar artık reflekslerimi geliştirmeye başlayabileceğimizi söylemişti. O zamandan beri saatler geçmişti.

Tavana yerleştirilen köpekbalığı kafalarının açık ağızları, testere dişleriyle ürkütücü bir görüntü sergiliyordu. Yüzleri neredeyse canlıymış gibi korku saçıyordu. Ragnar'ın onları nasıl komuta ettiğini tam anlayamıyordum ama tuzakların üstüne basmasam bile istediği an, istediği köpekbalığından okları üzerime gönderebiliyordu.

Vurulmamak için sağa sola kaçarken aynı anda hangi kafadan okun geleceğini kestirmeye çalışıp durdum. Bir yandan hesaplama yapıyor, bir yandan da zemindeki kumun altına gizlenen tuzaklardan kaçıyordum. Bu yoğun tempo sayesinde, en azından bir süreliğine zihnimi istediğim gibi meşgul edebilmiştim. Ama sonunda baş ağrısı ve kaslarımdaki zonklamayla kalakalmıştım. Oklar tarafından kaç kere vurulduğumu sayamamıştım bile.

"Konsantre olabilseydin bundan çok daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Sen de biliyorsun."

Ses tonu yargılayıcı değildi fakat fazlasıyla netti. Sözlerini yine o kaçmak istediğim noktaya getiriyordu. Ne kadar kıvırsam da ne yazık ki kaçmama izin vermeye niyeti yoktu.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım ama içimde yükselen öfkeyi bastırmakta zorlandım. Bugün herkesin bana bir şey söylemeye hakkı varmış gibi görünüyordu. "Lafı dolandırma, Ragnar. Ne söylemek istiyorsan doğrudan söyle."

Yanıt vermeyip bir süre sadece bana baktı. "Kendini toparlamalısın." Yüzünde her zaman taşıdığı o hissizlik maskesi vardı. Ne kızgın ne de anlayışlıydı. O hep gerçekçiydi. "Aron'la aranızda yaşananların seni yıktığını görebiliyorum. Ama senin bu duyguların yoluna çıkmasına izin verme gibi bir lüksün yok. Özellikle de savaş kapıdayken."

Bakışlarımı kaçırdım. Bunu zaten biliyorum.

"Evet, güçlerin var," dedi. "Ama onlar seni her zaman kurtarmaz. Onları yönetecek irade sende yoksa, o güçler seni de beraberinde götürür." *Ölüme.*

Sözlerinin ağırlığı altında ezilirken, "O gün geldiğinde," diye devam etti. "Elinde sadece burada öğrendiklerin olacak ve en kötüsü de seni buna hazırlamak için pek fazla zamanımızın kalmaması."

İç çekip önüme döndüm. Hector Grigoryan'ın dediği gibi belki de gelin olmaya uygun değildim. Ragnar, "Towa her zaman senin Aron'la baş edebilecek tek kadın olduğunu söylüyor," dediğinde şaşkınlıkla kafamı kaldırıp ona baktım. Tek kaşını kaldırıp, "Yanıldığını mı söyleyeceksin?" diye sorduğunda kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Hector Grigoryan, Aron'a zarar verdiğimi ve onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyor. Ayrıca eğer kutsal bir soydan geliyorsam, Su Tanrısı'na ancak felaket getireceğimi söylüyor. Alt tabakadan olduğum için de tanrı gelini olmaya layık değilmişim."

Birdenbire Hector ile olan konuşmalarımı Ragnar'a anlatmaya başladım. Kendim bile neden böyle yaptığımı tam olarak anlamadığım için bir anlığına duraksadım. Nasıl bir tepki vereceğini görmek için merakla Ragnar'a baktım ama beklediğimin aksine, sakince ve dikkatle beni dinlediğini görünce daha da şaşırdım.

"Seni sıkıştırdı demek. Peki, bu sözlerden sonra sen ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?"

"Evet. Sence söylediklerinde haklı mı?"

Yutkundum. "Bu benim tek başıma karar verebileceğim bir şey mi?" diye sorduğumda hafifçe kaşları çatıldı.

"Aron, seni gelin olarak kabul ettiğinde bu senin de sözlerinin artık bir değeri olduğu anlamına geliyor."

"Hector'a kim olduğumu hatırlattım, ardından onu zindana attırmakla tehdit ettim."

Ettiğim itiraftan sonra bir an durdu. Sonra beklenmedik bir kahkaha patlattı. Onu ilk kez böyle gülerken görmek, içimde garip bir şaşkınlık yarattığı için gözlerim istemsizce büyüdü. Tanrım, Ragnar'ın gülmeyi bildiğini bile bilmiyordum. Nedense çok büyük bir şey başarmışım gibi hissediyordum.

"Hector'a haddini bildiren Aron'dan sonra ilk kişisin. Cidden Mana, bazen seni anlamıyorum. Bu kadar cesur bir kadınken Aron'u nasıl hizaya getiremiyorsun?"

"O başka."

"Nasıl başka?"

Kederle gülümsedim. "Birine zorla kendini sevdiremezsin, Ragnar. O kadar kolay değil."

"Sesin ondan vazgeçmişsin gibi çıkıyor."

"İstiyorum..." dedim fakat gerisini getiremedim.

Ragnar kara bulutlara benzeyen gözlerini üzerimden çekmedi. "Duygularla pek iyi anlaştığım söylenemez, bu konuda Towa'dan yardım al." Elini ensesinde rahatsız olmuş gibi gezdirerek, "Yine de sana açık konuşmam gerekirse ister alt sınıftan gel ister soylulardan, sen bu sarayın gelini olmanın bütün gerekliklerini yerine getiriyorsun. Ve unutma; burada Hector'ın değil, en çok senin sözün dinlenir," dedi. *Bana destek olmaya mı çalışıyordu o?*

İnanılır gibi değildi ama az önce resmen Ragnar'la dertleşmiştim. İçimi garip bir rahatlık kapladı. Onun dürüstlüğüne ve yalan söylemek yerine dilini kesip atacağına olan inancımdan mı bilinmez, tüm şüphelerim bir anda uçup gitti.

Hector Grigoryan, Aron'ın gölgesine sığınmamam gerektiğini söyleyerek beni uyarmıştı. Ama bilmiyordu ki arkamda durup beni koruyan tek güç, Su Tanrısı değildi.

"Bugün çok zorlandın. Git dinlen biraz. Yarın seni karşımda dağınık bir zihinle görmeye tahammülüm olmayacak unutma."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, Ragnar."

Beyaz Şeytan bana şöyle bir bakıp yanımdan ayrılarak mağaranın çıkışına yöneldi. Bu kadar samimiyetin bile bünyesine fazla geldiği aşikârdı. Arkasından kıkırdadım. Buz Muhafızlarının yanına döndüğünü anlayınca, ben de derin bir nefes alarak saraya gitmeye karar verdim.

Baştan aşağıya terliydim ve Ragnar'ın dediği gibi gerçekten dinlenmem gerekiyordu. Mağaraya girerken çıkardığım pelerini üzerime geçirip çıkışa yöneldim. Soğuk havaya adım attığımda ince bir ürperti hissettim ama derin bir nefes alarak ciğerlerimi temiz ve taze havayla doldurdum. Bu iyi gelmişti.

Kafam hâlâ *şimdi ne yapacağım* sorusuyla doluydu. Sevdiğim adam tarafından sevilmemek... İşte bu en beteriydi. Ragnar'a da söylediğim gibi kimseye kendimi zorla sevdiremezdim. Ama bu gerçeğin içimi oya oya acıtmasını da engelleyemiyordum.

Beni sevmiyor. Bunu kendime hatırlatmak beni kahrediyordu. Kalbim, onu sevmekten vazgeçemeyecek kadar zayıftı ama en çok da bu sözlerle yaralanıyordu.

Beni sevmiyor.

Sus. Lütfen daha fazla incitme beni. Bu şekilde iyileşemem.

Bu konuda ben bile kendime söz geçiremiyordum.

Gözlerime tırmanan yaşları geri gönderip yürümeye başladım. Kalbimdeki ağırlık attığım her adımda biraz daha büyüyor, içimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyordu sanki. Ama boşluğun aradığı şey o değildi. Ona verememeyeceğim tek şeyi istiyordu.

Başta seyrek olan ağaçlar, ben ilerledikçe sıklaşmaya başladı. Tam o sırada midemdeki ani bulantıyla sendeledim. Derin nefesler alarak boğazımda yükselen o tanıdık yanmayı bastırmaya çalıştım. *Şimdi değil, şimdi olmaz.*

Dünya hafifçe kaymaya başladığında düşeceğimi anladım. En yakınımdaki ağaca tutundum ve alnımı gövdesine yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım.

İyisin. İyi olacaksın.

Bulantımın hafiflediğini hissedince yavaşça gözlerimi açtım. Başımın artık dönmediğinden emin olunca, geriye kalan yolu her ihtimale karşı hızlı ve temkinli adımlarla tamamladım. Sarayın girişine ulaştığımda Su Muhafızları beni görür görmez selam durdu ve kapıları benim için açtılar. Onlara küçük bir tebessümle karşılık verdim.

Saya neredeydi acaba? Banyo yapabilmek için ona ihtiyacım vardı. Elbette kendi başıma da halledebilirdim ama bazı konularda gereğinden fazla inatçı olabiliyordu.

Koridorda bana doğru yürüyen hizmetçiyi görünce durdurdum. "Saya nerede, biliyor musun?"

Kızın gözleri bir anlığına büyüdü ve yüzünden bir tereddüt geçti. Hemen ardından da bakışlarında tedirginlik belirdi. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Şey... Hanımım..." Sesi kekelerken neredeyse fısıltı gibiydi. Ne saklamaya çalıştığını anlayamadım ama açıkça bir şeylerden çekiniyordu.

Ses tonumu yumuşatarak, "Endişelenme. Bana her şeyi söyleyebilirsin," dedim.

"Başhizmetçi, Vâris Yula tarafından kendisine hizmet etmesi için çağrıldı hanımım."

Ne? İçimde yükselen öfkeyle dişlerimi sıktım. Sarayın başhizmetçisini kendi istekleri için alıkoymak da ne demekti? Başhizmetçi, yalnızca sarayın hanımının emirlerine itaat ederdi. Bu kadın, saraya adımını atar atmaz benim otoritemi hiçe saymaya mı kalkıyordu? Buraya ne için geldiğini bildiğinden miydi bu cüretkârlığı?

Öfkemi dizginleyemeden hizmetçiye, "Neredeler?" diye sordum.

Tavrımdaki değişimi anında gören hizmetçi kız, hafifçe titreyerek cevap verdi. "Salondalar hanımım."

Hanedan üyeleri, vârisler... Bunlar kendilerini ne sanıyorlardı?

Aron, saray içi işlere gelinlerin bakması gerektiğini düşündüğü için genellikle müdahale etmezdi. Önceki gelinler de belli ki hanedana yaranmak uğruna yapılanlara göz yummuşlardı ama o günler geride kalmıştı. Bu sarayda ezecekleri ya da diş geçirebilecekleri bir gelin yoktu artık.

Sinir, nabız gibi tüm vücudumda atarken salona doğru yürüyüşüm hızlandı. Kapıya yaklaştığımda içeriden gelen tartışma sesleri beni durdurmadı, sadece kaşlarımın daha da çatılmasına neden oldu.

"Size söylediğim küçücük bir işi bile yapamıyor musunuz? Beceriksizler!" diyordu Yula, sesi kızgın olduğu için tiz çıkıyordu. "Efendi Aron'la senin bu göreve uygun olmadığını konuşmam gerekecek sanırım."

Tehdit edilmesine rağmen Saya hâlâ Yula'yı alttan almaya çalışıyordu fakat sesinde, sindiğine dair herhangi bir belirti yoktu.

"Lütfen onları mazur görün. İstediğiniz yemeği daha önce hiç duymamışlar. Kendilerince bir şeyler hazırlamaya çalıştılar."

Yula alayla güldü. "Bu uyduruk şey, benim istediğim yemekle kıyaslanamaz! Su Sarayı'nda görev yapan biri bu kadar basit bir tarifi bilmiyorsa, diğer görevlileri düşünmek bile istemiyorum. Bu sarayda disiplin diye bir şey kalmamış! Bu işten kim sorumluysa derhal cezalandırılmalı!"

Kapıyı açıp içeri adımımı attığımda odadaki tüm bakışlar bir anda bana çevrildi. Ama ben yalnızca bir kişiye, Yula'ya bakıyordum. Sakin ama tartışmaya kapalı bir sesle konuştum. "Saray işlerinden ben sorumluyum. Eğer hizmetçilerimle ilgili bir sorunun varsa doğrudan bana gelmen gerek."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Hizmetçilerin yüzlerinden utanç ve endişe okunuyordu. Özellikle de hata yapanlar, yerin dibine geçmiş gibiydiler. Ama aynı zamanda gözlerinde belli belirsiz bir rahatlama da gördüm. Onların arkasında duracağımı biliyorlardı. Bana olan güvenleri sinirimi az da olsa dindirdi. Yine de Yula'nın yaptığını yanına kâr bırakacak değildim.

Saya, her zamanki gibi dimdikti ama yüzündeki gerginlik fark edilmemesi imkânsız bir hal almıştı. Yula ise sözlerimi duyduğunda önce bir anlığına şaşırdı. Kaşları hafifçe kalktı ve irkildi ama sonra kendini topladı. Az önceki halini takınıp duruşunu sertleştirdi. Bana kafa tutabileceğini sanıyordu.

"Sarayın hanımı da teşrif ettiğine göre siz de buradaki-" Elimi kaldırarak konuşmasını kestiğimde bunun hoşuna gitmediği yüzünden belliydi ama yine de sustu. Gözlerim sadece ondaydı. "Hanedan üyesi olman ya da vârislerden biri olman umurumda değil. Burada bir misafir olarak bulunuyorsun ancak bunu unutmuş gibisin, Yula. Hangi sıfatla benim hizmetçilerimi azarlayıp bu da yetmezmiş gibi başhizmetçimi ayağına çağırırsın? Üstüne onu Su Tanrısı'na şikâyet etmekle tehdit edersin?"

Sözlerinin çoğunu duyduğumu fark ettiğinde gözlerinde bir kıpırtı oldu. Ama yüzündeki kibirli ifade bir an bile değişmedi. Başını dik tutmaya devam etti. "Siz kendiniz söylediniz, Mana Hanım," dedi kendinden emin bir edayla. "Ancak yanıldığınız bir nokta var. Ben bu sarayda sadece bir misafir değilim. Aynı zamanda hanedanın kanını taşıyan bir vârisim. Eğer bu hizmetçiler en basit isteğimi bile yerine getiremiyorlarsa sorun bende değil, onlardadır. Her yanlışlarını görmezden gelmem sizce de gelecekte daha büyük utançlara yol açmaz mı? Düşünsenize, yarın daha önemli bir misafir gelse ve Su Tanrısı'nın itibarı zedelense bunun sorumlusu kim olur?"

Ona doğru bir adım daha yaklaştım. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan yavaşça konuştum. "Kocamın itibarını ben düşünürüm, bunun için başkasına gerek yok."

Kocamın kelimesine vurgu yaptığım anda ifadesi karardı. Bu şırfıntı, saraya kadar utanmadan gelin olmak için gelmişti lâkin Aron onu kabul ettiğine dair hiçbir şey söylemediğinden ağzını açamıyordu.

"Ben-"

"Sen, sadece sarayda istediği yemeği yiyemedi diye şımartılmış küçük bir kız çocuğu gibi yaygara çıkartıyorsun." Gözleri irileşti. Hem utançtan hem de öfkeden yanaklarına kan hücum etti.

"Söylediklerinize dikkat edin!"

"Ne söylediğime gayet de dikkat ediyorum." Sesim bu kez sertleşti. "Asıl sen harekederine dikkat edeceksin. Burası benim evim ve sen burada, benim sarayımda hizmetçilerime bağırıp çağıracak, işime karışacak konumda değilsin. Unutma Yula, bu sarayda seni ağırlıyor olmamız haddini aşmana izin verdiğimiz anlamına gelmez."

Yula bir an için sinirden patlayacak gibi gözlerini kıstı, bana derin bir kinle bakıyordu. Bakışlarında, *beni hizmetçilerin önünde nasıl böyle küçük düşürürsün* çığlığı vardı. Fakat beklediğimi yapmadı. Öfkesini yuttu. Dudaklarının kıyısında beliren alaycı kıvrım, içindeki nefreti saklamak yerine parlatıyordu adeta.

"Demek öyle..." dediğinde sesi iğne kadar ince ve buz gibiydi. "Elbette bu saray sizin. Misafir olarak buna saygı duymam gerekir." Kelimeleri zarifti ama içindeki zehri hissetmemek mümkün değildi. "Beni yanlış anladığınız için üzgünüm," diye ekledi sanki gerçekten üzgünmüş gibi. "Bundan sonra daha dikkatli olurum." Sözleri bir özür gibi görünüyordu ama ben bakışlardaki açık tehdidi okuyabiliyordum. Bana *bu yaptığının bedelini er ya da geç ödeyeceksin* diyordu.

"Şimdi izninizle ayrılıyorum." Arkasını dönüp çıkmak üzereyken, "Bir şeyi unutmadın mı?" diye sordum. Bana doğru döndü, anlamamış gibi suratıma baktı.

"Görgü kurallarını unuttuysan sana hatırlatayım, geldiğimden beri beni selamlamadın." Yüzü anında ne yapmaya çalıştığımı anlayarak kasıldı. Ona boyun eğdirecektim, hem de büyük bir zevkle. Çıplak elleriyle beni boğmak istediği her halinden belliydi fakat burada olay çıkarmaması gerektiğini bilecek kadar da zekiydi. Elbisesinin eteklerini tutup, hafifçe önümde eğilerek yapmacık bir selam verdi ve tek kelime etmeden hışımla salondan çıktı.

Saya yanıma gelerek, "Muhtemelen doğrudan Efendi Aron'a gidiyordur," dedi.

İstediğimi alsam da bu saraydan gitmediği sürece Yula'nın varlığı kıymık gibi kalbime batıp duracaktı. Ona her baktığımda buraya ne için geldiğini hatırlamak işkence gibiydi. Gözlerimi boşluğa diktim. "İstediği kişiye gidip şikâyette bulunabilir."

Söz konusu Aron da olsa işime karışmasına izin vermeyecektim. Bu sarayın hanımı bendim.

Aron

"Ben sadece sizin itibarınızı düşünerek hizmetçileri yaptıkları yanlış hakkında uyarmak istemiştim," dediğinde sesi titrek bir mahcubiyetle dolu gibiydi. "Ama Mana Hanım, sanki onu küçük düşürmek istemişim gibi davranarak bana bağırıp azarladı ve... ve..." Gözlerinde biriken yaşları silmeye çalışarak başını eğdi. "Ağza alınmayacak hakaretler etti," dedi.

Dudaklarında ince bir sitemle başını hafifçe salladı. "Bu kadar inceceğini, alınacağını bilseydim elbette karışmazdım. Fakat ne de olsa ben bir vârisim. Gözlerimin önünde olan böylesi bir disiplinsizliği nasıl görmezden gelebilirdim?" Bakışlarını bana çevirerek masumane bir ifadeyle, "Ben sadece sizin adınıza en iyisini yapmak istedim," dedi.

Önümdeki belgeyi imzaladıktan sonra başımı hafifçe kaldırarak Yula'ya şöyle bir baktım. "Pek hırpalanmış gibi durmuyorsun."

Yula şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim, Efendi Aron."

"Yok bir şey," dedim geçiştirerek ama bakışlarımı üzerinden çekmedim.

Mana gerçekten söylediklerinin yarısını yapsaydı, eminim şu an yüzünde birkaç tırnak izi olurdu. En azından saçları şimdiki kadar düzgün kalmazdı. Gelinim sinirlendiğinde gözü hiçbir şey görmüyordu.

Kaşlarımı çattım. Üstelik hangi cüretle benim karımı bana şikâyet etmeye geliyordu bu? Bakışlarım soğuyarak keskinleşti, içimde yükselen öfkeyi yüzüme taşımamak için çaba gösterdim ama sesime yansımasına engel olmadım. "Yula, bu sarayın kuralları nettir," dedim en ufak bir toleransa müsaade etmeyeceğimi belirterek. "Hizmetçileri azarlamak ya da başhizmetçiyi keyfince çağırmak senin yetki alanına girmez. Bu sarayın hanımı Mana ve bu düzenin tek sorumlusu da o."

Sözlerim yüzüne görünmez bir tokat gibi indi. Gözlerindeki o ince çatlak, hayal kırıklığını açıkça yansıtıyordu. Umursamadım. "Senin de çok iyi bildiğin gibi," diye devam ettim. "Saray işleri hanımından sorulur. Bir dahaki sefere bir sorun gördüğünde doğrudan onunla konuş. Dinleyeceğinden şüphen olmasın."

Odada bir anlık sessizlik oldu. Sonra başını eğdi. Bana karşı gelemeyeceğini bildiği için, "Peki," dedi zorla yutkunarak.

Tek kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. "Başka bir şey var mı?" Zamanımı boşa harcıyordu.

"Hayır efendim," dediğinde sesi inceydi ama içindeki kızgınlığı, kıskançlığı bastırmak için dişlerini sıktığı her halinden belliydi. Mana'yı ona karşı savunmamı beklemiyordu.

"O halde çıkabilirsin."

Yula, istediğini alamadan dışarı çıktığında dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. Ardından odamda boğuk kahkahaları yankılandı. Mana, hanedan ve vârislerle tahmin ettiğimden çok daha iyi başa çıkabiliyordu.

Gözümün önüne, gözleri öfkeyle çakmak çakmak parlayan hali geldi. Çıkardığı pençeleriyle her an saldırmaya hazır oluşu yüzümdeki gülümsemeyi daha da büyüttü. Ardından kulaklarımı çığlıklar doldurdu. Savaşın uğultusu...

Gözümün önüne gelen halim baştan aşağı kana bulanmıştı; düşmanlarımın, bana karşı çıkanların ve masumların kanlarıyla.

Dudaklarımdaki kıvrım yerini düz bir çizgiye bıraktı. O savaştan çıkıp ülkemin başına geçtiğimde, arkamda bıraktığım ceset dağlarından süzülen kan ve yükselen beddualar, ne yakamı bırakmıştı ne de peşimi. Hepsi hafızamda ilk günkü kadar canlıydı.

Eğer Mana gerçekten o soydansa... Bu kez geçmişteki savaşın bir benzeri daha yaşanacaktı. *Hayır, çok daha kötüsü.*

Ama bu defa öldürülmesi gerekenler bir tanrıça ve bir tanrı değil, çok daha güçlü iki varlık olacaktı. Yumruğumu sandalyemin koluna öyle sert bastırdım ki kemiklerimden çıtırdayan bir ses yükseldi.

O adamın kaderine mahkûm olmak istemiyordum. Ama ne yaparsam yapayım, bundan kaçamayacakmışım gibi görünüyordu.

Gitmesine izin ver diyen içsesime bir daha ağzını açamayacağı gaddarlıkla baktım. "Böyle bir seçeneği yok, hiçbir zaman da olmadı."

O halde onu senden alacaklar, alacaklarını biliyorsun.

Gözlerimde yanan sıcaklıkla birlikte içimdeki tanrı uyandı ve içeriyi kızıl altın bir ışıkla doldurdu. "O kadını kimsenin benden almasına izin vermem!"

O benim.

Mana

"Efendi Aron'ın odasından ayrıldığında Vâris Yula'nın gözleri yaşlıydı hanımım. Lâkin o gözyaşları hüznü değil, daha çok istediğini alamamanın hırsını taşıyordu sanki. Bağışlayın, çok yaklaşıp içerideki konuşmaları dinleyemedim."

Değiştirilen aynamın karşısında otururken, bir yandan saçımı tarıyor bir yandan da hizmetçi kızın söylediklerini dinliyordum. Saya, Yula'nın beni şikâyet etmek için Aron'ın yanına gittiğini söyleyince arkasından birini göndermeyi teklif etmişti. Ben de kabul etmiştim. Aslında şu aralar Aron'dan uzak durmak istiyordum. Ama bir vârise haddini bildirdikten sonra onun bana karşı nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim doğrusu. Ne konuştuklarını merak etmiyor değildim. Fakat hizmetçinin neden daha fazla yaklaşmaya cesaret edemediğini tahmin edebiliyordum. Aron varlığını kolayca sezerdi. Zaten onun, arkasından birini gönderdiğimi bilmesini istemezdim.

"Tamam, iyi iş çıkardın. Şimdi çıkabilirsin."

"Nasıl isterseniz hanımım."

Saçımı taramayı bitirince fırçayı masanın üzerine bıraktım. Belli ki vârise yaptıklarım onu rahatsız etmemişti. Dün geceki konuşmamızın ardından odalarımızı ayırıp kendi odama çekilmiştim. Bunu yaptığımı hâlâ bilmiyordu. Gözlerinin içine bakarak artık aramızda hiçbir şey yok dedikten sonra hâlâ birlikte uyuyacağımızı sanıyorsa yanılıyordu.

Duvardaki saate baktığımda gece bire yaklaşık yirmi dakika kaldığını gördüm. Bakışlarımı saatten alıp kucağımda duran ellerime çevirdim. Şimdi ne yapacaktım? Gözlerim doldu. Sadece bir gün olmuştu ve lanet olası yirmi dört saatte bile onu şimdiden özlemiştim.

Sevginin en kolay dönüştüğü duygu nefretti.

Maar'a geldiğimden beri yaşadıklarımız yüzünden ona çok kızmıştım. Ama nefret? Ondan nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gözümden süzülen yaşı hemen sildim. Belki de nefretim Aron'a değil de ona duyduğum *sevgiyeydi.*

Aklım sürekli *unut onu* demişti ama ben dinlememiştim. Ve şimdi yüreğimdeki bu davadan aklanamıyordum. Onu, beni sevmemekle suçlarken aslında suçlu olan bendim.

Ne yapacaktım? Gerçekten birbirimize bu kadar yakınken, uzak durmaya dayanabilecek miydim? Onu görmeye ama dokunamamaya? Kokusunu duymaya ama almamayı dilemeye? Belki de başka birini gelin olarak alışını izlemeye? O kadar güçlü müydüm ki ben? *Değildim.* Dudaklarım titremeye başladı.

Gidemem de. Kalamam da. Ne yapacağım?

Tam kendimi hıçkırıklara bırakacakken odanın ısısı bir anda düşmeye başladı. Sıcaklığın yerini alan o ani soğuk, tenimin üzerinde gezindi. İçimde tarif edemediğim bir huzursuzluk kabardı. Tavanda asılı duran lamba titreyerek bir sönüp bir yanmaya başlayınca, yavaşça ayağa kalktım. Neler oluyordu? Lamba tamamen gittiğinde korkudan nefes alış verişim hızlandı. Geriye doğru birkaç adım attım. Sırtımı, cibinliği tutan sağlam ahşap dayanağa yasladım. Bir şey çıkarsa arkamdan vuramazdı en azından.

Derken penceredeki perdeler ağır ağır iki yana doğru açılmaya başladı. Perdenin çekilmesiyle ay ışığı odaya sızarak yere vurdu. Işık sessizce ilerleyip boy aynasına ulaştı. Ve orada kırmızı gözleriyle bana bakan o mahlukatı gördüm.

Artık onu o kadar sık görmeye başlamıştım ki ilk günkü korkum yoktu. En azından çıldırmadığı ve böylesine sakin kaldığı anlarda. "Ne istiyorsun?" Mahlukat sorumu görmezden geldi. Ayağını aynadan dışarıya atınca cam yüzey su gibi dalgalandı ve aynanın içinden çıktı.

Gerilerek yutkundum. Aynadan çıktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Ne yapıyordu? Kapıya elini uzatınca kendiliğinden açıldı. Koridorun ışıkları, tıpkı az önce odamda titreyen lamba gibi bir yanıp bir sönüyordu. Az sonra tamamen karanlığa gömülecek gibilerdi. Su Muhafızları harekete geçmediğine göre olanların farkında değillerdi.

Kaşlarımı çattım, yoksa yine rüya mı görüyordum? Mahlukat başını çevirip bana baktı. Ardından sessizce odadan çıktı. Onu takip etmemi istiyordu.

Derin bir nefes aldım. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak cesaretimi topladım ve peşine takıldım. Koridorda sessizce ilerledik. Lambalar hâlâ

ürkütücü bir şekilde titriyordu; ışık ve karanlık arasında kalan bu geçiş, sanki bir eşikte yürüyorum hissi yaratıyordu.

Sonra mahlukat birden ortadan kayboldu. "Şimdi nereye gitti?" diye mırıldandım ve duraksamadan yürümeye devam ettim.

Yol ikiye ayrıldığında yeniden ortaya çıktı. Sağdaki ayrımda belirdiğine göre o tarafa gitmem gerekiyordu. Tereddüt etmeden gösterdiği yöne döndüm ama içim rahat değildi. Koridor boyunca tek bir Su Muhafızı bile yoktu. Hâlâ rüya görüp görmediğimden emin olamıyordum. Ya muhafızları bir yere göndermişti ya da gerçekten rüyanın içindeydim.

Bir süre daha yol boyunca belirip kayboldu, adımlarımı onun ardından sürüklerken zihnim yavaş yavaş bulanıyordu. Ne kadar yürüdüm, hangi koridorlardan geçtim, hiçbirini bilmiyordum artık.

Sonunda karşımda yükselen devasa kapının önünde durdum. Üzerinde açık bir kitabın kabartması vardı. Kitabın sayfaları ahşap yüzeye kazınmıştı ama öyle gerçekçiydi ki sanki her an rüzgârla çevrilecek gibiydi.

Gözlerimi kısmamla fark ettim. Burası... saray kütüphanesi miydi? Gece vakti beni buraya neden getirmişti? Burada ne görmemi istiyordu?

İçeri girmeden bunu anlayamayacağım için elimi tereddütle uzattım. Avucumun kapıya temas etmesiyle birlikte elimden koyu kırmızıyla siyahın iç içe geçtiği boğucu bir duman çıktı. Korkuyla geri çekildim ve avucuma bakmaya başladım. Bu zamana kadar auram hep altın sarısı bir ışıkla kendini belli etmişti. Bu karanlık, kirli aura da nereden çıkmıştı?

Gözlerimin önüne geçmişten gelen kesit bir perde gibi indi. Aniden hatırladım. Mahlukat üzerime çullanıp nefesimi kesecek kadar bana yakınlaştığında, dudaklarını açarak o karanlık ve boğucu aurasını içime üflemişti. Siyah, kırmızı ve kirli... Sonra da alnıma tırnağıyla bir işaret çizmişti. Acıtan, yakan, mühürleyen bir sembol. O günden beri o sembolü bir daha görmemiştim.

Aura onundu. Zihnime çengelle asılan soru, bastırdığını tüm korkuları gün yüzüne çıkarmak için çok lezzetli bir tuzaktı. Mahlukat, ne zamandır güçlerini bedenimde kullanmaya başlamıştı? Belki de benimle kaldığı her an daha fazla kök salıp güçleniyor, bedenimdeki kontrolü yavaşça eline geçiriyordu.

Kapı, düşüncelerimi sindirmeme fırsat vermeden tepki verdi. Yüzeyine kazınan kitap, az önce elimi saran aynı aurayla titreşti. Kırmızı siyah bir ışık sayfaların arasından kıvılcım gibi süzülerek yayıldı. Ardından kapı gürültüyle sarsıldı. Ağır ağır, paslı bir gıcırtıyla aralanmaya başladı. Sanki asırlardır dokunulmamıştı. Ne zamandır birileri buraya gelmiyordu?

Açılan kapıdan içeri adımımı attığımda karşıma devasa bir oda serildi. Tavana kadar uzanan denizköpüğü rengindeki rafların önünde, her biri eski ve ahşap merdivenler duruyordu. Aman Tanrım, burada milyonlarca kitap olmalıydı. Kapı, uzun zamandır açılmamış gibi bir his verse de içerisi şaşırtıcı şekilde tertemizdi. Yerler neredeyse parıldıyordu. Acaba buranın başka bir girişi mi vardı? Merakla içeri yürürken etrafı didik didik incelemeye başladım. Gerçekten hayran olmamak elde değildi.

Raflardan birine yaklaşıp kitaplardan birini elime aldığımda, bunların sıradan kâğıtlardan yapılmadığını hemen anladım. Sayfalar; denizanası zarları, sedef işlemeli midye kabukları ve kurutulmuş deniz yosunundan yapılmış gibiydi.

Masalar ise mercanlardan şekillendirilip bacaklarına inciler gömülmüştü. Tavandan sarkan deniz feneri ışıkları, kütüphaneyi büyülü bir deniz altı dünyası gibi aydınlatıyordu.

Sarayda böyle bir kütüphane olduğunu bilseydim günlerce burada yatar kalkardım.

Üzerimdeki izlenme hissiyle başımı çevirdiğimde, mahlukatın sessizce orada durduğunu gördüm. Sanırım kütüphaneyi incelemeyi biraz ertelemem gerekecekti.

Arkasını dönüp yürürken ben de peşine takıldım fakat etrafı incelemeden duramıyordum. Kütüphanenin merkezi olduğunu düşündüğüm geniş bir alana geldiğimizde, tam ortada kocaman bir su küresi duruyordu. O da neydi öyle?

Mahlukat elini kaldırıp bir büyü yapınca kürenin içindeki su, fırtına çıkararak çılgınca dönmeye başladı. Kör edici mavi bir ışık her yanı kapladığında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Işık geçtiğinde ve yeniden görmeye başladığımda, kürenin etrafındaki zeminin taş kenarlarının da bu ışıkla parladığını gördüm. Oradaki ışık da söndüğünde zemin kare şeklinde çöktü ve küreyle zemin yavaşça içeri girdi. Ardından önümde aşağıya doğru inen bir merdiven belirdi.

Aşağısı çok derin değildi, merdivenlerin bitimindeki duvarları kütüphanedeki ışıkla seçebiliyordum. Yeraltının ortaya çıkmasıyla birlikte, duvarlara çakılan meşaleler birden alev alarak yanmaya başladı.

Bakışlarımı mahlukata çevirdim. Aşağıda kesinlikle çok gizli bir şey vardı ve onu görmemi istiyordu. Peki, mahlukat burada gizlenen şeyin ne olduğunu nereden biliyordu?

Merdivenlerden aşağı inmeye başlayınca el mahkûm peşinden gittim. Son basamağı indiğimde, bakışlarımı eski bir zindanın girişine benzeyen koridorda gezdirdim.

Bir süre yürümeye devam ettik. Tam burada meşalelerden başka bir şeyin olmadığını düşünürken, koridorun sonundaki demir kapıyı görünce durakladım. Kapının üzerinde ve çevresindeki duvarlarda sayısız koruma büyüsü vardı. O kadar çoklardı ki sanki orada saklı olan şeyin bu tarafa geçmemesi için bu büyüleri yapan her kimse elinden gelen ne varsa yapmıştı.

"Gerçekten bunu yapacak mıyız?" Mahlukat, demir kapının önünde durup bana baktı.

Yapacaktı.

Tam kapının önüne geçtiğinde şimdiye dek kullanmadığı kadar yoğun bir güç topladı. Etrafını saran kırmızı ve siyah aura giderek yoğunlaştı, gözleri kıpkırmızı bir ışıkla parladı. Ellerini kapıya doğru savurduğunda karanlık güç doğrudan büyülere saldırdı. Ama büyüler o kadar kuvvetliydi ki hemen kırılmadı. Mahlukatın büyüsüne dahi direnen büyülere şaşkınlıkla baktım. Ve aklımdan o korkunç düşünce geçti.

Bu büyüler neredeyse bir tanrının seviyesindeydi.

Mahlukat dişlerini sıkarak gücünü artırdığında, sonunda büyüler solmaya başladı. Teker teker sönüp yok oldular. Son büyü de işlevini kaybettiğinde mahlukat kenara çekilerek bana yol verdi.

"Ne? Benimle gelmiyor musun?" dedim boğazımda büyüyen tedirginlikle. Bana cevap vermek yerine bir anda ortadan kaybolduğunda sinirle dişlerimi sıktım. "Harika!"

Koridorun taş zemininde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım, dudaklarımı kemiriyordum. İçeri girersem neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama mahlukatın ısrarla beni buraya kadar sürüklemesi, orada önemli bir şey olduğunun açık bir işaretiydi.

"Of!" Gidip birilerini getirmeli miydim?

Caster... Evet, Caster iyi bir seçenekti.

Bozulan büyüleri onarabilir, en azından içerideki şeyle baş edebilmem için bana zaman kazandırabilirdi. Kafamda bu planı netleştirerek geri gitmek üzere arkamı döndüm.

Ve o an arkamda bir ses yankılandı. Kapının kilidi kendi kendine yere düşünce donup kaldım. Sonra ağır ve paslı bir uğultuyla kapı aralanmaya başladı.

Sırtımdan ter boşaldı. Bunu mahlukat mı yapmıştı, yoksa içerideki şey beni davet mi ediyordu?

Korka korka geriye dönüp baktığımda kapı gerçekten de aralanmıştı ve gördüğüm odayla birlikte gözlerim fal taşı gibi açıldı. İçimden bir ses *kaç* demeye çalışıyordu ama ayaklarım onu dinlemedi. Adımlarımı o tarafa atarak kapıya doğru yürümeye başladım. Az önce Caster'la ilgili yaptığım tüm planlar zihnimden silinip gitmişti bile.

Kapıyı yavaşça iterek ardına kadar açtım ve içeri adım attım. İlk iş, gözlerimi tavana diktim. Sonra duvarlara, sonra yere... Tanrı aşkına! Her yer büyü çemberleriyle doluydu. Tavanı saran daireler, duvarlara kazınan rünler, zemindeki üst üste geçmiş işaretler. Küçüklü büyüklü yüzlerce çember, yazı, sembol ve daha nicesi...

Burada ne vardı? Ne saklanıyordu ki bu kadar büyüyle çevrilmişti?

Büyüler o kadar güçlüydü ki üzerimdeki baskı nefes almamı engelliyordu. Göğsümdeki ağırlığa katlanmaya çalışarak bakışlarımı küçük odada gezdirdiğimde, gözlerim odanın merkezindeki yükseltiye takıldı. Orada bir kürsü vardı. Kürsünün üzerinde ise kapkara bir kitap duruyordu. Üzerinde ne bir yazı vardı ne de içeriğine dair ipucu verecek bir resim.

"Gel... Gel ve sor." Yaşlı ama yorgunluktan sesi çatallaşan bir kadın sanki kulağıma fısıldıyor gibi hissettiğimde, tüm benliğim çığlık atmaya başlayıp geri dönmem için yalvarıyordu. Boğazıma kadar yükselen panik, nabzımı hızlandırdı fakat bir şey yapamadım, sanki hipnotize olmuştum. O ses... bir emir gibi değil de özlem duyuyormuş gibi beni çağırıyordu. Ayaklarım benden habersiz kitaba doğru gitmeye başladı. Her adımda ses tekrarlandı. *"Gel... Gel ve sor."* Her seferinde biraz daha net, biraz daha keskindi.

"Gel ve sor."

Kitabın önüne geldiğimde geri çekilmek istesem de elim benden izin almadan yavaşça havaya kalktı ve avucum kara kitabın soğuk kapağına temas etti. O anda odadaki her şey sustu. Aslında geldiğimden beri içeride benden başka kimse olmadığı için ses yoktu. Ama şimdi, sanki odanın içindeki büyüler hatta tüm dünya susmuştu. Yaşlı kadın bile.

Hapsolduğum sessizliğin içinde bir kalp atışı kulağıma doldu. İlk başta uzaktan gelen yankılar gibiydi; derinden, bastırılmış. Ama sonra her vuruşla birlikte daha da yaklaştı.

Sanki biri değil, bir şey nefes alıyordu o sayfaların arasında. Elim o sesi duyduğunda kıpırdadı. Parmaklarım titredi. Kalp atışları öyle netleşti ki sanki bir kitabı değil de bir kalbi tutuyordum avucumda.

Bu şey yaşıyordu. Uzun süredir ilk defa uyanıyor gibiydi. *Ve onu uyandıran da bendim.*

Birden kitabın içinden yoğun ve kara bir duman sızdı. Duman önce elimden yükseldi, sonra koluma tırmanarak bedenimi sardı. Etrafımda gürül gürül akan karanlıkla birlikte gözlerimdeki ısı artışını hissettim. İrislerim mor bir renkle parlamaya başlayarak içeriyi loş bir şekilde aydınlattı ve tüm oda yok oldu. Büyüler, duvarlar, zemin kayboldu ve ben derin bir karanlığın içinde bu kitapla yalnız kaldım.

Avucuma saplanan ince, diken gibi bir şey yüzünden acıyla inledim ama kıpırdayamadım.

Elim havaya kalktığında kitabın ortasında siyah, ince bir iğne gördüm. Avucumdan dökülen birkaç damla kan patır patır kitabın üzerine düştü. Kitap, kanımı emdikten sonra bir anda açıldı ve içindeki sayfalar hızla dönmeye başladı ama hepsi bomboştu. Tam bunu düşünürken sayfalar aniden durdu.

Nereden belirdiğini anlamadığım harfler, karıncalar gibi hareket ederek kitabın açılan sayfasını doldurmaya başladı. Orada yazan yazılarda kullanılan dili bilmiyordum. Sonra garip bir şey daha oldu. Dudaklarım, irademe dışında kıpırdamaya başladı.

O bilinmez dili kendi dilimde, kendi sesimle okumaya başladım. Sanki kitap değil de kitapta saklı biri ya da bir şey konuşuyordu ve ben sadece aracıydım.

Bedeni ölenin zamanı durduğunda seçilmişin çağı başlayacak.

Unutan hatırlayacak, uyuyan uyanacak.

Azura'nın kanını taşıyanlardan biri, sizi sonsuza dek terk edecek.

Mühür kırıldığında şahin göğe yükselecek.

Melez ile şahin arasındaki savaş, dünyayı ebedi karanlığa gömecek.

Masum kanıyla terse çevrilen kader, eceli mesken tutacak.

Ve o zaman... inkâr eden diz çökecek, gizlenen gün yüzüne çıkacak.

Karanlık, ışığı yutmaya yeltenecek.

Ama ışık, en karanlık anın kalbinde doğacak.

Söyleyecekleri tamamlanır tamamlanmaz, kitabın sayfaları bu kez hızla ters tarafa doğru dönmeye başladı. Ardından öyle sert bir şekilde kapandı ki çıkan gürültü odanın tüm duvarlarını sarstı. Karanlık duman hızla geri çekilip kitaba doğru akarken, gözlerim sönüp eski haline döndü. İçinde kaybolduğum karanlık aniden yok oldu. Kirpiklerimi açıp kapatmamla birlikte kendimi tekrar odaya, gerçekliğe geri dönmüş halde buldum.

Az önce ne yaşamıştım ben?

Avucuma batan iğnenin yeri hâlâ acırken, birden bileğimden güçlü bir el tarafından çekilince başımı hızla kaldırdım ve karşımda Aron'ı gördüm. Hayır, *Su Tanrısı'nı.* Gözbebeklerindeki derin çatlaklar açılmıştı ve içlerinden koyu lavlar sızıyordu. Harelerinin çevresinde kan kırmızısı halkalar dönüyordu; öyle bir gazapla titriyordu ki bakışları, varlığı tüm odayı titretiyordu. Ama gözleri bana değil, avucuma kilitliydi.

Ne ara gelmişti? Neden buradaydı? En önemlisi burada olduğumu nasıl öğrenmişti?

"Senin kanını mı aldı?" Sesi o kadar gür ve öfkeliydi ki irkildim. Nefesi bile keskin bir ayaz gibi çarpıyordu tenime. Gözlerini hışımla bana çevirdi. "Cevap ver! Kanını mı aldı?"

Kekeledim. Ağzım kurumuştu, kelimeler kafamda birbirine çarpıyor ama dışarı çıkamıyordu.

"Elim... kendiliğinden..." Sesim o kadar zayıftı ki duymak için bana bir adım daha yaklaştı. Parmakları hâlâ bileğimi kavrıyordu ama artık tutmuyor, sıkıyordu.

"Mana," dediğinde sesi bu kez daha kısık ama çok daha tehlikeliydi. "Bu kitap neyin parçası biliyor musun?" Tanrım, yine istemeden neye bulaşmıştım ben?

"Mühür senin kanınla kırıldı!" diye kükredi. Duvarlardaki eski büyü çemberleri sarsıldı. Bir an için bütün odayı buzla dolduracak sandım ama yapmadı. İstemsizce bir adım geri çekildim. Gözlerindeki lav iyice koyulaştı. İçindeki fırtına bir nebze dindi ama hâlâ öfkesinin merkezindeydim.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu. "Gelmeni biri mi söyledi sana?" Beni korkuttuğunu fark ettiğinde sesini bir nebze yumuşattı. Ama o küçücük soğukluk... o ince buz gibi sertlik hâlâ sesinde kaldı. İlmek ilmek işledi kemiklerime, iliklerime dek. Buraya birinin beni bilerek gönderdiğini düşündüğüne göre bu odaya girmem hayatımla oynanması demekti.

Gözleri yine avucuma döndü. "Neye dokunduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Neden bana bağırdığı için şu anda hüngür hüngür ağlamak istiyordum? Normalde de kavgalarımız birbirimize bağırıp çağırmalarımızla sonlanır ve ben bunu mesele etmezdim. Ama şimdi... bu başka. *Farklıydı.*

Kendimi zorla tutarken dişlerimi sıkıp, "Bana bağırma," dedim. Duraksadı. Bunu duymayı beklemiyordu. Viski rengindeki gözleri bir an bakışlarımda dolandı. Ardından orada ne gördüyse bir anlığına afalladı ama bu duyguyu hemen bastırdı.

"Buraya bilerek gelmedim, mahlukat getirdi." Bileğimi elinden çekmek istesem de izin vermedi. Çatık kaşlarıyla bir saniyeliğine gözlerini kapattı, öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. "O mahluk..." dedi sonunda. "Burada neyin saklandığını biliyordu. Seni sırf bu yüzden buraya getirdi." Kehribarlarını izlerken öfkesinin ardına saklanan, belli belirsiz bir duygu olduğunu fark ettim; *endişe*. Sarsıcı, yer yer yakıcı bir endişe.

Başıma gelenlerden sonra bu kitabın ne kadar tehlikeli olduğunu bizzat tecrübe etmiştim. Aron ise bu kitabı benden daha iyi tanıyordu. *Onu buraya saklamamışlar, hapsetmişlerdi.* Benim için endişelenmekten delirecek hale geldiği için mi öfkesine yenik düşmüştü yani?

Kalbimde hissettiğim teklemeyi görmezden geldim. *Bir daha olmaz. Bir daha bu tanrıya kanmayacağız.*

"Bana artık bu kitabın ne olduğunu söyleyecek misin?"

Gözbebeklerindeki kanlı halka silinirken, kehribarlarındaki lavlar çatlaklardan içeri süzüldü. Anbean uyanan tanrının tekrar uykuya dalışını izledim. Sürekli bunu düşünmeden edemiyordum. Su Tanrısı ne kadar da garip bir adamdı; ateşe en zıt varlık olmasına rağmen kızdığında gözlerinde cehennem beliriyordu. Oysa ateşe en uzak şeydi o. Aron uzun sayılabilecek bir süre sadece bana bakıp, "O bir kehanet kitabı," dediğinde kaskatı kesildim.

Bir ne?

Bakışlarımı hızla kürsüde duran kitaba çevirdim, sonra tekrar Aron'a. Su Diyarı böyle bir kozu elinde mi tutuyordu gerçekten? Diğer tanrılar buna nasıl sessiz kalmışlardı? Kehanetler, geleceğe dair bilgiler taşırdı. Eğer bu bilgileri çözebilirsen, rakiplerine karşı büyük bir avantaj kazanırdın. Böylesine bir güç, kişiyi neredeyse yenilmez kılardı.

İyi de kehaneti bildiren şey, neden bir kitap olsundu ki? Normalde bu, kâhinlerin işiydi. Onlar görürdü, onlar aktarırdı. Aklıma o yaşlı ve yorgun kadının sesi geldi. Bu işte bir gariplik vardı. Bir şeyler yerine oturmuyordu.

Aron, kafamı patlatan soruları görüyormuş gibi konuşmaya başladı. "Kâhinlerin ne kadar nadir varlıklar olduğunu biliyorsun. Bu kitabı yazan kişi de bir kâhindi."

Tam o anda dudaklarım kıpırdadı, kelimeler kendiliğinden döküldü. "Ama... benimle konuşan kitaptı."

Bunu söylediğimde bileğimi hâlâ tuttuğu elinin nasıl gerildiğini hissettim. Parmakları kasıldı. Sanki o an, söylediğim şeyin anlamı tüm ağırlığıyla üzerimize çöktü. Az önce dinen öfkesi, yeniden Aron'ın gözlerine döndü. Sesi de o tanıdık, kızgın tonla sertleşti.

"Sana ne söyledi?"

Kafamın içinde hâlâ o kafiyeli cümleler yankılanıyordu. Anlamsız, bulanık sözler...

Bir an duraksadım, sonra sesimi toparlamaya çalıştım. "Önce sen söyle. Bu kitap benimle nasıl konuşabildi? Burada ne arıyor?"

"Benimle inatlaşmanın sırası değil şu anda, Mana. Kâhin sana ne söyledi?" Kâhin mi? Benimle konuşan o yaşlı kadın bir kâhindi yani. Kitabın içine nasıl girmişti ki? Kibele köyünde de bir kâhinimiz vardı ama o yaşlı cadı geleceği göremezdi. Sadece soyu bir kâhine dayandığı için köy halkı ona bu adı vermişti. Evet, bazı güçleri vardı ancak bunların arasında geleceği görmek yoktu.

Aron'ın soğuk elini yanağımda hissedince tüylerim ürperdi. Sesini kısarak, "Beni endişelendirmeyi bırak," dediğinde başımı ondan uzaklaştırdım. Artık istediği gibi bana dokunamazdı. Eli havada asılı kalınca duraksadı, sonra elini geri çekti.

Tepkisini görmezden gelerek zihnimi zorlayıp, kâhinin söylediklerini hatırlamaya çalıştım. "Bedeni ölenin zamanı durduğunda seçilmişin çağı başlayacak." Ağzımdan çıkan sözlerle Aron'ın yüzü değişti. Gözlerindeki donukluk çekildi, yerine ağır bir ciddiyet yerleşti. Tüm dikkatiyle bana kulak vermeye başladı.

"Unutan hatırlayacak, uyuyan uyanacak. Azura'nın kanını taşıyanlardan biri, sizi sonsuza dek terk edecek. Mühür kırıldığında şahin göğe yükselecek. Melez ile şahin arasındaki savaş, dünyayı ebedi karanlığa gömecek. Masum kanıyla ters yazılan kader, eceli mesken tutacak. Ve o zaman... inkâr eden diz çökecek, gizlenen gün yüzüne çıkacak. Karanlık, ışığı yutmaya yeltenecek. Ama ışık, en karanlık anın kalbinde doğacak."

Su Tanrısı dizeleri sessizce dinlerken *melez ile şahin arasındaki savaş, dünyayı ebedi karanlığa gömecek* satırını duyduğu anda yüzü karanlığa büründü. Her kelimemde odanın havası biraz daha ağırlaşıyor, duvarlar bile nefesini tutuyor gibiydi. İçimde beni rahatsız eden bir his vardı; sanki bu sözler yalnızca gelecekten bahsetmiyordu, aynı zamanda bir uyarıydı. Ve evren, bu uyarının sonuçlarını çoktan biliyor gibiydi.

Kehanetlerin her zaman çift anlamlı olduğunu biliyordum. Gelecek, bizim adımlarımıza göre yön değiştirirdi. Ama ne olursa olsun, bu sözlerin iyi bir şeyin habercisi olmadığı çok açıktı.

"Kehanette geçen mühür, tanrıçanın mührü olabilir mi?"

Aron sessizliğe gömülerek bir süre boşluğa baktı. Gözleri uzak bir noktaya, sanki geçmişte yaşanan bir hatıraya takılı kaldı. "Karanlık Müritler,

tanrıçanın izini sürüyor. Bekçi onu nereye sakladıysa er ya da geç onu bulacaklar." Başından beri tanrıçanın uyanacağını biliyordu.

"Peki ya şahin ve melez?" dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan. "Kehanete göre bu savaşın merkezindeler. Onların kim olduğunu hiç düşündün mü, Aron? Ya da zaten biliyor musun?"

Sorumdan sonra Aron'ın kaşlarının arasında beliren çizgiler, bu konuyu konuşmaktan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. "Antikçağlarda," dediğinde sesi biraz kısıktı ama belirgin bir ciddiyet taşıyordu. "Kâhinler geleceği resimler halinde görürlerdi. Bazen bu görüntüler parçalanmış olurdu. Bu yüzden kelimeler kadar simgeler de kullanılırdı. Şahin ölümcül bir düşmanı simgeleyebilir ya da tam tersi bir kişiyi."

Şahin gibi melez de iki anlam taşıyorsa, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak neredeyse imkânsızdı.

"Yaşıyorlar."

"Ne?"

Aron garip bir ifadeyle bana bakmaya başladı. "Kehanet, Azura kanını taşıyan birilerin varlığından bahsediyor. Mana, Wardens soyundan geriye kalan birileri hâlâ hayatta."

Kalbim bir an duracak gibi oldu. "B-bir dakika," dedim iyice tedirgin olarak. "Bana Wardens soyunun yok edildiğini söylemiştin."

Aron başını hafifçe salladı, yüzündeki soğukluk daha da derinleşti. "Evet, yok edildi. Ama belli ki o katliamdan sağ çıkanlar olmuş ya da başından beri orada olmayan birileri... Azura kanı sadece Bekçilerin damarlarında akar. Bu işlenmiş kandır, Mana. İlk tanrı ceza sistemini Bekçi'nin kanına yazdığında, kan tamamen evrim geçirdi. Bu yüzden ona özel bir isim verildi."

İkimiz de o korkunç gerçekle baş başa kalmıştık.

Eğer gerçekten Wardens soyunun son kanlarından biriysem ve tanrılar, hanedan hatta selefler bunu öğrenirse beni sadece gelin konumundan kovmakla kalmayıp peşime düşeceklerdi. O soydan gelmek, onlara göre tanrıça olmamdan bile daha büyük bir suç sayılacaktı.

Ama bu gerçekle yüzleşemedik.

"Kesin bir şey yok. Olsa bile..."

Kalbim sıkıştı. Söyleyeceği şeyin cevabını duymaktan korkuyor olsam da sordum. "Olsa bile ne?"

Bana doğru ufak bir adım attı, alnını alnıma yasladı ama bu sefer geri çekilmedim.

"Olsa bile, daha önce de söylediğim gibi değişen bir şey olmayacak. Sen yine benim karım olarak kalacaksın."

Başımı iki yana salladım çaresizce. "İzin vermezler."

"İzin istemiyorum."

Bakışlarımı kaldırıp gözlerine daldım. *Ona inanmak istedim.* Her şey çok ağırdı, kaldıramayacağım kadar ağır. "Ne söylediğinin farkında değilsin."

Kehribarları bana öyle bir bakıyordu ki gözlerinde en ufak bir şüpheye yer yoktu. Bunun beni rahatlatması gerekirken korkutması niyeydi? Nedenini biliyordum, yapabilecekleri beni ürkütüyordu. "Lanet olsun ki ne söylediğimin gayet farkındayım." Gözlerim büyüdü. Benim için bu kadar ileri gider miydi gerçekten?

Yumruğumu sıkarak cesaretimi topladım. Biraz da alayla, "Niye benim için o kadar ileri gideceksin ki? Ben sonuçta senin sevmediğin bir kadınım," dediğimde tepki vermedi.

Öylece bana bakarken, "Sana bunu ne zaman söyledim?" diye sordu. Ağzından çıkan sözler karşısında küçükdilimi yuttum sanki. Kalbim göğsümü delip geçecek gibi hızla atmaya başlasa da belli etmedim.

Aklıma amcasıyla konuşması, ettiği yemin ve o kadın geldi.

Yalancı. Dişlerimi sıktım. "Artık ne hissettiğini söylemekte geç kaldın, Su Tanrısı. Sana daha önce de söyledim, biz artık seninle hiçbir şey değiliz."

Çenesi kasıldı. Gözlerinde şimşekler çakarken, "Beni sevdiğini söyledin, âşık olduğunu. Bu kadar kolay mı bu hislerden kurtulmak?" diye sorduğunda daha da delirdim. Parmağımı ona doğru tutarak öfkeyle, "Sakın... sakın hislerim hakkında tek kelime daha etme! Senin de zaten başından beri istediğin bu değil miydi? Kalahari Çölü'nde ettiğin sözleri ne çabuk unuttun?"

Boğazındaki yumru yukarıdan aşağıya oynadı. "Unutmadım. Ne onu ne de herhangi birini. Ama bazen..." Elini kaldırarak şakağıma parmaklarını değdirdi. "Burasının söylediklerini..." Sonra parmaklarını sol göğsümün üzerine bastırdı. "Burası dinlemiyor."

Nefesim hızlandı. Kalbimin atışları artık ağrıya dönüşürken şimdi bir de boğuluyordum.

O da mı sürekli kalbiyle aklı arasında sıkışıp kalıyordu? Benim gibi kaçıp sonunda kaçtığıyla baş başa mı kalmıştı? *Hayır.* Hayır, bir daha olmazdı. Onun hakkında kendimi yeterince kandırıp durmuştum. Bu sefer yapamazdım, o yıkımın altından sağ çıkamazdım. Zaten yara bere içindeydim.

Ondan uzaklaşmak için bir adım geriye attım. Sonra bir tane daha.

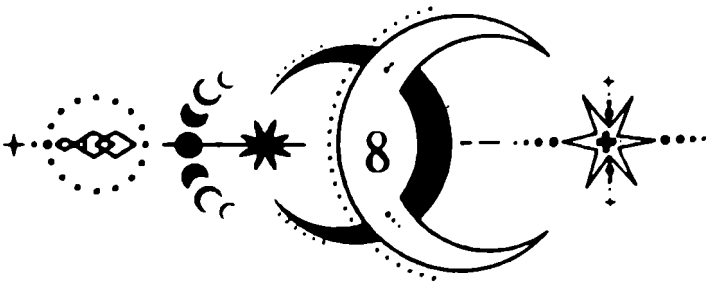
Kehanet kitabının bulunduğu odayı hızla terk ederken adımlarım telaşlıydı, sanki yakalanacakmışım gibi. Koridorda neredeyse koşarak ilerlerken Aron'ın arkamdan yükselen sesi duvarlara kazınırcasına yankılandı.

"Benden kaçmak mı istiyorsun? Kaç! Ama seni bulurum. Nereye gidersen git seni bulurum!"

Durdum. Aklıma Hades'in söylediği sözler geldi.

Ne olursa olsun seni bulur.

Hepsi haklıydı. Su Tanrısı'ndan kaçış yoktu.

BİR DAMLA KAN, BİR ÖMÜR AŞK

Koşarak kütüphaneden çıkıp odama sığındım. Odaya girer girmez kapıyı arkamdan kapattım, neredeyse çarptım. Sırtımı kapıya yasladığımda nefesim düzensizdi. Göğsüm deli gibi inip kalkıyordu. Ne kadar derin nefes alsam da ciğerlerime dolan hava yetmiyordu.

Aron'ın söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Her bir kelimesi içimde açılan yaraları yeniden kesiyordu sanki. *Düş müydü* diye kendimi kandırmak istedim ama odaya gelirken kapının önünde gördüğüm Su Muhafızları rüyada olmadığımı çoktan kanıtlamışlardı.

Gerçekti. Ne yaşadıysam, ne duyduysam hepsi gerçekti.

"Ciddi miydi?" dedim fısıltıyla. Kendime sorduğum bu sorunun cevabını bir yandan da bilmek istemiyordum. İçimde bir yer yeniden hayal kırıklığına uğrarım diye korkuyordu. Eğer söylediklerinde ciddiyse neden zamanında hiçbir şey dememişti? Neden ben hislerimi ortaya dökerken sessiz kalmayı seçmişti? "Yeter artık," dedim sessizce. Ne zaman ondan vazgeçmeye kalksam bir kelimesiyle başa dönüyordum.

Elimi göğsümün sol tarafına bastırdım. Onca şeyden sonra bile kalbim hâlâ onun için çarpıyordu.

Kendi kendime güldüm. Sessiz ve acı bir kahkahaydı bu. "Zaten," dedim gözlerim tavana takılırken. "Ne zaman benim tarafımda oldun ki?"

Artık bu konu üzerine daha fazla düşünmeyecektim. İçimi kemiren o belirsizlik, beni hep aynı yerde döndürüp duran duygusal girdap... Hepsine bir nokta koymanın zamanı gelmişti.

Aldığım karardan caymayacaktım.

Eğer Aron bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsa o zaman bunu açıkça söylemek zorundaydı. Üstü kapalı sözler veya imalarla tatmin olmayacaktım. Bu kez farklı olacaktı. Bu kez sevildiğimden emin olmadan, onun kalbinde yerim olduğunu bilmeden bir adım dahi atmayacaktım.

Biraz olsun sakinleştiğimi hissettiğimde başımı kaldırıp duvardaki saate baktım. Gece ikiye beş vardı. Demek kütüphanenin altındaki o gizli yerde bir saatten fazla zaman geçirmiştim.

Aklıma kehanette söylenenler gelse de en iyisinin biraz uyuyup dinlemek olduğuna karar vererek yatağıma doğru ilerledim. Yorgundum. Kehaneti sabah dinç bir zihinle düşünüp ne söylemek istediğini çıkarmaya çalışacaktım. Bize onu çözmemiz için mutlaka bir ipucu bırakılmıştı. Kehanetler asla rastgele konuşmazdı.

Üzerimde zaten geceliğim vardı, bu yüzden üstümü değiştirmeden doğrudan yatağa geçecektim ki kapı bir anda açıldı ve içeri o girdi.

Aron.

Ayaklarım yere mıhlanır gibi kalakaldım. Niye gelmişti ki?

Hiçbir şey söylemeden üzerime doğru yürüdüğünü görünce kaşlarımı çattım. "Ne oluyor, Aron?" Bana cevap vermedi. Önüme kadar geldikten sonra eğilerek bacaklarımdan tutup beni bir anda omzuna alınca şok oldum. "Ne... ne yapıyorsun?" Beni dinlemek yerine kapıya doğru yürümeye başladığında sinirlenerek ayaklarımı çırpıp, "Bıraksana be adam!" desem de oralı olmadı. Bu da neydi şimdi?

Bizi odadan dışarı çıkarırken omzundan aşağıya sarkıyordum. Su Muhafızları, bu her gün yaşanan olaylardan biriymiş gibi duruşlarını ve mimiklerini oynatmadan kapımda nöbet tutmaya devam etseler de ben utançtan kıpkırmızı kesildim. Neden sürekli saraydaki birilerine rezil olup duruyordum? Hepsi bu tanrının yüzündendi!

"Aron! Duymuyor musun beni? Bırak diyorum!"

"Odalarımızı ayırmak da nereden çıktı?" dedi benim kadar sinirli olan bir sesle. *Tüm mesele buydu demek.*

Aşağıdan sarkarak da olsa gözlerimi ona dikip, "Niye seninle aynı odada uyumaya devam edecekmişim ki? Sana söylemekten dilimde tüy bitti. Biz artık tanrı ve gelininden başka bir şey değiliz!" dedim.

Aron cıkladı. "Saçmalık."

Delirecektim!

Odasına gidene kadar beni indirmeyecekti belli ki. Baş aşağı sarkmak sadece onurumu değil, midemi de zorluyordu. Mide bulantısı baş dönmesine karışmaya başladı. Biraz daha böyle tutarsa gerçekten kusacaktım. Tam ağzımı açıp uyaracaktım ki Su Tanrısı'nın odası görüş açıma girdi, *şükürler olsun.*

Kapı kendiliğinden açıldığında içeri geçtik. Odaya girdiğimiz anda o tanıdık okyanus kokusu doldu ciğerlerime, serin ama keskin... *tam onun gibi.*

Bıkkın bir sesle, "İndir beni artık," dedim. Bu kez dediğimi ikiletmedi. Beni dikkatlice omzundan indirdi ama yere bastığımda dünya hâlâ dönüyordu sanki. Bir elimle başımı tutup hafifçe sendeleyince, kolunu belime sarıp beni göğsüne çekti.

"Ne oldu? Başın mı döndü?" Sesi alıştığım o huysuzluğun aksine bu kez endişeliydi.

Sinirle onu itip, "Bu yaptığın da ne şimdi? Nasıl beni rızam olmadan buraya getirirsin?" diye sesimi yükseltiğimde kaşlarını çattı.

"Senin yerin burası."

"Hayır, burası senin odan ve ben bu odada kalmak istemiyorum."

Altını çize çize, "Bizim odamız," dediğinde içimde ılık bir his belirse de geri adım atmadım.

"Aron burada kalmayacağım."

"Kalacaksın," dedi. Sesi kararlı, bakışları inatçıydı.

Gözlerimi kısarak başımı yavaşça iki yana salladım. "Beni zorla mı tutacaksın?"

Kehribarları daraldı. "Sen hangisinin olmasını istersin?" Güzellikle ya da zorla ama bir şekilde kalacaktım, öyle diyordu.

Göreceğiz dedim içimden. *Kimin dediği olacak, göreceğiz.*

Yanından geçip odadan çıkmak için kapıya yöneldiğimde bileğimi yakaladı. Daha beni çekemeden kolumdaki morluğun acısıyla inledim. Aron'ın yüzü bir anda değişti. Anında bana dönerek bileğimi tutup çevirdi. Bakışları morluğa sabitlendi.

Aron'ın sesi buz gibi keskinleşerek, "Bu ne? Nasıl oldu?" diye sordu. Bileğimdeki morluğa öyle bir bakıyordu ki bakışlarındaki öfke tarif edilemezdi. Morluğu yaratanın canlı canlı derisini yüzmek istiyor gibiydi.

Kolumu geri çekmeye çalıştım fakat bırakmadı. "Mana, kim yaptı bunu?" Sessizliğim onu daha da sinirlendiriyordu.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Sadece bir morluk."

"Önemli değil mi?" Aron'ın dudakları gerildi. Bir an gözlerini kapadı, içine çektiği nefes adeta göğsüne sığmadı. "Eğer biraz daha konuşmazsan, bunu kimin yaptığını öğrenene kadar sarayın altını üstüne getiririm." Asıl şimdi bir isim verirsem gerçekten de sarayı yerle bir ederdi. Bu da istemediğim başka bir kaosa yol açardı.

"Aron lütfen. Bir şey değil," dedim. Niye üsteliyordu?

"Senin canını acıtan her şey benim için önemli!" diye patladı. O sakin ve ölçülü Su Tanrısı gitti. Yerine gözlerinde kabaran dalgalar gibi kızgın bir okyanus geldi. Az önceki kızgınlığım, bu sözlerin ardından ağır ağır içimde eriyip gitti. Öfkemin küllerinden geriye, yalnızca onun beni bu denli önemsediğini bilmenin bıraktığı sıcaklık kaldı.

"Ne zaman oldu bu?"

Bir an tereddüt ettim, sonra fısıltıyla söyledim. "Bu sabah. Eğitimdeyken."

Bana bunu birinin yapmadığının verdiği rahatlıkla, "Niye dikkat etmiyorsun denizim?" dedi.

"Oklar çok hızlıydı, buna alışana kadar sürekli vuruldum."

Parmağıyla morluğu okşarken, "Ne kadar zamandır böyle?" diye sordu.

"Sabah dedim ya," diye mırıldandım.

"Niye kimseye söylemedin?"

Omuz silktim. "Alıştım."

Aron'ın yüzü bir an için öyle bir değişti ki sanki içindeki binlerce fırtına aynı anda koptu. Bana ters bir bakış atarak, "Sakın bir daha acıya alıştığını söyleme, Mana," dedi kabullenemeyen bir şekilde. Sonra eğilip dudaklarını morluğun üzerine bastırdı.

"Acıya alışma," diye fısıldadı. Neden böyle davranıyordu? Sanki acıya alışmanın ne demek olduğunu biliyor ama bunu benim de anlamamı istemiyordu. Soğuk dudaklarının hafif dokunuşu kalbimi sarsarken gözlerimi kapadım.

"Yapma, Aron," dedim çaresizlikle.

Beni dinlemedi. Dudaklarını morluğun üzerinde gezdirirken, "Burada kal," dedi.

"Kalmayacağım."

"Benimle kal."

Kolumu öpmeyi bıraksa daha sert tepki verecektim ama öpücükleri yüzünden kafam karışıyordu. "Niye kalmamı bu kadar istiyorsun?"

"Ya ben yanında yokken kâbus görürsen?"

Taş kesildim.

"Ya ben yanında yokken bana ihtiyacın olursa?" Kalbimden bir sızı yükseldi, bir yaranın acı iniltisi. Gözlerim dolacak gibi oldu ama müsaade etmedim. Bu tanrı... *İşte bu yüzden seni sevmeyi bırakamıyorum.* Kâbus görürüm

diye dert ediniyordu. Ona ihtiyacım olur diye... Bugün niye bu kadar sulugözlüydüm ben? Her şeye ağlayasım vardı.

Aron koluma doğru eğikken, sadece kehribarlarını kaldırıp bana baktı. "İstemiyorsan sana dokunmayacağım. Sadece benimle uyu."

Kafamı hafifçe salladım. "Tamam."

Nasıl hayır diyebilirdim ki? Benim iyiliğim için beni yanında tutmaya çalışırken hem de. Doğrularak bileğimi nazikçe tuttu ve beni yatağa doğru götürdü.

"Şu morluklarını da halledelim." Yatağa oturduğumda bileğimi kendine doğru çekti. Kehribar gözleri altın sarısı bir ışıkla parladığında elini mavi bir aura sardı. Elinden çıkan su, yavaşça bileğimden yukarı doğru tırmandı ve morluğun üstünü kapladı. Suyun gücüyle birlikte morluk giderek soldu ve sonunda tamamen kayboldu.

"Diğerleri nerede? Göster bana."

"Bir tane de bacağımda var."

Aron bacağıma bakıp, "Uzan," dediğinde tereddüt etmeden yatağa uzandım. O, morluğu incelerken aklıma yeraltında yarım kalan konuşmamız geldi.

"Bana o kitaptan bahsedecektin," dedim.

"Kâhinler genelde iyi insanlar olarak bilinir ama sık sık geleceği görmek, zamanla herkesi delirtir. Onların güçlerinin bedeli de budur, zayıf zihinlerle doğarlar. Kâhinler; iyi bir gelecekten çok, yaklaşan felaketleri haber vermek için vardır. Bu yüzden çoğunlukla tanımlanamayacak dehşetleri görürler. Yıllar geçtikçe çoğu çıldırmaya, karanlığa meyletmeye başlarlar. Yeraltındaki o kitabın sahibi ise gelmiş geçmiş en güçlü kâhinlerden biriydi."

"Onun da mı başına aynı şey geldi?"

"Evet, hem de en kötülerinden biri. Karanlık tarafa kapıldığında güçleri azalmak yerine daha da arttı. Bu da zihnini çökertti. Kâhinler uzun ömürlü olmaz ama o kadın kafayı ölümsüzlüğe takmıştı. Bedenen bunun imkânsız olduğunu biliyordu, peki ya ruhen?" Aron düşünmeme fırsat vermek için biraz bekledi, sonra devam etti. "İşte orada aradığı zayıf noktayı buldu. Ruhunu bir kehanet kitabına bağlamak istedi. Lâkin kitapların ömrü uzun olsa da kusurları vardı, bu yüzden insan derisi kullanmaya karar verdi. Çünkü insan derisi daha önceden bir ruhun kabuğuydu. Canlı bir varlığa ait olduğu için kâhinin ruhuyla kolayca bağ kurabilecekti."

Duyduğum şeyle birlikte irkildim. İnsan derisi mi? Kitabın sayfaları gerçekten insan derisinden mi yapılmıştı?

Aron başını çevirip bana baktı. "Kulağa kötü geliyor, değil mi?"

Gözlerimi kırpmadan onu dinledim. "Sonra ne oldu?"

"Dileğini gerçekleştirdi. Ruhunu o kitaba bağladı ama unuttuğu bir şey vardı. Her ne kadar kehanetleri görüyor olsa da bunu aktarmak için bir dile sahip olması gerekiyordu."

"Kitapların ise dili olmaz," dedim.

Kafasını salladı, bacağımdaki morluğu iyileştirip, "Başka bir yerinde morluk var mı?" diye sordu. Aklıma gelen yerle bir an için duraksadım ama sonra geceliğimin eteğini hafifçe sıyırıp karnıma kadar çektim.

Aron, ellerimin geceliğime gittiğini gördüğünden beri her hareketimi dikkatle izliyordu. Saten geceliğin kumaşı tenime yavaşça sürtünüp yukarı doğru kayarken bilerek yavaş davranıyor, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi duruyordum. Oysaki ondaki değişimin farkındaydım.

Kehribar gözleri neredeyse siyaha çalıyordu, bakışları iç çamaşırımda dolaştı.

"Karnımda da var."

Büyük avucuyla baldırımı kavrayıp serin elini tenim boyunca yukarı kaydırdığında, tüm tüylerim diken diken oldu. Nabzımın ritmi değişirken içimden derin bir iç çekiş yükseldi.

Suçlarcasına, "Dokunmayacağım demiştin," diye fısıldadım.

Parmaklarının uçlarını karnımda gezdirerek, "Dokunmuyorum, tek yaptığım morluklarını iyileştirmek," dediğinde kaşlarımı çattım.

Kimi kandırıyordu bu?

Elinden çıkan su, karnımdaki morluğu iyileştirmeye koyulduğunda, "Kâhin bu sorunu çözmek için ne yaptı?" diye sordum.

Aron, rengi diğerlerinden daha koyu olan morluğa bakarak yanıt verdi. "Dili olabilecek kişiler buldu kendine; insanları."

Bundan iyi bir şey çıkmayacağı kesindi. "O insanlara ne oldu peki?"

"Bazıları sadece tek bir gelecek görebildi, bazıları bunu yapamadı bile. Ne bedenleri ne de zihinleri kâhinin gücüne dayanamadı. Kâhin, kitaba ruhunu bağladıktan sonra binlerce insanı öldürdü. Sonunda varlığı açığa çıktığında, tanrılar onu derin bir uykuya yatırmak için savaştılar ve en sonunda onu gördüğün odaya hapsettiler."

Temkinle, "Aron, kâhin ne zamandır yeraltında uyuyordu?" diye sordum. Bir an durduktan sonra bana baktı. "Sen onu uyandırana kadar beş asırdır uyuyordu." Beş asır mı? Bakışlarımı ondan kaçırdım. *Iyı halt yedin, Mana!*

"O odanın varlığını çocukken öğrendim."

Şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordum. Babası söylememişti ama çocukken mi öğrenmişti?

Kafasını salladı. "Geceleri yanına gitmem için beni çağırıyordu. Muhtemelen tanrıların onu uyuturken kullandığı büyüler zayıflamaya başladığı sıralardı."

Merakla, "Seni büyüleri boz diye mi çağırıyordu? Kaçmak için?" diye sorduğumda kafasını iki yana salladı. "Hayır, istese de oradan kaçamaz." Doğru ya, bir kitap nasıl kendi başına kaçabilirdi ki?

"Niye çağırıyordu seni o zaman?"

"Beni kanıyla kendisine bağlamak istiyordu." Aklıma bahsettiği insanlar gelince gözlerim büyüdü. Ben de onlardan biri olabilirdim, kehaneti kaldıramayıp aklımı kaybedebilirdim. Şimdi neden orada bana kızdığını daha iyi anlıyordum. Düşüncesi bile korkunçtu.

"O yüzden mi odadayken bana kanımı alıp almadığını ısrarla sordun?"

"Evet. Gerçi sen, kâhinin seninle konuştuğunu söylediğinde cevabımı aldım."

Niye bu kadar sakindi? Yeraltındayken kaldığı yerden devam edip kıyameti koparır sanıyordum. Avucumun içinde bir ip geriliyor gibi hissettiğim anda, kaşlarımı çattım. Bakışlarımı sağ elime çevirdiğimde gördüğüm şey karşısında çığlık attım.

"Aron!" diye bağırdım panikle. Avucumu korkuyla ona doğru uzattım. "Elim! Elimde bir şey var!"

Gözlerini elime çevirdi. Sağ avucumun tam ortasında, derin bir yırtık açılmıştı. Bir göz çukurunu andıran bu yarığın içinde *gerçek bir göz* vardı. Yırtık, siyah ipliklerle çapraz şekilde dikiliydi ama göz bollaşan ipliklerin arasından açıkça bana bakıyordu.

"T-tanrım."

"Sakin ol," dedi Aron gözlerini elimden ayırmadan. "Varlığını bastırmaya çalışsa da benden saklanamaz."

Başından beri orada olduğunu biliyordu!

"Bana neden söylemedin?" diye bağırdım bakışlarımı avucumdan ayıramadan. Yapabilsem elimi kesip atacaktım.

"Korkmanı istemedim güzelim," dedi yumuşak ama ciddi bir tonla. "Kâhini anlatmayı bitirdiğimde sana yavaş yavaş açıklayacaktım. Ama bu şey..." Göz kımıldadı. "Sabırsız çıktı."

"Şu açıklamayı bir an önce yapar mısın artık!" Avucumun içindeki o şey kıpırdadıkça içim bulanıyor, midem altüst oluyordu. "Kâhin, seni kanınla bağladı. Artık o kitabın bir nevi sahibisin," dediğinde dondum.

"Sahibi miyim?"

Kaşlarını çatıp avucumdaki şeye gözdağı verircesine baktı. "Öyle olmasını sağlayacağım."

Boğazımda bir şey düğümlendi. "Bu... bu şeyin artık gitmeyeceği anlamına mı geliyor?"

"Ona emret."

"Ne?"

Aron'ın bakışları bana döndü. Ciddiydi. "Uykusuna geri dönmesi için ona emret."

Yutkundum. Nefesim düzensizleşti. İsteksizce gözlerimi avucuma çevirdim. Göz hâlâ bana bakıyordu. *İğrenç.* "Uyu," dedim titreyen sesimle. Göz, bir an bana ters ters baktı. İtaat etmek istemiyor gibiydi ama... neden bilmiyordum, sözümü dinledi. Belki Aron'ın varlığı yüzünden, belki de hâlâ o lanetli odadaki büyülerin etkisi altında kaldığındandı.

İplikler yeniden gerildi ve yırtık kapanmaya başladı. Göz, içine çekilerek sessizce uykusuna döndü. Avuç içimde yalnızca dikiş izlerine benzeyen, ince bir kabarıklık kaldı.

"Onu istemiyorum."

Aron derin bir iç çekti. "Bunu o odaya girmeden önce düşünecektin."

"Odayı ben bulmadım! Mahlukat beni oraya götürdü!" *Tabii ben de tıpış tıpış peşinden gittim.* Ama orasını bilmesine gerek yoktu.

"Mana." Ses tonundaki ani değişim odada soğuk ve karlı bir rüzgâr yarattı.

Tedirgin oldum. "Ne?"

"Kimsenin o kitabın yeni sahibinin sen olduğunu bilmesine izin verme."

Gözlerimi kapattım. Elbette o kitabı arzulayan, gücünü kendi menfaati için sömürmeye hazır yüzlerce, belki de binlerce kişi vardı.

Ve şimdi *o şey* bana bağlıydı. Birden içimi tarifsiz bir hüzün kapladı. Görüşüm bulanıklaşırken kısık bir sesle, "Aron," dedim.

Su Tanrısı hiçbir şey söylemeden yaklaşıp, yüzüme bakarak alnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Başıma sürekli iş açıyorsun," diye mırıldandı ama sesinde öfke ya da sitem yoktu.

"Özür dilerim," dedim suçlulukla.

"Özür dileme. Korkma da. Ben buradayım, Mana," dedi.

Benim için hep burada olacaktı.

"Eğer o şey yeniden uyanmaya kalkarsa hemen haber ver bana. Sakın tek başına bir şey yapma."

Gömleğine tutunarak başımı salladım. "Tamam," dedim neredeyse fısıltıyla.

"Hadi uyuyalım. Saat geç oldu."

Her ne kadar burada kalmayacağım diye inat etsem de biliyordum, onun yanındayken uyuyacağım uykudan daha huzurlusu yoktu. Çünkü Aron beni herkesten, her şeyden, gerekirse kendisinden bile korurdu.

Sinirle homurdanarak çayımdan bir yudum aldım ama yok, işe yaramıyordu. Sakinleşemiyordum. İçimde bir yer, kelimenin tam anlamıyla fokur fokur kaynıyordu. Sabah gözlerimi açtığımda Aron'ı yanımda bulamamak artık alıştığım bir durumdu. Genelde erkenden kalkar, işlerinin başına geçerdi. Yalnız uyanmak benim için yeni değildi ama bu sabah başkaydı.

Saatlerce uyumama rağmen hâlâ yorgundum. Kendimi zorla banyoya sürüklediğimde sıcak su biraz iyi gelir sanmıştım ama nafileydi. Karnım kazındığı için aceleyle hazırlanıp aşağı inmiştim. Fakat daha masaya oturamadan burnuma dolan yumurta kokusuyla kendimi lavaboya zor atmıştım. İki tur kustuktan sonra yemek yeme isteğim tamamen kaybolmuştu.

Ama asıl kötüsü lavabodan çıktığımda olmuştu.

Koridorda birlikte yürüyen Aron ve Yula'yı görmüştüm. Yula'nın kolu neredeyse Aron'ın koluna değecek kadar yakınlardı. *Sarı çıyan.* Şımarık bir sırıtışla bir sağa bir sola salınarak çocukluktan kalma anlamsız anılarını anlatıyor, kahkahalar saçıyordu. Elbette bahsettiği o güzel günler basit birkaç karşılaşmadan ibaretti. Aron'la samimiyet kurmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu. Sanki bana inat yapar gibi konuşuyor, gülüyor, Su Tanrısı'nın ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Tam geri dönecekken Yula bir anda ayağı takılır gibi yapmıştı. Bugün resmen sabrımı sınıyordu. Düşmek üzereyken Aron da tabii ki onu tutmuştu. Gördüğüm sahne sanki kalbime buzlu bir hançer sapladığından, daha

fazla onları bir arada görmeye tahammül edememiştim. Hışımla arkamı dönüp orayı terk ederek, önüme çıkan ilk hizmetçiye midemi yatıştıracak bir çay getirmesini söylemiştim.

Şimdi neredeyse bir saattir Su Tanrısı'nın bana hediye ettiği bahçede oturuyordum. Ne içtiğim çay fayda etmişti ne de bahçedeki o huzur.

Ya Aron, Yula'yı gelin olarak kabul ederse?

Yula sürekli onun etrafındaydı. Gelip gidiyor, sohbet ediyor, bütün şirinliğini sergiliyordu. Başta beni de istememişti ama birlikte vakit geçirdikçe varlığımdan rahatsız olmadığını fark edip kalmama müsaade etmişti.

İhtimaliyle bile yüreğimi sıkan o soru yeniden aklıma düştü. *Ya Aron bir gün Yula'yı isterse?*

"Kara kara ne düşünüyorsun öyle?" Towa'yı bir anda ağzıma kadar sokulur halde bulunca korkuyla yerimden sıçradım. Elimi kalbime bastırarak, "Ödüm koptu," dedim. O ise kahkahalarla güldü. "Deminden beri sana sesleniyorum kurabiyem. Duymayınca ben de farklı bir taktik deneyeyim dedim."

Gözlerimi devirdim. İnsanların aklını çıkarmak gerçekten de müthiş bir yöntemdi.

Kaşlarını oynatarak, "Kaç gündür ortada yokum, özlemedin mi beni?" diye sordu. Harıl harıl rüyamda gördüğüm mezarlık bekçisini aradığı için saraya uğramıyordu. Gülümsedim, etrafta dolanıp haylazlık yapan biri olmayınca benim de sarayda canım sıkılıyordu.

"Özledim elbette. Nasıl gidiyor?"

Masadaki çayımı alıp yudumladı. "Hımm... Pek iyi sayılmaz. Artık gördüğün kişinin, gerçekten rüya âleminden olduğuna inanmama ramak kaldı. Aramadığım bir yeraltı kaldı." Duraksadı, tek kaşını kaldırarak, "Orada olamaz, değil mi?" diye sordu.

Güldüm. "Olamaz. Gördüğüm yerin, yeryüzünde olduğuna eminim."

Bariz bir şekilde rahatladı. "Olabilir desen Ragnar beni direkt cehenneme yollardı." Yüzünü ekşitti. "Oranın sakinleri pek misafirperver değil."

Aklıma Hel gelince, "Bilmem mi?" diye mırıldandım.

"Ee, bensiz neler yaptınız? Saray hâlâ ayakta olduğuna göre çok da bir şey değişmemiş demek ki." Bunu yakınarak söylemesini göz ardı ettim. "Senin niye suratın asık? Aron yine seni kızdıracak bir şey mi yaptı?" Su Tanrısı'nın adını anmasıyla heyheylerim tepeme bindi. "Hah! Yula'dan bana fırsat mı kalıyor ki? Beyefendi yeni geliniyle ilgilenmekle meşgul!"

Towa, kaşlarını alnı kırışacak kadar yukarı kaldırıp çayımı höpürdeterek içti. "Burnuma kıskançlık kokusu geliyor."

Ters ters suratına bakarak, "Yok öyle bir şey!" dediğimde bana zerre inanmadı. Şöyle bir arkasını dönerek iyice eğilip bükülmeye başladı, etrafta biri var mı diye kontrol ediyordu. Böyle davranarak daha çok dikkat çektiğinin farkında bile değildi.

"Ne söyleyeceksin?"

Otuz iki diş sırıttı. "Beni gittikçe daha iyi tanıyorsun."

Çok da karmaşık bir kişiliğin olduğu söylenemez doğrusu.

Karşımdaki sandalyeye geçip oturdu. "Aron muhtemelen bunu sana Hector Grigoryan saraydan ayrıldıktan sonra söyleyecek ama o zamana kadar bu ikimizin arasında sır kalsın."

Kaşlarımı çattım, Aron bana ne söyleyecekti ki?

Towa anlamadığımı görünce cıkladı. "Gerçekten çok safsın kurabiyem. O kadın düşmanı herifin, sırf amcası getirdi diye bir gelini kabul edeceğini mi sandın?"

Şaşkınlıkla baktım. "Nasıl yani?"

"Bak," dedi sesini biraz alçaltarak. "Hector, sen saraydan gidesin diye hanedanla işbirliği yapıyor. Tanrı gelininde kutsal bir güç olduğuna dair tek bir dedikodu bile yayılırsa, halk ayaklanır diye ödleri kopuyor. Bu yüzden Aron, onun getirdiği geline ses etmedi ama Yula'yı gerçekten gelin olarak alacak değil." Yüzünü buruşturarak ekledi. "O kız hanedandan geliyor bir kere! Bu resmen içimize casus sokmak demek."

"Yani... hepsi bir oyun muydu?"

Towa sandalyesinde geriye yaslandı ve rahat bir edayla, "Ne sandın?" dedi.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. İçimde günlerdir biriken o huzursuzluk, saraya benden başka bir gelinin gelecek olmasının verdiği berbat his bir nebze olsun azalmıştı. Ama her şeyin bir oyun olduğunu öğrenmek, beni rahatlatmaktan çok sinirlendirmişti. Bir yanım içten içe derin bir oh çekerken, diğer yanım *bunu neden bana söylemediniz* diye ortalığı ayağa kaldırmak istiyordu.

Düşüncelerim her zamanki gibi yüzümden apaçık okunuyor olmalı ki Towa, "Hiç öyle bakma. O sırada senin gerçek tepkine ihtiyacımız vardı. Hector'ın ne kadar tehlikeli biri olduğunu bilmiyorsun. Seni koruyabilmemiz için bunu yapmak zorundaydık," dedi.

İçimde bir şeyler zangır zangır titredi.

Sırf bu yüzden...

Sırf bu yüzden neler dediğimi biliyor musun sen? Duygularımı döktüm ortaya, hem de Aron'ın gözlerinin içine baka baka!

Ona gözümü bile kırpmadan *duygusuz bir canavarsın* demiştim. Bu patlama olması gerekenden biraz daha erken olmuştu. Kendimi tutmalıydım. Belki haklıydım ama kelimelerimi seçebilirdim.

Düşündükçe mideme bir yumruk oturuyordu. Özellikle de dün yaşananlardan sonra. Kâhin meselesinin ardından sırf kâbus görürüm diye yanımda kalmakta ısrar etmesini, o göz elimde ortaya çıktığında bile tek bir adım geri atmadan bana *yanındayım* demesini hatırladıkça kötü oluyordum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, gözlerindeki hayal kırıklığı bile içimi sızlatıyordu.

Boğazıma kadar yükselen o ekşi tatla birlikte derin bir nefes alarak istemsizce elimi karnıma götürdüm. Towa bendeki değişimi anında fark etti, oturduğu yerde dikleşip endişeyle bana baktı.

"Ne oldu?" Cevap vermeyince yanımda bitti, omzumu tutarak beni incelemeye başladı. "İyi misin? Suratın kireç gibi oldu." Bulantı yavaşça çekilmeye başladığında başımı sallayarak, "İyiyim, sadece bir anlık kötüleşti midem," dedim.

Towa kaşlarını çatıp ellerini beline koydu. "O günden beri bir hekime bile görünmedin değil mi? Kabahat bende, seni kolundan tutup zorla götürmeliydim."

Tam bir bahane uyduracakken Su Muhafızlarından birinin bize doğru geldiğini gördüm. Towa da benim baktığım yöne dönerek geleni süzdü. Muhafız, ikimize birden hafifçe eğilerek selam verdi.

"Hanımım, Nevis'ten büyücüler geldi. Sizi görmek istiyorlar," dedi. Bahsettiği grubun, Balder'ın geleceğini söylediği ekip olduğunu anladım.

"Tamam," dedim ayağa kalkarken. "Hemen geliyorum."

Towa'yla önden ilerlerken Su Muhafızı sessizce arkamızdan geliyordu. Kızıl Mızrak hafifçe eğilip kulağıma, "Konunun kapandığını sanıyorsan yanılıyorsun. Büyücüleri karşıladıktan sonra şifahaneye gidiyoruz," diye fısıldadı. Başımı usulca salladım. Artık bir görünmemin vakti gelmişti.

Nevis Büyücü Birliği, beyaz pelerinleri içinde avluda bizi bekliyordu. Giydikleri kıyafetlerin omuzlarında ise Hava Tanrısı'nın sembolü bulunuyordu. Beni görür görmez hep bir ağızdan eğilerek selam verdiler.

"Su Tanrısı'nın Gelini'ni selamlıyoruz."

Nazikçe gülümsedim. "Hoş geldiniz."

Öne çıkan, birliğin lideri olduğunu düşündüğüm adam sözü devraldı. "Hava Tanrısı Balder, tanrı zehrine karşı panzehir çalışmalarında size yardımcı olmamızı emretti. Bu nedenle buradayız."

"Geliş sebebinizden haberdarım," dedim. "Uzun bir yoldan geldiniz. Önce size ayrılan odalarda dinlenin, ardından muhafızlar sizi büyü kalesine götürecek. Başbüyücü sizi orada karşılayacak."

Adam saygıyla başını eğdi. "Nezaketiniz için minnettarız."

Tam o sırada midem tekrar kasıldı. Bir elimi ağzıma kapatarak derin bir nefes aldım ama bulantı geri döndü ve bu kez dışarı çıkmaya kararlıydı. Grubun ilgisi hemen üzerime yöneldi. Towa eliyle sırtımı destekledi.

"Derin bir nefes al, hadi. Geçiyor," dedi alçak sesle.

Grubun lideri endişeyle sordu. "Bir sorun mu var?"

Yutkunarak, "Sadece mide bulantısı," dedim.

Kısa bir tereddütten sonra, "Hamile misiniz?" diye sordu.

Zaman sanki durdu.

Benimle birlikte Towa da kaskatı kesildi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başımı yavaşça ona çevirdiğimde onun da bana aynı şekilde, donuk ve şok içinde baktığını gördüm.

Bu ihtimali hiç düşünmemiştim ama imkânsız da değildi. Ben hep basit bir üşütme, stres, yorgunluk diye geçiştirmiştim.

Towa boğuk bir sesle, "Siktir," dedi.

Evet, bence de siktir.

"Şunu yapmayı kes. Başım döndü artık!"

Towa bir anda olduğu yerde durdu. Telaşla dönüp bana baktı. "Özür dilerim! Başının dönebileceği aklıma bile gelmedi. İyi misin?" dedi. Ne yapacağını bilemeyen hali o kadar komikti ki gülmeye başladım.

Benim de ruh halim yerlerde sürünüyordu açıkçası. Towa kadar ben de ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteydim. Towa gözlerini kocaman açmış, az önce kızarken şimdi gülmeye başlayan beni dikkatle ve biraz da şüpheyle izliyordu.

"Delirmedim, tamam mı?" dedim. Gözlerimden yaş gelecek gibiydi. "Sadece... çok erken seviniyorsun. Daha hamile olup olmadığım bile belli değil."

Omuzlarını düşürüp derin bir iç çekti. "Biliyorum ama ya öyleyse? Düşünsene..." Sözünü tamamlayamadan gözlerini kapıya dikti ve söylenmeye başladı.

"Bu Caster de bir saattir ortalarda yok! Gerçekten meraktan çatlayacağım artık!"

Kadının işi başından aşkındı, buna rağmen bizden gelen haberi alınca hiç gecikmeden yola çıktığına emindim. Hem daha şifahaneye geleli yarım saat bile olmamıştı. Towa'ya göre eğer gerçekten hamileysem bunu herhangi bir hekim değil, yalnızca Caster teyit edebilirdi. Sonuçta bir tanrı gelininin hamileliği, tüm diyarı ilgilendiren türden bir haberdi.

Towa'nın söylenmesinden neredeyse bir dakika sonra Caster içeri girdi. Onu görür görmez, "Sonunda!" dedi.

"Ne oluyor?" diye sordu büyücü kapıdan içeri adımını atarken.

Towa, Caster'ın elinden tutup onu doğrudan yanıma çekti. "Mana hamile olabilir."

Öyle dan diye de söylenmez ki canım! Caster bir anda durdu. Suratının yarısı yüzünü örten pelerininin altında kalsa da donup kaldığı çok belliydi. Towa onun tepkisizliğine dayanamayarak, "Yavrum şimdi donup kalmanın sırası değil, sonra istediğin kadar şaşırırsın," diye seslendiğinde Caster nihayet kıpırdadı.

"Sanırım bugün biraz fazla büyüye maruz kaldım," dedi. "Az önce bana, Mana hamile olabilir dedin sandım."

Towa ise sırıtarak cevapladı. "Kulakların doğru işitiyor güzelim. Ve evet, seni bunun için çağırdık. Hadi artık şu cevabı alalım, yoksa bu odada birimiz gerçekten çatlayacak."

Caster, Towa'yı umursamayarak yanından geçip, "Uzan Mana," dediğinde tereddüt etmeden yatağa uzandım. Kalbim deli gibi göğsüme çarpıyordu. Büyücü, ellerini saran mor aura ile karnımı yoklarken içimde garip bir heyecan ve endişe vardı. Yarım dakika sonra hareketleri aniden durunca, dudakları hafifçe aralandı.

Nefesimi tuttum.

Towa hemen atılarak, "Ne gördün?" diye sordu.

Caster ellerini yavaşça karnımdan çekerek, "Hamilesin," dedi.

Öylece kalakaldım. Odadaki sesler yavaş yavaş silikleşirken kulaklarım uğulduyordu. *Ben karnımda Aron'dan bir parça mı taşıyordum?*

Towa sevinçten kahkaha atarak, "Hasiktir! Gerçekten bebek var!" dedi.

Yatakta doğrulup titreyen elimi karnıma bastırdım. Varlığını öğrendiğim anda hem mutluluk hem de korku sel gibi içimi bastı.

Hamileydim.

Towa'nın dayı mı yoksa amca mı olacağına karar veremeyip, bu konudaki tartışmalarını kulaklarım ağrıyana kadar dinledikten sonra müthiş bir fikir bulduğunu sanarak, "Dayı-amca olacağım!" demesiyle ikiliyi orada bırakıp şifahaneyi terk ettim. Başta nereye gittiğimi bilemesem de aslında ayaklarımın beni nereye götürdüğünü çok iyi biliyordum.

Aron'a.

Ona bu haberi bir an önce vermeliydim.

Nasıl karşılayacaktı acaba? Sevinecek miydi? Sevinirdi, değil mi? Elimi karnıma koyup okşarken, "Tabii ki sevinir," dedim. İçimde bir bebek vardı, bu çok garipti ama gerçekti.

Bir yandan ona sarılıp hüngür hüngür ağlamak, bir yandan da sevinçten kahkahalar atmak istiyordum. Ama en çok, Aron'ı görmek istiyordum.

Bu saatlerde çalışma odasında olacağını bildiğim için tereddütsüz oraya yöneldim. Kapının önünde nöbet tutan muhafızlar beni görünce fark edilir şekilde gerildiler. Göz göze gelip kısa ama anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular. Az önceki heyecanım sönerek içimde bir boşluğa dönüştü. Bu tavır, sarayın hanımı karşısında saygı gereği sergilenmemişti. Doğrudan bana yönelik bir tedirginlikti.

Bir şey vardı.

Gözüm kapıya kaydı. Hafifçe aralıktı. Adımlarımı yavaşlatarak kapıya yaklaştım. Tam o anda içeriden bir ses geldi; Yula'nın sesi.

"Ben sizi ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Kulaklarımda bu itiraf yankılanmaya devam etti. Durmadan. Tekrar tekrar.

Yula'nın Aron'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Bunu anlamak için bir kadının sezgisinden fazlasına gerek yoktu. Gözleri her defasında onu ararken, sesi yalnızca ona yumuşarken... Ama bunu bu kadar çabuk söyleyeceğini, bu kadar pervasız olabileceğini düşünememiştim.

Sessizce kapıya yaklaşıp aralıktan içeri baktım. Kış ayıydı ama bulutların arasından sızan o cılız güneş ışığı hâlâ yeryüzüne ulaşmaya çalışıyordu. Şimdi ise yeryüzüne bir gölge düşüyordu; ağır, iç karartıcı bir gölge. Gökyüzünde gri bulutlar toplandıkça, içimde de bir şeyler sıkışıyordu.

Yula, Aron'ın tam karşısında ayakta duruyordu. Yanakları utancın ya da heyecanın kırmızısıyla yanıyordu. Mavi gözlerinde bir cevap beklemenin verdiği kaygı vardı. Altdudağımı ısırdım. O gözlerdeki beklenti... bana ait olması gereken bir hayalin, onun içinde yeşerdiğini görmek gibiydi.

Bakışlarımı çekinerek Aron'a çevirdim. Bu itiraftan sonra ne hissettiğini görmek istedim.

Her zamanki yerindeydi, çalışma masasının ardında. Önünde yığılı belgeler, sanki hiç dokunulmamış gibi azalmak bilmiyordu ama saatlerdir onlarla uğraştığından emindim. Elindeki siyah kalem, uzun ve kemikli parmaklarının arasında hareketsizce duruyordu.

Sonra gözlerini gördüm. Kehribar gözlerinde en ufak bir kıpırtı dahi yoktu. Yula'nın heyecanı, onun soğukkanlı duruşunun yanında yavan kalıyordu. Gözleri sanki boşluğa bakıyor gibiydi, hissizdi. Ben onu sevdiğimi söylerken böyle değildi. O zaman cehenneminde har vardı. Şimdi ise gözlerindeki cehennemin yerini asırlar önce donan bir okyanus almıştı.

İçimdeki o boğucu korkunun ipleri az da olsa gevşedi ama Yula susmadı.

"Sizi ilk gördüğümde çocuktum," dediğinde sesi titrek ama içtendi. "Bu hislerin ne olduğunu o zaman bilmiyordum. Ama yaşım ilerledikçe ve sizinle her karşılaşmamda bu hisler azalmak yerine arttıkça, sonunda ne olduğunu anladım."

Elleriyle kıyafetinin kenarlarını sıktığını fark ettim. Gerçeği mi söylüyor, yoksa bir rolün içinden mi konuşuyordu kestiremedim. Belki ikisi birdendi. Gözleri Aron'ın tepkisizliğinde kendine bir yer arıyordu. "Efendi Aron," diye devam etti. Sesi biraz daha derinleşerek, "Buraya gelişimin başdanışmanla ya da saraya gelin olmak istememle hiçbir ilgisi yok. Ben buraya sadece sizi bir kez daha görebilmek için geldim. Başdanışman beni sizinle evlendirerek üzerinizde kontrol sahibi olmak istiyor ama ben bunu asla istemedim," dedi.

Kapının ardından duyduğum her kelime, içime birer cam parçası gibi saplandı. Ama en çok canımı acıtan şey, Aron'ın hâlâ sessiz kalmasıydı. İtirafını ne geri çevirmişti ne de kabul etmişti. Sadece oradaydı. Hareketsizdi. Sanki hiçbir duygu ona ulaşmıyordu.

Ve ben hâlâ kapının ardındaydım. Görünmeyen bir tanık gibi. Kendi evimde, yabancı bir kadın tarafından kurulan cümlelerin ortasında, kocamla aramda açılan sessiz bir mesafenin içinde kaldım.

"Bir şey söylemeyecek misiniz?" diye sordu Yula.

"Seviyorum kelimesi siz insanların ağzından ne kadar kolay çıkıyor böyle?" Aron'ın gözleri sürekli ondaydı fakat işin tuhafı, ifadesi korkutucu bir değişime uğradı. Gözlerindeki donuk okyanustaki buzullar gittikçe derinlere yayılıyordu. Sanki tanıdığım adam değil de içindeki tanrı konuşmayı devralmıştı.

Bakışları keskinleştiğinde Yula'nın renginin attığını gördüm.

Yula tehlikeyi sezerek bir adım geri gitti, ardından durdu. "B-ben yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını hafifçe eğdi, gözleri bir bıçak gibi sabitti. "İnsanlar için tanrıları sevmek kolay ama karşıma geçip hislerini söylerken hiç, bir tanrının sevgisini almanın ne demek olduğunu durup düşündün mü?" Yula'nın, ne demek istediğini anlamadığı barizdi.

"Düşünmüş gibi durmuyorsun. Düşünmüş olsaydın eğer karşıma bu kadar kolay çıkıp beni sevdiğini söyleyemezdin. Bildiğini sanıyorsun. Ama bilseydin... korkardın."

Aron'ın bu yanını ilk kez görüyordum.

Gözlerinde bir saplantı vardı; bu tutku değil, bir lanet gibiydi.

Odanın içindeki gitgide büyüyen tekinsiz havayı hissettim. Bakışları Yula'yı bir yırtıcı gibi sardı. "Tanrıların sevgisi ölümle bile bitmez, Yula," dedi. Ardından sesindeki tınıyı bile ele geçiren bir ıssızlıkla, "İnsanlarınkine benzemez. Bir tanrı âşık olduğu zaman ruhtan bağlanır ve bu bağa ölüm bile tesir etmez," dediğinde kalbim bu hastalıklı sözlerden korkmak yerine istekle sıkışmaya başladı.

Yula ileri atılarak, "Ben... ben yapabilirim. Sizin için her şeyi yapabilirim," dedi.

Titreyen elleriyle elbisesinin önündeki düğmeleri açmaya başladığında yerime çakıldım. "Ben artık sizi uzaktan hayranlıkla izlemek istemiyorum. Yanınızda durmak istiyorum, karınız olarak." Düğmeleri beceriksizce çözmeye devam ederken bakışlarındaki kararlılık sarsılmazdı.

Tanrı gelini olarak işaretlenmek istiyordu. Gelinin işaretini alabilmesinin tek yolu buydu.

"Beni kadınınız yapın, size kendimi kanıtlayayım. Sizin için nelere göğüs gerebileceğimi görün."

Aklım durdu.

Neler oluyordu? Ben şu anda neye tanık oluyordum?

Hayır.

Gördüğüm şeyi inkâr ederek bir adım geri attığım sırada, kolum muhafızlardan birine çarptı. Zırhından çıkan hafif tıngırtı, Aron'ın bakışlarını direkt gözlerime kilitledi. Beni gördüğü anda gözbebekleri daralınca, arkamı döndüğüm gibi oradan uzaklaşmaya başladım.

Görmedim. Hiçbir şey görmedim.

Hızlı adımlarla koridoru geçerken büyük pencerelerden göğün iyice kararkığını fark ettim. Elimi boğazıma götürerek sıktım, nefes alamıyordum. Hava almam lazımdı. Sarayın çıkışına doğru yönelirken hâlâ kafamdan o görüntüyü atmaya çalışıyordum.

Bir şey yok.

Elimi karnıma götürdüm. Gözlerim hızla dolarken, "Bir şey yok bebeğim," dedim.

Ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

Sonunda kendimi saraydan dışarı attığımda, boğuluyor gibi yüksek sesle nefes alıp vermeye başladım. Birden gök bağrından bıçaklanır gibi acıyla gürledi. Kararan etraf, şimşeklerin arka arkaya çakan ışıklarıyla aydınlandı. Sağıma baktım, soluma baktım ama gidecek bir yer bulamadım. Yüzlerce kez geçtiğim tanıdık yollar şimdi bana yabancıydı.

Burnuma düşen yağmur damlasıyla başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yağmur bir anda bardaktan boşanırcasına yağmaya başladığında gözlerim gürleyen kara bulutlardaydı. Kalbim de aynı çığlıkları atıyordu.

"Neden kaçtın?" Arkamdaydı.

O kadınla kalmadı. Benim peşimden geldi.

Dakikalar içinde sırılsıklam oldum. Çenemden süzülen damlalar eşliğinde yavaşça arkamı dönüp ona baktım. Aynı yağmur, onu da baştan aşağı ıslatıyordu. Fakat kararan gökyüzüne rağmen kehribar gözlerindeki ateş hâlâ gürül gürül yanıyordu.

Ve o ateş, beni de kendisiyle birlikte tutuşturmak istiyordu. Bakışlarında tehditkâr bir hava vardı.

"Sonsuzluk kulağa korkutucu geliyor, değil mi?" Odada Yula'ya tanrıların bağından bahsederken onları duyduğumu anladığı için kaçtığımı mı düşünüyordu? Ondan, sevgisinden kaçtığımı? Bu kadar mı kördü?

Kurum siyahı saçları yağmurla ıslanarak alnına yapıştı. Bana doğru birkaç adım atıp önümde durdu.

Boyu o kadar uzundu ki gözlerine bakmak için başımı kaldıracakken buna gerek kalmadı. Bana doğru eğildi, yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı. "Beni sevdiğini söylerken hiç sapkın bir tanrının sevgisini dilediğin aklına geldi mi?"

Bu kadar yakından bakınca gözleri sanki kızdırılan bir demire benziyordu.

Doğruldu. Elini bana doğru uzattığında dokunuşundan kaçmadım, ondan kaçmadım. İnce, kemikli parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, oradan kayarak çeneme kadar indi. Titredim. "Benim güzel gelinim, bir tanrının sevgisini istemek dua gibi başlar, lanet gibi sürer," dedi.

Kendimi bir canavarın önünde savunmasız kalan bir hayvan gibi hissediyordum. En ufak bir yanlış hareketimde canavarın pençeleri beni deşebilir, dişleri boğazıma geçebilirdi.

"İnsanlar kolay sever," dedi. Boğazındaki yumru inip çıkarken gözlerinde bir anlığına beliren burukluğu gördüm. Onu yok etmesi bir saniye sürdü. "Çünkü unutabilirler. Çünkü vazgeçebilirler. Ama biz?" Bakışları sanki ruhuma saplandı.

"Biz sevdiğimizde dönüşü yoktur."

Gök bir kez daha gürledi. Şimşek gökyüzünü yararcasına çakarken, Aron'ın gözlerine yansıyarak onu daha da korkutucu bir hale getirdi. Yağmurun altında baş başaydık. Buradan geçen kimse yoktu. İstese beni şuracıkta öldürebilirdi. Sırf sevgisini istemediğimi düşündüğü için tanrı tarafı beni yok edebilirdi.

Neden ondan böyle canice bir his almıyordum peki? Neden karşımdaki tanrıya baktığımda, sapkın bir âşık değil de yüzyılların yükünü taşıyan yalnız bir adam görüyordum?

Sözleri *benden kork, kaç, uzaklaş* der gibiydi. Ama derinlere indiğimde *gitme* der gibiydi.

Beni sev der gibi.

Beni terk etme der gibi.

Kütüphaneden geçerek gittiğim yeraltındaki odadayken de aynı duyguyu hissetmiştim. Neden sürekli terk edilme korkusu yaşıyordu? Hep terk edildiği için miydi? *Seni sevmeyi bırakacağım* dedim diye miydi yoksa?

Görünmez parmaklar kalbimi kavrayıp sıkmaya başladı. Yağmur yüzümden gözyaşları gibi akarken, "Seni seviyorum," dedim.

Aron tepki vermedi.

"Seni seviyorum." Kaşları çatılacak gibi hafifçe kıpırdadı.

Bir kere daha, "Seni seviyorum, Su Tanrısı," dediğimde bu defa kaşları tamamen çatıldı. Sanki duymayı beklediği sözler bunlar değildi. Gözbeneklerinin etrafını kanlı halkalar sarmaya başladı. Kehribar yüzeyde açılan çatlaklardan sızan lavlar, bakışlarını kızıl altına boyadı.

Onu sevdiğimi söylediğim için beni helak etmek istiyordu sanki. Ve orada, kızgınlığının altından sızan bir şey daha gördüm; *nefret.*

Katıksız, saf bir nefret.

İçindeki tanrı uyanmaya başladıkça sesi boğuklaştı, daha derin ve yankılı bir tona büründü. "Benim sevgim ölümlü değil, Mana," dedi *ne istediğinin farkında mısın* dercesine.

"Umurumda değil," dedim.

Kara bulutların içindeki şimşekler, uyanan Su Tanrısı'nın kudretiyle birlikte renk değiştirdi. Artık gümüş değil, kızıl altındı. Artık arada sırada değil, sarayın üzerine bir felaket inmek üzereymiş gibi durmadan çakıyorlardı.

"Bizim sevgimiz huzur getirmez," dedi. "Biz sevdiklerimizi sonsuzluğa zincirleriz."

Beni vazgeçirmeye çalışıyordu ama vazgeçmeyecektim.

Bu kez ben ileriye doğru bir adım atıp ona iyice yaklaştım.

"Korkunç olan, senden uzak bir hayat. Eğer sevgin bir lanetse o halde beni lanetle."

Gözbebekleri büyüdü. Gökyüzünden öyle bir ses yükseldi ve etrafta yankılandı ki bütün su halkının korkuyla evlerinden dışarı fırlayıp, neler olduğunu anlamak için koştuğundan emindim. Karşımda kıyamet koparmaya hazır bir tanrı olmasa ben de korkabilirdim.

Bir yere yıldırım düştü.

Aynı anda, Su Tanrısı'nın gözlerinde keskin bir kararlılık belirdi. "Eğer gerçekten bana ait olmak istiyorsan sadece bedenini değil..." Parmaklarını pençe gibi açarak göğsümün sol tarafına sapladı. Başını bana doğru eğip fısıldadı. "Kalbini ve ruhunu da bırakacaksın."

Kafamı onaylarcasına salladım.

"Bırakacağım."

İkimizin de gözleri anında birbirimizin dudaklarına indiğinde, duraksamadan aramızda kalan birazcık mesafeyi de kapattık ve öne doğru atıldık. Aron dudaklarımı hırçın bir şekilde öperken, avuçlarıyla kalçamı kavrayıp beni kucağına aldı. Yağmurun altında, birbirimize verdiğimiz sözü mühürler gibi öpüşüyorduk. O, benim üstdudağımı kavradığı sırada ben de altdudağını kavradım.

Yağmur etraftaki tüm sesleri bastırırken, ensesinden tutup onu daha çok kendime çektim. Dudaklarım artık acımaya başlasa da mühim değildi. O acı bile isteğimi körüklüyordu. Sonunda nefessiz kalıp geri çekilerek soluklanmaya başladım. Aron, göğsü hızla inip kalkarken bana hâlâ tanrı gözleriyle bakıyordu.

Arzuyla.

İstekle.

Bağlılıkla.

"Geri dönüşü olmayacak," dedi.

Ellerimi yanaklarına koyup alnımı alnına yasladım. "Zaten hiç olmadı ki."

Aron üzerindeki ceketi çıkarıp kenara attı. Bağcıklı keten gömleğinin ipleriyle uğraşmak yerine, eteklerinden çapraz şekilde kavrayıp kafasından çıkardı. Bunu yaparken kıvrılan kaslarının hareketini hayranlıkla izledim. Çıkardığı gömleğini ceketinin üzerine attığında elleri pantolonuna gitti. Ben ise bütün kıyafetlerim Su Tanrısı tarafından çıkarıldığı için üzerimde kalın bir battaniye ile yatakta oturuyordum.

Odadaki tek ses şömineden yükselen çıtırtılardı. İçeriyi yalnızca ateşin sıcak ışığı aydınlatıyordu ama bu bile Aron'ın yüzünü bütünüyle görmem için yeterliydi. Zaten şöminemiz devasa boyuttaydı, içine atılan odunlar ve biraz büyü sayesinde büyülü bir alevle yanıyordu.

"Hector'a, beni yalnızca gelinin olduğum için yanında tuttuğunu söyledin."

Pantolonunun fermuarına uzanan eli duraksadı. İçeri girdiğimizde üşütmemem için ilk olarak beni soyduğundan hâlâ ıslak kıyafetleriyleydi. Saçlarının uçlarından yere su damlaları dökülüyordu. Dışarıdaki yağmur, öfkesinin geçmesiyle bir süre önce dinmişti.

Başını çevirip bana baktı. "Bizi dinliyordun."

"Kulak misafiri oldum diyelim."

Tekrar pantolonuyla ilgilenip fermuarını indirdi. Ardından iç çamaşırıyla birlikte pantolonundan kurtuldu. "Seni öldürmesi için ona daha çok mu sebep verseydim?" dedi ve çırılçıplak şekilde dolaba yöneldi.

Yanımdan geçerken onu baştan aşağı süzdüm. Parmak uçlarım, çelik gibi sert olan kaslarında gezinmek için sabırsızca karıncalanıyordu. Su Tanrısı'nın bedeni sanki bir heykeltıraşın ellerinde şekillenmişti; her kas çizgisi özenle oyulmuş, her detayına saatlerce emek verilmiş gibiydi. İçimde kabaran arzuyu bastırmak için battaniyeyi sıkıca kavradım.

Birbirimizi o kadar çok çıplak görmüştük ki ilk günkü utangaçlığımın zerresi bile kalmamıştı, en azından ona bakarken.

Başta ben de söylediği gibi olduğunu sanmıştım. Ama ağzından bir kere bile beni sevdiğine dair bir şey duymadığım için şüphelerim, inancımı kemirerek bitirmişti. Gerçi hâlâ bunu ondan duymamıştım.

Kaşlarımı çattım.

Bu tanrı, beni sevdiğini ne zaman söyleyecekti?

Altına siyah iç çamaşırlarından birini geçirdikten sonra bana yaklaştı. Dizini yatağa dayayıp yüzüme doğru eğildi.

"O gün söylediğin tek şey bu değildi," dedim. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, burnuyla cezbedercesine burnuma vurdu. "Başka ne söyledim bebeğim?"

Hitabıyla birlikte kalbim tekledi. Zaten fazlasıyla yakındı. Üstüne bir de şöminenin turuncu ışığı arkasından vuruyor, gözlerini daha da belirginleştiriyordu.

Kor gibi yanan bir çift kehribar... İç çektim. Bu gözleri ilk kez rüyamda gördüğümden beri onlara karşı zaafım vardı. Aynı ışık; geniş omuzlarını, belirgin köprücükkemiklerini ve pazılarını da ortaya çıkarıyordu.

Düşüncelerimi dağıtmamak için kendimi toparlamaya çalıştım.

"Bir yemin ettin."

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Gözlerindeki sıcaklık çekildiğinde sanki odadaki ısı da onunla birlikte azaldı.

"O kadın senin için bu kadar mı önemliydi ki ondan sonra bir daha hiçbir kadını sevmeyeceğine dair yemin bile ettin?"

Bana o yeminin Amor için olmadığını söyle.

Söyle, Su Tanrısı.

Gözlerimin içine bakarken, "O yaranın varlığını biliyorsun ama yarayı açanı karıştırıyorsun," dedi. Bu da ne demekti şimdi? Bu yemin Amor için değilse kimin içindi?

"Ama bir yemin ettiğim doğru."

Kaşlarımı çattım. "O yemin az önce bozuldu. Biz bozduk," diyerek diklendim.

Bakışlarını benden ayırmadan usulca başını salladı. "Bozduk." Göğsümü sıkan ip gevşediğinde derin bir nefes verdim.

"Bir yemin daha edeceğim," dedi.

"Yemin mi?" Kaşlarım kendiliğinden kalktı.

"Evet," diye karşılık verdi. Sesi alçaktı ama içindeki kararlılık, odadaki ateş kadar netti. "Ama bu sefer bozulmaması için önlem almam gerekecek."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. İçimde bir yer tedirginlikle kıpırdandı. Tanrıların ettiği yeminler hiçbir zaman basit şeyler olmazdı. "Ne üzerine yemin edeceksin?" diye fısıldadım.

Elimi tutarak kendine yaklaştırdı. Dudaklarını elimin üzerine bastırırken, "Kalbimi istedin," dedi. Ancak bunu öylesine söylemediği belliydi. Gözlerini kaldırıp benimkilere baktığında, içinde bir teyit aradığını hissettim.

"İstedim," dedim sessizce.

Bakışları derinleşti. "İstedin. Şimdi ona sahip olacaksın."

Nedense bunu söyleme tarzı içimi ürpertti. Boğazım kuruyarak, "Nasıl?" diye sordum. *Reddedemedim.* Yataktan kalkıp komodine yöneldi. Çekmeceyi açıp içinden küçük, zarif bir bıçak çıkardığında içimdeki gerilim arttı. Aklından ne geçiriyordu?

Tekrar yanıma döndüğünde elini bana uzatarak, "Acımaması için uğraşacağım," dedi.

Neyin acımaması için?

Elimi avucuna bırakırken derin bir nefes verdim. Ne olacaksa olacaktı.

İlk önce parmak uçlarımı öptü. Kalbim ağzımda atarken onu izledim. Sonra bıçağın ucunu hafifçe parmaklarıma bastırarak beşini de çizdi. Bıçağın her dokunuşunda yüzüm hafifçe buruştu ama acı, arı sokması kadar hafifti.

Çiziklerden akan kanım süzülüp avucuma aktı. Aron, parmaklarımı bir kalem gibi tutarak sol göğsüne götürdü ve oraya tanrı dilinde harfler çizmeye başladı.

Kanımı mürekkep olarak kullanıyordu.

Derisinin üzerine yazdığı tanrı harflerine şaşkınlıkla bakarken Aron, "Gel," diyerek beni yataktan kaldırdı.

Düşürmemek için battaniyeme tek elimle sıkıca sarılmışken beni pencerenin önüne götürdü. Perdeyi kenara çekti. Başını göğe kaldırdığında gözleri altın sarısı bir şekilde parladı.

Kara bulutlar ağır ağır çekildi ve ay, sanki onun çağrısına uyuyormuş gibi gökyüzünde belirdi.

Ay ışığı camdan içeri süzülerek Aron'ın üzerine vurduğunda bana döndü.

Ayın şavkının altında nasıl parladığına baktım. Gece karası saçları, ayın sükûnetini taşıyan teniyle birleşiyordu. Karşımda sadece Su Tanrısı değil, aynı zamanda Ay Tanrısı da duruyordu. *Ne kadar kutsaldı, ne kadar ulaşılmaz.*

Ve o tanrı ritüel yapıyordu. Ne yaptığını bilmiyordum ama Aron'ın bir ritüel gerçekleştirdiğinden emindim. Kan kullanıyordu. Tanrılar kanı yalnızca çok önemli bir şey yapacaklarsa kullanırlardı.

Belki de dönüşü olmayan bir şey.

"Bana ne yaptığını söyle."

"Daha bitmedi." Bileğimi tutup elimi kalbinin etrafını çevreleyen tanrısal harflerin ortasındaki boşluğa bastırdı. "Şimdi sana söylediğim şeyi yapacaksın."

"Ne yapacağım?"

"Tırnaklarını batır. Sanki kalbimi sökmek istiyormuşsun gibi."

Kaşlarımı çattım. "Delirdin mi sen?"

Bileğimi kalbine doğru biraz daha çekti. "Yap," dedi. Sesi itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. Sinirlenmemle birlikte tırnaklarımı, dediği gibi harflerin içindeki boşluğa doğru bastırdım. Ama bu sadece onu uyarmak içindi.

"Kanat. Tırnakların etime girmeli." Yok, bu tanrı cidden çıldırmıştı. Ben yapmadığım için bileğimden sertçe ittirerek bir anda tırnaklarımı daha derine gömdü. Aron'ın kanı, siyah altın gibi yavaşça süzüldü. Bunu gördüğüm anda çıkan kana bakakaldım. Göğsündeki beş delikten sızan kan harflere değdiği anda, göğsüne işlediği tanrısal mühürler ay ışığıyla birlikte titremeye başladı. *Mühür mü? Ne mührü? Neden onlara mühür dedim ki?*

Su Tanrısı, en ufak bir acı belirtisi göstermeden tırnaklarımı içeri itmeye devam etti. Tırnaklarım uzun olduğu için etini nasıl yardıklarını hissedebiliyordum.

Şoktaydım.

Yaptığı şeye inanamadığım için zihnim bir anlığına kilitlendi. "Aron dur," dediğimde sesim titredi. Cidden kalbini mi sökmemi istiyordu?

Duymazdan geldi.

"Yalnızca kanla açılabilecek bir kapı."

"Ne?"

"Bir tanrının kalbi, yalnızca kanla açılabilecek bir kapıdır."

Göz göze geldik. O an son kez bileğimi itti. Tırnaklarım etine tam anlamıyla gömüldü. Aynı anda gökyüzündeki ay ışığı güçlendi. Odadaki hava ağırlaşıp yoğunlaştı, yasalar bu ritüelin gücünü kaldıramadığı için titriyordu. Şöminedeki ateş ise ansızın patlarcasına yükseldi.

Gümüşi bir ışıkla parlayan tanrı harfleri hareket etmeye başladı. Aron, tırnaklarımı etinden nazikçe dışarı çıkardı. Parmaklarımda artık hem benim hem de onun kanı vardı. Göğsünde, içi boş bir çember gibi duran harfler saat yönünde dönmeye başladı. Zihnimde bir anahtarın yuvasında dönerken çıkardığı o ses güm ederek yankılandı. Kilit döndü, harfler parlaklığını yitirip söndü. Ve sol göğsünü saran tanrı harfleri, sonsuza dek kalacak bir dövme gibi Su Tanrısı'nın kalbine damgalandı.

Ritüelin bitmesiyle birlikte kara bulutlar tekrar ayı örttü. Odadaki hava hafifledi. Şöminedeki ateşin alevleri normal seyrine geri döndü.

"Bu yeminle birlikte kaderimiz tekrar yazılacak."

Birlikte diye fısıldadı içsesim. *Kaderimiz bir yazılacak.*

"Ne yaptın?"

Su Tanrısı kanlı elimi alıp parmağımdaki kanı diliyle yaladı. Gözleri bir anlığına parladıktan sonra söndü.

"Sonsuzluk yemini."

Bu yemini ilk kez duyuyordum.

"Ne için yemin ettin, Su Tanrısı?" Sesim artık kızgın çıkıyordu.

Kehribarları bana derin bir karanlığın içinden baktığında, bir anlığına yağmurun altındaki o tanrıyı gördüm. O bakış... tutkunun ötesindeydi. Sapkınlıktı.

Kalbim yerinden fırlayacak sandım. Bu beni istemesinden çok öteydi.

"Senin için, bizim için," dedi. İçimde, geri dönülemez bir şeyin eşiğinde olduğuma dair soğuk bir his dolaştı. *Niye sadece bizi değil, tüm diyarı yerinden oynatacak kadar büyük bir şey yaptığını seziyordum?*

Elini yanağıma götürüp usulca okşadı. "Endişelenme."

"Hep endişeleneceğim şeyler yapıyorsun."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, sonra tekrar düz bir çizgiye dönüştü. "Sonsuzluk yemini, tanrıların kadınlarına ettikleri kutsal bir yemindir. Bu yemin, tanrının kalbini o kadın için sonsuza dek kilitler."

İnanamayarak ona baktım. Sesim titredi, boğazıma düğümlenen duyguyla, "Neden bu kadar ileri gittin?" diye sorduğumda bir adım atarak iyice dibime girdi. Çenemi tutarak yukarı kaldırırken kafasını bana doğru eğdi.

"Çünkü bu, *seni seviyorum* demekten daha fazlası."

Gözlerim yanmaya başladı. Biliyordum... biliyordum ama yine de... "Aron, ben bunu senden istemedim ki."

Kanlı elimi mühürlü kalbinin üzerine koydu. "Bu bir tanrının seni seviyorum deme şekli. Benim sana, seni seviyorum deme şeklim."

Nefesim kesilir gibi olunca kalbim de hızını artırarak beni daha beter bir çıkmaza soktu.

Bu bir tanrının seni seviyorum deme şekli. Benim sana, seni seviyorum deme şeklim.

Alnını alnıma yaslayarak, "Kabul et, bu benden sana bir hediye," dedi.

Nasıl yaptığı şeyi hediye diyerek aza indirgiyordu? Bu hediyeden çok daha kıymetli bir şeydi. Paha biçilemezdi.

Su Tanrısı, bana kalbini hediye ederek sonsuzluk için söz vermişti.

Bir tanrının sevme şekli işte böyleydi. Kendilerini bütünüyle sunuyorlardı.

Birden avucunu karnıma bastırdığında kaskatı kesildim. Kehribarları, altın sarısına bürünerek parladı ve bir saniyeliğine karnıma düştü. Ardından sönen gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Buradaki de senin bana hediyen mi?"

Hissetmişti.

Baban, ben daha ona senden bahsetmeden seni hissetti bebeğim.

Dolan gözlerimden süzülen yaşların arasından sadece başımı sallayabildim. Alnıma usulca bir öpücük kondurdu, sonra gözyaşlarıma... Alnını benimkine yasladığında nefesi tenime dokunuyordu.

Bakışları yeniden karnıma indi.

Avucuyla karnımı okşadığında, kalbimde anlatılamayacak kadar yoğun bir sıcaklık yükseldi. Yakan ama huzur veren bir şeydi bu. Ona olan aşkım katbekat arttı.

Elimi kaldırıp onunkinin üstüne koydum.

Sonsuzluk mührü konusunda bana yeteri kadar bilgi vermediğini biliyordum. Bu mührün bahsettiği kadar basit bir şey olmadığını da. Ama şu an... şu an öyle bir andı ki bunu bozabilecek her şeye, herkese düşman kesilebilirdim.

"Onu bir süre saklamamız gerekecek," dedi.

Başımı göğsüne yaslayıp kollarımı beline doladım. Aron da çenesini başıma koyarak bana sarıldı. Bunu söyleyeceğini içten içe biliyordum. Savaş kapımızdaydı, düşmanların biri bitmeden öteki ortaya çıkıyordu ve içimizde en savunmasız olanımız *bebeğimizdi.*

"Karnım büyüdüğünde ne yapacağız peki?"

Elini kıpırdatarak bebeğimizi okşarken, "Zamanla güçlenecek. Her gün sana daha sıkı tutunacak. O zaman her şey daha kolay olacak," dedi.

Bakışlarım hüzünle titredi. Yutkundum. Artık sadece biz değil, bebeğimiz de tehlikedeydi.

Ekmeğime vişne reçelini sürüp keyifle ısırırken, bir yandan da reçelli ekmeğim bitince ne yesem diye masadaki yiyecekleri süzüyordum. Sabah gözümü resmen açlıkla aralamıştım. Midem o kadar kazınıyordu ki bütün bir kuzuyu tek başıma yiyebilirdim. Günlerdir doğru düzgün bir şey yememiştim. Aron'la dün gece yaşadıklarımız sayesinde iştahım geri gelmişti ama bu sefer de normalin iki katı büyüklüğündeydi! Sonunda Su Tanrısı beni sevdiğini söylediği ve bunu kendi tarzıyla yaptığı için yüzümde güller açıyordu. Gül mü? Acaba masada gül reçeli de var mıydı?

Reçellerin olduğu kısma göz gezdirirken gül reçelini görmemle birlikte gözlerim ışıldadı.

Hemen uzanıp tabağıma bolca dökerken, yemek salonundaki garip sessizlik dikkatimi çekti. Başımı kaldırıp masadakilere baktım. Aron başköşede sessizce çayını yudumluyordu. Hizmet etmek için ayakta bekleyen Saya'nın yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Masada oturdukları halde yemeklere dokunmayan Towa, Caster ve Ragnar ise şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Ne? Niye hepiniz öyle bakıyorsunuz?"

Towa'nın yüzünde hayranlıkla şok arasında bir ifade gidip gelirken, "Hamile bir kadının iştahı korkunç," dediğinde hepsinin bakışları karnıma çevrildi. "O minicik şey mi bunların hepsini yiyor?" Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı masaya çevirdim. O kadar çok mu yemiştim?

Benden başka kimse dokunmadığı halde kahvaltılıkların yarıya indiğini görünce dudaklarımı birbirine bastırdım.

Saya anında yüzümdeki değişimi fark edip temkinli bir sesle, "Hanımım, siz Towa'nın söylediklerine aldırmayın. Ne kadar çok yerseniz vârisimiz o kadar güçlü ve sağlıklı olur," dedi.

Towa ise daha da büyük bir şaşkınlıkla mırıldandı. "Daha neresine yiyecek acaba?"

Ragnar, duyduklarına dayanamayıp elini alnına götürdü ve başını iki yana salladı. "Şu çeneni bir gün de tut Towa, bir gün," dedi yakınarak.

Ne var yani biraz fazla yediysem? İki canlıyım ben!

Gözlerim istemsizce dolarken çatalımı sessizce masaya bıraktım. Towa'nın sözleri takılıp kaldı zihnime. Aslında azıcık da olsa haklıydı. Böyle yemeye devam edersem çok kilo alırdım. Şişman bir kadına dönüşürdüm.

Bakışlarımı farkında olmadan Aron'a çevirdim. Beni o zaman da beğenir miydi acaba?

Dün gece hayranlıkla süzdüğüm Su Tanrısı'na şimdi biraz kırgın, biraz da öfkeli gözlerle bakıyordum. Her zaman özenliydi. Üzerine giydiği her kıyafet, kaslı ve heybetli vücudunu sanki özellikle vurguluyordu. Saçları bile çoğu zaman titizlikle şekillendirilirdi.

Ve ben... sabah sabah üçüncü reçelli ekmeğimi yiyordum.

Kıskançlık mideme oturdu. Dişlerimi farkında olmadan sıktım.

"Elbette Yula benden daha iyi, değil mi? Güzel, zarif... Bense birkaç aya kalmaz, şişman bir kadın olacağım! O zaman bana böyle bakmayacaksın bile. Beğenmeyeceksin." Sesim bir anda yükseldi ama sonlara doğru titreyerek neredeyse fısıltıya dönüştü. Gözlerim dolu doluyken, Aron bana afallayarak baktı. Bu konuyu açan o bile değildi ama suçlanan, azar yiyen yine de o olmuştu.

Salondaki herkes sessizliğe gömüldü. Towa ise sandalyesinde diken üstünde oturuyor, gözucuyla beni kolluyordu. Sonunda Ragnar'a eğilip fısıldadı. "Bir dahaki sefere ben konuşmadan ağzıma bir tane patlat, olur mu?"

Beyaz Şeytan, deminden beri masada duran çatal ve bıçağını usulca eline alıp kahvaltısına başladı. Soğukkanlı bir şekilde mırıldandı. "O işi birazdan Aron halledecek nasılsa."

Su Tanrısı ise şaşkınlığını üzerinden atıp paniklemek yerine her zamanki sakinliğiyle bana baktı. Kahretsin, bu adamın en ufak hareketinden bile asillik akıyordu.

"Seni her halinle seviyorum," dedi, "Zayıf ya da kilolu olman fark etmez. Karnında bebeğimizi taşıyorsan tabii ki de yemelisin." Önündeki çay fincanını dudaklarına götürürken, "Sen biraz sonra Helheim'da güzel bir yolculuğa çıkacak olan patavatsızın dediğine kulak asma," diye ekledi.

Bu sözler sadece beni değil, salondaki herkesi şaşırtmıştı. Ragnar elindeki çatalı tabağına düşürdü. Towa ise gözlerini ve ağzını sonuna kadar açarak, "Seni seviyorum mu dedi lan o, yoksa benim mi kulaklarım bozuk?" diye sordu. Kalbim küt küt atıyor, göğsümde kuş gibi çırpınıyordu. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklıkla çatalımı kaptım ve yemeğime kaldığım yerden devam ettim.

Aron soğuk bir adamdı; beni sevdiğini söylese de hiçbir şeyin değişmeyeceğini, günlerimizin eskisi gibi devam edeceğini sanmıştım. *Ama yanıldım.* Herkesin önünde bana *seni seviyorum* derken en ufak bir tereddüt bile göstermemişti.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Caster, "Helheim mı?" diye mırıldanınca onu duyan Towa, daha ne kadar açabilirse o kadar gözlerini açtı. Duyduğu cümleyi yeni hatırlıyor gibiydi. Hemen Aron'a, "Helheim mı? Kim Helheim'a gidiyor?" diye sordu ama cevap alamadı. Kimin gideceği barizdi zaten. Caster'a baktığımda, Helheim'ı yöneten tanrıçanın nasıl biri olduğunu bildiği için Towa'nın oraya gidecek olmasından rahatsız olduğu çok belliydi. Onu daha iyi anlayamazdım.

Towa hâlâ Helheim konusunda Aron'ı sıkıştırırken, büyük kapı sertçe açıldı ve içeriye öfkesinden kuduran bir adet Hector Grigoryan daldı. Kimseye tek kelime ettirmeden patlarcasına bağırdı. "Yula'yı nasıl olur da evine geri gönderirsin? Kızının yeni Su Gelini olacağının vaadini verdikten sonra babasına ne diyeceğim ben şimdi? Beni nasıl bu kadar küçük düşürürsün, Aron?"

Ne? Aron, Yula'yı evine mi göndermişti?

Hector ortalığı inletse de Aron hiç istifini bozmadı. Elindeki fincanı usulca tabağına bırakıp gözlerini eski başdanışmana çevirdi.

"Sana, onu gelin olarak kabul ettiğimi ne zaman söyledim?" dedi sakin ama keskin bir sesle. Bakışları buz gibiydi. "Ayrıca bana danışmadan Yula'nın babasına söz vermek senin hatan. Eminim, bu sorunu da kendin halledebilirsin."

Bu sözlerden sonra Hector'ın dişlerini sıkarak öfkeyle bana dönmesi, ortamdaki gerginliği birkaç kat daha artırdı.

"Hepsini bu kadın için yapıyorsun, değil mi? Sana daha kaç kere söylemem gerekecek? Onun varlığı seni ölüme götürecek! Üstelik sadece senin değil, tüm dünyanın felaketine yol açacak! Ama görüyorum ki kararını çoktan vermişsin oğlum." Hector'ın sözleri yalnızca öfkesinin dışavurumu değildi, aynı zamanda geçmişe saplanan acı dolu bir iğneydi. "Keşke baban gibi olmayı seçmeseydin."

O anda masa şiddetle titremeye başladı. Sarsıntı, dalga dalga yayılarak duvarları ve tavanı titretti. Salon adeta dev bir beşik gibi sallanıyordu. Aron'ın tutup sıktığı fincan çatladı ve elinde paramparça oldu. Çıkan sesle birlikte yerimden sıçradım. O dingin, buz gibi Su Tanrısı'nın öfkesini ilk defa bu kadar çıplak görüyordum. O bakış, bir tanrının sabırla tuttuğu zincirin aniden koptuğu anlamına geliyordu.

Hector bu sefer sınırı aşmıştı.

Bir şey vardı.

Eski başdanışmanı bu kadar öfkelendiren, Aron'ın damarlarını buz gibi geren, geçmişe ait karanlık bir sır... Aron'ın babası ne yapmıştı ki Hector her fırsatta Su Tanrısı'nı onunla yargılıyor, onun adını bir lanet gibi anıyordu?

Aron yerinden kalkmadan tüm salonu hâkimiyeti altına alan kudretiyle Hector'a baktı. Gözleri karanlık bir okyanus gibi dalgalanıyor, içinde fırtına öncesi ölümcül bir sessizlik barındırıyordu.

"Bir daha," dedi. Sesi boğuk ve derinden geliyordu. "Seni bu konuda uyarmayacağım."

Hector bir adım geri çekildi. Gözleri hafifçe büyüdü ama kendini çabuk toparladı. Yine de Aron'ın ona bu şekilde davranmasını sindiremediği her halinden anlaşılıyordu.

"Sen ne dersen de ne kadar karşı çıkarsan çık oğlum, hepimiz o yolun sonunu biliyoruz."

Bu sözleri söyleyip ağır adımlarla yemek salonunu terk etti.

Hector

Sinirle söylenerek yeraltındaki zindana doğru attığım adımlar, yeri dövüyor gibi etrafta yankılanıyordu.

Ahmak! Küstah herif!

Ben olmasaydım o tahta oturabileceğini mi sanıyorsun? Seni, öldürmek için kapıya dizilenlerden korumasaydım şimdi yoktun!

Dişlerimi gıcırdattım.

Nankör! O da tıpkı annesi gibi nankördü!

Elimdeki meşaleyi önüme doğru tutup etrafı incelerken, sinirimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. O adamın beni böyle görmek isteyeceğini biliyordum, bu hazzı ona yaşatmayacaktım. Biraz daha ilerledikten sonra yeraltının en derinlerine inşa ettirdiğim zindana ulaştım. O soydan çaldığım, en kadim ve güçlü bağlama rünleriyle oyulan demir parmaklıkların önünde durdum.

Elimdeki meşale, yeraltını aydınlatan tek ışık kaynağıydı. Bilinçli olarak onu buraya hapsetmiştim; *çok sevdiği karanlıkla sonsuza dek baş başa kalabilsin diye.*

"O da tıpkı senin gibi. Ben yetiştirirsem bana benzer diye umdum ama boşunaymış!" Tükürürcesine, "Belki de bu sizin lanetinizdir," dedim. Sözlerim keskin ve alaycıydı. "İmkânsızın, yasak olanın peşinden gitmekten asla vazgeçmiyorsunuz!"

Tüm iğnelemelerime rağmen hâlâ sessiz kalınca, "Elbette bunun olacağını biliyordum. O çocuğun gözü hep karaydı ama seçtiği kadın beni bile şaşırttı. Oysaki Aron'a o kadının *ne* olduğunu söyledim. Buna rağmen onu hâlâ yanında istiyor," dediğimde yine bir tepki vermedi.

Zindana bakarken şeytani bir sırıtış belirdi yüzümde. "Sessizsin, ne oldu? Yoksa oğlunun ihaneti seni öyle bir sarstı ki dilini mi yuttun?"

Karanlığın içinden bir çift mavi göz açıldı ve bana baktı; kaç yüzyıl geçerse geçsin, nefret ettiğim o gözler... Ancak artık eskisi kadar parlak ve canlı değillerdi. Donuk ve ruhsuzlardı.

İşte bu keyfimi yerine getirdi.

"Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim."

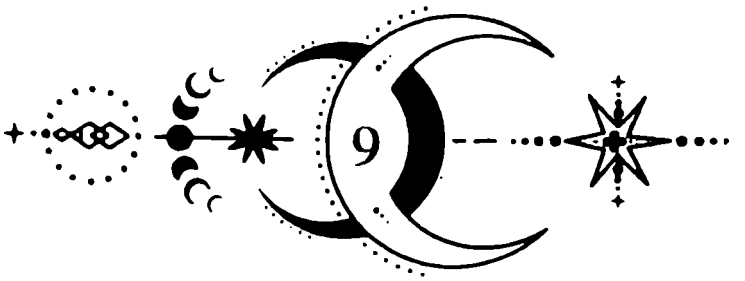
Gür bir kahkaha patlattım. "Asla! Senin burada çürümen kinimi azaltır mı sandın? Soyun kuruyana kadar durmayacağım."

Bu sefille dalga geçmek ne kadar hoşuma gitse de fazla oyalanacak vaktim yoktu. Gidip olanları bir an önce o adama anlatmam lazımdı.

İmayla gülümseyerek, "Gerçi benim pek bir şey yapmama gerek kalmadan oğlun kendi sonunu yine kendisi hazırlıyor," dedim ve arkamı dönüp meşaleyle birlikte geldiğim yolu gerisingeri yürümeye başladım. "Olacakları ben değil, o istedi!"

Ondan bir cevap almayı beklemiyordum. Bu yüzden, "Sonunda tanıştılar," dediğini duyduğumda bir an duracak gibi oldum ama yoluma devam ettim.

Kendi kendine yine zırvalıyordu.

MEZARLIK BEKÇİSİ

Mana

Gözlerimi açtığımda kendimi, etrafında onlarca dikili taşın yükseldiği ıssız bir yerde buldum. Yıllardır kimsenin uğramadığı, sadece ölülerin sessizliğe gömüldüğü bir yerdi burası.

Bir mezarlık.

Kaşlarımı çatarak etrafıma baktığımda tanıdık gelen kurumuş ağaçları gördüm. Burada binlerce ölü vardı ve hepsinin mezar taşlarında aynı ölüm tarihi yazılıydı.

İlk geldiğimde duyduğum melodi bu kez yoktu.

Ellerimi kaldırıp kendime baktım. Bedenim istediğim gibi hareket ediyordu. Bu defa kavalın büyüsüne esir değildim. Üzerimde ise yatmadan önce giydiğim gecelik vardı.

Buraya çağrılmamıştım. Bu sefer rüya gördüğümden emindim. Zira yalnızca rüyalarımda özgürdüm, kâbuslar zincirlerini boynuma dolamadığı sürece.

İyi de neden yine buradaydım? O gece yaşananlardan sonra her uyuduğumda bu mezarlığı düşünmüştüm. Defalarca deneyip rüyalarımı bu yere çekebilmek için zihnimi zorlamıştım ama bir kez olsun başarılı olamamıştım.

Şimdi ise hiçbir çaba göstermediğim halde yine buradaydım.

Neden? Bu kez beni buraya getiren neydi?

Buraya gelmemin bir sebebi olmalıydı.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Ve bu cevapları bana yalnızca o çocuk verebilirdi.

Yürümeye başladım. Yolu hatırlıyordum, hafızama kazınmış gibi netti. Bu sırada gözlerim sürekli mezarlığı araştırıyordu. O çocuk muhakkak yine bütün yolların kesiştiği yerde olmalıydı. Onu gördüğümde bu sefer kim olduğunu, beni niye buraya çağırdığını ve bu mezarlığın sırrını öğrenmeye kararlıydım.

Her ihtimale karşı adımlarımı dikkatli atıyordum. Geçen sefer, çocuğun beni yönlendirmesi sayesinde kazasız belasız yanına ulaşabilmiştim. Ama bu kez yalnızdım ve o zamanlar burada gördüğüm umbralar hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Yine de burada olmak beni tedirgin ediyordu. Mezar taşları, sessiz tanıklar gibi sürekli bana bakıyordu. Bu yerde yaşayan tek canlı olmak, ürkütücüydü.

Adımlarımı hızlandırdıktan bir süre sonra ulaştığım yeni bölgede karşılaştığım manzarayla durdum. Şaşkınlıkla gözlerimi etrafta gezdirdim. Mahvolmuştu. *Burada ne olmuştu böyle?* Geldiğim yerdeki mezar taşlarının çoğu kırıktı. Hayır, daha çok parçalanmış gibiydi. Sadece mezar taşları değil, yollar da derin çatlaklarla doluydu. Etrafta kırık ağaç dalları ve ne olduğunu çıkaramadığım izler vardı.

Anlayabildiğim tek şey, burada birilerinin kavga ettiğiydi.

O çocuk iyi miydi acaba?

Endişeyle koşmaya hazırlanırken ileri doğru attığım adımla birlikte nefesim kesildi, görüşüm bulanıklaştı ve aniden değişti. Gözlerimin önünde bir görüntü belirdi.

Mezarlığın daha önce hiç görmediğim bir bölgesini izliyordum. Bu arazide mezarlar yoktu, sanki bilerek buraya kimse gömülmemişti. Arazinin tam ortasında bir köşk yükseliyordu. Fakat bu köşk, ne şatafatlı ne de güzel bir yapıya sahipti.

Kapkaranlıktı. Hiç penceresi yoktu. Ve dışarıdan bakıldığında yaklaşılmaması gereken bir yer izlenimi veriyordu.

Ama en korkutucu olanı, köşkün çevresini saran yüzlerce umbraydı. Hiçbiri o tarafa bakmıyordu. Hepsinin sırtı köşke dönük duruyordu. Sanki içerideki bir şeyi koruyor gibi tetikte bekliyorlardı.

Parçalar kafamda birleşmeye başladığında aklıma gelen ihtimalle içimi derin bir korku kapladı. Görüntü kaybolduğunda içime boğuk bir nefes doldurarak soluklanmaya başladım. Fakat daha toparlanamadan gözlerimin önünde başka bir görüntü belirdi.

Bu kez köşkün içindeydim. Siyah mermerlerle kaplanan zeminin ortasında kocaman bir büyü çemberi çiziliydi. Beş köşeli pentagramın içinde, büyü dilinde yazılan kelimeler ve karmaşık semboller vardı. Sırasıyla bana gösterilen yazılar ve sembollerle, bu büyünün ne için yapıldığını anladım.

Birini içeride tutmak içindi.

Birini hapsetmek için.

Çemberin tam ortasında, havada asılı duran beyaz bir alev süzülüyordu. Çevresini ise siyah pelerinler giyen iki kadın ve iki erkek sarmıştı. Ellerini

beyaz aleve doğru uzatmış, avuçlarından yayılan auralarla onu yok etmeye çalışıyorlardı.

Yeşil, kirli bir auraya sahip olan adam homurdanarak konuştu. "Utu nerede kaldı? O olmadan ruhu yok etmek çok daha uzun sürecek. Komutan gelmeden bu işi bitirmemiz lazım."

Kirli bir pembe aurayla çevrili olan kadın gözlerini devirerek sinirle karşılık verdi. "Utu, o küçük mezarlık bekçisiyle oynuyor. Uzun zamandır kendine bir eğlence bulamadı ya, esas görevimizi çoktan unutmuş olmalı." Aralarında beyaz ateşe karşı en çok zorlanan da bu kadındı.

Kirli bir mavi auraya sahip olan dişlerini sıkarak, "İki buçuk yüzyıl geçmiş ama hâlâ nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? Lanet olası, artık geber!" dedi.

Aman Tanrım. Karanlık Tanrıçası!

Tanrıça başından beri buradaydı; mezarlıkta. Ve şimdi onun yerini bulmuşlardı.

Görüntü kaybolur kaybolmaz, vakit kaybetmeden koşmaya başladım. Rüyanın içinde nasıl böyle bir vizyon gördüğümü hâlâ anlayamıyordum ama bunu düşünmeye vaktim yoktu. Mezarlık bekçisi tehlikedeydi!

Bir süre koştuktan sonra kulağıma gelen aslan kükremeleriyle irkildim. Burada aslanların ne işi vardı?

Ağaçların ya da mezar taşlarının ardında pusuda bekleyen vahşi bir yaratığın her an önüme atlayabileceği düşüncesiyle daha temkinli olmaya çalıştım. Ancak koştukça, bu tarafın önceki gördüklerime kıyasla çok daha kötü durumda olduğunu fark ettim.

Sağlam tek bir mezar taşı ya da ayakta kalan bir ağaç bile yoktu.

Komutan dedikleri adama yardım ederken etraflarında ne varsa yerle bir etmekten çekinmemişlerdi.

Sonunda mezarlık bekçisini gördüğüm yol ayrımına ulaştığımda, daha önce oturduğu kayanın ortadan ikiye yarıldığını fark ettim. Bu görüntü içime daha fazla endişe saldı. Gözlerimi etrafta dolaştırarak mezarlık bekçisinden bir iz aradım fakat hiçbir şey yoktu.

Koca mezarlıkta onları nasıl bulacaktım ki?

Ne yapmam gerektiğini düşünürken o anda tiz bir ıslık sesi duydum. Ardından gökyüzünden meteor düşercesine bir şey önümden geçti ve büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Yerin çatırdayarak kırılmasıyla birlikte binlerce parça taş ve toprak havaya savruldu. Şok içinde, açılan derin çukura bakakaldım.

Tam o sırada biri -ya da bir şey- çukurdan doğruldu. Çıkan tozdan dolayı net göremiyordum. Gövdesi sallanarak kenara eğildi ve kan kustu. Öksürerek ağzındaki kanı koluyla silerken nefes nefese kalan haliyle öfke dolu gözlerini göğe çevirdi.

Olamaz! Bu, mezarlık bekçisiydi! Ve yaralıydı.

Şakağından çenesine doğru ince bir kan çizgisi süzülüyordu. Kıyafetlerindeki yırtıklardan görünen yerlerinde pençe izleri vardı, bazı bölgeler ise yanmıştı. Az önceki düşüşte muhtemelen birkaç kemiği de kırılmıştı ve bunlar sadece dışarıdan görebildiklerimdi.

Mezarlık bekçisi, eliyle yere dayanarak doğrulmaya çalıştı ama her hareketinde büyük bir acı çektiği belliydi. Çukurdan zar zor çıkarken bir elini karnına bastırıyordu. O bölgedeki kumaşın tamamen kana bulandığını fark ettim. Oradaki yarası diğerlerinden daha ciddi olmalıydı.

Tam o sırada, mezarlığın sessizliğini yırtan tok ve yankılı bir ses duyuldu. "Vay canına, bu ne görev aşkı böyle? Ne kadar düşersen düş, seni her seferinde ayağa kalkmaya iten şey bu mu?" Bir kahkaha attı. "Yoksa soyunun mezarları için yaptıklarımıza mı alındın? Sence de ölüler için fazla hassas değil misin? Burada onların mezarlarını korumaya çalışmak yerine, bunu onlara yapanların peşine düşmek daha mantıklı olmaz mıydı?"

Mezarlık bekçisi kaşlarını çatarak, "Kes sesini," dedi.

"Ah, yarana mı parmak bastım?"

Kimdi bu herif?

Gecenin karanlığını yaran, kirli bir turuncu auranın içinde süzülen adam gökyüzünden aşağıya indi. Nereden geldiklerini göremedim ama iki aslan, kırık mezar taşlarının üzerinden atlayarak adamın yanına koştu.

Adam kırklarının ortalarında görünüyordu. Bakır rengi saçları aslan yelesi gibi ensesine dökülüyordu, kaşları ise kalın ve dağınıktı. Kavruk teninin üstünde kısa kollu deri bir kıyafet, kollarında altın bilezikler ve omzunda kalın bir kürk taşıyordu.

Sarı gözleriyle mezarlık bekçisine küçümseyerek baktı.

Ondan aldığım hisle kaşlarımı çattım. Aurası sanki asit gibiydi; tenimi yakıyor, aşındırıyordu. Bu his tanıdıktı. Taimat'ta da Nergal'de de aynı yozlaşmayı hissetmiştim.

Kutsallığını yitiren bir tanrı daha.

O halde karanlık köşktekiler de yozlaşmış tanrı ve tanrıçalardan oluşuyordu.

Mezarlık bekçisinin aksine, yozlaşmış tanrılardan biri olan adamın yaraları daha çok yüzeyseldi. Her ne kadar yozlaşmış da olsa nihayetinde o bir tanrıydı, aralarındaki güç farkı kıyaslanamazdı.

"Bu sana son uyarım. Burayı terk et!"

Bekçi başını yavaşça iki yana salladı. "Bana burayı korumam emredildi."

Ölmeden burayı terk etmeyecekti.

Tanrının alnındaki damar, sabrının tükenmekte olduğunu haber verircesine kabararak belirginleşti. "Ah, öyle mi?" dedi ve gözleri sarı bir ışıkla parladı. Elini kaldırdığında avuç içinde kıvılcımlar çaktı. Kısa sürede bu kıvılcımlar büyüyüp dönen bir ateş topu oldu.

"O halde seni zorla göndermekten başka çarem yok."

Göndermekten kastının ölüm olduğu çok açıktı.

Ne yapacağım?

Başta bunun gördüğüm rüyalardan biri olduğunu sanmıştım ancak bu farklıydı. Gördüğüm her şey şu anda gerçekleşiyordu ve ben bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. Tek emin olduğum şey, birinin bana bunu özellikle gösterdiğiydi.

Benden mezarlık bekçisini kurtarmam bekleniyordu ama nasıl?

Bedenen bile burada değilken onu nasıl kurtaracaktım? Ve diyelim ki buradaydım, yozlaşmış bir tanrıyı gerçekten karşıma alabilir miydim? Lanet olsun! Bir çözüm yolu bulamazsam mezarlık bekçisi gerçekten ölecekti. Alt dudağımı hırsla ısırıp düşünmeye çalıştım.

O anda görüşüm yeniden değişti. Kendimi tekrar o karanlık köşkte buldum.

Ruh ateşi zayıflamıştı.

Dört yozlaşmışın ise güçlerinin sınırına dayandığı anlaşılıyordu. Alınlarından boncuk boncuk terler akıyor, vücutları neredeyse kendi auralarının yüküyle titriyordu.

İçlerinden biri dişlerinin arasından zorla fısıldadı. "Çok az kaldı..."

Birden köşkün kapısı gıcırtılı ve tok bir sesle açıldığında içeri biri girdi. Adımları taş zemine değdikçe yankılanıyor, her vuruşuyla sanki havayı titretiyordu. Gelen kişi baştan aşağı oniks renkli bir zırh giyiyordu. Omuzlarından sarkan kara pelerin, arkasında bir fırtına gibi dalgalanıyordu.

Onun gelişiyle birlikte köşkteki mumlar rüzgâr esmişçesine titredi. Duvarlara sinen gölgeler koyulaştı, sanki o yürüdükçe güçlenip canlanıyorlardı.

Adamın yüzünü göremiyordum. Arkası bana dönüktü ve gördüğüm kadarıyla siyah renkli saçları önden kısaydı, ensesine doğru uzanıyordu. Görünüşü bile başlı başına bir tehditti.

Tıpkı varlığı gibi.

"Geri çekilin." Adamın sesi yükselmedi ama taşıdığı ağırlıkla tüm odayı bir anda dilsiz bıraktı.

Dört yozlaşmış, tek kelime bile itiraz etmeden ellerini indirip sessizce geri çekildiler. Başlarını öne eğip birer gölge gibi kenara çekildiklerinde, adama duydukları korkulu saygı havayı iyice ağırlaştırdı. Adam, neredeyse sönmek üzere olan o küçük ruh alevinin önüne geldi.

Zayıf, solgun ışık yüzüne vurduğunda dudaklarının köşesinde şeytani bir kıvrım belirdi.

"Beni yüzyıllardır uğraştırıyorsun, Bekçi," dediğinde biri kalbime tekme atmış gibi hissettim.

Ne demişti o? *Bekçi mi?*

"Ama seni bu halde görmek, az da olsa sana olan nefretimi dizginledi."

Yüzündeki gülümseme genişledi. Bu, sabrını sonsuz öfkeyle harmanlayan bir yırtıcının gülümsemesiydi. "Bu zamana kadar onu benim için koruduğun için aslında sana teşekkür etmeliyim."

Elini kaldırıp ateşe doğru uzattığında parmaklarının arasında kıvranan ışık, ondan kaçmak istercesine titreşti.

Ama kaçamadı.

Avucunun içinde sıkışıp kalan ateş, ışığını kaybederken adam kısık sesle bir kahkaha attı.

"Gittiğin yerde çekeceğin acıyı düşündükçe sana neredeyse acıyacağım." Başını ateşe doğru eğmişti, sanki onunla konuşuyordu. "O gün de söylediğin gibi bunu kefaretin olarak düşün," dedi.

Ve sonra ateşi ağzına attı.

Ağzına attı!

Yutkundu. Boğazındaki çıkıntı, ruhu aşağıya doğru iterken kısa bir anlığına köşkün içi çıt çıkmayacak şekilde sessizleşti; ta ki gölgeler kıpırdayana kadar. Duvarlara yansıyan gölgeler titredi, uzadı, hırladı. Sanki yeni bir tat almışlar, zevkten kendilerinden geçmişlerdi.

Yozlaşmış olanlar bile bir an için irkildiler. Gözleri etraflarında gezindi.

Ruh ateşi yok olur olmaz, yerdeki büyü çemberi titreşerek parlamaya başladı. Siyah mermer zeminin üstüne kazınan semboller, sanki bir şeyin uyanışını hissedip harekete geçti. Ateşi yutan adam sessizce bir adım geri

çekildiğinde, çemberin etrafına dizilen uzun şamdanlardaki mumlar birer birer sönmeye başladı.

Pentagramın tam ortasında, dikdörtgen biçiminde bir bölge derin bir gümbürtüyle aralanarak açıldı. Zeminden yukarıya doğru, sanki yerin altından çağrılmış gibi taş bir lahit yükseldi.

Zırhlı adam tereddüt etmeden bir adım öne çıktı. Elini lahte koyduğunda parmak uçlarından kara bir duman çıktı; bir lanetin nefesi gibi.

Duman lahti sarmaladı. İçine sızan kara dumanla birlikte, lahtin kapağı içten gelen metalik bir iniltiyle aralandı.

Zırhlı adam, tek hamleyle kapağı tamamen iterek açtığında lahtin içinde uyuyan bir kadın ortaya çıktı.

Gözlerim, kadının yüzünü görmemle birlikte dehşetle büyüdü. Kanım dondu.

O... kâbuslarımda gördüğüm kadındı! Hayır, yanılıyor olamazdım. Bu oydu! *Ama nasıl?*

Adam, elini kadının gecenin zifiriyle yarışan saçlarına uzattı. Aldığı küçük tutamı dudaklarına bastırdı. Sesinde karanlık bir özlem vardı. "Sonunda tekrar bir araya geldik sevgili tanrıçam," dedi.

Ve o an görüntü birden yok oldu. Mezarlığa geri döndüm. Kalbim sanki kaburgalarımı yumrukluyordu.

Tanrım. Tanrım. Tanrım.

Ne yapacağım şimdi?

Gözlerimi mezarlık bekçisine çevirdim. Ne kadar bağırsam da sesim ona ulaşmazdı.

Onu buldular! Tanrıçayı götürmelerine ve mezarlık bekçisinin ölmesine izin veremem!

Ama bunu nasıl yapacaktım? Çaresizlik içimi doğrarken gözlerimin önüne bir kez daha karanlık çöktü.

Yine bir görüntü görmeyi bekliyordum ama bu kez karşımda kapıları bulunca, bana yardım edeceklerini anlayarak nefesimi tuttum. Altı kapı canlanarak etrafımda dönmeye başladı.

Hangisi onu çağırmamı istiyordu?

Gözlerim parladığında, "நான்காவது பனொல்டி கதவு முன்னோக்கி வரட்டும்,"* dedim. Konuşmamla birlikte kapılar dönmeyi bıraktı. İçlerinden birinin etrafında altın sarısı bir aura dolanmaya başlayarak diğerlerinden ayrıldı. Bu kapı, bildiğim diğer üç kapıdan farklıydı.

* Dördüncü ceza kapısı açılsın. (Ta.)

Ninova

Dördüncü kapı.

Dördüncü kapı açılıyordu!

Bu seferki kapının önünde duran kadın heykeli, bir muhafız gibi değil; bir mahkûm gibiydi. Dizlerinin üzerine çöktürülmüştü. Başı öne eğik, gözleri kapalıydı.

Kolları arkadan zincirlenmişti. Aynı zincirler boynunu ve bileklerini de kuşatıyordu. Kapının gücünü çözmeye çalışırken, kapı hakkındaki bilgiler zihnime dolunca gözlerim büyüdü. Sanki başından beri ne olduğunu biliyordum, sadece hatırlatılmasına ihtiyacım vardı.

Aman Tanrım! Bu... bu nasıl mümkün olabilirdi?

İlk kapı saldırı, ikinci kapı koruma, üçüncü kapı görme, dördüncü kapı ise alıkoymak içindi.

Utu'nun elindeki ateş topu, daha da büyümek için etrafındaki rüzgârı vakum gibi içine çekiyordu. Yeni kapının gücünü daha sonra düşünmeye karar vererek anında etrafıma auramı saldım.

Utu ile mezarlık bekçisi, birden ortalarında beliren kapıya afallayarak bakmaya başladı. Utu neyle karşı karşıya olduğunu bile anlamadı. Ama mezarlık bekçisinin bakışında bir şey vardı...

Bir anlayış.

Bir dehşet.

Bir umut.

Gözleri hızla etrafı taradı, sanki beni arıyordu.

Kapının üzerindeki heykelin boynunu, el ve ayak bileklerini saran kelepçeler birden sarı bir renk alarak şeffaflaştılar. Yerlerinden çıkarak hızla Utu'ya doğru fırladılar. Bunu gören Utu'nun gözlerine içgüdüsel bir korku yayıldı.

"Ne? Bunlar da nereden çıktı?" diye haykırdı. Sesi öfkeyle karışık şaşkınlıkla yankılandı. Elindeki ateş topu bir an için dağılacak gibi oldu, kararsızca titredi.

İlk kelepçe bilek hizasına ulaştığında Utu'nun refleksleri devreye girdi ve kaçmak istedi ama geç kaldı. Kelepçenin üzerindeki rünler aniden parlayarak altın bir ışıkla alevlendi. Göz açıp kapayıncaya kadar kelepçeler bileklerine takıldı. Utu'nun vücudu sarsıldı.

Dizlerinin üzerine çökerken, "Ah!" diye bağırdı.

İkinci kelepçe neredeyse dans eder gibi döne döne ayak bileklerine doğru indi. Utu bu sefer kaçmak için aslanları çağırmaya çalıştı ama sesi boğazına tıkandı. Kelepçe bir *klik* sesiyle yerine oturdu. Üçüncü ve sonuncu kelepçe

-boyun için olan- en yavaş ilerleyendi. Ama en korkutucu olan da oydu. Utu'nun gözleri onu izlerken gittikçe küçüldü, nefesi hızlandı.

"Dur... Dur! Bunu yapamazsın! Ben-" Cümlesi bitmeden kelepçe boğazına takıldı.

Mezarlık bekçisi hâlâ kelepçelere direnmeye çalışan Utu'ya baktı. Gözlerindeki acı, öfkeyle değil de kabullenilmiş bir yorgunlukla doluydu.

"Demek buradasın," dedi. Benimle konuştuğunu anında anladım. Yüzünde hem biraz yenilmiş bir ifade hem de biraz teşekkür vardı. Göğsü ağır bir iç çekişle yükselip indi.

"Görevim bitti gibi görünüyor," dedi. Ardından uzaklara, henüz doğmamış tehlikenin geldiği karanlığa çevirdi bakışlarını. "Ama anlaşılan hâlâ yapmam gereken şeyler var." Nedense üzgün duruyordu.

"Sonunda ona ulaşmayı başardılar," diye fısıldadı. "Bundan sonrası daha da zor olacak."

Haklıydı.

"Artık gitmelisin, komutan burada. Eğer onun iblisleri seni hissederse peşine düşerler. Burada daha fazla yapabileceğin bir şey yok." Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi gülümsedi. "Merak etme," dedi. "Burada ölmeyeceğim. Ben de kaçacağım." Rahatladım, en azından intihar saldırısı falan yapmayacaktı.

Parmaklarını şıklatarak, "Uyan!" diye bağırdığında, ilkinde olduğu gibi bilincimi kaybedip karanlığa çekilmeye başladım. Ancak gitmeden hemen önce gözlerimin önüne son bir görüntü geldi.

Köşkün dışındaki umbralar birdenbire duraksadı. Aynı anda hepsi başlarını çevirerek lahtin bulunduğu köşkün kalbine baktılar. Bir şey hissettiler.

Lahti gördüm, içindeki kadını. O anda... *uyuyan tanrıçanın gözleri açıldı.*

Rüya dayanamadı ve parçalanıp yok oldu.

Çığlık atarak uyandım.

Doğrulmaya çalışsam da yüzüstü tekrar yatağa düştüm. Kollarım bedenimi taşıyamayacak kadar halsizdi.

Göğsümde, kaburgalarımın ardına hapsedilmiş bir güç çırpınıyordu sanki. Acı damarlarımdan kemiklerime sızıyor, kaslarımı tek tek sıkıştırıyor ve iç organlarımı ezip büküyordu. Her nefes, ciğerlerimi yırtıyormuş gibi yakıcıydı. Derimin altındaki damarlar şişmiş, kanım daralan kanalların içinde biriktiğinden patlamak üzereymiş gibi zonkluyordu.

Ellerimle örtüyü kavrayıp tüm gücümle sıktım. Başımı tavana kaldırıp acıyla bir kez daha çığlık attığımda, etrafımda altın sarısı auram patlarcasına belirdi. Saçlarım yukarı savrulurken odanın havası titredi.

Dişlerimi sıkarak derin derin nefesler almaya çalışsam da acı dinmek bilmiyordu.

Aron! Aron neredeydi?

Nefes alamıyordum. Odada yoğun bir sıcaklık vardı. Ter değil, buhar gibiydi. Nefes aldıkça ciğerlerime erimiş metal doluyormuş gibi dağlanıyordum.

En sonunda auram bedenimden çekilerek alnımda yoğunlaştı. Sanki biri, iki kaşımın ortasına kızgın bir demiri bastırıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. İnledim. Bağırdım.

Alnımdaki kılcal damarlar bu yükü kaldıramamış gibi tek tek patladı ve içlerinden altın sarısı bir ışık sızdı. Kaslarım kasıldı, sonra tekrar gevşedi. Kemiklerim sanki yeniden biçimleniyor, yer değiştiriyordu. Kaburgalarım içten kırılıyor, sonra başka bir sırayla yeniden kaynıyordu.

Gözlerim mor bir ışıkla parlayıp söndü. O anda acı geri çekildi, yavaşça ama bir bıçak gibi sürtünerek.

Bitkin bir şekilde yatağa geri düştüm. Nefes alış verişim düzensizdi ve bayılmak üzereydim.

"Aron..." Sesim boğuk ve zayıftı, ayrıca neredeyse kendi kulaklarıma bile ulaşmayacak kadar cılız. Ama ona ulaşmalıydı. *Ona ulaşmalıydı.*

Cevap yoktu.

Alnımdan süzülen ter damlası yanağımdan kayarak çarşafa düştü. Gözkapaklarım yarı aralıktı ama görüşüm bulanıktı. Işığın yokluğundan mıydı, yoksa geçirdiğim sarsıcı dönüşümden miydi bilmiyordum.

Tam o sırada, gökyüzü çakan bir şimşekle yarıldı. Gözlerim bir anlığına keskinleşti. Parlak, mavi-beyaz ışık odayı bir ölüm sahnesi gibi donuk bir şekilde aydınlattı. Perdelerin arkasından yağmurun cama vuran yoğun sesi duyuluyordu. *Aralıksız, öfkeli, bastırılmış bir feryat gibi.*

Kış aylarında yağan her yağmurun Aron'ın duygularıyla bağlantılı olduğunu daha önce birçok kez tecrübe etmiştim. Bu yüzden kalbim endişeyle hızlanmaya başladı.

Bir şey olmuştu; onu çıldırtan, güçlerini etkileyen bir şey.

Yatağın köşesinden destek alarak doğruldum. Kollarım hâlâ titriyordu ama bedenimin içinde başka bir şey uyanıyordu. Bilinmeyen bir enerji,

kendine yer açmaya çalışan vahşi bir güç. Bu enerji damarlarımdan geçerken iliklerimi yakıyor ama aynı zamanda beni ayakta tutuyordu.

"Aron?" Sesim bu kez daha yüksek, daha kararlıydı. Fakat hâlâ yanıt yoktu.

El yordamıyla ilerledim. Ayaklarımı yere basarken zeminin soğukluğu iliklerime işledi. Odada hiçbir ışık yoktu. Bacağımı komodine çarptığımda üzerindeki küçük bir şey yere düşüp yuvarlandı ama önemsemedim.

Pencereye yaklaştığımda, perdeyi aralamaya çalışırken gök yeniden gürledi. Bu seferki ses sadece gökten değil, yerin derinliklerinden yükseliyor gibiydi. Sanki dünyanın damarlarında dolaşan öfke dışarı çıkmak istiyordu. Gözüm gökyüzüne kaydığında ayı göremedim. Gökyüzü tamamen karanlığa bürünmüştü.

Yeniden çakan şimşeğin ışığıyla pencerenin ardında beliren kişiyi gördüğümde çığlık attım.

Korkuyla birkaç adım geri çekildim. Kalbim göğsümde çırpınırken karanlık yeniden çöktü ve siluet gözden kayboldu. O kişiyi yeniden görmeye çalışırken ikinci bir şimşek çaktı. Bu kez o metalik parıltı, pencerenin gerisindeki yüzü daha net aydınlattı.

Gördüğüm kişiyle birlikte gözlerim büyüdü.

Aman Tanrım.

Hızla balkon kapısına yöneldim. Ellerim titreyerek kulpu kavradı. İçimdeki paniği bastırmaya çalışıyordum çünkü onu görür görmez yaşananlar bir bir gözlerimin önüne gelmişti. Sonunda kapıyı açmayı başardığımda dışarıda tam bir fırtına kopuyordu. Gök gürlüyor, şimşekler gökyüzünü parçalıyor, yağmur ise tüm şiddetiyle yağıyordu. Ve tam bu kaosun ortasında o duruyordu.

İlk anda onu tanıyamamamın nedeni, rüyalarımda çok daha farklı bir görünüşe sahip olmasıydı.

Karşımda mezarlık bekçisi duruyordu.

Karnında açılan yaraya elini bastırırken, rüyamda gördüğümden çok daha berbat bir haldeydi. Ama o rüyalarımda gördüğüm on üç, on dört yaşlarındaki çocuk değildi artık. Karşımda duran; yirmilerinin ortasında, yorgun ve savaşın izlerini taşıyan bir adamdı.

Karanlığın içinde onu tanımamı sağlayan tek şey gözleriydi. *Leylak renginde, benimkileri andıran o gözler.*

Bana doğru yaklaşıp önümde durduğunda, "Sonunda tanışabildik," dedi. Sesi yağmurun uğultusuyla yarışıyordu. Hâlâ gözlerime inanamazken,

yağmur yüzünden daha fazla kan kaybettiğini fark ederek, "Bunları sonra konuşuruz, şimdi içeri gel," dedim.

Mezarlık bekçisi odaya adım attığında, çakan şimşeklerin anlık aydınlığı sayesinde şömineyi fark ettim. Yanmıyordu. Şömineyi kim söndürmüştü? Normalde sürekli yanardı.

Elimi büyülü rünlerle işlenmiş mermerin üzerinde gezdirir gezdirmez, ateş bir anda odunları sardı. Fakat alevler alıştığım o güçlü parlaklıktan uzaktı; zayıf, sanki karanlıkla mücadele eden bir ışık gibiydi. Kaşlarım çatıldı. Görünmeyen bir irade, sanki ışığı boğmak istercesine alevlerin üstüne çöküyor, onları söndürmeye çalışıyordu.

"Tanrıça uyandığı için şu anda güçleri dengesiz, bu da karanlığa hükmedememesine neden oluyor. Hükmedilmeyen karanlık ise tanrıçanın uyanmasıyla birlikte sonunda serbest kaldığı için kontrolsüzce yayılıyor," dedi mezarlık bekçisi, sesi yorgun ama duruydu.

Sözleri zihnimde yankılanırken bakışlarımı ona çevirdim. Alevlerin titrek ışığı odanın içinde dans ederken yüz hatları artık daha belirgindi. Yatağın ucunda oturuyordu ama bakışları bana değil, odanın karanlık bir köşesine takılmıştı.

Sanki oradaki birine ya da bir şeye bakıyordu.

"Karanlıkla bağlantısı olan herkes şu anda dengesini yitiriyor. Ruhları çatlıyor, benlikleri parçalanıyor. İçlerindeki karanlık onları ele geçiriyor," diye ekledi. Sesi, içime işleyecek kadar sakindi ama kelimeleri taşıdığı anlam kadar ağırdı.

Çünkü onun baktığı yerde ben hiçbir şey göremiyordum. Fakat biraz daha dikkat kesildiğimde o karanlık boşluktan gelen, ızdırap dolu bir inilti duyunca irkildim.

İrislerindeki çentiklerle birlikte bana dönen mezarlık bekçisi, "Seni almak için geldim," dedi. Ne demek istediğini soramadan sesi ikinci kez yükseldi. Bu sefer daha ciddi, daha kararlıydı. "Daha fazla burada kalamazsın."

Kaşlarımı çattım, yüzümdeki inatçı ifade değişmedi. "Hiçbir yere gelmiyorum."

Mezarlık bekçisi, karnındaki yaradan yayılan acıya rağmen dişlerini sıkarak ayağa kalktı. Zorlanarak birkaç adım attıktan sonra tam karşıma geçti. "Sen bizden birisin," dediğinde sesi katıydı. "Selef öldü. Burada kalırsan seni de öldürürler."

Selef mi? Aklıma tanrıçanın hapsedildiği yeri koruyan o ruh geldi. Tam ağzımı açıp beni biriyle karıştırdığını söyleyecekken, az önce ızdıraplı bir inleme duyduğum karanlık köşeden bu kez farklı bir ses yükseldi.

Boşluğun içinden geliyor gibiydi; uğultulu, hiddetle çarpık bir yankı gibi.

"Sen kimin karısını nereye götürüyorsun?"

Aron? Göğsümdeki baskı kalbimi ezdikçe nefes almak zorlaşıyordu. Orada ne işi vardı? Neden onu göremiyordum?

Adımlarım oradaki karanlığa doğru yöneldiğinde mezarlık bekçisi ani bir hareketle kolumu tuttu.

"Hayır," dedi keskin bir sesle.

"Bırak kolumu!"

"Şimdi değil. Eğer şimdi yanına gidersen sana zarar verebilir."

Dişlerimi sıkarak gözlerinin içine baktım. "Aron, bana asla zarar vermez!"

Ama o sadece başını iki yana salladı. "Kontrolünü kaybetmiş durumda."

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken birden dışarıdaki fırtınanın sesi kulağımda yankılandı. Aron'a ne kadar seslenirsem sesleneyim gelmeyişini hatırladım. O bunu asla yapmazdı; tabii bir şey onu tutmadığı, engellemediği sürece.

Tanrıçanın uyanışı, tanrıları da mı kötü yönde etkiliyordu yani?

Evrenin tüm dengesi altüst oluyordu sanki. Hayır... Yüzyıllardır hapsedilen tanrıçanın uyanışı, belki de bozulan evrenin dengesini yeniden kuruyordu.

Endişeyle karanlığa bakarken mezarlık bekçisi aniden tek dizinin üstüne çöktü. Yaralarla dolu bedeninin buna nasıl dayanabildiğine şaşırdım. Acıyla inlerken parmaklarının arasından süzülen kan yere damlıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım endişeyle.

"காவலர்," deyince söyleyeceğim her şeyi yuttum. Kalbim bir an durdu zira bu dili tanıyordum. Bu dil; mahlukatın benimle konuştuğu, kapıları çağırmak için kullandığım o kadim dildi. Lâkin bu dili bilmediğim için şimdiye kadar ne dediğimi ya da mahlukatın ne dediğini hiç anlayamamıştım. Ama şimdi, mezarlık bekçisinin bana ne söylediğini anlıyordum.

Bekçi.

Bana koruyucu anlamına da gelen *Bekçi* diye sesleniyordu.

Bir yanım bunu inkâr etmek için bağırıp çağırsa da diğer yanım sükûnetle kabul etti. Ne kadar reddetsem de bu zamana kadar biriken tüm ipuçları ne olduğumu, hangi soydan geldiğimi bana sürekli söylüyordu zaten. Gözlerim yavaşça dolarken mezarlık bekçisi elimi nazikçe tuttu. Avucumu kendisine doğru çevirip dudaklarını içine bastırmadan önce, "நான் உங்கள் முன் தலைவணங்குகிறேன்," dedi.

Önünüzde eğiliyorum.

Bana biat ettiğini söyleyen mezarlık bekçisine donuk gözlerle bakıyordum ki bir anda önümden geçen karaltı göz açıp kapayıncaya kadar hızlı hareket etti. Bekçiyi boğazından yakalayıp sırtını duvara çarptı. Duvar darbenin şiddetiyle sarsıldı. Mezarlık bekçisi acıyla inledi ama geri çekilmedi, sinmedi ya da korkmadı. Tam tersine, karşısındaki varlığa sıktığı dişleri ve öfkeyle dolu gözleriyle meydan okur gibi baktı.

"Aron!" diye bağırdım ama sesim içime kaçtı sanki.

Olamaz.

Aron'ın saçları... *griydi.* Uzun zamandır bu haliyle görmemiştim onu. Ama beni asıl sarsan şey bu değildi. Kehribarları yine harlanmış gibi kızıl altın renginde parlıyordu. Oradaki ateş çatır çatır yanarken her geçen saniye daha da güçleniyordu. *Bir de o ateşi saran karanlık vardı.* Gözakları tamamen siyahtı. O karanlığın içinde açılan kırmızı çatlaklar ise gözbebeklerinden taşmış gibiydi.

Tanrı zehriyle zehirlendiğinde gördüğüm siyah kılcal damarlar tekrar ortaya çıkmıştı. Gözlerinin kenarlarından başlayıp aşağıya inerek boynuna, oradan kalbine ve daha da ilerleyip karnının hemen yanında duran *dövmede* bitiyordu.

Dövme, iç içe geçmiş iki çember şeklindeydi. Halkanın etrafında küçük ve birbirinden farklı semboller bulunuyorken, tam ortasındaysa tek bir sembol duruyordu.

Yutkundum.

Bu tarz sembollere Afrodit'i çağırırken aşina olduğum için bu dövmenin aslında bir dövme olmadığını, bir varlığı temsil ettiğini anladım. Ama neyi? Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dövme; derisinin altından nabız gibi titriyor, her titreşimde kırmızı bir ışıkla yanıp sönüyordu.

Yüzeyini saran binlerce çatlak yavaşça genişliyordu. Her bir çatlak, bastırılmış bir gücün yüzeye çıkma çabası gibiydi.

"Seni gözümü kırpmadan gebertirim! Diri diri parçalarına ayırırım! Sen kimsin ki onu benden alabileceğini sanıyorsun?" Aron'ın öldürme arzusu sesine öyle işlemişti ki düşüncelerim dağıldı, gözlerimi hızla onlara çevirdim.

Mezarlık bekçisi ise bu öfkeye boyun eğmek yerine kendi öfkesini haykırdı. "Onu bu halinle koruyabileceğini mi sanıyorsun melun!"

*Melun.** Kelime zihnime mıh gibi çakıldı.

* Lanetli. (Ar.)

Aron'ın parmakları bekçinin boğazına daha çok gömüldü. Gözleri şimdi lav gibi kaynıyordu. Onu öldürecekti. Her bir kası, her hareketi o niyetle doluydu. Ve dudaklarından dökülen sözler, bu niyeti mühürler gibiydi.

"O benim."

Mezarlık bekçisinin yüzü boğulmanın etkisiyle kıpkırmızı kesildi ama hâlâ dimdik duruyordu. Aron, onu boynundan kavrayıp bir kez daha duvara çarptı. Taş çatırtıyla sarsıldı, çatlaklar örümcek ağı gibi dört bir yana yayıldı ve orada öylece durdu.

Sonra bir kez daha, bu kez içindeki varlığın tüm kudretiyle kükredi.

"O benim!"

Öğrendiğim onca gerçeğin ağırlığıyla zaten zihnim darmadağındı. Şimdi de burada, önümde güç savaşı veren iki öfke yığınıyla baş etmek zorundaydım. Sinir bedenime yıldırım gibi indi.

"Kavga etmeyi kesin!" diye bağırdım.

Sesim odayı doldurduğu anda zemin titredi, zelzele oluyor gibi yer altımdan kaydı. Her şey birkaç saniyeliğine yerinden oynadı. Şaşıran bir tek bendim. Aron ve mezarlık bekçisi hâlâ birbirlerine nefret kusuyordu, sarsıntının bile onları durdurmaya yetmediğini görmek dehşet vericiydi.

"Gördün mü?" dedi mezarlık bekçisi. "Daha yarı uyanmışken bile bu kadar güce sahip. Onu yanında tutabileceğini mi sanıyorsun? Bırak benimle gelsin."

Yarı uyanmış mı? Ah, rüyadan uyandığım gibi hissettiğim o acının sebebi buydu demek ki.

Aron dişlerinin arasından tıslayarak konuştu. "Eğer bir kez daha onu götürmekten bahsedersen o dilini sökerim. Bu kadın benim. Onu kimseye vermeyeceğim. Hiç kimseye!"

Mezarlık bekçisinin yüzü karanlık bir ciddiyetle gerildi.

"Sen çıldırmışsın," dedi kızgınlıkla. "Neler olabileceğini bildiğin halde hâlâ onu yanında tutmakta ısrar ediyorsun!"

İçimde yeniden kabaran sinir bedenimi baştan sona sararken, birden başım dönmeye başladı.

Gözlerimin önünde bir kapıların olduğu yer, bir yazıtların olduğu yer gidip gelmeye başladığında, "Aron," dedim. Su Tanrısı sesimdeki değişimi anında fark etti. Mezarlık bekçisi duvardan kayarak yere düşerken Aron aynı anda yanımda belirdi.

Belimden tutup beni kendine çekti. Diğer eli nazikçe yanağımı okşarken, "Ne oldu?" diye sordu. Ardından eli karnıma kaydı. "Ona mı bir şey oldu?"

Başımı hemen iki yana salladım.

"Sadece... başım döndü."

Ama cümlem daha bitmeden mezarlık bekçisiyle göz göze geldim. Bana değil, Aron'ın karnıma koyduğu eline bakıyordu.

Ah, anlamıştı.

Bana baktığında gözlerini hemen kaçırdı. Ama o bir anlık bakışta tanımlayamadığım bir duygu gördüm.

"Seremoniyi bir an önce tamamlamalısın."

"Ne seremonisi?"

"Sana daha önce de söyledim, selefin öldü." Sanki bununla yüzleşmek onun için hâlâ zordu. Derin bir nefes alarak, "Artık Bekçi sensin," dedi.

Aron'ın bedeni bu sözlerle birlikte adeta kilitlendi ve bana baktı.

Gözaklarındaki karanlık zayıflıyor gibiydi, sanırım gücündeki bozulan dengeyi yavaşça yeniden kuruyordu. Şimdi daha sağlıklı düşünebildiği için mezarlık bekçisinin bana hitabının ne anlama geldiğini, *bizim için ne anlama geldiğini* yeni yeni anlıyordu.

"Zamanı geldi, uyanmalısın."

"Bu gece bu kadarı yeter."

Aron aramıza girdiğinde ikimiz de ona döndük. Karanlıkla çevrili kızıl altın gözlerini mezarlık bekçisine çevirdi. "Mana hiçbir yere gitmiyor," dedi. Mezarlık bekçisi kaşlarını çattı ama Su Tanrısı'nın sözleri henüz bitmemişti.

"Ve sen de burada kalıyorsun."

Ben, mezarlık bekçisini saraydan olabildiğince uzağa sürgün eder diye düşünüyordum. Ama ona sarayda kalma izni vermesi...

Aron'ın da bu karardan hoşnut olmadığı belliydi. Çenesi hafifçe seğirdi.

"Sadece onun için," dedi.

Benim için.

Mezarlık bekçisine sert bir bakış fırlatarak devam etti. "Sen de o soydansın, değil mi? Bahsettiğin seremoni ve diğer şeyleri... hepsini karıma sen öğreteceksin. Onun tam bir Bekçi olarak güçlenmesine yardım edeceksin. Sonra istediğin yere defolup gidebilirsin."

Mezarlık bekçisi, Aron'ın benim onunla gitmeme asla izin vermeyeceğini kabullendiği için başını hafifçe salladı.

"Öyle olsun."

Zor bir geceydi.

İki inatçı keçi nihayet ortak bir noktada buluştuğunda, mezarlık bekçisinin yarası Utu ile yaptığı savaştan bile daha kötü durumdaydı. Bu yüzden Aron, onu sarayda bir oda ayarlanana kadar şifahaneye göndermişti.

Sabah olduğunda onunla konuşmam gereken çok şey olacaktı.

Ama bu gece bana uyku haramdı.

Yatağın ortasında bacaklarımı kendime çekmiş halde oturuyordum. Aron bana bakıyordu. Gözlerinin ağırlığını üzerimde hissetmeyi her zaman sevmiştim ama bu gece öyle değildi.

Dizlerime yasladığım kollarımı dirseklerimden kavrayarak, "Ben hâlâ aynı kadınım," dedim.

"Sen benim kadınımsın."

Sözleriyle birlikte göğsümün sol tarafında bir şey kıpırdadı. Aron sessizce bana doğru yürüyüp yatağın yanında durdu. Mezarlık bekçisi odadan çıktıktan sonra ona rüyamda gördüklerimi ve tanrıçanın uyandığını anlattığımda dahi tek bir tepki vermemişti. *Tepkisizliği korkutucuydu.* Sanki her şey, beklediği şekilde ilerliyordu. Wardens soyundan gelmem bile onun için bir yere kadar şaşırtıcıydı.

Dizlerime yasladığım başımı kaldırarak ona baktım. "Niye bu kadar sakinsin?" Sesim kırılmış bir aynanın parçaları gibiydi.

Eliyle yavaşça çenemi okşadı. "Peki sen..." dedi bakışları derinleşirken. "Niye bu kadar öfkelisin?" Dişlerimi sıktım. Evet, içimde dışarı çıkmak için pusuda bekleyen bir öfke vardı. Ancak bu öfkenin altında çok daha büyük bir şey yatıyordu; *korku.* Beni içeriden kemiren, parmaklarını boğazıma geçirip yavaşça sıkan bir dehşet.

Çenemi onun dokunuşundan kaçırarak ters ters baktım. "Kutsal bir soydan geliyorum. Bu yetmezmiş gibi şimdi bir de Bekçi olduğum ortaya çıktı. Aron, eğer hanedan ya da tanrılardan biri bunu öğrenirse neler olabileceğini tahmin edemiyor musun?"

Bir an durdum. Elimi yavaşça karnıma götürdüm.

"Yarın tanrıları Su Sarayı'na çağıracağım," dediğinde donakaldım.

Ona inanamayarak bakarken gözlerim yavaş yavaş doldu. Sonra öfkem taştı. Dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Bizi daha çabuk ayırsınlar ve karnımdakini öldürsünler diye mi çağıracaksın onları?" diye bağırdım. Aron'ın sözlerimden sonra gözleri öfkeyle kararadı. "Sakinleş," dedi engel olamadığı bir sertlikle.

"Sakinleşemem! Nasıl sakin olmamı söylersin?" Sesim çatladı. "Yarın ne olacağını sanıyorsun? Bizi öylece kabul mü edecekler? Daha önce kutsal bağ taşıyan tanrı ve gelinlerine ne yaptıklarını unuttun mu?"

Titremeye başladım.

Kafamı iki yana sallayıp, "Kabul etmeyecekler," dedim boğuk bir sesle. "Ne bizi ne de bebeğimizi." Sonra yine aynı sinirle ona döndüm. "Nasıl onları buraya çağıracağını söy-" derken Aron başımı iki eliyle kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Normalden daha soğuk olan dudakları aklımı başımdan alırken yavaş yavaş sakinleşiyordum. Ufak ufak öpüşüne karşılık vermeye başladığımda, beni belimden tutarak kaldırıp kucağına çıkardı. Bacaklarımı beline doladım. Yatağa oturup beni iyice kendine çekerken bile hâlâ öpüşmeye devam ediyorduk.

Dili ağzımdan içeriye kayarken inledim. Aron altdudağımı ısırıp kendine doğru çekti, ardından ısırdığı yere kışkırtıcı bir şekilde dilini sürterek acısını aldı. Arzuyla koyulaşan gözlerini benimkilere dikti.

"Bebeği bilmeyecekler. Ama tanrıça uyandıysa Bekçi soyunun hâlâ devam ettiğini bilmeleri lazım." Alnımı alnına yasladım, soluklanıyordum. Alıp verdiğim nefesler Aron'ın dudaklarına vururken yutkundum. Kehribar gözleri dudaklarıma kaydı.

"Beni bilirlerse evliliğimizi tartışacaklar."

"Onlardan kan yemini isteyeceğim." İşte bu, beklemediğim bir hamleydi.

Aron bakışlarını dudaklarımdan gözlerime çıkarırken bir eli kalçama kaydı. "Savaş bitene dek bu konuyu açmayacaklarına ya da bu durum üzerine bir şey yapmayacaklarına dair hepsinden yemin etmelerini isteyeceğim. Tabii, senden ve o mezarlık piresinden kimseye bahsetmeyeceklerine dair de şart koşacağım."

"Ya kabul etmezlerse?"

Gözlerine ecelin karanlığı çökerken, "O zaman buradan sağ çıkamazlar," dedi.

Elimi Aron'ın yanağıma koydum. Parmaklarıma batan sakallarını okşayarak, "Bize bir şey olmasına izin vermezsin ki sen zaten," dediğimde gülümsedi. Gülüşü o kadar güzeldi ki saatlerce izleyebilirdim. "Vermem," dedi yemin edercesine.

Eliyle önüme gelen saçımı kulağımın arkasına itti. "Senin uğruna gerekirse gökyüzüne, yeryüzüne, hatta yeraltına karşı bile savaşırım."

Dudaklarına yaklaşarak, "Tüm dünyayla," diye fısıldadığımda o da bana yaklaşarak aynı karşılığı verdi.

"Tüm dünyayla."

Gerginlikten ellerimi sıkıp dururken, bir yandan da saraydaki telaştan uzaklaşıp Saya'dan odasının yerini öğrendiğim mezarlık bekçisinin yanına gidiyordum. Aron, dediğini yapıp güneş doğar doğmaz tanrıları acil bir durum olduğu için Su Sarayı'na çağırmıştı. Saya sabah uyandığında, tanrıların birkaç saat içinde burada olacağını öğrenince neredeyse bayılacaktı ama buna bile vaktinin olmadığını söyleyip, hemen tanrıları ağırlayacağımız salonu hazırlamaya koşmuştu. Dün Aron'ın güçlerindeki dengesiz artışı muhtemelen diğer tanrılar da yaşadığı için Su Tanrısı'nın onları mühim bir mesele için çağırdığını tahmin ediyor olmalılardı.

Elimi kaldırıp kapıyı iki kere tıklattım.

"Gel."

Aldığım izinle kapıyı açıp içeri girdiğimde gördüğüm manzara karşısında duraksadım. Mezarlık bekçisi yarı çıplak duruyordu karşımda, altında sadece uyurken giydiği bir kıyafet vardı. Saçlarının uçlarından yere düşen su damlalarına baktım, yeni banyo yaptığı belliydi. Elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu.

Bakışlarım geniş sırtındaki yara izlerine takıldı. Bazılarının çok eski olduğu, beyaz izler olarak kalmasından anlaşılıyordu. Aralarındaki taze olanlar ise hâlâ kırmızılıklarını koruyordu.

Sonra dikkatimi sağ kaburgasındaki dövmeye verdim. Üç mezar taşı... Hepsi farklı boyutlardaydı ve bakınca ne oldukları hemen anlaşılıyordu. Yanlarında rüyamda gördüğüm mezarlıktaki gibi kuru, siyah bir ağaç duruyordu. Kara sis mezarlığı sarmıştı. Mezar taşlarının hemen arkasında avuç içi büyüklüğünde bir şakayık çiçeği açmıştı. Sanki o çiçek, mezarlığın tek güneşi gibiydi.

Saçını kurulamaya devam ederken başını çevirip şöyle bir bana baktı. Gelenin ben olduğumu fark edince kısa bir duraksamayla havluyu başından indirdi ve bana döndü.

Tam göğsünün ortasındaki pençe izini görünce aklıma Utu'nun yanında gördüğüm aslanlar geldi. Muhtemelen bu yara onlardan birinin işiydi. Karnındaki yara ise dün şifahanede iyileştirilmişti.

Gözlerimi istemsizce göğsünden aşağıya, karın kaslarına kaydırdım. Başka bir yarası var mı diye bakıyordum. Ama hemen ardından yaptığımın çok yanlış anlaşılabileceğini fark edip bir anda bakışlarımı kaçırdım.

"Müsait değilsin anlaşılan. Ben sonra geleyim."

"Hayır müsaitim. Lütfen içeri gel."

Yatağın üzerindeki temiz kıyafeti aldı ve hızlıca üzerine geçirdi.

Kapıyı kapatıp içeri girdim. Mezarlık bekçisi havlu ve diğer kirli kıyafetleri kenara kaldırırken, "Ayakta kalma, otur," dedi.

Tanrıların gelmesine biraz daha vakit olduğu için oturmaya karar verdim. Ondan öğrenmek istediğim çok şey vardı, biraz konuşabiliriz diye düşünüyordum.

Yatağa oturduğumda bakışları bir süre yüzümden ayrılmadı. Dayanamayıp sordum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Soruma şaşırdı. "Kusura bakma, rahatsız etmek istemedim. Sadece... çok uzun zamandır soyumdan birini görmedim."

Soy.

Bakışlarımı yere çevirdim. "Bize Wardenslar dendiğini duydum."

"Evet öyle. Kendi dilimizde koruyucular anlamına gelir."

Dünyayı tanrılardan koruyan bekçiler... Bu, tanrılarla düşman olduğumuz anlamına mı geliyordu?

Mezarlık bekçisine baktım. "Benim sizden biri olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya yanılıyorsan?"

Anlayışla gülümsedi. "O gözleri taşırken mi?"

"Gözlerim mi?"

Mezarlık bekçisi başını salladı. "Wardens soyundan gelen herkesin gözleri leylak rengindedir. Hepimiz ilk atamızın gözlerini taşırız. Diğer tüm ırklar soyumuzu göz rengimizden tanır. Kendinden şüphe etme, Mana. Sen bizden birisin."

Bu konu hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Hissettiğim tek şey, içimi saran derin bir korkuydu.

Yutkundum. "Neden bana Bekçi diye hitap ediyorsun da kendine Wardens diyorsun? İkisi arasında bir fark mı var?"

Genişçe gülümsedi. "Elbette var. Wardens bir soydur; Bekçi ise bir unvan. Bekçi, soyumuzun ilk tanrı tarafından seçilmişi ve lideridir." *Ben onların lideriydim.*

Bir an duraksadıktan sonra gülümsedi. "Sana soyumuzun tarihini anlatmamı ister misin?"

Yok edilmek istenen bir soydan gelsem de ait olduğum yeri bilmeye ihtiyacım vardı.

"Evet."

"İlk tanrının üç çocuğu vardı. Bu çocuklar onun güçlerinden parçalar alarak doğdular. Biri suyu, biri havayı, biri de ateşi kontrol edebiliyordu. Ama çocuk sahibi olan sadece o değildi. Karanlık ve doğa da birer çocuk doğurdu. Onlar da karanlığı ve toprağı kontrol edebiliyorlardı."

Yani Aron, Balder ve Loki ilk Tanrı'nın çocuklarının soyundan gelirken; Hades doğanın, tanrıça ise karanlığın soyundan geliyordu.

"Doğan bu beş tanrı seneler sonra kendi bölgelerini ilan edip diğer ırkların kendilerine tapmalarını sağladı. Fakat güç aynı zamanda bir zehirdir. Ve bu zehre kapılan her zaman daha fazlasını ister. Tanrılar birbirlerinin topraklarına göz dikmeye başladıklarında en sonunda savaş çıktı. Dünya kaosa sürüklendi. Birçok ırk yok oldu ya da yok olmanın eşiğine geldi."

Mezarlık bekçisinin anlattıklarını dikkatle dinledim. Tanrılar her çağda aynıydı; kibirlerine yenik düşüyor, doymak bilmeyen arzularının peşinden koşuyorlardı. Geçmişte böyleydi, gelecekte de böyle olacaktı. Belki de bu yüzden birilerinin onları dizginlemesi gerekiyordu. Mezarlık bekçisinin tanrılardan hoşlanmadığı ise gözlerinden, sesindeki sertlikten ve kelimelere yüklediği anlamdan anlaşılıyordu.

Devam etti. "İlk tanrı, ömrünün son demlerine geldiği için tanrıları şimdi durdursa bile gelecekte de bu sorunun yaşanacağını öngördü. Dengeyi yeniden sağlamak için tanrılar ile diğer ırklar arasında duracak bir soy yaratılması gerektiğini düşündü. Fakat bir çocuk daha yapmak için fazla yaşlıydı. Bu yüzden dünyada bu görevi yerine getirecek birini aradı ve Seleme'yi buldu. O kadın bizim atamızdır. İlk tanrı, Seleme'yi yanına aldı ve eğitti. Ölmeden önce ona ruhundan bir parça verdi; ruh ateşini. Bu ateş Seleme'nin vücudunu, kanını, zihnini ve ruhunu değiştirdi. Kanında yeni bir soy inşa etti, vücudunu güçle donattı, zihnine tanrılara uygulayacağı bir ceza sistemi yazdı ve en önemlisi de ruhuna bilincini yerleştirdi."

Her kelimesi zihnimde birer görüntüye dönüşüyordu. Gördüğüm yazıtlar, kapılar, ateş sunağı... Hepsi birer birer gözümün önünde yeniden belirdi.

"Peki, aranızdan birini Bekçi olması için neye göre seçiyorsunuz?"

"Biz seçmiyoruz."

"Ne demek biz seçmiyoruz? Kim seçiyor o halde?"

"İlk tanrı."

"Ama ilk tanrının öldüğünü söyledin."

"Evet ama ruh ateşi hâlâ yaşıyor. Wardenslar, ruhlarında boş bir sunakla doğarlar. Mevcut Bekçi öldüğünde, içimizden birinin sunağında o ateş yanmaya başlar. Bu da seçildiği anlamına gelir. Kapılar, yazıtlar, sunak... hepsi o ateşin yanmasıyla birlikte görünür."

Daha ben bir şey söylemeden her şeyden haberdardı. Sunağı, kapıları, yazıtları, hepsini biliyordu.

"Peki ya biri yalan söylerse? Gerçekten seçilmediği halde kendini Bekçi ilan ederse?"

"Her Wardens bunun ne kadar aptalca bir şey olacağını bilir. Çünkü Bekçi uyanmadan önce mutlaka bazı işaretler ortaya çıkar. Tıpkı dün yaşadığın o büyük güç patlaması gibi. Bu, seçilen kişinin uyanmak üzere olduğuna ve seremoni vaktinin geldiğine dair açık bir işarettir."

"Neden şimdi? Neden daha önce olmadı?"

"Çünkü tanrıçanın hapsedildiği yer ortaya çıktığında, bir önceki Bekçi'nin ruhu yok edildi. Bu da ruh ateşinin yeni bir sunak araması demek." Sesi bir ağıt gibi çıkıyordu. Yas tutuyordu sanki. Acaba bir önceki Bekçi'yi tanıyor muydu? Yoksa zaten sayılı kalan soydaşlarından birini daha kaybetmenin ağırlığı mıydı bu?

Komutan dedikleri o adam, Bekçi'nin ruhunu yok etmemişti. *Onu yemişti.* Onun ruhunu kendini beslemek için mi kullanmıştı? Tanrıçanın yaveri insan değil miydi?

"Sence ruh ateşi neden seni değil de beni seçti?"

Mezarlık bekçisi her haliyle benden daha güçlü, daha tecrübeli ve daha ne yaptığını bilen biriydi. Üstelik o, kim olduğunu en başından beri biliyordu. Benimse hâlâ aklım sorularla doluydu.

"Ruh ateşinin, Bekçileri neye göre seçtiğinin sırrını kimse bilmiyor," dedi gözlerime bakarak. "Belki de zaten başka bir görevim olduğu içindir."

"Görev mi?"

Bana sırtını döndü. Kıyafetinin arkasını bir eliyle yukarı çekip kaburgasının üzerindeki dövmeyi gösterdi.

"Bu dövme senin görevinle mi ilgili?" diye sordum.

Kumaşı bırakıp bana doğru döndüğünde yüzünde eski bir yorgunluk vardı. "Wardenslar ailelere ayrılır. Her ailenin üstlendiği kadim bir görevi vardır. Ve bu görev, vücutlarına dövme olarak işlenir. Benim ailem... Bizim görevimiz mezarlık bekçiliği. Yüzyıllardır soyumuzun ölülerini koruruz."

Bir iç çekti. O iç çekişin içinde yalnızca keder yoktu; kırgınlık, haksızlığa uğramışlık ve bastırılmış bir öfke vardı.

"Orası unutulanların yeri değil," dedi gözlerini yere indirerek. "Orası hatırlanması yasaklananların mezarlığı. Bizim soyumuzun mezarlığı."

Tanrılar toplantı salonunda farklı ifadelerle ve yorgun bakışlarla oturuyorlardı. Onların yanı sıra Towa, Ragnar, Caster ve Saya da sanki az önce hayatlarında duydukları en saçma şeyi dinlemişler gibi şaşkınlıklarını gizleyemeden bana bakıyorlardı. Mezarlık bekçisi ise yanımda oturmak yerine dikiliyordu, sanki beni korumayı görev edinmiş gibiydi. Arada bir gözler ona kayıyordu ama o, bu ilgiyi umursamıyordu bile. Tam tersine, tanrılarla dolu bu odada rahatsız görünüyordu. Gözlerinde korku yoktu. Bakışlarından düşmanlık taşıyordu.

Hades sıkıntıyla iç çekti. "Işığın gücüne sahip olduğunu gördüğümde bunun gerçekleşmesinden korktum. Ama kendimi hep aksine inandırmaya çalıştım."

Balder kaşlarını çatarak Hades'e döndü. Hava Tanrısı'nın sesi hoşnutsuzluğunu zor bastırıyordu. "Işık gücünü gördüğün halde bize hiçbir şey söylemedin mi?"

Loki ise gözlerini benden zorla ayırarak onlara döndü. "Wardens soyu iki buçuk yüzyıldır ortalarda yoktu," dedi. "Hades'in Mana'nın ışık gücüne sahip olduğunu görüp de bundan şüphe etmesi normal. Kim böyle bir ihtimali düşünebilirdi ki? Üstelik şimdi bir değil, iki kişi birden burada."

Masadakiler, Ateş Tanrısı'nın sözlerini şaşkınlıkla dinliyordu. Genelde ortalığı karıştıran kişi oydu ama bu seferki olgun tepkisi herkesi şaşırtmıştı.

"அவர்கள் உங்களை வாழ்த்தவில்லை."* Mezarlık bekçisinin söylediklerini duyunca ona doğru döndüm. Dün gece yaptığı gibi tanrıların da bana itaat sözü vermesi gerektiğini söylüyordu. Kendince haklıydı ancak bunu onların önünde dile getirmesi hoş değildi. Ben daha bu duruma alışamadan, tanrıların hemen boyun eğmesini beklemek gerçekçi olmazdı. Yine de içgüdülerim bunun kesinlikle yapılması gerektiğini haykırıyordu.

"அவர்களுக்கு நேரம் கொடுப்போம்,"** dediğimde mezarlık bekçisi bu sözümden hoşnut kalmadı. Sanki tanrılara karşı içten içe daha da bileniyordu. Yine de sözümü dinleyerek sessiz kaldı.

Masadakilere baktığımda, bir kişi hariç hepsinin bize şaşkınlıkla baktığını gördüm. Mezarlık bekçisinin az önceki kabalığını telafi etmek istercesine,

* Seni selamlamadılar. (Ta.)
** Onlara zaman tanıyalım. (Ta.)

Ninova

"Kusuruna bakmayın, biraz aceleci davranıyor," dedim. Bu sözlerimle birlikte yüzlerindeki kafa karışıklığı daha da belirginleşti.

Loki alaycı bir ifadeyle, "Ne konuştuğunuzu bize de söyle ki özrünü kabul edip etmeyeceğimize karar verelim," dedi.

Kaşlarımı hafifçe çattım. Ne diyordu bu?

Towa araya girerek, "Mana, bizim bilmediğimiz bir dilde konuştunuz," dedi. Bu kez şaşırma sırası bendeydi.

Bilmedikleri bir dil mi?

Aklıma kapıları çağırmak için kullandığım dil geldi. Mezarlık bekçisinin sözlerini sıradan bir konuşma gibi anlayıp cevap verdiğimde, farkında olmadan o dili mi kullanmıştım? Bu da mı yarı uyanışın etkisindendi?

Mezarlık bekçisi suçlarcasına, "Eski tanrılar bu dili bilirlerdi," dedi. "Wardensların dilini." Tanrılar, başından beri kendilerine düşmanca yaklaşan mezarlık bekçisine baktılar. Gözlerinden onların da yavaştan sabırlarının taşmaya başladığı anlaşılıyordu. Ama benim dikkatimi çeken kişi Aron'dı.

Kaşlarını sertçe çatmış, doğrudan bana bakıyordu. Çenesindeki gerginlik dişlerini sıktığını belli ediyordu. Viski tonuna bürünen kehribarları öfkesini saklama gereği bile duymuyordu. Neden bu kadar sinirliydi? Ve niye bana ters ters bakıyordu?

"Bu duruma ne kadar şaşırmış olsak da bir Bekçi'nin yeniden aramızda olması, Karanlık Müritlere karşı büyük bir koz kazandığımız anlamına gelir," dedi Balder düşünceli bir tonla.

Ardından Loki sözü devraldı. "Evet, bir Bekçi her yönden bize avantaj sağlar. Ama öncelikle kesinleşmesi gereken daha mühim bir konu var." Parmaklarını ritmik şekilde masaya vurarak devam etti. "Su Tanrısı bu evliliği derhal sonlandırmalı."

Bu sözlerle birlikte beklediğim konuşmanın sonunda başlayacağını anlayarak yerimde doğruldum.

Loki, sinsice parlayan yakut rengi gözlerini mezarlık bekçisine çevirdi. "Wardens soyundan gelenler, saf kanlarını korumak için dışarıdan biriyle evlenmezler. Bu kural yalnızca tanrılar için değil, Wardenslar için de geçerlidir. Hele ki bir Bekçi böylesine kutsal bir yasayı çiğneyemez. Zira bu kuralı koyan ilk tanrıydı."

Kalbim, göğsümde çılgınca atıyordu. Benim varlığımı kabul etmeleri kolay olmuştu ancak mesele evliliğime geldiğinde, hepsi karşıma dikilecekti. Çünkü bir Bekçi, dengeyi korumak için vardı ama ben bunu çiğniyordum. Bu yalnızca bir kurala değil; tüm soyuma, varlığıma ve inançlarıma ihanet etmekti.

"Senin nezdinde tanrıçanın uyanmasındansa benim evliliğim daha büyük bir tehlike, öyle mi?"

Aron'ın sözleri odadaki havayı bir anda gerdi.

Loki gözlerini kısarak başını ona çevirdi. "Ne dedin sen?" Ancak daha fazlasını söylemesine fırsat kalmadan Hades araya girdi. "Evliliğinizi şu anda bozmak, tüm dikkatleri üzerinize çeker. Bu da hiçbirimizin istemeyeceği bir şey."

Her zamanki gibi çatık kaşlı olan Balder, bu kez kaşlarını daha da sert çatarak Toprak Tanrısı'nın sözlerini destekledi. "Doğru. Beklenen savaşa kadar Bekçi'nin varlığı gizli kalmalı."

Loki'nin ikisinin bu tavrına inanmakta zorluk çektiği, duyduklarına inanamıyormuş gibi onlara bakmasından belliydi. Öfkeyle ellerini masaya vurdu.

"Siz gerçekten ne söylediğinizin farkında mısınız? En büyük tehdit gözümüzün önünde ama hâlâ onların birlikte kalmasına göz mü yumacaksınız?"

Hades durumu açıklamak için konuştu. "Elbette her ikisinden de savaş sona erene dek birbirlerinden uzak durmalarını bekliyoruz. Ancak Mana'nın bazı güçlere sahip olduğu söylentileri çoktan yayılmaya başladı. Evliliklerini şimdi sonlandırırlarsa bu, onun kutsal bir bağa sahip olduğu inancını daha da güçlendirir. Karanlık Müritlerin bunu görmezden gelmesi imkânsız. Ayrıldıklarını duydukları anda gözlerini Mana'ya dikecekler. Bu riski göze alamayız."

Ragnar, Loki'ye dönerek soğukkanlı bir ifadeyle, "Bir savaştayız, Ateş Tanrısı. Bu savaşı kazanmak istiyorsak bazı konularda fedakârlık yapmamız şart," dedi.

Loki alaycı bir kahkaha atarak sırtını koltuğa yasladı. "Ne yani? İkisinin birlikteliğine gizliden gizliye destek mi veriyorsunuz?" Gözleri tüm odayı taradıktan sonra sesi buz gibi keskinleşti. "İyi, devam edin. Ama şunu unutmayın; bu meseleyi ne kadar yok sayarsanız sayın, eninde sonunda bu kadının bir Bekçi olduğu ortaya çıkacak. Ve o gün geldiğinde umarım bazı şeyler için çok geç olmaz. Tarihin kendini tekrar etmesini istemezsiniz, değil mi?"

Balder derin bir nefes aldığında, göğsü hızla inip kalkarken saçlarının arasında elektrik kıvılcımları cızırdadı. "Sözlerine dikkat et velet," dedi dişlerinin arasından. "Kimse senin kadar dar görüşlü bir şekilde düşünmüyor. Tanrıça uyanmışken mecburen önceliğimiz o olacak. O mesele çözüldüğünde su velediyle Bekçi bu işi sonlandıracak!"

Hava Tanrısı'nın sözleri *bu konu tartışmaya kapalı* der gibiydi. Tanrılar kendi aralarında hararetle tartışırken ne ben ne de Aron bu konuşmaya

karıştık. Aron ne yapmıştı bilmiyordum ama hiçbirinin bebeğimizi fark ettiğine dair en ufak bir belirti yoktu.

Karanlık Müritlerle verdiğimiz savaştan sonra ne olursa olsun bizi ayırmaya kararlı oldukları belliydi. Yaptıkları anlaşma bize biraz zaman kazandırsa da sonsuza kadar gizlenemezdik. Çünkü karnım sadece birkaç ay içinde büyümeye başlayacaktı.

"ஒரு காவலர் ஒரு கடவுளைத் தண்டிப்பதை அவர்கள் பார்த்ததில்லை என்பதால், உங்கள் இருப்பு எளிமையானது என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இந்த மஜேயில் முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் உங்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது."* Mezarlık bekçisinin bana bakışı *neden onların senin adına karar vermesine izin veriyorsun* der gibiydi. Oysaki onun da bu evlilikten memnun olmadığı barizdi. Sadece bu kararı tanrıların değil, benim vermemi istiyordu.

"Anlamadığımız bir dilde sürekli Bekçi'ye bir şeyler söylemek yerine, şimdiye kadar neredeydin ve neden şu anda buradasın, bunu açıklamak ister misin?" Loki öfkesini mezarlık bekçisinden çıkarmaya kararlıydı. Sesi iğneleyiciydi.

Mezarlık bekçisi ona yalnızca kısa, kayıtsız bir bakış attı. "Benim kim olduğum sizi ilgilendirmez. Burada bulunmamın tek sebebi Bekçi." Sözleri keskin bir soğuk gibi tanrılara çarptı. Aron'ın bakışları ise adeta buz saçıyordu. Gözleriyle mezarlık bekçisini defalarca öldürmüş ama bu bile yeterli gelmemiş gibiydi. Çenesi seğirdi, yumruğunu sıktı.

Loki'nin gözleri birden alev aldı. "Kimlerin karşısında olduğunu unutma, Wardens," diye hırladı.

Mezarlık bekçisi gözünü kırpmadan karşılık verdi. "Asıl sen kimin karşında olduğunu unutuyorsun." Bu sözler kendisi için değil, benim içindi.

Aralarındaki gerilimi sona erdirmek için, "Aslında ben de tam olarak senin kim olduğunu biliyor sayılmam," dedim açıkça. Bu sözümle birlikte mezarlık bekçisi, Loki'yi bir anda yok sayıp bana döndü.

"Unuttun mu, Mana? Seninle daha önce tanıştık," dedi.

Söyledikleri diğerlerinin kafasında soru işaretleri oluştursa da ben ne demek istediğini anlamıştım. Rüyalarım... Bakışlarıyla tenimi eşelediğini hissettiğim kehribarlara bir kez olsun bakmaya cesaret edemedim. "Bence en iyisi kendini tanıtıp bize her şeyi en başından anlatman," dedim.

Mezarlık bekçisi hiç tereddüt etmeden başını eğdi. "Nasıl istersen."

* Varlığının basit bir şey olduğunu düşünüyorlar çünkü bir Bekçi'nin tanrıları nasıl cezalandırdığını hiç görmediler. Bu masada karar verme yetkisine sahip tek kişi sensin. (Ta.)

Bakışlarını benden çekip masadakilere dikti. "Benim adım Aşil," dedi. "Wardensların Kallarai ailesindenim. Görevim, soyumun mezarlığını korumak." Kallarai mezarlık demekti. *Mezar ailesi.*

"Zamanında tanrıça deliliğe kapıldığında, tanrılar ve o dönemdeki Bekçi onunla savaşa girdiler. Amaçları onu öldürmek değildi. Çünkü biliyorlardı ki tanrıça yok edilirse evren dengesini yeniden kurmak adına karanlığın özünü taşıyan bir tanrı ya da tanrıça yaratacaktı. Bu yüzden onu yok etmek yerine sonsuz bir hapse mahkûm ettiler."

Aşil, bu korkunç geçmişi soğuk ve duyarsız bir tonda aktarıyordu. Gözleri bomboştu. Sesi ise bir mezar taşı kadar soğuktu. Söyledikleri kafamda birer yankı gibi çınladı.

Tanrıçayı öldürmemişlerdi. Sırf karanlık bir başka biçimde geri dönmesin diye, onu yüzyıllar sürecek bir yalnızlığa mahkûm etmişlerdi.

Sonsuz bir hapis. Bu *zalimlikti.*

Tanrıların yüzlerinde düşüncelerini yansıtan çarpık ifadeler belirdi. Hepsi bu hikâyeyi dinlerken duyduklarının sadece geçmişteki bir savaş değil; babalarının, amcalarının ve kendi kanlarıyla bağlı oldukları seleflerinin kararı olduğunu biliyordu. Ve şimdi bu gerçekle yüzleşiyorlardı.

"Bana nedenini hiç söylemedi ama tanrıların teklifini kabul etti. Bekçi'ye bunun yanlış olduğunu söyledim. Tanrıçanın deliliğe sürüklendiğini, bu deliliğin arkasında seleflerin yani tanrıların parmağı olduğunu anlattım ama dinletemedim."

Sözleri ağır ağır geçmişin küllerinden kalkıp yeniden salona yayılan bir duman gibi çöktü üzerimize. "Tanrıların kendi başlarına bunu yapacak güçleri yoktu. O yüzden Bekçi bu görevi üstlendi. Ben o zamanlar daha yeni mezarlık bekçisi görevini devralmıştım. Wardensların mezarlığının yerini bizim ailemiz dışındaki kimse bilmez. Bu bilgi kutsaldır. Onu başkalarıyla paylaşmamız yasaktır."

Sesi duraksadı, hafifçe çatallanır gibi oldu. "Bu yüzden soyum birer birer yok edilirken ben hayatta kalmayı başardım."

Derin bir nefes alarak devam etti. "Bekçi, tanrıçayı hapsetmek için ruhunu feda etti. Çünkü onu sonsuz bir hapse zincirleyebilecek tek şey, ilk tanrının kudretine dokunmuş bir ruhtu. Bunu yaparken ben de oradaydım. Bekçi, büyüyü tamamlamadan önce bana tanrıçanın hapsedildiği yeri korumamı emretti ve korudum da. Ta ki komutan, karanlık halkı toplayıp umbraları tanrıçayı bulmak için gönderene dek." Aşil, başını Hades'e çevirip yavaşça salladı. "Umbralar kendi başlarına büyük bir tehdit sayılmazlar ama şimdi yalnız değiller."

Balder dudaklarını bir çizgi haline gelecek şekilde sıkarak, "İlk önce iblisler, sonra kullanıcılar, şimdi de yozlaşmışlar," dedi. "Asıl şaşırılması gereken şey, tanrıçayı bu kadar zaman bulamamış olmaları."

Towa kolunu göğsünde kavuşturup biraz geriye yaslandı. "İblislerin arasında kehanet bilgisine sahip birçok tür var. Görü görmeye yatkın olanlar da bunlara dahil."

O an avucumda tanıdık bir karıncalanma hissettim. Göz, bir anlığına yeniden açılacak gibi oldu. Hemen yumruğumu sıktım. *Birde sen başlama.*

Düşünmeden edemiyordum. Aşil resmen tanrıçanın delirmesinde seleflerin parmağı var demişti. Saya'nın bana *büyük tanrıların arasında bir tanrıça çıkması uğursuzluk sayılır* dediğinde şaşırmıştım. Ama bu laf, o an bana sadece eski bir batıl inanç gibi gelmişti. Meğer altında neler yatıyordu.

Selefler, tanrıçanın karanlık tahtına oturmasını hiçbir zaman istememişlerdi. Onu bilerek yavaş yavaş delirtmiş olabilirler miydi? Bu ihtimal midemi bulandırdı.

Tanrılar, Aşil'in sözlerini yalanlamadı. Hem de hiçbiri. Gözlerim masanın ötesindeki Aron'a kaydı. Bedenen burada olsa da zihni çok daha uzak bir yerdeydi.

Yumruğunu o kadar sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti, kemiklerinin çıtırtısı masanın bu tarafından bile duyuluyordu. *Ne düşünüyorsun, Aron?*

Ragnar, "Hangi yozlaşmışlar oradaydı?" diye sordu.

"Güneş Tanrısı Utu, Aşk ve Savaş Tanrıçası İştar, Tatlı Su Tanrısı Enki, Fırtına Tanrısı Enlil ve Dağların Tanrıçası Ninhursag."

Duyulan her isimle birlikte tanrıların yüzleri gölgelendi, kaşları çatıldı. Komutan, dört tanrının yerini dolduracak kişileri bulmuştu.

"Tanrıça uyanmış olsa bile tüm gücünü kazanması zaman alacak," dedi Caster.

"Evet," diye ekledi Hades. "Mühür onu zayıflatmış olmalı."

Ragnar düşüncelere dalmıştı. "Bu bizim şansımız," dedi sonunda.

Hades hemen onun ne demek istediğini kavradı. "Yani önce biz saldıralım diyorsun, öyle mi?"

Ragnar başını ağır ağır salladı. "Tanrıçanın uyanışıyla birlikte karanlık kontrolden çıktı. Karanlık ırkların güç dengesi bozulmuş durumda. Bu, bizim için nadir ve değerli bir fırsat."

Balder, savaşacak olmanın verdiği heyecanla yumruğunu hafifçe masaya vurdu. "Ragnar haklı. Eğer ilk hamleyi biz yapmazsak toparlanıp üzerimize yürürler, hem de daha da güçlenmiş bir halde."

"Karanlık Müritlerin nerede saklandıklarını biliyor musunuz ki?" diye sorduğumda deminden beri suskun olan Aron gözlerini bana çevirdi.

"Tabii ki biliyoruz," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Yuvalarındalar."

Yuvaları mı?

"Karanlıklar Ülkesi Kiros'ta saklanıyorlar."

"Onlara güvenemezsin." İşte yine başlıyorduk.

"Aşil, eğer tanrıçayı durdurmak istiyorsak tanrılarla işbirliği yapmak zorundayız."

Salonun içinde bir o yana bir bu yana yürüyor, aklına gelen tüm ihtimalleri sıralıyordu. Onu izlerken içimdeki gerginlik giderek artıyordu. Bu kuşkucu tavırları beni de yavaş yavaş kemirmeye başlıyordu.

"Böyle bir şey olmayacak."

Birden durup gözlerini bana çevirdi. "Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer tehlikede olsaydım Aron beni uyarırdı."

Alaycı bir kahkaha attı. "Sen tanrıların ne kadar alçak olabileceklerini bilmiyorsun," dedi. Boynunda belirginleşen damar nabız gibi atıyor, leylak rengi gözleri karanlığın tonlarına bürünüyordu. Ölümle haşır neşir olmuş birinin alışkanlığıydı bu bakış.

"Elbette hepsine güvenmiyorum ama aralarında bana daha önce yardımcı olanlar da var."

"Bu senin Bekçi olduğunu bilmeden önceydi."

İçimden yükselen öfkeyi bastıramadım. Kaşlarımı çattım. Kuşkularını bana aşılayarak neyi amaçlıyordu?

"Aşil yeter artık."

"Yetmez!"

Bağırışı salonun duvarlarında yankılandı. Yerimden sıçradım. Hışımla yanıma gelip bakışlarını resmen gözlerime mıhladı.

"Onları ben gömdüm!" diye haykırdı. "Kallarai ailesi sadece Wardens soyuna bekçilik etmez! Bizler ölülerimize mezar kazarız, taşlarını yazarız, onları toprağa veririz! Hepsini teker teker ben gömdüm, Mana!"

Gözümün önüne rüyamda gördüğüm mezarlar geldi. *Hepsinin ölüm tarihi aynıydı...*

Boğazıma kocaman bir taş oturdu. Gözlerim yavaşça dolmaya başladı. Hepsini... *o gömmüştü.* Bu, orada olanlara da şahit olduğu anlamına geliyordu. Tanrım, gördüğü şeyleri düşünemiyordum bile.

"Onlar yaptı." Dişlerinin arasından tısladı. "Tanrılar!"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hayır, onlar yapmış olamaz."

"Aksini iddia edemezsin, Mana. Bana bunu çürütecek tek bir şey söyleyemezsin," dedi. Sesi dışarıdan sakin gibi görünse de altında kaynayan öfke, kıyamet gibiydi. "Ama ben sana onlarca kanıt sunabilirim."

Bir adım daha yaklaştı. Gözlerinde karanlık bir hakikatin yansıması vardı.

"Bekçi, tanrıçayı hapsettikten sadece bir gün sonra Wardenslar saldırıya uğradı. Sence neden bu kadar hızlı hareket ettiler? Çünkü biliyorlardı. Son Bekçi kendini feda edince yerine yenisi seçilecekti. Ve onlar, bunu engellemek zorundaydılar."

Sesi sarsıldı ama sözlerini yutmadı.

"Tanrıçayı öldürmek yerine hapsetmek onların fikriydi. Çünkü ondan bir Bekçi kadar olmasa da korkuyorlardı. Ve biliyorlardı... Sadece bir Bekçi bunu yapabilirdi. Bu yüzden soyumuzu hedef aldılar. İki gecede kendilerine tehdit oluşturacak iki gücü de komple yok ettiler."

Gözleri boşluğa sabitlendi. Yüzünden, hafızasından silinmeyen bir anının ağırlığı geçiyordu.

"Sonra da yıllar boyunca, dışarıda birileri kalmış mıdır diye peşimize düştüler. Kim kaldıysa birer birer avladılar."

Dediği gibi söylediklerinin hiçbirini yalanlamadım. Belki de Aşil, tanrılardan şüphelenmekte haklıydı. İntikam istiyordu, elbette isteyecekti. Kim istemezdi ki?

Wardensların içinde doğup büyümediğim halde, ben bile bu yapılan korkunç haksızlık karşısında adalet istiyordum.

"Olanlar için gerçekten üzgünüm," dedim sessizce. "Ama bunu selefler yapmış olsa bile günahlarını vârislerine yükleyemeyiz."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine baktı. "Senden sadece dikkatli olmanı istiyorum," dedi sonunda. Sesi yumuşak ama yorgundu, sanki içinde eski bir yasın korları hâlâ tütüyordu. "Benim soyumdan birinin daha mezarını kazmaya gücüm yok." Kalbime ince bir sızı saplandı. Bu sözle birlikte ona sarılmak istedim; sadece acısını hafifletmek, biraz olsun paylaşmak için.

Gözlerini kaçırdı. Sanki duygularını göstermek istemiyordu. "O tanrıya da tamamen güvenemezsin," dedi kelimelerini titizlikle seçerek. "İçlerinde en beteri o."

Aron'dan bahsediyordu. Az önceki şefkatim yerini hızla öfkeye bıraktı.

"Herkesten şüphelenebilirsin ama Aron'dan olmaz, Aşil. Bana zarar verebileceğini nasıl düşünürsün? Sırf o da bir tanrı diye mi böyle konuşuyorsun?"

Yanak kasları gerildi. Gözlerinde tekrar o tanıdık gölge belirdi. "Tamamen uyandığında öyle düşünmeyeceksin."

Bir an donakaldım. Bu da ne demekti şimdi?

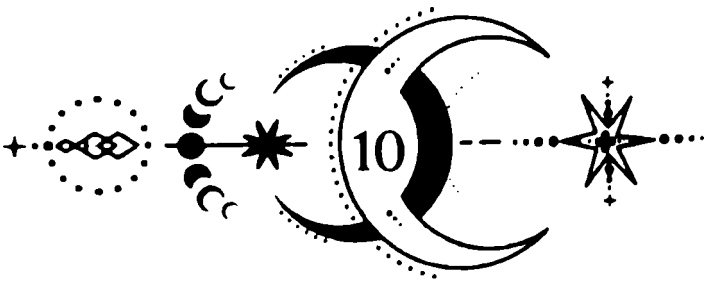
"Akşam kararlaştırdığımız gibi hazır ol," dedi. "İşin içine tanrılar karıştığına göre seremoniyi bir an önce yapmalı ve seni tamamen uyandırmalıyız."

Arkasını dönüp salondan çıkmak üzere yürümeye başladı.

"Az önce ne demek istedin?" diye sordum sesimde bastıramadığım bir endişeyle. "Uyandığımda neden Aron hakkındaki düşüncelerim değişsin ki?"

Kapının kolunu tuttu. Bir an durduktan sonra başını arkaya çevirmeden konuştu.

"Çünkü onun içini göreceksin, ne olduğunu." Sonra da gitti. Ardında kalan sessizlik, söylediği her şeyden daha çok düşündürdü beni.

SÖZLE ZİNCİRLENEN KADER

Ateşböcekleri gölün kenarından göğe doğru yükseliyordu. Sayıları o kadar fazlaydı ki gecenin karanlığında minik ateş topları gibi parlıyorlardı.

Aşil, seremoniyi gerçekleştirebilmek için bir göle ihtiyaç duyacağını söylediğinde Aron bizi buraya getirmişti. Su Sarayı'nı çevreleyen okyanusun haricinde sarayın içinde sığ nehirler, küçük göller ve şelaleler de vardı.

Dağdan inen coşkun sular uğultuyla göle dökülüyor; sesleri taşlara, suya ve geceye karışıyordu. Burası, şimdiye dek sarayda gördüğüm en büyük su birikintisiydi.

Gölün tüm kıyılarını ateşböcekleri sarmıştı. Her yerdeydiler. Göz kamaştıran o narin parıltıları, sevdiğim adamın gözlerini andırıyordu.

Aşil, gölün kıyısına doğru ilerledi. Orada tek dizinin üzerine çökerek elini suya daldırdı. Leylak rengi gözleri parlamaya başladığında, dudakları da hızla kıpırdamaya koyuldu. Seremoni için gölü hazırlarken söylediği kelimelerin çoğunu anlayamıyordum ama fısıltısı tüm gölü, doğayı ve gökyüzünü sarıp sarmalıyordu.

Sözlerinde bir kutsama, bir çağrı ve derin bir bekleyiş vardı. İlk tanrıya adanan bu övgüler, aynı zamanda bir bağlılık ve teslimiyet yemini gibiydi.

Tam olarak uyandığımda, içimde bir şeylerin değişeceğini biliyordum. Ama bu değişim iyi mi olurdu, yoksa kötü mü bunu ben de kestiremiyordum. Tek dileğim, yine aynı kişi olarak kalmaktı.

Eğer şu anki Mana benden alınırsa kendime yabancılaşırdım, herkese yabancılaşırdım.

Yine de bir yanım heyecanlıydı. Uyanıştan sonra tam bir Wardens olacaktım. Acaba ne tür güçlerim olacaktı? Soyum kimlere dayanıyordu? Tanrılar, onlardan neden nefret ediyorlardı?

Ve geleneklerimiz... Onlar nelerdi?

"Göl hazır," dedi Aşil elini sudan çekip ayağa kalkarken.

Bakışlarımı göle çevirdim. Su bir an için dalgalar halinde titredi, sonra yeniden dinginleşti.

Aşil'in söylediğine göre seremoni iki aşamadan oluşuyordu. İlki kutsal suyla arınmaktı. Bu yüzden gölün suyunu arındırmıştı.

"Su bütün günahlarını temizleyecek," dedi ve ardından bir anlığına Aron'a bakıp tekrar bana döndü.

Aron, benim en büyük günahımdı.

En azından Aşil'e göre.

Su yalnızca bedenimi değil, ruhumu da arındıracaktı. Geçmişimi gölde bırakıp yeni bir hayata adım atacaktım. Sonra bağlılık kısmı gelecekti; yeminler ve teslimiyet. Bunları ise göle girdikten sonra gerçekleştirecektim. Ve tüm bunlar tamamlandığında bir Bekçi olarak yeniden doğacaktım.

Aslında seremoniyi çok daha tehlikeli ve zor bekliyordum. Ama Aşil'in anlattıklarına göre işler oldukça kolaydı. Oysaki sunağın beni çetin bir sınava tabi tutacağını bile düşünmüştüm. Bu düşüncemi Aşil'e açtığımdaysa gülmüştü. Sadece arınamayacak kadar büyük günahları olanlarda ya da diğer Bekçilerden çok daha güçlü bir uyanış yaşayanlarda böyle zorlukların çıktığını söylemişti.

Bunun çok ender olduğunu söyleyip geçmişte sadece bir kez görüldüğünden bahsetmişti. Bunu da ilk tanrının yaşadığını eklemişti. Çünkü o, yeni bir ırk kurmakla görevlendirilmişti ve bu yüzden ona engel olmak isteyen tanrılarla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Aşil'in sözleri içimi rahatlatmıştı doğrusu. Seremoniyi geçmekte zorlanmayacağımı düşünüyordum.

"Artık burada işin kalmadı." Aron lafı dolandırmadan direkt Aşil'i kovdu. "Kaybol." Mezarlık bekçisi ona ters ters baktı.

"Senin sözünle hareket etmem ben tanrı," derken *tanrı* kelimesi ağzından tükürürcesine çıktı.

Aron kaşlarını çatarak üzerine yürümek üzereyken, kolundan tutup onu durdurdum. İkisi de tanıştıklarından beri birbirlerinden hazzetmiyorlardı. Yine de Su Tanrısı'nın sınırında olduğunu biliyordum. Neden bilmiyordum ama sabahtan beri sinir küpü olarak dolanıyordu etrafta.

"Aşil bundan sonrasını ben hallederim."

Aşil bana bakıp kafasını salladı. Gölden uzaklaşmadan önce, "Sana söylediklerimi unutma, iyi şanslar," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Mezarlık bekçisinin gittiği yola öfkeyle bakan Su Tanrısı'nı görmezden gelip gölün kıyısına yaklaştım. Tam Aron'dan elbisemin fermuarını

indirmesini isteyecekken ensemde hissettiğim serin nefesle iç çektim. Ben daha söylemeden, elbisenin fermuarını tutup acele etmeden aşağı indirmeye başladı.

"Niye kızgınsın?" diye sordum. Tanrılar yüzünden miydi acaba?

Ben, Aşil'le salonda konuşurken Aron onlardan kan yemini istediğinde ortalık ayağa kalkmıştı. Kan yemini kısa süreli olduğu için sonunda ikna olup benim varlığımdan kimseye bahsetmeyeceklerine dair yemin etseler de kimse bu durumdan memnun değildi.

Su Tanrısı hariç.

İstediği olduğu halde hâlâ kızgın olmasına anlam veremiyordum.

Kollarımı elbiseden çıkardığımda kıyafetim ayaklarımın dibine düştü. Hava soğuk olduğu için titredim. Gerçekten kış vakti bunu yapmak zorunda mıydık?

Aron sutyenimin kopçasını açarken, "O herif bir şey saklıyor," dedi. Sutyenin askılarını indirip dudaklarını çıplak omzuma bastırdığında, başımı yana eğip ona daha çok yer açtım.

Dudakları boynumda gezerken, "Aşil mi?" diye mırıldandım. Aron duraksadı. Dişlerini sıkarak, "Onun adını ağzına alma," dedi.

Güldüm. Adıyla seslenmezsem ona nasıl seslenecektim?

Elleri, bel kıvrımımı sıkıp aşağıya kayarken sadece bekledim. Külotumu indirdiğinde o da ayaklarımın dibindeki yerini buldu.

İşte şimdi çırılçıplaktım.

Ayağımı gölün içine sokarak soğukluğunu kontrol ettim. Beklediğimin aksine su ılıktı. Aron güçleriyle suyu ısıtamazdı, bu yüzden kendimi buz gibi bir suya hazırlıyordum. Acaba Su Tanrısı'ndan aldığım güçlerle, gelinin işareti mi suyu ılık hissetme mi sağlıyordu?

Aron elimden tutup, "Dikkatli gir," dediğinde göle girmeye başladım. Gölün derinliği göğüslerimi aşıyordu. Suya alışmaya çalışırken derin derin nefesler alıp veriyordum. Su ılık olsa da hava hâlâ soğuktu.

Aklımı soğuktan uzaklaştırmak için, "Ne saklıyor olabilir ki?" diye sordum.

Aron'ın gözleri karanlıkta kısıldı, içinde saklı bir tehdit vardı. "Bilmiyorum," dediğinde ses tonu zemheri kadar soğuktu. "Ama öğrendiğimde bu kadar sakin kalabileceğimi sanmıyorum." Bu sırla ilgili bir tahmini mi vardı acaba? Neden bu kadar kesin konuştuğunu anlamaya çalışıyordum.

Belki de abartıyordu. Aşil gibi biri düşüncelerini gizlemezdi, her şeyi açıkça söylerdi. Bu yüzden kaç kere kavga ettiğimizi hatırlamıyordum bile.

Gözlerimi kaldırıp Aron'a baktığımda duraksadım. Ateşböcekleri yavaşça Aron'a doğru süzülüyordu. Karanlıkta parıldayan minicik ışıkları, geceyi adeta büyülü bir tabloya dönüştürüyordu. Etrafta sadece ay ışığı vardı ve o da zayıf bir huzmeyle her şeyi sarıyordu.

Su Tanrısı'nın etrafını saran ateşböceklerinin yarattığı manzaraya hayranlıkla baktım. Sanki Aron'ın gözlerindeki kehribar parlaklığa çekilmiş, onu kendilerinden biri sanıyorlardı.

Su Tanrısı, bakışlarımın değiştiğini fark ettiğinde gölün kıyısına gelerek tek dizinin üstüne çöktü. Bana elini uzattığında yüzerek ona doğru yaklaştım. Eli yanağımı okşarken, "Sana kızgınım," dedi.

Başımı çevirip dudaklarımı avucuna bastırdım. "Neden?"

"O piçle benim bilmediğim bir dilde konuştun," dedi vurgulayarak. "İki kere."

Kehribar gözlerinin cehennem kızılına döndüğünü görünce gerçekten kızdığını anladım. Şaşkınlıkla önümde kıskançlık krizine giren tanrıya baktım. Hâlâ beni seviyor oluşuna alışamamıştım ama bu halini de deli gibi seviyordum.

"Farkında bile değildim farklı bir dilde konuştuğumun."

"Tanrılar, soyunuz uzun süre ortadan kaybolunca dilinizi öğrenmeyi bıraktı, hatta böyle bir dilin varlığını bile unuttular."

Kaşlarımı çattım. Sanki bilerek bize dair ne varsa ortadan silmeye çalışıyorlar gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Aşil haklı olabilir miydi?

Aron başparmağını dolgun dudaklarıma sürterek, "Bana dilinizi öğret," dediğinde şaşırdım. Göle doğru eğilip bana daha da yaklaştı.

"Bana dilinizi öğret, Bekçi," dedi.

Kalbim tekledi. İlk kez bana *Bekçi* diye sesleniyordu.

Kafamı onaylarcasına sallayarak, "Tamam öğretirim," dediğimde dudakları kıvrıldı. "Aferin."

Eli dudaklarımdan kayıp çıplak boynuma dokundu, gözleri de elini takip ediyordu. "Hâlâ bir şey hissetmiyor musun?" diye sordu.

Nefesim dokunuşuyla hızlanırken, "Henüz değil," dedim.

Aşil, suya girdikten sonra sunak beni çağırana kadar beklememi söylemişti.

Bu sefer farklı bir nedenden koyulaşan gözleri göğüslerimin dolgunluğunda gezinirken sesi boğuklaştı. "Üşüyor musun?"

Aslında üşümüyorum demem gerekirdi ama dudaklarımdan çıkan kelimeler farklıydı. "Üşüyorum."

Gözlerini benimkilere çevirip bir süre bana baktı. Sonra elini geri çekti ve ceketini çıkarıp kenara bıraktı. Gömleğinin düğmelerini çözmesini izlerken hafifçe kaşlarımı çattım.

"Ya göle girdiğinde suyun kutsallığını bozarsan?" diye sordum. Seremoninin bozulmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmediğim için risk almaya çekiniyordum.

Su Tanrısı, kollarını gerip gömleğini omuzlarından çıkarırken şişen pazılarına baktım.

Bana kibirli bir bakış attı. "Burada benden daha kutsal bir şey yok."

Tanrım, bu kibirli hali bile beni ateşe veriyordu. Bacaklarımı çaktırmadan birbirine bastırdım.

Aron, tüm kıyafetlerinden hızla kurtulup ılık suya daldı ve direkt üzerime doğru geldi. Sırtımı kıyıya yaslar yaslamaz dudakları tutuşan bir ateş gibi dudaklarıma yapıştı. Ellerim geceden daha karanlık saçlarına dalarken onu kendime çektim.

Öpüşürken çıkardığımız sesler gölde yankılanıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Aron'ın bir eli göğsümü sıkıca kavrayıp yoğurmaya başladı. Parmaklarının her hareketiyle deliriyordum. İçim erirken istemsizce inledim.

"Ağzını aç," diye fısıldadı. Sesi derin ve kendine hâkim olabiliyor gibiydi ama içindeki sabırsızlığı hissedebiliyordum.

Hiç tereddüt etmeden, anında boyun eğerek ağzımı açtım ve dilini istekle kabul ettim.

Bacaklarımın arasında zonklayan tutku giderek büyürken, Aron diğer eliyle suyun altından kalçamı kavrayıp güçlü parmaklarıyla sıktı. Kalçamı kendine doğru yönlendirirken bacaklarımı beline doladım.

Kadınlığımın üzerinde hissettiğim sertlikle inlerken bedenim kasılmaya başladı. Onu içimde, derinlerimde istiyordum. Islak ve soğuk dili ağzımın içinde vahşice dolaşıyordu. Aron altdudağımı acımasızca ısırıp kendine çekti. Nefes nefese soluklanırken, "İyice yaslan," dedi. Sesi karanlık bir emir gibiydi.

Her seferinde bana böyle hükmetmesine bayılıyordum, üzerimdeki gücünü hissetmek beni cezbediyordu. Gözlerinde, bana sahip olamazsa her şeyi yok etmeye hazır yıkıcı bir tanrının arzusu cayır cayır yanıyordu. Kollarımı kıyı boyunca açıp uzattım ve sırtımı yasladım. Her teması bedenimi yakıyordu. Aron eğilerek göğüslerimin arasına dudaklarını bastırdı, sonra da dolgun göğüslerimden birine ısırık bıraktı.

İç çekişim kabarıp titreyen göğüs ucumu ağzına almasıyla derin, acı tatlı bir inlemeye dönüştü. Göğsümü emip dişlerken bacaklarımı açtı. İkimiz de fazla vaktimizin olmadığını biliyorduk.

Hades, toplantı salonunda *sizden bu konuda dikkatli olmanızı bekliyorum* derken aslında birlikte olmamamızı söylüyordu. Peki biz ne yapıyorduk? İlk fırsatta birbirimizin üzerine atlamıştık. Henüz bebekten haberleri olmadığından bu uyarı için çok geç olduğunu bilmiyorlardı tabii.

Aron doğrulup bacaklarımı iyice açarken, bakışları da tamamen oradaydı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Bebek?" diye sorduğumda duraksadı. Bunun ona zarar verip vermeyeceğini bilmiyorduk.

Aron, bazen onun varlığını unutuyor gibiydi ama ara ara karnıma değen bakışlarını yakalıyordum. Hâlâ baba olacağına inanmakta zorlanıyordu.

Yutkundu. "Nazik olacağım," dedi. Kafamı salladım çünkü şimdi dursak hormonlarımın etkisiyle ağlamaya başlayabilirdim.

Eliyle belime destek verip dediği gibi nazikçe içime girdiğinde, belimi kaldırarak derin bir inleme bıraktım göle. Olası bir riske karşı beni sabit tutmak için diğer eliyle de kıyıyı sıkıca tutuyordu.

Yavaşça hareket etmeye başladığında aralık dudaklarından sık nefesler alıyordu. Tanrıçanın uyanışıyla dengesizleşen güçleri yüzünden griye dönen saçları yeniden siyah halini almıştı. Karnının kenarında gördüğüm dövme ise sanki yok olmuştu. Ne kadar baktıysam da artık orada değildi. Hâlâ o dövmenin ne anlama geldiğini fırsat bulup da ona soramamıştım.

Ensesinden tutup kendime doğru çekerken dudaklarımı onunkilere bastırdım. İçimde hızlanarak gidip gelirken inliyor, ara sıra küçük çığlıklar atıyordum. O ise nadiren boğuk bir şekilde inliyordu.

Kararan kehribarlarını izlerken kendini sonuna kadar içime itiyordu. Bebek yüzünden sert davranamadığı için dişlerini sıkarak kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Yine de boynunda beliren damar, ne kadar zevk aldığının açık bir kanıtıydı.

Benim de zevkten başım dönüyordu. Acı ve zevkin iç içe geçtiği o bulanık çizgide, bedenim artık sınırlarını zorlamaya başladı.

Aron, saç dibimden şakağıma doğru süzülen ter damlasını başparmağıyla sildi. Ardından biraz ferahlamam için saçlarımı nazikçe geriye itti. Yüzüme yaklaşarak dudaklarını sırasıyla şakağıma, terli alnıma, gözkapaklarıma bastırdı. Kollarımı, koltuk altlarından geçirerek sırtına sardım. Başımı omzuna koydum. Kalbinin atışları benimkini bastırıyordu. Su Tanrısı'nın buzdan kalbi de kendisi gibi güçlüydü; donuk ve dışarıdan sakindi ama içine adım atanı yutacak kadar derin ve acımasızdı.

Beni tamamen doldurduğu için zaman zaman zorlanıyordum. Bazen bana sığmadığını dahi düşünüyordum.

Seremoni için hazırlanan gölde böyle bir an yaşadığımıza inanamıyordum. Aşil, gölde arınarak günahlarımdan temizlenmemi söylemişti ancak ben daha çok günaha bulanıyordum. Ve bundan en ufak bir şikâyetim yoktu.

Aron'ın kıyıyı tutan eli sıkılaşıp hızını artırdığında, içimde kabaran hisle daha yüksek sesle inlemeye başladım. Sert kara parçası, Su Tanrısı'nın elinde çatlayıp parçalanmaya başladığında son kez içimi doldurdu. Ilık bir his bedenimi kaplarken titreyerek rahatladım.

Saç diplerimde ve bedenimde hissettiğim terle soluklanırken, Aron da hızla nefes alıp veriyordu. Eğilip terli alnıma bir öpücük daha kondurdu. "İyi misin?" diye sordu.

Konuşacak halim olmadığından kuruyan boğazımla yutkundum ve sadece kafamı salladım; mükemmeldim.

Aron aldığı cevapla rahatladı. Onun aslında bebek için endişelendiğini fark ettim. Dudaklarımda bir tebessüm belirmişti ki gözlerim gölün karanlık sularına takıldı. Gölün altında gördüğüm manzara karşısında donakaldım, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Bacağımı tutan eli hissettiğim anda birden aşağıya doğru çekildim.

"Aron!" diye bağırdım ama sesim suyun içinde boğuldu.

Bir saniye önce gölün altındayken bir saniye sonra kendimi mermer bir yolun ortasında buldum. Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp gölün altında gördüğüm kanlı dünyaya baktım.

Gökyüzünde kocaman, kıpkırmızı bir kanlı dolunay duruyordu. Ayın hemen önünde, eskiden bir saray olduğuna dair tüm izlerin hâlâ durduğu, parçalanan duvarlar ve devasa sütunlar yükseliyordu. Bakışlarımı çevirdiğimde, sarayı kuşatan gölün su yerine kanla dolu olduğunu fark ettim. Gökyüzünde tek bir yıldız yoktu. Kırmızı bulutlar sanki birazdan kan yağmuru yağdıracakmış gibi göğü kaplıyordu.

Yıkık sarayın tam ortasında, ayakta duran yalnızca tek parça vardı; *bir sunak.*

Ruhumun derinliklerinde ziyaret ettiğim sunağın ta kendisiydi.

Ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Gözlerim etrafta dolaşırken toprağa saplanan yüzlerce kırılmış paslı kılıç, kalkan ve daha nice silah gördüm.

Üzerinde durduğum yol ise derin çatlaklarla parçalanmıştı ve o yol sunağa doğru uzanan bir köprü görevi görüyordu.

Burası... o yerdi; mahlukatın bana gösterdiği dünya.

Neden buradaydım? Daha doğrusu, sunak neden buradaydı?

Aşil, bana sunağın Wardensların bir zamanlar yaşadığı toprakları göstereceğini söylemişti. O ülkeye Angkor diyorlardı. Onun kelimeleriyle *büyülü, görkemli, yıkık ama kutsal* bir yerdi. Gözümde hep ışıklarla örülen, zamandan arınan bir diyar canlanmıştı. Ama şimdi önümde duran manzara; çürümüş, kararmış, neredeyse yok olmuş bir dünyanın kalıntısıydı. Her taş, her yıkık sütun geçmişin hayaletlerini taşıyor gibiydi.

Bir harabeydi.

Ama sıradan bir harabe değildi. Lanetlenmişti; sanki zaman buraya dokunmayı bile reddetmiş gibi.

Bir şeyler doğru değildi. Bunu görmemem gerekirdi, değil mi? Ama görüyordum.

Acaba sunağın beni buraya çekmesinin ardında başka bir niyet mi vardı? Belki de... Evet çünkü başka açıklaması yoktu. O halde kaçmak yerine, Aşil'in dediği gibi bağlılık göstermeli ve yeminimi etmeliydim.

Temkinli adımlarla parçalanmış yolda ilerledim. O sırada üzerimde bana ait olmayan, daha önce görmediğim bir kıyafet olduğunu fark ettim. Bu tuhaf farkındalıkla bir an duraksasam da geri dönmek artık bir seçenek değildi. Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tok ses, sessizliğe gömülen bu dünyada yankılanıyordu. Burada benden başka kimse yoktu, değil mi? Yolun bir köprü gibi gölün üzerine uzandığı noktada durdum ve hafifçe eğilerek yansımama baktım.

Üzerimde kar beyazı, bedenimi sıkıca saran bir elbise vardı.

Balık modeline benzeyen ancak biraz daha dökümlü olan elbisenin iki yanında, baldırlarıma kadar uzanan yırtmaçlar vardı. Bu sayede yürürken kolayca hareket etmemi sağlıyordu. Ayrı gibi duran elbisenin kolları aslında elbiseye dikiliydi; dirseklerime kadar uzanıyor ve balon gibi zarifçe kabarıyordu. Yakam ve omuzlarım tamamen açıktaydı. Göğüs kısmında kalp biçiminde zarif bir dekolte bulunuyordu. Elbisenin kollarının başladığı yerde, bileklerimde ve belimi saran kumaşın üzerinde altın olduğunu düşündüğüm kelepçe ve süslemeler yer alıyordu.

Saçlarım uçlara doğru yumuşak ve kalın dalgalarla kıvrılıyordu. Başımda, ortasında bir şakayık çiçeği bulunan gösterişli bir taç duruyordu. Tacın kenarlarından damla şeklinde zincirler sarkıyordu. Bu zincirlerin ucunda, yine altın olduğunu düşündüğüm minik parçalar ışıldıyordu. Kulaklarımda

tacımla uyumlu, zarif ve uzun küpeler sallanıyordu. Makyajım ram sevdiğim gibiydi; sade ama şık.

Dolgun dudaklarımda gül kurusu tonlarında parlak bir ruj vardı. Göz-kapaklarıma çekilen ince ve uzun kuyruk, göz rengimi daha belirgin hale getiriyordu. Yanaklarımda belli belirsiz bir pembelik vardı; kirpiklerim ise uzundu ve zarifçe kıvrılmıştı.

Bir an için göle yansıyan kadını tanımakta zorlandım. Kaldera'da da elbette dikkat çekici kıyafetler giyiyordum ama bu, bambaşka bir şeydi. Suyun yüzeyinde bana bakan kadın, bir tanrıçayı andırıyordu.

Bakışlarımı aşağıya indirdim. Topuklu ayakkabılarımın ince kayışları, çapraz bir şekilde bacaklarımı sarıyor ve dizkapaklarımın hemen altında son buluyordu.

Bekçi'nin geleneksel kıyafeti buydu demek.

Sunak, beni buraya çağırırken kim olduğumu bilerek ona gelmemi istiyordu. Kalbim göğsümde çırpınırken adımlarımı hızlandırdım ve sunağın önüne vardım.

Burası hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. Yeminimi edip bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum. Sunakla aramda üç metre kala bir şeyler değişti. Hava ağırlaştı. İzlenme hissiyle duyularım keskinleştiğinde, nereden çıktığını anlamadığım mahlukat sunağın arkasında belirdi.

Kaşlarımı çatarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyordum. Gözlerini üzerime diktiğinde derin bir ürperti içime yayıldı. "ஒரு வாக்குறுதி," dedi.

Bir söz.

Ne sözü?

Onun dilini artık anladığımı fark edince, "Sen bizden birisin, değil mi? Wardenslardansın," dedim. Yüzü taş gibi ifadesizdi. Soruma tepki vermedi ama biliyordum. O bizdendi.

"Ama neden böyle görünüyorsun?" *Bu kadar karanlık, kirli, lanetli...* Ve bizim gözlerimizi taşımıyordu. Aşil, bana *tüm Wardensların gözleri aynı renktir* demişti. Mahlukatın gözleri ise göldeki kan kadar kızıldı.

Bunu söylememle birlikte ifadesi çirkinleşti, kaşlarını çattı. "எனக்கு சத்தியம் செய்!"* diye bağırdı. Sesi tüm diyarda yankılanırken sarayın yıkıntılarını dahi titretti.

Ona ne için söz vermemi söyleyip duruyordu?

"Ne için?"

* Söz ver bana! (Ta.)

Birden önümde belirdi ve parmaklarını boğazıma sardı. Ardından bedenimi bir anda sunağın taşına çarptırdığında, kaburgalarımdan başlayıp tüm sırtıma yayılan keskin acıyla inledim.

Bebeğim! İçimdeki korku, çaresizlikle karıştı.

Mahlukat, boğazımı sıkarken yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve alçak bir sesle, "நரேம் வரும்போத நீங்கள் எனக்கு உதவுவீர்கள்!"* dediğinde nefes almaya çalışarak bileğini tutup onu uzaklaştırmaya çalıştım ama demir gibiydi, kıpırdamıyordu bile.

"B-bırak beni!"

"எனக்கு சத்தியம் சய்! இல்லையென்றால் நீ ஓரபோதும் எழந்திரக்க மாட்டாய்!"**

Beni tehdit ediyordu.

Gözleri, tıpkı gözbebekleri gibi kan çanağına döndü. Ne tür bir yardımdan bahsediyorsa bana muhtaç olduğunu anladım. Bu da demek oluyordu ki ne yaparsam yapayım, ona söz vermediğim sürece dediği her şeyi yapacaktı.

Tanrıça uyanmıştı. Tüm diyar bana muhtaçtı. Bekçi olarak uyanmama gibi bir lüksüm yoktu.

Üstelik, Su Tanrısı'nın yanında kalmak istiyorsam ona denk bir güce sahip olmalıydım.

Mahlukatı ilk gördüğüm zaman tek bir vuruşuyla neredeyse sunağı kıracağına şahit olmuştum. Şimdi de aynısını yapmasına izin veremezdim.

"S-söz ver-veriyorum." Zar zor konuşabildiğimde parmaklarındaki baskı azaldı. "Bir kereye mahsus istediğinde sana yardım edeceğim," dediğimde bu bile yeterli olmalı ki mahlukat parmaklarını boğazımdan ayırıp geri çekildi. Nefessiz kaldığım için sunaktan doğrularak öksürürken, elimi endişeyle karnıma götürdüm.

İyiydi, değil mi?

İyi olmak zorundasın.

Kasıklarımda herhangi bir sancı ya da ağrı hissetmiyordum. Bu küçük rahatlama içimi biraz olsun hafifletti.

Sinirle ters ters mahlukata baktım. Derin bir çukurdan yükselen yılan tıslamalarını andıran sesiyle, "உங்கள் வார்த்தைக்காக நான் திரும்பி வருவேன்,"*** dedi.

---

* Zamanı gelince bana yardım edeceksin! (Ta.)

** Bana söz ver! Aksi takdirde asla uyanamayacaksın! (Ta.)

*** Sözün için geri geleceğim. (Ta.)

Ninova

Bu sözle birlikte görünmez zincirlerin kaderime dolandığını hissettim.

Mahlukat arkasını döndü ve kan gölüne doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla kanlı suyun bir parçası onu yuttu.

En sonunda kafası da gölün içine girdiğinde, ardında bıraktığı dalgalar durdu ve göl yeniden sessizliğe büründü.

Nefeslerim düzene girene kadar bekledim. Acıyan boynumu tutarak sunağın üzerinden kalktım. Artık herhangi bir tehdit kalmadığına göre bağlılığımı sunup yeminimi edebilirdim.

Ayaklarım yere değdiğinde birkaç adım uzaklaştım, sonra sunağa döndüm. Dizlerimin üstüne çöktüm. Ellerimi birleştirip çenemin altına koyarken etrafıma auramı saldım. Altın sarısı auramdan yayılan şeker tanesi büyüklüğündeki ışıklar beni çevreleyip gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Kalbimde, hâlâ bilmediğim bir konuda mahlukata söz vermenin ağırlığı ve korkusu vardı.

Gözlerimi kapattım. Aşil'in sözlerini hatırlayarak, "Diyarın huzuru için dengeyi koruyacağıma, adaleti savunacağıma ve bu uğurda savaşacağıma yemin ediyorum. Kutsal ateşi ruhumda taşıyacak, asla sönmesine izin vermeyeceğim. Bu yeminle birlikte, ruh ateşinin hizmetinde sonsuza dek kalacağım," dedim.

Sözlerimle birlikte kanlı dünya titredi. Göl dalgalandı. Ay daha da güçlü parladı.

Sanki bütün duyularım bu dünya ile bağ kuruyordu.

Gözlerimi açıp, "Ruhumdaki sunağa ruh ateşini davet ediyorum," dediğim anda, sunağın üzerinde patlarcasına alevler yükseldi ve ruh ateşi belirdi. Gözbebeklerime harıl harıl yanan ateşin yansıdığından emin bir şekilde bakarken, iki kaşımın ortasında toplanan sıcaklığın ardından alnımdan dışarıya altın sarısı bir ışık yayıldı.

Ruh ateşinin davetimi kabul etmesiyle birlikte içime akın eden gücü hissettim. Damarlarımdan fışkıran enerjinin eşliğinde, sürekli gördüğüm o altı kapı sunakla birlikte beni de sararak ortaya çıktı. Her zaman üzerlerini saran şeffaf zincirler çatırdayarak parçalandı ve yok oldu. Sonra kapıların ardında yazıtlar belirdi. O kadar fazlalardı ki hepsinin burada olmadığından emindim. Bana hep bulanık görünen yazılar şimdi teker teker netleşiyor, üzerlerini okuyabiliyordum.

Bu an, bu görüntü... aklıma mağarada gördüğüm duvar çizimini getirdi.

Oradaki kadın da tıpkı benim gibi sunağın önünde diz çökmüş, etrafı kapılar ve yazıtlarla çevriliydi. Demek ki Su Tanrılarından biri, Bekçilerden birini görmüş ve bu sahneden etkilenip duvara resmetmişti.

Ayağa kalktım ve sunağa doğru ilerledim.

Ellerimi, kucaklarcasına nazikçe ateşe sardım ve yüzümü de ateşe doğru eğdim. Yanan alevlerin sıcak ışığı yüzüme vururken gözlerimi kapattım.

Güçlerim artık özgürdü.

Dünya ise yeni bir Bekçi'ye sahipti.

Gölün altına çekilip başka bir dünyada belirmem gibi, gözlerimi kapatıp açtığımda bu kez de gökyüzünden aşağıya doğru hızla düşüyordum. Rüzgâr bedenimi sarmalıyor, saçlarımı yukarı doğru savuruyordu. Üzerimde hâlâ Bekçi'nin geleneksel kıyafeti vardı.

Alnımda bir sızı hissediyordum. Gözlerimden mor renkli bir ışık sızıyor, ruhumla birlikte yanıyordu. Bekçi olarak uyanma evrem hâlâ sürüyordu.

Zihnim soyuma dair bilgilerle dolarken düşmeye devam ediyordum. Yere çakılmama yalnızca dakikalar kalmışken bile tuhaf bir şekilde panik yapmıyordum. İçimde, uzun zamandır özlemini çektiğim o dinginlik vardı.

Zihnime akan her bilgi, belleğimin en derin kuyularını dolduruyor; yerli yerine oturuyordu.

Dolunaya baktım. Ay, her bakışımda bana onu hatırlatıyordu. Kalbim usulca onun adını fısıldarken dudaklarım da aynı anda kıpırdadı.

"Aron..."

Daha saniyeler geçmeden rüzgârı yaran keskin bir ses duyuldu. Buzdan kanatlar genişleyerek göğe yayıldı, bir tanesi görüş alanıma girdi ve ayı perdeledi.

Yere düşmek üzere olan bedenim bir çift güçlü kolun arasına indi. Burnuma dolan okyanus kokusunu derin bir nefesle içime çektim.

Evimdeydim.

Kapkara saçları rüzgârla birlikte gecenin kendisi gibi dalgalanıyordu.

Gözlerindeki kehribar alev yalnızca yakmıyor, adımı da fısıldıyordu. Cehennemin sıcaklığıyla birlikte beni ona çeken bir lanetti bu.

Su Tanrısı, beni ilk defa görüyor gibi bakmadı. Beni hatırlıyor gibi baktı.

Gözleri üzerimde gezinirken, omuzlarımda taşıdığım tüm yükleri ve geçirdiğim değişimi tartıyordu sanki. Bakışları uzun süre alnımda durdu.

"Başardın," dedi.

"Başardım," dedim. Yalnızca ona değil, kendime de itiraf eder gibiydim.

Aron başka bir şey söylemedi, sormadı da. Buzdan kanatlarını genişçe açtı ve bizi aşağı, gölün kıyısına indirdi. Yere ayak basıp birkaç adım attıktan

sonra ona döndüm. Kanatları yavaşça dağılarak yok olurken her şey bir anda olup bitti.

Kanım çağlarken kulaklarım uğuldadı, gözlerim kararadı. Sunağı gördüm. Ruh ateşi sunakta belirirken sanki bana bir emir vermişti; o anda savaş kapısını çağırdım. Kapı açılır açılmaz birden hareketlendim ve Su Tanrısı'na doğru atıldım. Birlikte yere düştük.

Ben onun üzerindeyken, savaş kapısından fırlayan zincirlerin uçlarındaki oklar Aron'a saplanmak üzereydi.

Dur! İçimden yükselen haykırışla zincirler durdu. Su Tanrısı ile ok başlarının arasındaki mesafe bir santim kadardı. Sadece bir saniye... bir saniye bile gecikseydim, oklar bedenini delik deşik edecekti.

Neler oluyordu? Ben... bedenimi kontrol edemiyordum.

Gözlerim mor bir ışıkla parlıyor, alnımdaki sızı katlanarak artıyordu.

"ஓ, கலப்பினம்!"* dedim. Farkına varmadan kendi dilimde konuşmaya başladım. Aron, bu dili anlamasa da başından beri böyle bir şeyin olmasını bekliyor gibi sakin ve teslimiyet dolu bir bakışla bana baktı. *Sanki ona nasıl hitap ettiğimi anlıyordu.*

Dürtülerim içimde çığlık atarken sesimi daha da yükselttim. "நீ இறக்க வேண்டும்!"**

Bu sözler zihnimde yankılanır yankılanmaz kendime geldim. Gözlerimdeki ışık sönerken dehşetle Aron'a baktım.

Az önce... ne demiştim?

Birden üzerinden geri çekilip ondan uzaklaştım. Dehşetle önce savaş kapısına, sonra da onu hedef alan ok başlı zincirlere baktım.

Onu öldürmeye çalıştım.

Ben... Aron'ı... Ne?

Zangır zangır titremeye başladım. Kafamda hâlâ o ses yankılanıyordu.

Öldür onu!

Onun yaşamaması gerek!

Öldür onu!

Hayır! Şakaklarıma ellerimi bastırıp tüm gücümle bağırdım. "Sus! Kapa çeneni!"

Tam o anda Aron yattığı yerden kalktı ve bana baktı. İleri bir adım attığında sunağın alevleri daha da şiddetlendi, içgüdülerim tekrar devreye girdi.

"Yaklaşma!" diye bağırdım. "Uzak dur benden!"

---

* Melez! (Ta.)

** Ölmelisin! (Ta.)

Dinlemedi.

"Mana sakinleş." Bana doğru bir adım daha attığında ok başlı zincirlerden biri fırladı. Zincirin şakırtısı kulağımda ölmeden önce duyduğum son sesmiş gibi çınlarken, yüzünün yanından hızla geçen sivri uç ancak yere saplanınca durdu.

Yanağında ince bir kesik belirdi ve oradan çenesine doğru kan süzüldü.

Taş kesildim.

Bunu ben yaptım.

Gözlerim anında doldu. Aron'ı yaralamıştım. Hayır, ben onu bir kez daha öldürmeye kalkışmıştım.

"Bu sadece basit bir çizik," dedi temkinli bir sesle. Bir sınırın eşiğinde olduğumu o da çok iyi biliyordu. Parmağını yarasına hafifçe sürttüğünde yara hızla iyileşti.

Ama ben, kendi ellerimle açtığım o yarayı asla unutmayacaktım.

Bir adım geriye attım. Ardından bir adım daha.

Hector Grigoryan haklıydı. *Ben Aron'ı öldürecektim.*

Arkamı dönerek kaçmaya başladım. Gözyaşlarım, ardı arkası kesilmeyen bir yağmur gibi çenemden aşağıya dökülüyordu. Kalbim, sevdiğim adama ettiğim ihanetin ağırlığı altında eziliyordu. Göğsümde sıkışan acı, her nefeste yüreğimi paramparça ediyordu. Kelimelerin bile anlatamadığı bir acıyla hıçkırarak ağladım.

Onu öldürmek istemiştim.

Yaşlar gözlerimden dur durak bilmeden akarken hışımla saraydan içeri girdim.

Ona arkamı döndüm.

Ona ölmelisin dedim.

Nereye gittiğimi bildiğim için adımlarım şaşmadı. Yanaklarımı silmeye çalışsam da gözyaşlarım saniyeler içinde geri dönüyordu. Topuklu ayakkabılarımın sesi sarayın mermerlerinde yankılandıkça beni üzerimdeki kıyafetle gören Su Muhafızları ve çalışanlar şaşkınlıkla dönüp baktılar. Yüzleri titredi; dizlerinin üstüne çöküp beni selamlamamak için kendilerini zor tuttuklarını görebiliyordum.

Sadece güçlerim uyanmamıştı, varlığım da artık daha baskındı.

Sonunda varmak istediğim yere ulaştığımda öfkem gözlerimi kararttı. Kapıyı çalmadım. Açtığım gibi içeri daldım. Gözlerim odada gezindiğinde onu balkonda dışarıyı izlerken buldum. Sürgülü kapıyı hızla açıp yanına

gittim. Aşil acele etmeden bana döndü. Önce üzerimdeki kıyafetleri süzdü, sonra bakışları alnımda duraksadı ve sonunda göz göze geldik.

Öfkeyle üzerine yürüyüp onu göğsünden ittim. "Biliyordun!" diye bağırdım. "Bunun olacağını biliyordun!"

Aşil, beni durdurmaya çalışmadı. Sessizce kabul etti öfkemi.

"Senin kaderin buydu," dedi.

Donakaldım. Islak kirpiklerimin ardından gözlerinin içine baktım.

Senin kaderin buydu.

Titreyen çenemi zorla bastırarak başımı iki yana salladım.

Aşil'in sesi çelik gibi keskindi. "O bir tehdit, Mana." Gözlerinde de sözlerinde olduğu gibi en ufak bir merhamet kırıntısı yoktu.

Kalbim göğsümde azapla çırpınırken her kelimesi sanki paslı çivileri ruhuma çakıyordu.

"Yaşamaması gerekiyordu," dedi soğukkanlılıkla. "Melezler, anne karnındayken güç zehirlenmesine dayanamaz. Ölürler."

"Ama o... yaşadı," diye fısıldadım.

Aşil'in gözleri kısıldı. "Doğmaması gereken biri doğduysa bu bir mucize değil, bir uyarıdır," dedi.

Gözümden düşen damlayı görüp elini yanağıma uzattığında bir adım geri çekildim. Havada asılı kalan elini yavaşça yumruk yaptı, sonra sessizce indirdi.

Bakışlarında bir şey vardı. Bir his, bir sızı... ama adını koyamıyordum. Belirsizlik beni sakinleştirmek yerine öfkelendiriyordu. Olanları biliyordu. Bildiği halde susmuştu. Ve ben bu gerçeği Aron'ı öldürmeye çalıştığımda öğrenmiştim.

"Dengeyi sarsıyor," dedi. "Bu yüzden ruh ateşi ondan kurtulmanı istiyor."

"Bunu durduramaz mıyım? Ben... onun yanında kendi irademle hareket edemiyorum."

"İçgüdülerin, damarlarına işlenmiş ceza sistemine göre seni yönlendiriyor. Çünkü senin varlık sebebin bu; dengeyi korumak."

Yani Aron'u öldürmeden durmayacaktım.

Tırnaklarımı avuçlarıma gömdüm. Ya karnımdaki bebek ne olacaktı? Aron'ın karışık kanı ve benim Bekçi olmam... bu güçlere nasıl direnecekti? *Ya ölü doğum yaparsam?* Nefesim kesiliyordu. Boğuluyordum.

Eğer kaderim buysa kaderimi reddediyorum!

Dişlerimi sıkarak hışımla gözlerimi Aşil'e mıhladım. "Kendi çocuğumun da mı katili olmamı istiyorsun?"

Aşil olduğu yerde donakaldı.

Gözyaşlarım bir kez daha yanaklarımdan akarken gözlerimin kenarları sızladı. Ona doğru bir adım daha attım.

"Eğer kocamın ve bebeğimin katili olacaksam, onlardan önce kendi canıma kıymayı yeğlerim." Sözlerim biter bitmez kolumu kavradı, gözlerinde ilk kez gerçek bir telaş vardı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Kim bana engel olacak? Sen mi?"

"Mana dünyanın sana ihtiyacı var!"

"Dünya iki yüzyıldan fazladır bir Bekçi olmadan da ayakta kalabildi! Bundan sonra da kalır." Blöf yapmıyordum.

Onlara zarar vermektense onlar için tehdit olan şeyi ortadan kaldırırdım, kendimi.

Kolumu kavrayan elinden sıyrıldım. "O yüzden ne yap et, bana bu emri durdurmanın bir yolunu bul, Aşil."

Yutkundum. Ama boğazımdaki düğüm çözülmedi, aksine kördüğüm oldu.

"Lütfen..." Sadece bu kelimeye sığındım.

Lütfen bunun bir çaresi olsun.

Aşil gözlerini kocaman açtı, bana inanamayan bir ifadeyle bakıyordu. Bunu söylememi beklemiyordu. Ancak ben söylemekle kalmazdım. Yapardım.

Sevdiğim adam için.

Bebeğim için.

Kendimi bile harcardım.

Yine köşeme çekilmiştim. Mahlukatla ilk karşılaştığımda olduğu gibi odama kapanmıştım. Duvarın köşesine oturmuş, düşüncelerimde hapsolmuştum. Farklı olan tek şey, bu seferki tehdidin dışarıdan değil de benden gelmesiydi.

Tanrıların neden Bekçilerden nefret edip onları yok etmek istediğini şimdi biraz daha iyi anlıyordum. Çünkü bize yüklenen görev, dengeyi korumak uğruna bazen katil olmayı zorunlu kılıyordu.

Elbette düzeni kendi zevkleri için bozan tanrıları durdurma çabalarını anlayabiliyordum ama tek suçu melez olarak doğmak olan bir bebeği ya da birini sırf olduğu şey için öldürmek... Bu bana her şeyden önce yanlış geliyordu.

Omuzlarıma çöken görevin yükü ağırdı; belim bükülüyordu.

Aron bir melezdi.

Şimdiye kadar yaşayabilmiş olması, etrafta onun peşine düşecek bir Bekçi olmamasındandı.

Ama artık ben vardım.

Hector Grigoryan'ın beni saraydan göndermek istemesini, Aron'dan uzaklaştırmaya çalışmasını şimdi haklı buluyordum. Çünkü ben istemesem bile içimdeki Bekçi o melezi öldürmek istiyordu.

Her şey güzel giderken hayatım yine tepetaklak olmuştu.

Sonunda sevdiğim adamın da beni sevdiğini öğrenmiştim ve ondan bir bebek bekliyordum. Tüm hayatım boyunca böylesine derin bir mutluluğu yaşadığımı hatırlamıyordum bile.

Ama şimdi, sanki bu mutluluk bana fazla gelmiş gibi bedelini ağır ödüyordum.

Sevdiğim adama yaklaşamıyordum. Karnımdaki bebeğin hayatta kalıp kalamayacağını bile bilmiyordum.

Duvara tutunarak oturduğum yerden kalktım. Yavaş adımlarla boy aynasının karşısına geçtim. Sabahın solgun ışıkları perdelerin arasından süzülüp odaya yayılırken, gözlerim aynadaki yansımamın üzerinde geziniyordu. Bekçi olarak uyandığımdan beri tenim bembeyaz, pürüzsüz ve canlıydı.

Siyah, gür saçlarım belime doğru dalga dalga dökülüyordu. Leylak gözlerimden adeta güç fışkırıyordu. Ve alnımda o yara vardı; mahlukatın sunağın yanında tırnağıyla kanatarak çizdiği iz.

Ama artık yara şeklinde değildi, iki kaşımın ortasında kalıcı bir dövmeye dönüşmüştü.

Sonsuza dek orada kalacaktı. Tıpkı gelin işaretim gibi tenime ve kaderime kazınmıştı.

Gözlerim doldu. Islak kirpiklerimin arasından aynaya bakarken içim kan ağlıyordu.

Nasıl yapmıştım? Nasıl Aron'a *ölmelisin* demiştim? Bunun, onun bana neden yaşadığımı sormasından ne farkı vardı? Hıçkırarak elimi ağzıma kapattım. Aron ne dediğimi anlamasa da bir kere o kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Gözlerimdeki yaşları silip ağır adımlarla yatağa doğru giderek üzerine uzandım. Bacaklarımı kendime doğru çekip küçüldüm. Dün gece olanlardan sonra Aron yanıma gelmemişti. Onun iyiliği adına ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yine kendi odama geçmiştim. İkimizin de yaşananları sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Kapı iki kez tıklandı. "Hanımım uyuyor musunuz?"

Yatakta doğrularak sırtımı başlığa yasladım. Gözyaşlarımı sildim. "Gel, Saya."

Saya, izin verince elindeki tepsiyle içeri girdi. Yanıma gelerek tepsiyi masaya koydu, ardından yatağın kenarına oturdu.

"Pek iyi görünmüyorsunuz hanımım," dedi.

Dünden beri berbat halde olduğumu ben de biliyordum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, bu işin içinden nasıl çıkacağımı bulamıyordum. Tek umudum Aşil'di.

"Olanları duydun mu?" diye sordum.

"Evet," dedi Saya. "Sizi büyük bir mutlulukla tebrik etmek isterdim. Zaten özel güçleriniz olduğunu öğrendiğimden beri sıradan biri olmayacağınızı biliyordum ama bu... benim için de şok edici bir haber oldu." Hüzünle iç çekip ekledi. "Tabii, Efendi Aron'la aranızda geçenler herkesin kaldırabileceği şeyler değil."

"O nerede?" Şimdi ne yapıyordu acaba?

Saya'nın yüzü gerildi. "Tüm saray diken üstünde," dedi. "Efendi Aron her an patlamaya hazır bir şekilde etrafta dolanıyor, kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemiyor." Derin bir nefes aldı, sesi biraz daha alçaldı.

"Towa'yı yeraltına gönderdi. Ragnar ise emri üzerine bu meseleyle ilgili araştırmalara başladı. Yanına bir düzinelik ekip aldı ve birlikte kütüphaneye gittiler. Oranın altını üstüne getirecekleri kesin."

Saya'dan duyduklarım karşısında bir yanım rahatladı. Yatağın çarşafına tutunduğumda parmaklarım istemsizce kumaşı buruşturdu.

Benden vazgeçmedi.

Benden vazgeçer diye ödüm kopuyordu.

Bu ihtimali o kadar çok düşünmüştüm ki. Aron'ın benden uzaklaşması, gözlerindeki sevgiyi kaybetmesi... Beni mahvederdi. Çünkü ben, saraya ayak bastığım ilk günden beri onun için hep sorun olmuştum. Beni sürekli korumak zorunda kalmıştı, sürekli benim için bir şeylerden vazgeçmişti.

Ya bir gün, artık yoruldum derse? Ya beni seçmekten vazgeçerse?

Sonuçta, hangi tanrı kendisini öldürmeye çalışan bir Bekçi'yi bilerek etrafında tutardı ki? Dudaklarımda kederli bir tebessüm belirdi. Deliliğiyle nam salmış Su Tanrısı'ndan başka kim bunu yapmaya cesaret edebilirdi? *Onu seviyordum. Onu öyle çok seviyordum ki...*

Saya elimin üstüne nazikçe dokundu ve gülümsedi. "Eminim bunun da bir çaresi vardır hanımım. Kim itiraz ederse etsin, siz bizim hanımımızsınız

ve bu gerçeği isteseler de değiştiremezler. Efendi Aron da bu işin peşini asla bırakmaz."

Gözlerim tekrar doldu. Başımı hafifçe salladım. "Teşekkür ederim, Saya."

"Bu arada!" dedi neşeyle. Masanın üzerindeki tepsiyi alıp kucağıma bıraktı. "Bunları Efendi Aron sizin için gönderdi."

Tepsideki kahvaltılıklara ve hâlâ dumanı tüten çaya baktım.

Saya devam etti. "Ne sizin ne de bebeğin aç kalmasını istiyor. O yüzden bunlar bitene kadar yanınızdan ayrılmamamı emretti."

Tanrım ağlayacaktım.

Bu adam... Nasıl oluyordu da en umutsuz anlarımda bile kalbimde çiçekler açtırabiliyordu?

"Hem bu kadar üzülüp aç kalmanız bebek için de iyi değil." Saya'nın yumuşak sesi odayı doldurdu ama içimdeki boşluğa ulaşamadı.

Yine de söylediklerinde haklıydı. Bu acıyla doluyken bile artık sadece kendim için yaşamıyordum.

Ekmeklerden birini alıp üzerine biraz krem peynir sürdüm. Canım hiçbir şey istemiyordu. Aç hissetmiyordum ama bebeğim için yemem gerekiyordu.

Ben kahvaltıma başlarken Saya, "Bu arada hanımım, tanrılar bugün tekrar görüşmek istediler," deyince duraksadım.

"Niye?"

"Karanlık Müritlere ilk saldırının bizden yapılmasına karar verildi. Planları hızlandırmak istiyorlar. Efendi Aron da birkaç saate onları karşılayacak."

İç geçirdim. Tanrılar, bir an önce tanrıçanın ve karanlık ırkın tehdidinden kurtulmak istiyorlardı.

"Benim katılmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Efendi Aron, sizin biraz rahatsız olduğunuzu söyleyecek."

Ekmeğimden bir ısırık daha alırken anladığımı göstermek için başımı salladım. Herkesin önünde Aron'a saldırmam zaten hoş karşılanmazdı. Düşüncelere dalarken fark ettim ki ben hariç herkes, hatta tanrılar bile Aron'ın melez olduğundan haberdardı.

Aron'ın bir yanı suyla bağlıydı. Bu kadarını biliyordum.

Ama... diğer yarısı neydi?

Aniden zihnime çöken fark edişle, içimde bir yer buz kesti. Bulmacanın kayıp parçaları birer birer boşlukları doldurup tabloyu tamamladığında, yuttuğum lokma taş gibi boğazıma oturdu.

Elimdeki ekmek parmaklarımın arasından kayıp tepsiye düştü.

Olamaz.

Olamazdı, değil mi?

Zihnim paramparçaydı. Düşünceler kafamın içinde fırtına gibi dönüyor, her biri başka bir olasılığın peşine düşüyordu. Gerçek sandığım her şey birer hayale, hayal sandıklarım ise tehditkâr bir gerçeğe dönüşüyordu. Tüm bu soru işaretlerine son verebilecek tek kişiye ise yaklaşamıyordum bile.

Kalbimde ince bir sızı vardı, sanki bir yaranın kabuğu aralanıyordu. Kanatmak istediği geçmiş karanlık bir sır barındırıyordu. Ve ben, o sırrı öğrenmeye hazır mıydım bilmiyordum.

Su Tanrısı benim gözümde hep bir buzdağıydı; soğuk, ulaşılmaz ve sessiz. Ama o sessizliğin altında uçsuz bucaksız bir okyanus saklıydı. Bunu hissedebiliyordum.

Yine de yüzeyde gördüğüm yalnızca buzdu; sivri, keskin ve tehlikeli. O, kendini bu dağın ardına saklamıştı. Ve orada, içinde taşıdığı her şeyi gizliyordu.

Benim gözümde yenilmezdi. Onu hiçbir şey deviremezdi.

Ellerimle yatağın kenarını sıktım. Oysaki o buzdağı, ihanete uğramış bir kalbin eseriydi. Çektiği acıların, zulmün, daha çocukken omzuna yüklenen sorumlulukların iziydi. Kendisi dışında herkesin canını korumakla yükümlüydü.

Melez doğmak kolay değildi. Tek masum kişi oydu belki ama suçlayan gözlerin tamamı onun üzerine çevrilmişti.

Herkes sana ölmesi gereken biri gibi bakarken sen nasıl hayatta kaldın, Aron? Hayatta kalmak için kaç parçanı feda ettin?

Gözlerimden süzülen iki damla yaş yere düştü.

Sarayda babasının adı bazen geçerdi, çoğunlukla da suçlamayla. Ama annesinin adı... sanki yoktu. Hiç var olmamış gibiydi. Kendisi bile ondan söz etmezdi.

Babası ise yaptığı tek bir hatayla yargılanmış, hep o suçun gölgesinde kalmıştı.

Artık biliyordum o suçun ne olduğunu.

Aron'ın geçmişi sandığımdan çok daha acımasızdı. Ayak bileğine takılmış, görünmez bir pranga gibiydi. *Her adımda yankılanan, her sessizlikte çınlayan bir yük.*

Hıçkırdım.

Niye ona bu kadar acı çektirmişlerdi? *Niye ona bu kadar acı çektiriyordum? Ben de sana aynı kaderi mi yaşatacağım?*

"Ağlama." Başımı hızla çevirdim ve kapıya doğru baktım.

"Ağlama denizim."

Aron.

Yataktan fırladım. Ayaklarım zemine değerken içimdeki panik bir anda yerini başka bir şeye bıraktı. Elimi kapının yüzeyine bastırdım, sanki dokunarak orada olduğunu doğrulamaya çalışıyordum.

"Ne zaman geldin?" dedim. Sesim kısık ve kırılgandı. Sonra başımı yan tarafa çevirip perdenin ardındaki geceye baktım. Saya gittiğinden beri odamdan ayrılmayı bırakın, düşünmekten çoktan karanlık çöktüğünün farkında bile değildim.

"Daha fazla senden uzak durmaya dayanamadım." Kalbime bu sözlerle keskin bir ağrı saplandı.

Sırtımı kapıya yaslayıp yavaşça yere çöktüm. Nedense onun da sırtını kapıya yaslayıp bir bacağını kendine çektiğini, başını geriye atarak kapıya dayandığını hayal ettim. Sırt sırtaydık ama aramızda hâlâ görünmez bir sınır vardı.

"Ben de seni özledim." *Hem de çok.*

Onun yakınımda olduğunu içgüdülerim anında fark etti, nabzım hızla yükseldi. Sınak gözümün önüne gelirken, üzerindeki ruh ateşi parlayarak belirdi. Kapılar zangır zangır titriyor, açılmak için direniyorlardı.

Elimi göğsüme bastırıp bir pençe gibi elbisemi sıktım. İçimden yalvardım. *Lütfen yapma, en azından bu kadarına izin ver* dedim.

Endişem büyüyordu, sesim titrek çıktı. "Aron gitmelisin."

O ise donuk bir sesle, "Nereye?" diye sordu. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Kaskatı kesildim. Gözlerim anında doldu.

"Senden başka gidecek kimsem yok."

Sanki kapının arkasında beş yaşında, hayattan vazgeçmiş bir çocuk duruyordu. O çocuk; Aron'ın en kırılgan, en yaralı halini taşıyordu. Kan revan içinde, çaresiz ve gidebileceği tek kişiye, *bana gelmişti.*

"Beni sevmeyi bırakacak mısın?"

Gözlerimdeki bulanıklıkla, "Seni sevmeyi ben istemedim ki istediğim için de sevmeyi bırakabileyim," dedim. Bir süre sessiz kaldı.

"O da mı böyle hissetti acaba? İstemedi ama sevdi?" diye mırıldanırken söylediklerini bana değil de kendine sorar gibiydi.

Kimden bahsettiğini anlayınca dolu gözlerimi tavana çevirdim. İkisini de suçluyordu ama *en çok annesini.* Erkek çocukları en çok annelerini sever, en çok da onlara kırılırlardı.

Su Tanrısı'nın kalbini un ufak etmişlerdi.

"Sevgi her zaman iyileştirmez, bazen yaralar da." Aslında onu duyduğumu belli etmeyecektim, söylemekten kaçınmak istemiştim ama gerçek buydu. *Sevgi her zaman mutluluk getirmiyor, Aron. Bak halimize, bak bize.*

"Biliyorum," dedi usulca. "Bunu seninle tanıştıktan sonra anladım."

Ona acı veriyordum.

Yanağımdan süzülen yaş, çenemden aşağıya düştü.

"Başta gelinin işaretinin, neden sırtına tanrının ışığı yazısını kazıdığını anlamadım. Sen de görüyorsun ya, ben ışıktan en uzak şeyim. Belki de bunun nedeni, karanlığımı aydınlatabilecek tek kişinin sen olmandandır."

Durdu. Aynı cümleler onu da düşündürüyor gibiydi. "Ben zehirim, Mana," dedi. "Ve sen de benim için zehirsin."

Boğazından gelen yutkunma sesini duydum. "Sen hem zehrim hem şifamsın, ben de senin için öyleyim."

Zehir ve şifa. Biz birbirimiz için buyduk.

"Her kim ya da ne olursan ol, bu değişmeyecek."

Sağa dönerek bacaklarımı altıma çekip yanağımı kapıya yasladım. Elimi de hemen yanına koydum.

Söylediği bir sürü şeye karşı, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ama o, beni sessizliğimden de anlardı biliyordum. Zira o ne diyorsa ben de onu söylüyordum. Çünkü ben, Su Tanrısı'nın Gelini'ydim. Biz birdik; ayrılmaz bir bütün.

"Seni görmek istiyorum," dediğinde, "Olmaz, Aron," diye karşılık verdim.

"Sana dokunmak istiyorum," dediğinde dudaklarım titredi. "Olmaz."

"Mana."

"Efendim?" *Efendim sevgilim.*

"Sana bir kere dokunabilmek için ölmem gerekiyorsa hiç tereddüt etme. Beni kendi ellerinle öldür." Bunu öylesine söylemediğini biliyordum. Göldeki o an, onu öldürmeye kalktığımda gözlerindeki teslimiyette bunu görmüştüm.

"Eğer öleceksem senin ellerinde öleyim." Sesi yorgundu, sanki hayatta kalmaktan usanmış gibiydi. Aron'ın sözlerinden sonra ikimizin de birbirimiz için canımızı feda etmeye hazır olduğumuzu anladığımda, içimde bir ateş yanmaya başladı.

Ben, bu adam için sadece acı olmak istemiyordum. Ben, bu adamın hayatında aynı zamanda mutluluk olmak istiyordum.

Bu tanrının dünyasına ışık olmak istiyordum.

"Bu şeyi durduracağım," dedim kararlılıkla. "Söz veriyorum, Aron. Sana dönebilmek için bu lanet şeyi kontrol etmeyi öğreneceğim."

Daha bu engelleri aşamıyorsak dünyaya karşı nasıl savaş açacaktık?

Aron bu konuda hiçbir şey demedi. Sonunda sessizliğini bozduğunda, "Bir süre saraydan uzaklaşacağım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Bugün Karanlık Müritlere karşı bir saldırı planladık. İçimizden birinin ilk hamleyi yapıp Karanlıklar Ülkesi'ndeki durumu gözlemlemesi gerekiyor. Ben gönüllü oldum."

Boğazıma dizilen yumrularla boğuşurken, "Benim yüzümden mi?" diye sordum.

"Eninde sonunda birinin bu işi yapması gerekiyordu. Ayrıca bir süre saraydan uzak olmam, senin için de iyi olacak."

Belki de en doğrusu buydu. Aron'ın yokluğunda Aşil bir çözüm bulabilirdi. Yine de içimde bir endişe vardı. Karanlıklar Ülkesi'ne gitmek, tanrıçayla karşılaşmak demekti.

"İyi olacak mısın?"

"Sadece sen iyi olacaksan."

Kalbim göğsümde hızla çarparken, "Dikkatli ol ve bize sağ salim geri dön, Su Tanrısı," dedim.

Sesinde hafif bir gülümseme vardı. "Ben her zaman dikkatliyimdir, Suyun Gelini."

Gaspçı

Yeraltının derinliklerinde lavların kızgın öfkesiyle dövülen demirler; oniksten bile daha koyu, neredeyse ruh emen bir siyahlıkta parıldıyordu. Üzerlerinden yükselen sıcaklığın kokusu ciğerlerime dolarken, zincirlerin başında toplanan yitiklerin gözlerindeki deliliği fark ettim.

Ellerindeki deri, demirlerin ısısıyla yer yer kavrulup soyulmuştu. Buna rağmen hâlâ yerdeki eski parşömenlerden yansıyan büyülü sembolleri zincirlere kazımaya çalışıyorlardı. Varoluşlarının zıttı olan bu güç, onları çoktan tüketmişti. Birkaçının cesedi, zincirler tarafından sessizce yutulmuştu bile.

İçlerinde büyüyü en iyi bilen iblisler vardı ama bu lanet soyun kudreti, burada bile karabasan gibi üzerimize çöküyordu. Bu düşünce, içimde ince bir öfke dalgası yarattı.

Karanlığın içinden gelen fısıltı, "Hazırlıklar tamamlandı. Su Tanrısı çok yakında buraya ayak basacak," dedi.

Yüzünü gölgelerin ardına gizlemeye çalışan adama baktım.

"Bu parşömenleri onlardan çalıp saklamayı iyi düşünmüşsün," dediğimde sesim çelik gibi soğuktu. Burada öyle bir şey yapmaya cesaret ederse onun boynunu kırmakla kalmazdım.

Yanıt vermedi. Zaten gerek de yoktu. O kadını kandırıp içeri sızdıktan sonra o lanet soydan çok şey almıştı ama bu büyüler tam da aradığım şeydi.

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordu tereddütle.

Elbette bu kadar değerli bir bilgiyi getirmesinin tek nedeni vardı; benimle değiştokuş yapmak. Güldüm. Kara tahtta geriye yaslandım. Dirseğimi kolçağa koyup çenemi elimin üzerine yerleştirdim. "Onca yüzyıl geçti hâlâ mı?" dedim alayla.

Gözlerindeki o bitmek bilmeyen hırs, o inatçı inkâr... Aradan iki yüzyıl geçmişti ama bakışları hiç değişmemişti.

Ne kadar da acınası. Ne kadar da zavallıca.

"Hizmetçilerden biri seni tanrıçanın odasına götürsün."

Kenarda heykel gibi dikilenlerden biri öne çıkıp sessizce kapıya yöneldi. Adam da arkasından yürümeye başladı. Dışarı çıktıklarında bakışlarımı yeniden zincirlere çevirdim. Üzerlerinden sarı dumanlar yükseliyor, rünler tıslayarak yerleşirken demiri eşeliyordu.

İçimdeki iblis, zihnimi okurken kıkır kıkır güldü. Aynı şeytani gülümseme benim yüzüme de yayıldı.

Yeraltının ordusunu elde etmeme ramak kalmıştı. Komik olansa bunu bana bir tanrının sağlayacak olmasıydı.

Mana

Aron'la kapının ardından gün doğana kadar konuştuk. Hiç bitmesini istemediğim bir geceydi. Güneşin ilk ışıkları Su Sarayı'nı aydınlatırken Su Tanrısı'nın gitme vakti gelmişti. Onu durdurmadım. Söylediğim tek şey, "Seni bekliyor olacağım," oldu.

Veda etmedim çünkü vedalar ayrılığı gerçek kılardı.

Son adımlarının yankısı koridorda yitip gidene dek bekledim. Geriye yalnızca sessizlik kalınca, elim istemsizce kalbimin üzerine gitti.

Dönmesini istedim. Hemen. Şimdi.

Ama bencillik edemezdim çünkü o sadece benim kocam değildi, Kaldera'nın Su Tanrısı'ydı. Yalnızca bana değil, halkına ve dünyaya karşı da sorumlulukları vardı.

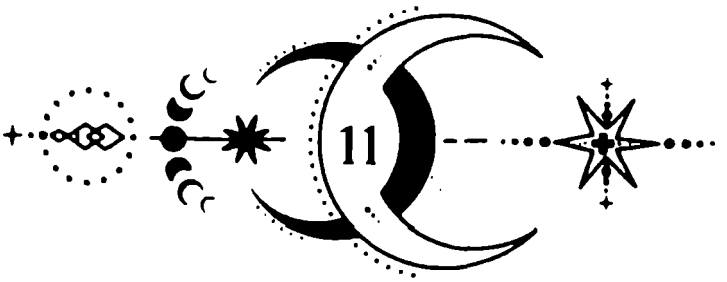
Uzun bir süre yerimden kıpırdamadım. Güneş çoktan doğmuştu. Gözlerim yanıyor, vücudum yorgunluktan ağırlaşıyordu. Ama uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden kendimi zorlamadım.

Saya'nın gelmesine bir saatten az kalmıştı. En azından kalkıp elimi yüzümü yıkamalıydım.

Tam o sırada kapı çaldı. "Mana? Uyanık mısın?"

Aşil'in sesini duyunca şaşırdım. Bu saatte burada olması beklenmedikti. Kapıyı araladığımda beni görür görmez oyalanmadan konuştu.

"Bir yolu var," dedi. "Sunağın emrini durdurmanın bir yolu."

AYNANIN GÖLGESİ

Ben bağdaş kurmuş bir şekilde yerde otururken Aşil siyah, ince ve dikdörtgen bir kutuyu bana uzattı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Senin," dedi sadece.

Kutuyu alıp dikkatlice önüme koydum.

"Hadi aç."

Kutunun kapağını tutup kaldırdığımda mor, kadife bir bezin üstünde bembeyaz bir yan flüt gördüm. Flüt, beyaz yeşim taşından oyulmuş gibi pürüzsüzdü. O kadar güzel ve nadide görünüyordu ki büyülenmemek elde değildi.

Daha yakından bakmak için flütü kutudan çıkardığımda, boyunun bayağı uzun olduğunu gördüm. Ucunda mor bir püskül asılıydı. Püskülün başında da flütle aynı renkte bir boncuk takılıydı.

Parmaklarımı flütün üzerindeki kabartmalarda gezdirdim; bunlar büyülü harflerdi. Rünlerin içinde çok güçlü bir büyü saklıydı, bunu hissedebiliyordum. Eğer bu flüt kötü birinin eline geçerse sonuçları felaket olurdu.

Peki, Aşil neden böylesine tehlikeli bir aleti bana veriyordu?

Mezarlık bekçisi gözlerimdeki soru işaretlerini fark ederek, "Bu flüt bana ait değil. İlk atadan, senden önceki Bekçi'ye kadar miras olarak geçti ve şimdi de yeni sahibine hizmet edecek," dedi.

Bakışlarımı tekrar flüte çevirdim ama gözlerim kutunun içindeki eski parşömen sayfasına takıldı. Flütü kucağıma bırakarak parşömeni açtım. Üzerinde yazılı notalar vardı. Kâğıt yıpranmış ve sararmıştı ancak notalar sanki dün yazılmış gibi tazeydi.

"Bu flütün sesi karanlık varlıkları kaçırır. Sen flütü çalmaya başladığın anda, onlar büyük bir işkenceye maruz kalır. Işık sadece görülen ya da hissedilen bir şey değildir; aynı zamanda işitseldir de, Mana."

Şaşırarak, "Yani bu flütle bütün karanlık varlıkları uzak tutabilir miyim?" diye sordum.

Aşil kafasını sallayarak, "Karanlık Tanrıçası dahil herkesi," deyince gözlerim daha da büyüdü. Bu flüt, karanlık soy için adeta bir lanetti.

"Eğer onu kaybedersem bu korkunç olur," dediğimde Aşil gülüşünü saklamaya çalışarak, "Merak etme, bu dünyada bu flütü senden ve benden başka çalabilecek kimse yok," diye karşılık verdi.

İçim biraz olsun rahatladı çünkü bu flütün sorumluluğunu taşımak, ciddi bir görevdi.

Aklıma bir soru takıldı. "Peki ya bu notalar? Onları çalmayı öğrenmem mi gerekiyor?"

Gülümsedi. "Evet, bu flüt sadece tek bir ezgi çalıyor, o da bu parşömende yazılı. Ezberlemesi kolay ama flütle biraz pratik yapman gerekecek."

Karanlık Müritler ve tanrıça ile olan savaşta bu flüt bize çok yardımcı olacaktı. Bu yüzden ezgiyi hızlıca öğrenmem gerekiyordu.

"Mezarlığa ilk gelişimde, kavalla çaldığın o melodi bana çok tanıdık gelmişti," dedim. "Sanki uzun zamandır özlediğim ama duyamadığım bir şarkıydı."

Aşil bir saniyeliğine şaşırsa da sorumu yanıtladı. Wardenslardan biri olduğumu kabul etmem ve soyumu merak ederek sorular sormam hoşuna gidiyordu. Ama şu anki şaşkınlığı başka bir şeyeydi.

"Parşömendeki ezgiyi çalıyordum. Bana Wardenslarla olan eski, güzel günleri hatırlatıyor. Çocuklara öğretilen ilk derslerden biri bu ezgiyi çalmak olurdu. Sen aramızda doğup büyümesen de bizimle ve atamız olan ilk tanrıyla bir bağın var. O yüzden ezgiyi bilmesen bile bir aşinalık hissettin."

Wardensların arasındaki hangi aileden geldiğimi merak ettim. Annem ve babam da benim gibi onlarla birlikte yaşamamıştı, onların anne ve babaları da öyle. Aramızda iki buçuk yüzyıllık bir boşluk vardı. Belki annem ve babam bile hangi soydan geldiklerini bilmiyorlardı. Peki, nasıl olmuştu da birbirlerini bulup evlenebilmişlerdi?

"Wardenslar, tanrılar gibi yüzyıllarca yaşayabiliyorlar mı? Benden önceki Bekçi'yi gördüğünü söyledin ama bu iki buçuk yüzyıl önceydi. Tam olarak kaç yaşındasın, Aşil?"

Aşil sırıtarak, "O kadar yaşlı sayılmam, daha iki yüz otuz altı yaşındayım," dedi.

Afalladım. İki yüz otuz altı ona göre genç bir yaş mıydı yani?

"Ve sorunun cevabı, evet. Wardenslar da uzun ömürlü. Ancak biz en fazla beş yüz yaşına kadar yaşayabiliyoruz. Tabii bu durum senin için geçerli değil; senin bir tanrı kadar uzun ömrün olacak, Mana."

İç çektim. Bekçi olarak uyandığımdan beri korktuğum gibi değişmemiştim ancak artık dört büyük tanrıdan bile güçlü ve kutsal bir varlık olduğuma hâlâ alışamamıştım.

Demek bir tanrı kadar uzun ömrüm olacaktı... Bu iyi miydi, yoksa kötü müydü tam olarak bilemiyordum. Eğer Aron bu süre boyunca hep yanımda olacaksa belki de bu iyi bir şeydi.

Ya benden sıkılırsa?

Kaşlarımı çattım. Hormonlarım iş başına geçmeden önce düşünmeyi bırakmak en iyisi olacaktı.

Her zamanki eğitimlerimiz için kullandığımız Şeytan İni'ndeki mağaraya neden geldiğimizi kendime hatırlatarak Aşil'e döndüm.

"Bana sunağın emrini durdurmanın bir yolu olduğunu söyledin."

Aşil'in yüzündeki o tanıdık gülümseme soldu. Yerini ciddi, soğuk bir ifadeye bıraktı. "Sen ona yasaksın," dedi.

Bu kez kaşlarını çatan bendim.

"Tanrılar sizin birlikte olmanıza asla izin vermezler."

Bakışları bir anlığına karnıma kaydı ama bebek hakkında tek kelime etmedi. Yine de ikimiz de biliyorduk; onu da benimle birlikte yok etmeye çalışacaklardı.

"Neleri göze aldığımı biliyorum, Aşil," dediğimde sesim netti.

Aşil gözlerini kapattı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu ama vazgeçmeyecektim.

"Sunağın emirleri çiğnenemez," dedi sonunda. "Bu, Bekçiler için de geçerli."

"Ama dedin ki-"

"Bekçi sunağın emirlerini alır ve yerine getirir," dedi Aşil, sesi sertleşti. "Ama bazı istisnalar vardır. Sunağın verdiği emri reddetmek her zaman bir seçenek. Sunak seni zorlayamaz. Ama bedelini çok ağır ödetir."

"Bana daha fazla ayrıntı ver."

Aşil bana uzun uzun baktı. Gözlerinde yalnızca endişe değil, korku da vardı.

"Mana, tanrıların delirebildiğini duydun mu?" diye sordu yavaşça. "Akıllarını kaybedip damarları patlayana dek, tükenene kadar güçlerini kullanırlar. Kendilerini ve çevrelerindekileri yok ederler. Delilikten dönüş yolu neredeyse yoktur çünkü ruhları ve zihinleri artık geri döndürülemez biçimde lekelenmiştir."

Boğazım kurudu.

"Tanrıları bu deliliğe iten şey günahlarıdır," diye devam etti. "Ruhları her lekelendiğinde, kalpleri de zihinleri de çürümeye başlar. Doğuştan kutsal olan bedenleri bunu kaldıramaz. Aynı şey Bekçiler için de geçerlidir. Hatta onlar daha da hassastır çünkü Bekçiler aynı zamanda ışıktırlar."

Söylediklerini düşünürken yutkundum.

"Sunağın emrini her reddettiğinde sadece ruhun değil, kalbin ve zihnin de kararır," dedi Aşil gözlerini benden ayırmadan. "Ve o karanlık her seferinde büyür; ta ki seni yutmaya hazır olana kadar."

Bir Bekçi'nin delirmesi, bir tanrı ya da tanrıçanın delirmesine benzemezdi. Onu durdurabilecek hiç kimse yoktu. Aşil tüm bunları anlatırken aldığım riskin yalnızca bana değil, bütün dünyaya mâl olabileceğini söylemeye çalışıyordu.

Tırnaklarımı baldırlarıma batırarak, "Bu sadece bir defaya mahsus olacak," dedim. Sesim kararlıydı. Sunağın diğer emirlerini çiğnemek gibi bir niyetim yoktu.

Aşil bakışlarını üzerimden çekmeden, "Bir kez olması, bir daha olabileceğini gösterir," dediğinde gözlerimi kaçırdım.

"Bir kere bile olsa sunak bunu yalnızca bir leke ile bırakmayacak, Mana," diye ekledi. Yani beni cezalandıracaktı.

"Ne yapabilir ki?" dedim daha çok kendime sorar gibi.

Aşil başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Daha önce bunu göze alan bir Bekçi olmadı."

Ben ilktim.

"Bunu yapmaya hâlâ kararlı mısın?"

Ya sunağın emrini çiğneyecektim ya da Aron'ı öldürecektim.

Cevabım çoktan hazırdı. "Başka seçeneğim yok," dedim.

Aşil omuzlarını hafifçe düşürdü. Yüzünde mağlup bir kabulleniş vardı.

"Pekâlâ," dedi yumuşakça. "Sana yardım edeceğim."

Flütü kutusuna koydum, parşömen sayfasını dikkatle üzerine yerleştirip kapağı kapattım. Kenara bıraktım. Aşil'in söylediği gibi bağdaş kurarak yerde oturuyordum.

Arkama geçtiğinde sesi fısıltı kadar hafifti. "Gözlerini kapat ve sunağın yanına git."

Sözünü dinledim. Gözlerimi kapadığım anda zifiri bir karanlık sardı etrafımı. Ama bu karanlıkta bile sunak oradaydı. Artık ona ulaşmak için yalnızca istemem yetiyordu.

Ruh ateşi, varlığımı hisseder hissetmez alev aldı. Karanlığın içindeki tek ışık, sunağın üstünde parlayan o kutsal alevdi.

"Diz çök, Mana," dedi Aşil.

Sunak önümde yükselirken dizlerimin üzerine çöktüm. Avuçlarımı birleştirip çenemin altına yerleştirdim. Her ne kadar Aşil beni yönlendiriyor gibi görünse de içimde bir yerlerde zaten ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bedenimden yayılan altın sarısı aura etrafımı sardı. Auramdan kopan ışık parçaları yukarı doğru süzülüyordu.

Aşil'in sesi, uzaklardan gelen bir ezgi gibi zihnimde yankılandı. "Ruh ateşi aslında ilk tanrının iradesidir. Bekçilerin aldığı emirler, o ateşin içindeki uykuda yatan bilinçten gelir," dedi. "Onunla konuş. Neden bu emri yerine getiremeyeceğini anlat."

Ruh ateşi beni dinliyordu.

"Hangi soydan geldiğimi daha yeni öğrendim," dedim tüm samimiyetimle. "Kim olduğumu reddetmiyorum. Bekçi olarak görevimi kabul ediyorum. Emirlerinizi yerine getirmeye hazırım."

Ruh ateşi kıpırdadı. Alevleri hafifçe dans ederken kelimelerimi tartmaya devam ettim.

"Ama siz de biliyorsunuz. Ben, Bekçi olduğumu bilerek Su Tanrısı'na gelin olmayı seçmedim. Eğer bilseydim her şey çok farklı olurdu."

Belki yine Aron'a âşık olurdum. Onu uzaktan severdim ama yaklaşmazdım. Sevgimi içime gömer, görevimi ilk sıraya koyardım.

Fakat artık çok geçti.

"Şimdi bu mümkün değil," dediğimde sesim titrese de kararlıydı.

"Kutsal ruh ateşi, gönlümü verdiğim adam yalnızca bir tanrı değil, aynı zamanda bir melez."

O kelimeyi söylediğim anda alevler gürledi. Ruh ateşi büyüdü, rengi koyulaştı. Sanki beni içinden silmek ister gibi bir öfkeyle kıvrıldı. Bu tepki, melezlerin tanrısal düzen için ne kadar tehlikeli görüldüğünü bir kez daha açıkça ortaya koyuyordu.

Yine de cesaretim kırılmadı. "Benim görevim dengeyi sağlamak," dedim. Kelimelerim ağırlaşıyor, dudaklarımdan zor çıkıyordu. "Ve siz bu dengeyi korumam için bana onun ölümünü emrediyorsunuz."

Gözlerimi açtım. İrislerimden yükselen mor ışık, karanlığın bir kısmını yararak sunağı aydınlattı.

Derin bir nefes alarak, "Ama ben..." dedim. "Vereceğiniz her türlü cezaya, ödeyeceğim her türlü bedele razıyım. Lâkin bu emri reddediyorum."

Reddedişim bir fısıltıydı ama yankısı ruhumun derinliklerinde patladı. Sunağın bulunduğu yer zelzele gibi sallanmaya başladı. Sunağın çevresi çatırdadı, taşlar titredi. Bu yer başıma yıkılacak gibiydi.

Ateş, patlayarak bir metre yüksekliğe kadar sıçradı. Rengini tanımlamak zordu; kızıl ve kan kırmızısı arasında bir yerdeydi.

Tenimdeki her tüy diken diken oldu. Ama en korkuncu ruhumun soğuk, tarif edilemez bir bakışla delik deşik ediliyor oluşuydu.

O buradaydı.

Mahlukat.

Bedenimin her zerresi onun varlığını hissetti. Beni izliyordu. Yine de ne bir adım attı ne de göründü. Karanlığın içinde sadece varlığını belli etti. Sonra ruh ateşi, geldiği gibi ansızın söndü. Ve o an mahlukatın gözleri de üzerimden çekildi.

Geriye kalan yalnızca sessizlikti.

Ama bu, huzurlu bir sessizlik değildi. İlk defa sunağın olduğu yer bana bu kadar izbe, bu kadar terk edilmiş hissettirdi. Sanki kutsal olan her şey buradan çekilmişti. Sanki ilk tanrı bana sırtını dönmüştü.

Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Soğuk terler şakaklarımı ıslattı.

Yoksa ruh ateşi beni terk mi etmişti?

Gözlerimi kırpmamla sunağın olduğu yerden çıktım. Telaşla olanları anlatmak için Aşil'e uzandım. "Aşil-" Sözümü tamamlayamadan, eline dokunduğum anda elektrik çarptı ve ikimizi birden geriye doğru savurdu. Aşil birkaç adım geriye attıktan sonra düşmemek için dengesini korumaya çalışırken, ben hızla elimi çekip yere yapışmamak için zemine tutundum.

Neler oluyordu? Az önceki de neydi?

Şaşkınlıkla doğrulup Aşil'e baktım; onun da anlam veremeyen bakışları üzerimdeydi. Tekrar, bu sefer bileğimde o elektrik akımını hissettim. Daha keskin, daha yoğundu. Acıyla inleyip elbisemin kolunu çekerek bileğime baktım. Sarı ışıklar, tenime dövme gibi bir şey işliyordu.

Yavaş yavaş ortaya çıkan yuvarlak işarete baktım.

İki halkanın oluşturduğu kenarlarda süslemeler ve gizemli semboller beliriyordu. Çemberi saran küçük, ince bir yazı vardı; anlamını çözemiyordum. Halkanın tam ortasında ise açmış bir şakayık çiçeği duruyordu. Dövme tamamlanana dek, elektriğin verdiği sancıya katlanmaya çalıştım. Yaklaşık on saniye sonra dövme tamamlanınca elektrik yok oldu.

Şaşkınlıkla bileğimdeki işarete baktım.

Aşil'e ne olduğunu sormak için başımı kaldırdığımda, onun da kıyafetinin kolunu kaldırıp bileğine baktığını gördüm. Mezarlık bekçisinin sol kolunda, benimkine tıpatıp benzeyen aynı dövmeden vardı. Ancak benim aksime, yüzündeki ifade bu işaretin ne anlama geldiğini bildiğini gösteriyordu.

Yutkundu; boğazındaki çıkıntı güçlükle hareket ederken sonunda bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerinde sıkıntı, tereddüt ve adını koyamadığım karışık duygular vardı. Sanki hepsi iç içe geçmişti. Bunun altından kesinlikle iyi bir şey çıkmayacaktı.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun? Bu dövme sunağın cezası mı?"

Eğer öyleyse neden Aşil'in bileğinde de aynı dövmeden vardı?

"Konuşsana, Aşil! Bu ne demek? Hem neden sende de aynısı var?"

Aşil, sessizce kolunu indirip dövmeyi tekrar kıyafetinin altına gizledi.

"Bu bir akit," dedi sonunda kaçınılmaz bir gerçeği açıklıyor gibi.

Kaşlarımı çattım. "Ne akdi?"

Mezarlık bekçisi gözlerini üzerime dikti. Sesi sanki mezarın içinden geliyordu. "Bir evlilik akdi."

Gülmeye başladım; sinirle, şaşkınlıkla, saçmalığın yarattığı o savunmayla.

"Ne evliliği? Ne akdinden söz ediyorsun?"

"Seninle benim aramdaki."

Donakaldım. Kanım çekildi sanki. "Ne?"

"Sunak, seninle benim aramda bir evlilik anlaşması yaptı."

Duyduğum kelimeler beynimde çınladı. Bir anlığına anlam veremedim. Sonra gerçek, tüm ağırlığıyla üzerime çöktü. Dehşete düştüm. Bu muydu sunağın cezası? Benim, onunla evlenmemi mi istiyordu?

Emrini reddetmemin bedeli, Aşil'in karısı olmaktı.

Oturduğum yerden hışımla ayağa kalktığım için gözlerim kararadı. Dünya yalpaladı. Düşmek üzereyken Aşil, endişeyle yanıma gelip koluma uzandı. Dokunuşuyla birlikte anlaşma kendini hatırlatırcasına bileğimde sızladı. İrkilerek kolumu tutuşundan sıyırdım.

"Dokunma bana!" diye bağırdım. Sesim öfke ve çaresizlikle çatladı.

Aşil bir adım geri çekildi. "Dokunmuyorum. Sakinleş."

"Nasıl sakin olayım? Nasıl?" Nefesim kesik kesikti. Telaş kalbimi dikenli teller gibi sardı.

"Ben zaten evli bir kadınım. Sunak nasıl benden tekrar evlenmemi ister?" Sesim mağaranın içinde çınladı, duvarlardan öfkeyle geri döndü.

O sırada hafızamda Loki'nin sözleri yankılandı. *Wardens soyundan gelenler, saf kanlarını korumak için dışarıdan biriyle evlenmezler.*

Wardens soyu yok edilmişti ve o kandan geriye yalnızca ikimiz kalmıştık. Sunak, elbette gelecekte yeni Bekçiler doğması için soyun devamlılığını istiyordu. Beni, kalan tek Wardens olan Aşil'le birleştirmeye çalışıyordu.

Bileğimi ona doğru uzattım. "Kurtul şundan!" diyerek sesimi yükselttim.

Aşil olumsuz anlamda başını salladı. "Üzgünüm, bu benim güçlerimin çok ötesinde."

Kalbim, içimde patlayan bir sessizlikle tuzla buz oldu. Sesi bile içimi kesti.

Bunu Aron'a nasıl söyleyecektim?

Aron

Elimdeki kara buz kılıcıyla bir yitiği daha boydan boya kestim. Kesikten sıçrayan sıcak kan yüzüme sıçradı ama umursamadım. Çeneme bulaşan kanı omzuma sürterken üzerimdeki zırhın çoktan kanla kaplandığını fark ettim.

Caster'ın açtığı geçiş koridoru sayesinde Buz Muhafızları, Büyücü Birliği ve Su Muhafızlarıyla birlikte buraya geldiğimizden beri üzerimize saldıran karanlık ırklarla savaşıyorduk. Tanrıça hapsedildiğinde bu yaratıklar saklandıkları deliklerden başlarını bile çıkaramıyordu. Ama şimdi, onun Kiros'a dönüşüyle birlikte tekrar özgürce dolaşmaya başlamışlardı.

Henüz Kiros'un dışına çıkmalarına izin yoktu ama tanrıça eski gücüne kavuşursa, yakında bu da gerçekleşecekti. Bunun olmasına izin veremezdik.

Kendi iradeleri olmadan yalnızca içgüdüleriyle savaşan bazı yaratıklar, bana yaklaştıklarında duraksayıp havayı kokluyorlardı. Ardından bana *neden bizi öldürüyorsun* der gibi bakıyorlardı.

Damarlarımda dolaşan karanlık kan, onların gözünde beni *kendilerinden biri* gibi gösteriyordu. Kimisi bu yüzden beni düşman olarak görmüyor, başka hedeflere yöneliyordu.

Yitiklerin içindeki iblisler içinse durum bambaşkaydı. Ben açık ara buradaki en büyük tehdittim.

Eğer benden kurtulurlarsa ordum dağılırdı ve geriye kalanları avlamak onlar için çocuk oyuncağı olurdu. Bu yüzden doğrudan bana saldırıyorlardı.

Ne kadar zavallıca.

Bana bulaşmamaları gerektiğini anlayamayacak kadar alt sınıf iblislerdi.

Kılıcımla birkaç kişiyi daha biçerken hareketlerim artık serileşti. Vuruşlarım hızlandı, bedenim kolayca savaşın ritmini ezberledi. Yolumu kesen her yaratık, aradan bir saniye geçmeden yere seriliyordu.

Bunlar sadece ön saflardı. Karanlığın Ordusu'nun gölgesi bile değildi bu karşılaştıklarım. Bu yüzden kolayca ilerliyordum.

Asıl kâbus, Karanlık Saray'da bekliyordu.

Üzerimdeki zırh her adımda metalik bir yankı çıkarıyor, omuzlarımdan dökülen pelerin arkamda dalgalanıyordu. Savaşın uğultusu kulaklarımda yankılanıyordu. Her yanda çığlıklar, çarpışan kılıçların gürültüsü, patlayan büyülerin sesleri yükseliyordu.

Bir an durup başımı kaldırdım. Karanlık gökyüzünün altında yükselen Karanlık Saray'a baktım.

Kara bulutların içinde şimşekler çakıyordu. Örümcek ağı gibi ince ışık akımları gökyüzüne yayılıyor, her bir parıltı Karanlık Saray'ın siluetini daha da kasvetli, daha da uğursuz gösteriyordu.

Kiros'ta güneş doğmazdı. Burası hep geceydi.

Uzaktaki dağ siluetleri, kara ağaçlarla kaplı ormanın ardında yükseliyordu. Ormanın kalbinde ise yüzeyi siyah bir ayna gibi parlayan küçük bir göl vardı.

Ve tüm bu karanlık manzaranın merkezinde, tek başına yükselen Karanlık Saray duruyordu.

Kitaplarda anlatıldığı gibi görünüyordu Kiros... ama bir şeyler eksikti. Her taşında, her ağacında, havadaki her solukta bir eksiklik, bir çöküş hissediliyordu. Tanrıçanın uzun süreli yokluğu, bu diyara ölümün soluk izini bırakmıştı.

Kiros hâlâ ayakta olsa da artık yarı ölüydü.

İki taraftan da yükselen gürültünün bir anda arttığını fark edince bakışlarımı aşağıya indirdim.

Uzakta, siyah bir dalga gibi ilerleyen Karanlığın Ordusu görünüyordu. İçlerinde; yüksek seviyeli karanlık ırklar, orta sınıf iblisler olan yitikler, kullanıcılar ve en önde yürüyen, çevrelerine yaydıkları kirli auralardan tanınan ikisi tanrı, biri tanrıça olan üç yozlaşmış vardı.

Turuncu kafalı olanın yanında iki tane dev aslan yürüyordu. Demek şu mezarlık piresinin savaştığı yozlaşmışlar bunlardı.

"Sonunda," diye mırıldandım. Saatlerdir buradaydık ve nihayet ortalık karışmaya başlıyordu. Beklemekten sıkılmıştım.

Birliklerimin üç lideri de hızla yanıma geldi.

Buz Muhafızı, yaklaşan düşman ordusunun belkemiğine dikkat kesildi. "Ne yapalım efendim?" diye sordu.

"Sakın yozlaşmışlara dokunmayın. Geri kalanlar sizindir."

Üçü birden, "Emredersiniz," diyerek dağıldı.

Büyücü havaya yükselirken, diğer ikisi birliklerini toplamaya koyuldu.

Towa'yı yeraltında Hel ile görüşmeye göndermiştim. Ragnar'ın ise ben Kiros'ta çarpışırken, Maar'da kalmasını bilerek istemiştim. Mana uyanışını tamamlamıştı ama güçleri hâlâ dengesizdi. Bu yüzden onun yanında kalması tüm dikkatimi buraya verebilmemi sağlıyordu.

Güçlerini kontrol edemeyip bana saldırdığı an aklıma geldi. Ona herhangi bir kızgınlığım ya da kırgınlığım yoktu.

Eğer öleceksem onun ellerinde ölmeyi tercih ederdim.

Caster, Nevis'ten gelen büyücülerle birlikte Büyü Kulesi'nde sabahlıyor, panzehri araştırıyordu.

Hepsinin ayrı ayrı hayati görevleri vardı. Bu yüzden hiçbiri yanımda değildi.

Bakışlarımı üzerlerinde hisseden yozlaşmış tanrılar ve tanrıça, sadece bir anlığına da olsa baştan aşağı ürperdi. Çirkinleşen yüz ifadeleri buradan bile seçiliyordu. Varlığım, büyük bir tanrının baskısından çok daha ağır, çok daha sarsıcıydı.

Etrafımdaki hava güçlerimi her kullandığımda bükülüyor, doğa yasaları acıyla inliyordu.

Yaşlıydılar. Güçlüydüler. Karanlığa saptıkları günden beri onlara tapanlar azalmıştı, bu da kutsallıklarını zayıflatmıştı. Eksilen kudretlerinin yerini yeraltının lanetli güçleriyle doldurduklarından auraları kirliydi. Bu yüzden her adımları günah kokuyordu.

Yine de yeryüzünde onları unutmayanlar da vardı; kötülüğün hizmetkârları, güç uğruna kendilerinin ya da başkalarının ruhlarını sunanlar gibi.

Onlara tapanların canlarıyla beslenen tanrılar, zamanla kutsallıklarını yitirip canavarlara yani yozlaşmışlara dönüşürlerdi. İşte bu yüzden sürülmüşlerdi.

Tek başlarına bana karşı koyamayacaklarını bildiklerinden, üçü birden geliyordu. Bu iyiydi, savaşın hemen bitmesindense eğlenmeyi tercih ederdim.

Suyun içimde kabardığını hissettiğimde kudret damarlarıma dalga dalga yayıldı. Gözlerim altın renginde parladı. Hava kıpırdadı. Dünya az sonra olacaklar için nefesini tuttu.

Onları yeryüzüne çıktıklarına pişman edecektim.

Gaspçı

Taş merdivenlerin sonunda, dört kırık sütunla çevrili şeytani bir mabet yükseliyordu. Sütunların ortasında duran demir sunağın üzerinde, kurbanlık kafatasları diziliydi. Kafalar henüz taze kesilmişti; derileri yüzülmüştü ama kemiklerde hâlâ kan vardı. Sunağın içinde gürül gürül yanan ateşin etrafına yitikler diziliydi.

Ateşin yansımasıyla yere vuran gölgelerinde iblislerinin suretleri belirmişti.

Bu iblisler, nadir bulunan ve ritüellerde usta kişilerdi. Burası, delirmiş karanlık tanrıların geçmişte iblislere kurban sunduğu şeytani bir mabetti. Yapacağımız büyü için mükemmel seçimdi.

Sunağın karşısındaki çatlaklarla dolu tahtta otururken gözlerim aya takıldı. Bu gece dolunay vardı.

Ayın en parlak olduğu gece.

Ve onun en zayıf olduğu gün.

Yanağında kocaman bir yara, alnında ise kapalı bir gözün çizgisi olan yitiklerden biri, "Zamanı geldi. Başlamalıyız," dediğinde içindeki iblisin ona haber verdiğini anladım.

"Başlayın."

Benim emir vermemle birlikte yitikler ellerini ateşe doğru kaldırıp bir dua mırıldanmaya başladılar.

Duanın yankısı etraftaki karanlığı daha da derinleştirdi. Yitiklerin gölgelerindeki iblisler, ileri geri hareket ederek ritüelin gerekliliklerini yerine getiriyorlardı. Aslında ritüeli yitikler değil, bizzat içlerindeki iblisler yapıyordu.

Sunaktaki ateş birkaç kez patlarcasına havaya yükseldi. Kırık sütunlardaki kanlı, şeytan harfleri parlamaya başladı. Mabet, ritüelin gücünü emiyordu.

Yitiklerin sesleri yükseldikçe iblislerin hareketleri hızlandı.

Gözlerimi yeniden dolunaya çevirdim. Önündeki kara bulutlar kenara çekilirken ay yavaş yavaş kan rengine bulanıyordu.

Gökyüzündeki ay, ritüelin tuzağına yakalanmıştı; şimdi sıra *yeryüzündekindeydi.*

Aron

Aslanlardan biri kükreyerek üzerime atıldığında önümde şekillenen su, üç dişli bir mızrağa dönüşüp anında dondu. Donan buz mızrağını kaptığım

gibi fırlattım. Üç dişiyle aslanın boynuna saplandı ve onu metrelerce öteye savurup toprağa çiviledi.

Parlayan gözlerimi boğazını sıktığım yozlaşmışa çevirdim. Bu toprağı kontrol edendi, neydi adı? Ninhursag?

Yozlaşmış tanrıça, tırnaklarını elimin üzerine geçirip kurtulmaya çalışırken yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Bacaklarını çırparak, "Bırak beni, seni karışık kanlı!" diye bağırdı.

Eğer bununla beni kızdıracağını sanıyorsa yanılıyordu. Bu hitabı ve çok daha beterlerini henüz küçük bir çocukken yüzlerce kez işitmiştim.

Sol taraftan yaklaşan rüzgâr bıçaklarını hissettiğimde tanrıçayı bırakarak geriye çekildim. Bıçaklar önümden geçip giderken, Enlil'in etrafında dönen kasırgalara baktım. O sırada diğer aslan, koşarak yere düşmek üzere olan Ninhursag'ı sırtına aldı ve onu hızla benden uzaklaştırdı.

Neden tanrı suretlerine bürünmüyorlardı?

Onca zamandır elimden acı çekiyorlardı ama hiçbiri sinirlenip gerçek suretine geçmiyordu. Utu kan kusarak doğruldu. Ağzının kenarındaki kanı koluna silerken gözlerindeki öfke kör ediciydi.

Bana duyduğu nefrette haklılık payı vardı. Benim gibi genç bir tanrıdan bu denli ağır yaralar almak, yaşlı bir tanrının gururunu zedeliyordu. Ama gururla savaş kazanılmazdı. Eğer ölmek istemiyorlarsa bir an önce tanrı suretlerine bürünseler iyi ederlerdi.

Auram etrafımda bir nehir gibi gürül gürül akmaya başladığında, yozlaşmışlar ciddileşeceğimi anladılar. Sanırım onları biraz kışkırtmam gerekecekti. Birbirlerine hızlı, tedirgin bakışlar fırlattılar. Ninhursag moraran boğazını tutuyor, boynunda bıraktığım parmak izlerini ovuşturuyordu.

Bu kez gerçekten öldürmek niyetiyle saldıracaktım ki bel boşluğumda atan o uğursuz nabzı hissettim.

Duraksadım.

Bir... iki... üç...

Her atışla içimden geçen bir yankı vardı; kemiklerime vuran, ruhuma değen. Damarlarıma zehirli bir yankı gibi yayılan o karanlık titreşimle başımı kaldırdım.

Bu bir uyarıydı.

Bakışlarımı kaldırıp gökyüzüne baktım. *Dolunay kana bulanıyordu.*

Ayın yüzü, bir kurbanın son nefesi gibi kızıl ve uğursuzdu.

Kaşlarımı çattım. Birileri kara büyü yapıyordu; çürümüş ruhların, zamanın ötesinden gelen fısıltılarla beslenen o eski, yasak sanatını kullanıyorlardı.

İblis büyüsü.

Yozlaşmışlardan birini sağ bırakmaya karar verdim. Onun dili çözülürse bu karanlığın nereden doğduğunu öğrenebilirdim. Tam o sırada, kulağımın hemen yanında bir fısıltı işittim.

"Ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı anında kara ağaçların birbirine dolandığı o lanetli ormana çevirdim. Ses oradan geliyordu.

Toprağın derinliklerinden, köklerin arasından yükselen görünmez ama hissedilir bir karanlık ormanı sarmıştı. İnce çıtırtı sesleri etrafa yayılırken kaburgalarımın içinden fışkıran buz, bir çift kanata dönüşüp büyüdü. Kanatlarımı genişçe açıp keskin bir darbeyle rüzgârı yararak ormana doğru fırladım. Orada bir şeyler dönüyordu.

Mührümün tepkisine göre büyü ormanın içinde yapılıyordu. Kara büyüyü tamamlamadan önce onları durdurmam gerekiyordu. Büyü bana zarar vermezdi ancak yanımda getirdiğim muhafızlar ve büyücülerin ruhları, bu zehirli güce dayanacak kadar güçlü değildi. Kara büyü yalnızca bedeni değil, zihni ve hafızayı da çürütürdü.

Ormana yöneldiğimde yozlaşmışlardan biri arkamdan bağırdı. "Dur! Oraya gidemezsin!"

Peşimden geliyorlardı.

Arkamdan geldiğini hissettiğim sıcaklıkla anında durdum ve onlara doğru dönerek elimi kaldırdım. Önümde bir buz duvarı belirdi. Ateş topu, buz duvarına çarparak buzu erittiği için duvarın üzerinden beyaz dumanlar yükseldi. Duvar eriyip kırılan buz parçaları aşağıya düşerken, bu sefer elimi yukarı kaldırdım.

Havadaki su yer yer donarak büyüdü ve saniyeler içerisinde yüzlerce buz sarkıtına dönüştü. Gökyüzünü neredeyse dolduracak kadar çok buzla karşılaşan yozlaşmışların gözleri irileşti.

"Ölmek isteyen peşimden gelsin," dediğimde elimi aşağı indirdim. Binlerce buz sarkıtı ok gibi onlara doğru fırladı. Güçleriyle sarkıtları engellemeye çalıştılar ama sayılarının fazlalığı onları zorladı.

Yozlaşmışlara beni durdurmaya çalışmalarının nasıl büyük bir hata olduğunu öğretecekken, yeniden o sesi duydum.

"Ne yapıyorsun?"

Ormana baktım.

O kimdi?

Yeniden ormana doğru uçarken oradaki karanlığın düşündüğümden çok daha derin, çok daha uğursuz ve tehditkâr olduğunu fark ettim. Yozlaşmışların oraya adım atmama engel olmak için bu kadar ısrarcı olmaları, ormanda dönenlerin ve yapmaya çalıştıkları iblis büyüsünün ne denli önemli olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Buz sarkıtlarından kurtuldukları anda yeniden peşime düşeceklerini bildiğimden, hızlandım ve kısa sürede kara ormanın içine daldım. Yere adım attığım anda sırtımdaki buzdan kanatlar kırılarak çözüldü.

Gözlerimi çevremde gezdirerek kara büyünün yapıldığı yeri bulmaya çalıştım. Karanlık gölgelerin arasında, ormanın sessizliğini yararak ilerliyordum. Tamamen kana bulanan ay, kara ağaçların arasından sanki tek gözlü bir varlık gibi beni izliyordu.

Burası ıssızdı.

Duyduğum o sesin sahibine dair en ufak bir iz yoktu. Adımlarımı sürdürürken, uzaktan gördüğüm gölün kıyısına kadar geldiğimi fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Ormana girdiğimden beri duyularım kara büyünün kaynağını saptayamıyordu ve o tuhaf sesi de artık duymuyordum.

Yanlış tarafa geldiğimi düşünerek arkamı döndüğüm anda, gölün yüzeyi birden yarıldı. Patlayan sular, gölün içinden bir şey dışarı çıkıyor gibi yukarı fışkırdı. Döndüğümde gölün ortasında, iki metre boyunda kara bir aynanın havada asılı durduğunu gördüm. Aynanın etrafından yükselen siyah ve kızıl dumanlar, yılanlar gibi kıvrılarak çevresini sarıyordu.

Camı yansıtması gereken yüzü ise kapkara bir boşlukla örtülüydü.

"Ne yapıyorsun?"

Ses aynanın içindeki karanlıktan geliyordu; boğuk, yankılı, tıpkı rüyalarda duyulan ama asla hatırlanamayan bir ses gibiydi. Adımlarım beni iradem dışında göle doğru sürüklemeye başladı.

Ayağımı suya bastığım anda, yüzey aniden dondu. Her adımımda suyun yüzeyinde kristal saçaklar oluşuyor, sessizce bana yol veriyordu. Aynanın hemen arkasındaki kanlı dolunay ise daha da koyu bir renk alıyordu.

Kara aynanın önünde durduğumda içindeki boşluğa baktım ve orada, sırtı bana dönük halde oturan küçük bir çocuk gördüm. Yedi, belki sekiz yaşındaydı. Bacaklarını karnına çekmiş, kollarıyla sarmalamıştı; *sanki kendini tutuyor, kendine tutunuyordu.*

Kaburgalarından dışarı çıkan kanatlar, artık uçamayacağı kadar bozuktu. Kırılan kemikleri eğri duruyor, kanat diplerinden damar damar yayılan siyah hatlar omuriliğini örümcek ağı gibi sarıyordu. Gözlerim, donan kanat uçlarına takıldı.

Çocuk doğmaması gereken bir varlıktı bu yüzden hiçbir yere tam olarak ait değildi.

Ne bu dünyaya ne öteki.

Tamamen yalnızdı.

Gri saçları, karanlıkta soluk bir hayalet gibi parlıyordu. Eğer dönseydi, gözlerinin içindeki cehenneme bakacağımı biliyordum.

Ayak ve el bileklerindeki prangalar derisine o kadar sert sürtünmüştü ki yara izleri bile oluşmuştu. Uzun, siyah zincirler karanlığın içine doğru uzanıyor, sonunda görünmez oluyordu.

"Bize ne yaptıklarını unuttun mu? Söylediklerini?"

Unutmamıştım.

"Bizi bir canavar olarak gördüler."

Biliyordum.

"Herkes ölmemizi istedi."

Bunu da biliyordum.

"O halde neden hâlâ kendini tutuyorsun?"

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. Gözlerindeki kızıl alev, yandığı her yerde geçmişimi kül ediyordu.

"İntikam istiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Onlara haklı olduklarını göstermek istiyorum."

Sözlerini anlamaya çalışarak başımı hafifçe yana eğdim. "Hâlâ... herkes bizden nefret mi ediyor?" Sorumla birlikte yerinden kalktı. Zincirlerinin şakırtısı, attığı her adımda kafamın içinde yankılanıyordu.

Bu bir halüsinasyon muydu?

İçimde biriken tüm kin, onun haklı olduğunu fısıldıyordu. Ama bugüne dek onu susturan yanımın sesi bu sefer zayıftı. O da tüm bunlardan, *yaşamaktan yorgundu.*

Aynanın önünde durup bana baktı. Gözleri kor gibi parlıyordu.

"Sen sevildiğini mi sandın?"

Buza hapsettiğim kalbimin içinde açılan kırığın çıkardığı o gürültüyü duydum. Kalbimi hiçbir şey hissedemesin diye dağlarla çevirmiş, okyanusun dibine gömmüştüm oysa ki.

Sevilmemiştim.

Karnımdaki mühürden gelen çatırdama seslerini işitmeme rağmen inkâr edemedim.

Çocuk gözlerimin içine öfkeyle bakıyordu, o bile benden nefret ediyordu. *Kendinden.*

"Bizim kim olduğumuzu unuttun mu?"

Unutmamıştım.

Hışımla aynanın kenarlarına yapıştı ve tüm gücüyle aynayı sarsmaya başladı. Sanki aynanın yüzeyini değil, tüm dünyayı yerinden oynatıyordu; göl titredi, ağaçlar inledi, gökyüzü sarsıldı.

Kanlı ay daha güçlü parlamaya başladı.

Gözlerindeki alev harlanıp büyüdü. Boynundan yukarı tırmanan siyah damarlar yüzünü sardı. Gözlerine ulaştığında gözakları karanlıkla kaplandı. Artık orada yalnızca alevle yanan siyah bir boşluk vardı.

Aynanın içinden çıkmaya çalışıyordu. Karanlık bir örtü halindeki cam gerilip eğiliyordu, çatlamak üzereydi.

"Beni serbest bırak!" diye haykırdığında sesi gölde yankılandı. *"Onlar senin bir canavar olduğunu gördüler. İzin ver! Onları mahvedeyim!"*

Aynanın yüzeyi, çatlayan damarlar gibi kırmızımsı çizgilerle doluyordu. Çatlaklar bedenimdeki mühre de yansıdı. Karnımdaki mühür aynı çizgilerle parçalanmaya başladı.

Sonunda cam, tiz bir sesle patladı. Parçaları etrafa savruldu. Birkaçı yanağıma ve çeneme ince kesikler açtı. Kesiklerden damlayan ilk kan, göle düştü.

Göl bir anda tamamen kana bulandı. Aynanın içindeki çocuk dışarı uzandı ve bileğimi yakaladı. Parmakları mengene gibi sıkıyordu bileğimi. Göz göze geldik.

"Daha iyi hissedeceksin," dedi. Sesi bir şeytanın verdiği vesvese kadar tatlı bir fısıltı gibi çıkıyordu ama altında boğucu bir intikam arzusu tutuşuyordu. *"Bırak ben yapayım."*

Son kelimesiyle birlikte beni aynanın içine çekmeye başladı. Karanlık içime doluyor, tüm varlığımı yutmaya hazırlanıyordu. Gözlerimi bu son için kapatmaya hazırlanırken zayıf, neredeyse solmuş bir ses kulağıma çalındı.

"Seni seviyorum," dedi o ses. "Seni çok seviyorum, Aron."

Karanlığa kapılırken kalbimde bir anlık da olsa kıpırtı hissettim.

Kimsin sen?

Lates

Sunağın etrafında dua mırıldanan yitiklerin gölgelerindeki ileri geri sallanan iblisler bir anda kıpırdamayı kesti. O duraklamayla birlikte, sunağın

üzerindeki alev sanki üzerine su dökülmüş gibi birden sönüp yok oldu. Aynı anda, yitiklerin alınlarındaki gözler hızla açıldı ve hepsi senkronize bir hareketle başlarını bana çevirdi.

Mabedin duvarlarını saran şeytan harfleri, ışığını kaybederek soldular. *Tamamlanan kara büyü geri çekiliyordu.* Sunağın üstünden ağır ağır süzülen kara dumanı izlerken dudaklarımda bir zafer kıvrımı belirdi.

"Nihayet..." dedim. Sesimde karanlık bir doyum vardı. "Avucumun içindesin, Su Tanrısı."

Mana

Kapı iki kez tıklatıldığında gözlerimi açtım.

Uyku mahmurluğuyla önce nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Son zamanlarda sık sık olur olmadık yerlerde uyuyakaldığım için yine öyle bir yerde olduğumu sandım. Ama etrafı tanıyınca odamda olduğumu anladım.

Elimi yatağa bastırarak doğruldum. Odanın içi hâlâ karanlıktı. Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde ay hâlâ gökyüzündeydi.

Kaşlarımı çattım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu saatte kim gelirdi ki?

Kapının ardındaki kişi sabırsız bir şekilde kapıyı tekrar tıklattığında, içime hafif bir huzursuzluk serpildi.

"Mana?" Ragnar'ın sesiyle uyku sersemliğinden kurtularak hızla yataktan kalktım. Sabahlığımı üzerime geçirip önünü aceleyle bağlarken kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığım anda Ragnar'ın yüzündeki sıkıntı, içimde korkunun ilk kıvılcımlarını yaktı.

"Ne oldu?"

"Üzerini değiştir. Bekliyorum."

Gitmek üzere dönerken kolunu yakaladım. "Aron'a bir şey mi oldu?"

Bu saatte beni uyandırmasının başka ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Ragnar gözlerimin içine bakıp, "Acele et," dedikten sonra uzaklaşırken ondan bir yanıt alamayacağımı anladım.

Kapıyı kapattıktan sonra sırtımı yasladım. Elim titreyerek göğsüme gitti. Sanki kalbim içimde değil de avuçlarımın arasındaydı.

Yalvarırım iyi ol, Aron.

Hızla hazırlanıp Ragnar'la birlikte toplantı salonuna vardığımda içeride üç kişi vard: Toprak Tanrısı, Hava Tanrısı ve bir de yanlarında getirdikleri

küçük bir çocuk. İçlerindeki huzursuzluk, onları oturmak yerine ayakta tutuyordu belli ki.

Hades endişeyle bir ileri bir geri volta atıyordu. Balder ise kaşlarını sertçe çatmıştı ve neredeyse gözlerinde şimşekler çakıyordu. İçerideki gerginliğin sebebi de büyük ihtimalle oydu, hava neredeyse elektrikle yüklüydü.

Yanlarında getirdikleri çocuk ise sessizce bir köşede bekliyordu.

İçeri girerken üçü birden başlarını çevirip bize baktı. Sessizliği ben bozdum.

"Bu saatte neden buradasınız?"

Muhtemelen geldikleri diğerleri tarafından fark edilmesin diye içerideki lambalar loş bırakılmıştı. Ancak bu loşluk, yüzlerini aydınlatmak yerine onları daha da kasvetli gösteriyordu.

Hades bana doğru bir adım atarak, "Mana-" demeye yeltendi ama sözünü Balder kesti.

"Su veledini yakalamışlar."

Endişenin tohumları kalbimde birden patladı ve içlerinden fışkıran kara sarmaşıklar yüreğimi sardı. Kalbimi acımasızca sıkarak yutmaya çalışıyorlardı.

Aldığım haberle birlikte kulaklarım uğuldamaya başladı. Başım dönerken dizlerim titredi ama Ragnar hızlı davranıp bir adım öne çıkarak dirseğimden yakaladı, düşmeme izin vermedi.

Hades uyarırcasına sesini yükseltti. "Balder!"

Balder, ona sert bir bakış fırlattı. "Bunu söylemenin daha kolay bir yolu yok, Hades."

"N-nasıl?" Sesim titriyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Su Tanrısı'ndan bahsediyorduk, o yenilmezdi.

Balder bir an duraksadı, sonra sesi kısık ama net çıktı. "Karanlık Saray'a soktuğumuz casuslardan haber geldi. Başta her şey kontrol altındaymış, savaşta üstünlük onlardaymış. Ama her şey bir anda değişmiş. İlk önce yozlaşmışlar ortaya çıkmış."

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki haberi aldığı anı zihninde yeniden yaşıyordu.

"Aron'ın davranışları o sıralarda değişmeye başlamış. Sanki bir şey ya da biri onu yönlendiriyormuş gibi."

Yutkundum. Olanları ondan dinlerken dik durmaya çalışıyordum.

"Kiros'ta, Lanetlilerin Ormanı olarak bilinen bir yer var. Aron oraya girdikten kısa bir süre sonra büyük bir patlama yaşanmış; karanlık bir patlama."

Kelimelerini dikkatle seçiyordu ama yüzündeki ifade onun da kafasının karıştığını gösteriyordu.

"Hem Karanlığın Ordusu'ndan hem de Aron'ın ordusundan çok sayıda kişi ölmüş. Orada her ne olduysa... Aron'ı etkisiz hale getirmiş."

Bir tanrıyı, hayır Aron'ı devirecek kadar güçlü ne yaşanmış olabilirdi?

"Peki şimdi ne yapacağız?" Gözlerim Ragnar'a kaydı. "Gidip Aron'ı kurtarmamız gerekiyor," dedim.

Fakat Balder soğuk ve kesin bir sesle, "Olmaz," dedi.

Hışımla ona döndüm. "Ne demek olmaz! Kocamı orada bırakmayacağım!"

Balder, kocam hitabıyla gözlerini kıstı. Hiçbiri Aron'ı öyle görmemi istemiyordu, yine de şimdilik bu konu hakkında bir şey söylemedi. Sesi sabırla bastırılmış bir öfkeyle doluyken, "Oraya hiçbir plan yapmadan gittiğinde ne olacağını sanıyorsun, Bekçi?" diye sordu.

Kollarını göğsünde birbirine bağladı.

"Sana Su Tanrısı'nı öylece vermezler. Ellerinde bir tanrıyı bile devirecek kadar güçlü bir şey varken, oraya düşünmeden gitmek hepimizi aynı sona sürükler."

Bir anlık sessizlikten sonra sesi gaddar bir gerçekle tekrar yükseldi. "Eğer hepimiz tanrıçanın önünden çekilirsek dünyayı karanlığa boğmasını durdurabilecek kimse kalmaz."

Haklıydı. Haklıydı ama... "Ne yani, Aron'ı onların merhametine mi bırakacağız?"

Hades yanıma geldi. Eli omzuma hafifçe dokundu, sanki öfkemin üzerinden geçerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Tabii ki hayır," dedi yumuşak ama kararlı bir tonla. "Senden sadece biraz sabır istiyoruz, Mana."

"Sabır mı? Ne sabrı? Kocam ellerinde!"

İç çekti. "En başından beri tek hedefimiz; Kiros'a saldırmak ve tanrıçayı durdurmaktı. Ama bu, plansız bir şekilde olmaz. Körlemesine gidersek sadece Aron'u değil, seni de kaybedebiliriz."

Bir an durduktan sonra devam etti. Sanki bunları söylemekte o da zorlanıyordu. "Öncelikle orada neler olduğunu anlamalıyız. Ne tür bir güçle karşı karşıyayız? Bunu bilmeden hareket etmek intihar olur."

Onlar kararlarını çoktan vermişti. Kiros'a gitmeyeceklerdi, en azından bir plan yapmadan. Karanlıklar Ülkesi'nde Aron'ın başına ne gelirse gelsin,

bu onlar için kabul edilebilir bir riskti. Ve bu bekleyişte, Aron'ın hayatta kalıp kalmayacağı kimsenin umurunda değildi.

Tanrılar, Su Tanrısı'nı kaderine terk ediyorlardı.

Omzumu Hades'in dokunuşundan çektim. "Asıl siz böyle geri çekildikçe kazanan hep tanrıça olacak!" Hades'in ve Balder'ın gözlerinin içine sertçe baktım. "Anlamıyor musunuz? Komutanın amacı tam olarak bu! Sizi korkutup geri çekilmenizi sağlamak. Böylece tanrıçaya zaman kazandırıyor, güçlerini geri toplaması için ona fırsat veriyorsunuz!"

Sesim çatlamaya başladı ama umursamadım.

"Onu yenmeye bu kadar yaklaşmışken şimdi geride durursak, bu şansı kendi ellerimizle yok edeceğiz!"

Hiçbiri tek kelime etmedi. Suskunlukları söylediklerimi reddetmekten çok, belki de kabullenmenin ağırlığındandı. Artık onlara söyleyecek sözüm kalmamıştı.

Sessizce ama içimde fırtınalar koparak toplantı salonundan çıktım.

Sinirle attığım adımlar koridorda yankılanıyordu. Birkaç adım sonra o öfke yerini başka bir duyguya bıraktı. Adımlarım yavaşladı.

Elimi yanımdaki kolona yaslayarak destek aldım çünkü almasaydım yere yığılabilirdim. Bedenim kendi ağırlığını bile artık taşıyamıyordu. Diğer elimse göğsümü sıkıştıran sancıya gitti.

Nefes alamıyordum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, ağzımdan hava girip çıkıyordu ama sanki ciğerlerim bomboştu.

Dayanamayacağımı anladım. Omzumu kolonun soğuk taşına yasladım, ardından dizlerim boşaldı. Kayarak yere indim. Ve o anda... boğazıma düğümlenen her şey, gözlerimden yaş olup aktı.

Hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladım; sessizlik içinde, kimse duymadan.

Onu öldüreceklerine emindim.

Elimin tersini dudaklarımın üstüne bastırarak sesimi boğdum ve hıçkırmaya devam ettim.

Yapma.

Kasıklarıma saplanan acıyla inleyerek elimi karnıma götürdüm.

Bizi bırakma.

Büyü laboratuvarının kapısını sessizce araladım ve hızla içeri süzüldüm. Kimse fark etmesin, çıkışım da kolay olsun diye kapıyı yalnızca bir santim açık bıraktım.

İçerisi bitki özleri, eski kitaplar ve yanık tüylerin ağır kokusuyla doluydu. Gözlerim hızlıca masaların üzerindeki küçük kazanlara, cam tüplere, kurutulmuş bitkilere ve raflara dizilmiş kitaplara takıldı.

Zamanım kısıtlıydı.

Yan yana dizili masaların arasından hızla ama temkinli adımlarla geçerek her yüzeyi dikkatle taradım. Caster'ın masasının başına geldiğimde çekmeceleri yokladım. İkinci çekmecede aradığım şeyi bulunca, küçük torbayı açıp içindekini hızlıca doğruladım ve giydiğim pelerinin cebine gizledim.

İşim henüz bitmemişti. Alttaki çekmeceyi ve onun altındakini de yokladım. Bir şey daha arıyordum. Burada bir yerde olmalıydı.

"Nerede bu?" Çekmeceyi sinirle kapattım. Çıkan tak sesiyle duraksadım.

Şüpheyle tekrar çekmeceyi açtığımda içindekiler hâlâ yerli yerindeydi ama sesin kaynağı onlardan biri olamazdı. İşaretparmağımın eklemiyle çekmecenin zeminine bir kez vurdum. Çıkan tok sesle gözlerim irileşti.

Tırnaklarımı çekmecenin zeminine geçirerek dikkatle bastırdım. Tahta yerinden hafifçe oynadığında kalbim hızlandı. Çekmecenin altında gizli bir alt bölme vardı.

Zemini dikkatlice söktüm. Altında beyaz sıvılarla dolu, etiketleri olmayan iki tüp saklıydı. Onları gördüğüm anda içimdeki gerginlik bir nebze olsun çözüldü. İkisini de dikkatle cebime yerleştirdim. Onlar olmadan yola çıkarsam içim asla rahat etmezdi.

Zemini eski yerine dikkatlice yerleştirip çekmeceyi kapattım. Hiçbir iz bırakmamaya özen göstererek geldiğim yoldan sessizce geri döndüm. Büyü Kulesi'nin koridorlarını dikkatlice geçerken gözlerim sürekli etrafı tarıyordu.

Dışarı çıkarken cebimdeki torbayı yokladım. Parmaklarımı içine daldırıp az miktarda toz aldım ve avucumun içine sakladım.

Sarayın çıkışına yönelirken adımlarını yankılanmasın diye neredeyse parmak uçlarımda yürüyordum. Tam köşeyi dönecekken ayak sesleri duydum.

Nefesimi tuttum. Gelen kişi kimse yaklaşıyordu.

Karşıma çıkan Su Muhafızı'nı görmemle, elimi cebimden çıkarıp avucumun içindeki tozu hızla yüzüne doğru üflemem bir oldu. Toz, muhafızın yüzünü bir sis gibi kapladı.

Muhafız gözlerini şaşkınlıkla kırptı. Bir adım attıktan sonra sendeledi ve hafif bir inilitiden başka bir ses çıkarmadan yere yığıldı.

Uyku tozu.

Caster her zaman acil durumlar için böyle bir torba saklardı.

Muhafızı yerde bırakıp hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim. Kimseye yakalanmadan saraydan çıkmam gerekiyordu. Önüme çıkan ikinci muhafızı da aynı yöntemle bayılttıktan sonra nihayet avluya ulaştım.

Tam rahatlayacakken bir ses tüm bedenimi yerine çiviledi.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Neredeyse hayal kırıklığına uğruyordum." Etrafıma hızla bakındım ama kimseyi göremedim. "Buradayım. Yukarıda."

Başımı kaldırdım. Ay ışığı, yan yana dizilen sütunlardan birinin tepesinde oturan silueti zar zor aydınlatıyordu. Çocuk, bacaklarını boşluğa sarkıtıyordu. Dirseğini dizine dayamıştı ve başı hafif yana eğikti. Gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Yüzünde, yaptığım ve yapacağım her şeyi biliyormuş gibi bir gülümseme vardı.

Onun, toplantı salonunda tanrılarla birlikte gelen çocuk olduğunu o anda hatırladım. "Kimsin sen?" diye sordum temkinli bir tonda. Çocuk, hiçbir tereddüt göstermeden metrelerce yükseklikten yere atladı. Ardından önüme gelip durdu.

Bir elini sol göğsünün üzerine koydu, başını saygıyla eğdi.

"Ben Killua," dedi duru ama kendinden emin bir sesle. "Hava Tanrısı Balder'ın oğlu ve tahtının vârisiyim." Doğrularak bana baktığında, çocukluğuna zıt düşen bir ciddiyet taşıyordu yüzünde.

"Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Bekçi."

Sözlerinin ardından kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. İçimden *demek Balder'ın ağzı o kadar da sıkı değilmiş* diye geçirdim. Bir tanrının sırları saklaması gereken bir dönemde, oğlunu bile sırların içine dahil etmesi ya büyük bir güvenin ya da boşboğazlığının işaretiydi.

"Beni neden izliyorsun?"

Killua hiç kıpırdamadı. Yüzündeki saygılı ifade yerini çocuksu bir gülümsemeye bıraktı.

"Su Tanrısı'nı kurtarmak için gizlice Kiros'a sızmayı deneyeceksiniz, değil mi?"

Eh, üzerimde kim olduğumu saklamak için giydiğim siyah pelerinle güzel bir gezmeye çıkmadığım kesindi.

"Ya öyleyse?" dedim sakin ama meydan okuyan bir tavırla.

Beni durdurmak için uzun bir mazeret listesi duymayı beklerken, cevabım onun yüzündeki gülümsemeyi büyütüp gözlerindeki heyecanı ortaya

çıkardı. Neredeyse tamamen beyaz olan gözbebeklerinde Balder'ın o meşhur deliliğinin izlerini görmek kaşlarımı hafifçe çatmama neden oldu.

"Size eşlik etmeme izin verin," dedi.

Bu beklemediğim teklif karşısında şaşırdım. "Benimle mi gelmek istiyorsun?" *Kiros'a? Hani şu anda dünyanın en tehlikeli yerine?*

Bu çocuk delirmiş miydi?

"Evet!" diyerek çoşkulu bir şekilde yanıt verdi. "Söz veriyorum, size ayak bağı olmayacağım. Hatta yardımım dokunacak, buna emin olabilirsiniz! Eğer bir tuzağa düşersek beni yem olarak öne atıp kaçabilirsiniz bile!"

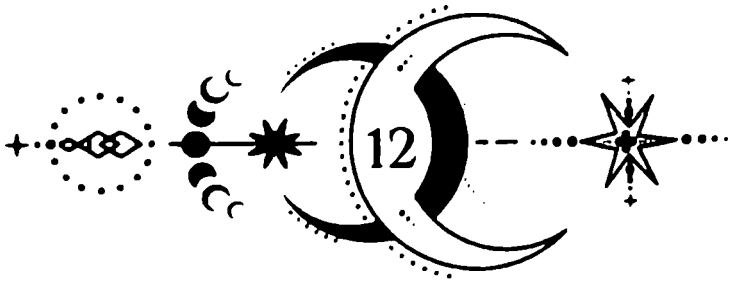
Onun bu cesaretine hayretle baktım.

Evet, kesinlikle delirmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

CEHENNEMİN KAPISI

Geneli bizim gibi pelerin giyen ırkların arasından geçerken, başlığımı biraz daha öne çekip yüzümü gizledim. İlk kez karanlık ırka ait türlerle bu kadar yakındım, bu yüzden içimdeki merak bastırılamaz halde kabarıyordu. Boynuzları, keskin dişleri olan bu garip varlıklar; elfler ya da nymphler gibi zarif bir güzelliğe sahip değillerdi. Bazılarının teni griyle kırmızı arasında değişiyordu, hatta içlerinde dört ya da altı gözü olanlar bile vardı. Ve evet, ürkütücü bir çekiciliğe sahiplerdi; çirkin olduklarını söylemek kesinlikle haksızlık olurdu.

Karanlık ırkların arasında bizim gibi sıradan görünümlü birçok kişi vardı. Büyük ihtimalle bunlar kullanıcılar ve amissalardı.

Yol boyunca sayısız yitikle de karşılaşmıştık.

Hayalimde canlandırdığım karanlık kâbusun ta kendisiydi Kiros; hem ürkütücü hem de garip bir şekilde büyüleyici. Bizim geldiğimiz bölge, Maar'daki Karum'a benzeyen bir pazar yeriydi. Ama Karum'la burayı karşılaştırmak adaletsizce olurdu. Karum'da aradığınız her şeyi bulabilirdiniz. Burada ise sanki dünyanın tüm kırıntıları, artıkları bir araya toplanmış gibiydi. Her şey eski ve kirliydi. Tedirgin edici bir havası vardı.

İçimden bir ses, tezgâhtaki o tuhaf eşyaların yeraltından çıkarıldığını söylüyordu.

Bakışlarımı kaldırıp uzaktaki, silüeti belli belirsiz seçilen Karanlık Saray'a baktım.

Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Sabah olmalıydı ama güneş buraya hiç uğramıyordu. Zaman zaman bulutların arasından çakan şimşekler, kısa süreliğine karanlığı yırtıyor fakat ardından daha koyu bir gölge çöküyordu.

Killua'nın söylediğine göre uzaktan gördüğüm o dağ silüetlerinin her biri aslında birer zindandı. Karanlık ırklar arasında yasaları çiğneyenlerin işkenceyle cezalandırıldığı yerlerdi.

Merkezin uzağında kaldığımızdan, Aron'ın gittiğini söyledikleri Lanetlilerin Ormanı ise görüş alanımın dışındaydı.

Gözlerimi Karanlık Saray'ın uğursuz siluetinden alıp önümde yürüyen çocuğa çevirdim. Balder'ın oğlu olduğunu öğrendiğimden beri onu daha dikkatli inceliyordum. Düşmanın inine gelmemize rağmen sanki evinin arka bahçesinde dolaşıyormuş gibi rahattı.

Elektrik tonlarındaki saçları, sanki kıvırcık olmaktan son anda vazgeçip dalgalanmaya karar vermiş gibiydi. Şimdi pelerininin başlığı altında gizlenseler de o inatçı tellerin her seferinde yeniden kabardığını kendi gözlerimle görmüştüm. Killua ne kadar uğraşsa da saçları bir türlü söz dinlemiyordu. Saçlarına her baktığında sanki karşısında en büyük düşmanı var gibi öfkeleniyor, bu da beni gülmekten alıkoyamıyordu.

Tabii aynı şeyi onun için söylemek mümkün değildi. Dün gece kamp yaptığımız yerde gülüşümü fark ettiği anda suratını ekşitip, ardından da bana küstüğü için tüm yol boyunca tek kelime etmemişti.

Gözleri babasının aksine bulut rengindeydi. Grenadin'de Hades'le Balder atışırken onun daha on üç yaşında olduğunu öğrenmiştim fakat davranışları yaşından çok uzaktaydı. *Bazen.*

Tıpkı babası gibi onun da kollarını beyaz renkli dövmeler süslüyordu.

Bu çocuğun her hareketi beni şaşkınlığa itiyordu. Mesela, Su Sarayı'ndan kaçarken ona gizlenmesi için pelerin aramakla vakit kaybetmemiştik. Parmağındaki uzay-boşluk yüzüğünden, bu tarz durumlarla her zaman karşılaşıyormuş gibi bir pelerin çıkarıp üzerine geçirmişti. Sanırım Hava Tanrısı gerçekten onu tehlikeli görevlere gönderip duruyordu. Zaten Hades de bu yüzden Balder'a o gün o kadar kızmıştı ya.

"Tanrıça uyandığı için karanlık ırk da yavaş yavaş eski günlerine dönmeye başlamış," dedi pazardaki tahta ve eski bez parçalarından yapılan tezgâhlara memnuniyetsizce bakarak. Dudak büküp, "Kendilerini biraz daha geliştirmeleri lazım ama," diye sözlerine devam etti.

Devriye gezen oniks zırhlı Karanlık Muhafızlar yanımızdan geçene kadar bekledi. Ben de onlarla göz göze gelmemek için bakışlarımı yere sabitledim. "Gerçi buraya dönenler, cehenneme geri dönmemiş olanlardan ibaret. Karanlığın esas halkı hâlâ orada ve bekliyor."

Kiros'a geldiğimizden beri beni karanlık halk hakkında bilgilendiriyordu.

Buraya sızmak tahmin ettiğimden daha kolay olmuştu, tabii bu da Killua'nın sayesindeydi. Bu çocuk, sınırdaki nöbetçileri o kadar kolay kandırıp içeri girmemizi sağlamıştı ki ben bile neler olduğunu anlamamıştım.

Gerçi sınırdaki nöbetçiler de o kadar akıllı türlerden değillerdi. Sanırım kimse Kiros'a birilerinin gizlice girmeye çalışacağına ihtimal vermiyordu.

Eh, haksızlar diyemezdim elbette. Kim karanlık ırkların, iblislerin, yitiklerin, kullanıcıların, yozlaşmışların yaşadığı yere isteyerek gelirdi ki?

Sınırdan kaçak bir şekilde geçtikten sonra içeri bizimle beraber giren bir kervanın, mallarının olduğu kısma saklanmıştık. Kervan sahibi yanındaki yardımcısıyla sürekli sohbet ediyordu. Bu yüzden her hareketinden haberdar olduğumuz için ilk dinlenme yerine yaklaştıklarında, yakalanmadan kervandan inip farklı bir yola sapmıştık.

Killua olmadan Kiros'a bu kadar kolay girebilir miydim emin değildim. Bildiğiniz şeytan tüyü vardı bu çocukta.

"Neyi bekliyorlar?" dedim merakla. Tanrıça zaten uyanmıştı, cehennemde beklemektense geri dönmeleri gerekmez miydi?

"Cehennemden çıkmak öyle sandığın kadar kolay değil, Bekçi. Oraya gönderilen herkes sürgün edildi. Eğer geri dönmek istiyorlarsa birinin onlar için cehennemin kapısını açması gerek."

"O yüzden mi komutan, tanrıçanın güçlerini geri kazanmasını bekliyor?"

"Evet. Çünkü karanlığın asıl ordusu hâlâ yeraltında. Ama tanrıça şu an cehennemin kapısını açabilecek güçte değil ve uzun süre de olmayacak. Çünkü o kapıyı açmak demek, aynı zamanda onun yeryüzündeki dayanağı olmak demek. Kapının gücüne dayanabilecek seviyeye gelmesi yıllar sürecek. İşte bu yüzden, cehennemin kapısını açabilecek başka birini arıyor."

Şaşkınlıkla, "Cehennemin kapısını yalnızca tanrıçanın açabileceğini sanıyordum," dedim.

Killua başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. O kapıyı açabilecek üç kişi var."

Üç mü? Bu sayı beklediğimden fazlaydı. "Kim onlar?"

"Biri tanrıça, diğeri ise Şeytan Kral."

İblis ırkının en üst sınıfını oluşturan şeytanlardı ve onların başında da karanlığın en kadim varlığı Şeytan Kral vardı.

Günahların efendisi.

En büyük düşüş.

Onu gören şeytanların bile çok nadir olduğunu duymuştum. "Peki ya üçüncüsü?"

"Üçüncü kişiyi kimse tanımıyor."

Bir an sustu, sonra düşünceli bir ifadeyle, "Eskiden sadece tanrıça ve Şeytan Kral açabiliyordu o kapıyı. Üçüncünün gelişi de kim olduğu da bilinmiyor. En azından ben bilmiyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Komutan üçüncü kişiyi mi arıyor?"

Başını salladı. "Evet. Çünkü Şeytan Kral ona istediğini asla vermez."

"Neden? Bu onun da işine gelmez mi?"

Killua omuz silkti, bu sorunun cevabını çoktan kabullenen bir tavrı vardı. "Belki ama canı istemiyor."

Bir an şaşırıp kaldım. *Canı mı istemiyor?*

Derin bir iç çektim. Şeytan Kral'dan mantıklı bir davranış beklemek benim hatamdı zaten.

"Bu arada sen bu plandan emin misin?"

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Neden sordun? Yoksa planda hoşuna gitmeyen bir yer mi var?"

Kafasını bana doğru çevirdiğinde yüzünde o meşhur sırıtışı vardı; dişlerini gösterecek kadar geniş, fazlasıyla kendinden emin. Ama garip bir şekilde bu sırıtış artık gözüme tatlı gelmeye başlamıştı.

"Hayır, bu plana bayıldım. Sadece belki daha sıkıcı bir şeyle değiştirirsin diye endişelendiğim için tekrar sormak istedim."

Balder, bu çocuğu yanlış yetiştirdiğinin bir an önce farkına varmalıydı.

"Planı değiştirmeyeceğim, Killua. Saraya en kısa sürede ancak bu şekilde ulaşabiliriz."

Gözlerindeki heyecan pırıl pırıldı. "O halde başlayalım mı?"

Kafamı hafifçe salladım. "Daha fazla oyalanmanın anlamı yok, başlayalım."

Killua, kalabalığın arasına girmeden önce durup bana döndü. "O halde bir dahaki görüşmemize kadar elveda, Bekçi."

Sözlerinin ardından çakan bir şimşek gibi sessizce kalabalığa karıştı ve gözden kayboldu.

Onun güvenli bir şekilde uzaklaştığından emin olduğumda, bir an gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kalbim yapacağım şeyin stresinden göğsümde çarpıyor, avuç içlerim terliyordu. Cesaretimi topladım. Ardından pelerinimin başlığını indirdim.

Kalabalığın sesimi duyabileceği yükseklikte konuşmaya başladım.

"Ben Su Tanrısı'nın Gelini'yim! Komutanınızla pazarlık yapmak için buradayım! Beni ona götürün!"

Muhafızlar beni sıkıca tutup salona doğru sürüklediklerinde, kollarımı onlardan çekiştirerek sertçe, "Bırak!" diye bağırdım. Tabii ki söylediğimi umursamayıp beni öne doğru ittirdiler ve kollarımı ancak öyle bıraktılar.

Birkaç adım öne ilerleyip dengemi topladıktan sonra arkamı dönüp onlara ters ters baktım.

"Bu kadar mühim bir misafire böylesine kaba davranmalarını göz ardı et. Zindanlarda o kadar vakit geçirdikten sonra hırçınlaştılar."

Duyduğum tanıdık sesle birlikte tüm tüylerim kabardı. Başımı çevirip sesin sahibine bakarken, karşılaştığım manzara karşısında duraksadım.

Kapıdan başlayıp salonun derinliklerine doğru uzanan siyah halı, gözleri ister istemez o lanetli tahta yönlendiriyordu. Halının sonunda yükselen taht, karanlığın kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Kenarlarına yerleştirilen uzun, ince şamdanlardaki mumların titrek alevleri bile ona yaklaşmaya cesaret edemiyor, ışıkları titreyerek geri çekiliyordu. Taht sanki diri bir varlık gibi kımıldıyor, kara dikenlerden örülen bir kâbusu andırıyordu. Üzerini kaplayan karanlık öylesine yoğundu ki gözler ona doğrudan bakmaya dahi çekiniyordu.

Arkasındaki dev vitray camdan süzülen kanlı ay ışığı uğursuz bir ışıltıyla tahtın üzerine vuruyor, sanki ona kutsal değil lanetli bir kudret sunuyordu. Tahtın kolçaklarına oyulan iskelet kafaları çığlık atan kötü ruhları simgeliyor, sessizliğin içinde çektikleri acıları haykırıyordu.

Tahtın arkasında duran umbralar, birer heykel gibi kıpırtısız bekliyordu. Gözle seçilmeyen bir ağırlık gibi varlıkları salonun havasına sinmişti. Onlara sırtını dönmek, karanlığın kendisine sırtını dönmekle birdi.

Ürperdim, bunu yapmamaya özellikle dikkat etmeliydim.

Tahtın üzerinde ise bir adam oturuyordu. Ayak bileğini diğer bacağının dizine gelecek şekilde üzerine atmış, karanlığın efendisiymiş gibi kibirli gözlerle bana bakıyordu. Kaşlarımı çatmadan edemedim. Her ne kadar tanrıçanın komutanı olsa da -üstelik onun uyanışında büyük pay sahibiydi- o tahtta oturmayı kendine nasıl hak görebilirdi?

Tanrıçanın tahtıydı o.

Görüntüsü rüyamda gördüğüm haliyle birebir örtüşüyordu; oniks zırh, eldivenler ve pelerin... Ama yüzünü ilk kez bu kadar net görüyordum.

İki yana taranan siyah saçları önlerden kısayken, ensesine doğru uzayarak inceliyordu. Gözleri tıpkı saçları gibi koyu renkliydi ve yukarıya doğru hafifçe çekikti. Bir yılanın hatlarını andırıyordu. Yüzünde, bir komutanda olması beklenen ciddiyetin çok ötesinde bir hükmetme arzusu taşıyordu. Gözleriyle üzerimde baskı kurmaya çalışıyor, beni sindirmek istiyordu. Ama istediğini benden alamayacaktı.

"Beklediğimden daha cesursun gelin."

Sözlerini duymazdan gelerek, "Buraya kocam için geldim," dedim.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Tahtın kolçağına yasladığı eli çenesine dayalıyken beni baştan aşağıya süzüyordu. Bir saniye sonra duruşunu bozdu; elini çenesinden çekip yavaş adımlarla tahttan kalktı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Oldukça ünlüsün," dedi. "Bunu biliyor muydun? Kulağıma seninle ilgili pek çok dedikodu ulaştı."

"Su Tanrısı'nın Gelini olmak kolay değil."

Duraksadı, ardından salonu dolduran gür bir kahkaha attı. "Bak, işte bu konuda hemfikiriz."

Su Tanrısı'ndan söz ederken sesi alayla karışık bir ciddiyet taşıyordu. "Diğer tanrılardan daha aksi, daha dar görüşlü ama kabul etmek lazım ki çok da özel."

Özel kelimesini söylerken sesi; sıradan bir kelimeden öte, uzun zamandır saklanan bir sırrın açığa çıkışındaki o ince anlamı taşıyordu. Her hecesi zırhının metalik tınısıyla uyum içinde, havada yankılanıyordu.

Sonunda karşıma geçip durdu. "Duyduğuma göre benimle bir pazarlık yapmak istiyormuşsun."

"Evet."

Başını hafifçe yana eğdi, yüzünde hafif bir merak ifadesi belirdi. "Duyalım bakalım, nedir bu pazarlığın şartları?"

Çenemi dikleştirip gözlerinin içine baktım. "Şartlar basit. Sen bana Su Tanrısı'nı vereceksin, ben de sana tanrılar hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım."

Onunla korkusuz ve net bir şekilde konuşmam, gözlerindeki kurnaz parıltıyı keskinleştirdi. Yüzüme doğru eğildiğinde nefesini tenimde hissettirerek fısıldadı.

"Neden istediğini sana vereyim ki? Nerede olduğunu unuttun mu, Su Tanrısı'nın Gelini? Kiros'tasın, benim topraklarımda. İstersem seni kocanın yanına attırabilirim ya da..."

Parmaklarını yavaşça boğazıma doğru uzattı. Gözlerimi, gözlerinden bir an olsun ayırmadım. Korkup çekinmedim.

"Boynunu kırıp işini bitirebilirim."

"Elbette bu da bir seçenek," dedim istifimi bozmadan. "Ama böylesine güçlü bir kartı elinde tutarken neden onu elinin tersiyle itesin ki? Tanrıların Kiros'a saldırmaya hazırlandığını mutlaka tahmin ediyorsundur. Tüm toplantılarda Su Tanrısı'nın Gelini olarak bulundum. Yaptıkları her planı en

ince detayına kadar biliyorum. Zaten başından beri amacın tanrıları yenip tanrıçayı tek hükümdar yapmak değil miydi? Sana tam da bu yüzden bir pazarlık fırsatı sunuyorum."

"Tanrılara ihanet edeceksin, öyle mi? Beni buna ikna etmen gerekecek," dedi gözlerini kararttarak.

"Onlar kendi rahatları için Su Tanrısı'nı kaderine terk etmeye niyetliyken, ben neden onlara ihanet etmeyeyim?" diye karşılık verdim. Sesimde öfke ve sitem vardı.

Komutan tepkimi dikkatle inceliyordu, "Demek onu kurtarmak için çabalamayacaklar. Tanrılar her zaman ikiyüzlü olmuşlardır. Bu da tam da onlara yakışır bir hareket," dedi.

Tanrılara karşı öfkem hâlâ diriydi, bu yüzden komutan duygularımın sahte olduğundan şüphelenmezdi. Su Tanrısı'nı yalnız bıraktıkları için onlara kızgındım ama bu kızgınlık yüzünden tüm dünyaya sırtımı dönemezdim.

"Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır, saraydan gizlice kaçtım."

Kollarını arkasında bağlayarak etrafımda dönmeye başladı; avına saldırmadan önce onu ölüm çemberine alan bir kurt gibi. Ama o bir kurt değildi, deri değiştiren bir yılandı.

"Garip," dedi.

"Garip olan ne?"

"Dedim, değil mi? Senin hakkında birçok şey duydum, Su Tanrısı'nın Gelini. Bunlardan biri, kutsal bir güce sahip olabileceğin yönündeydi. Ama tam karşımda durmana rağmen senden hiçbir kutsal güç hissetmiyorum."

Bu sözler, sanki karnıma sert bir darbe indirir gibi içimi burktu. Aron'ı öldürme emrini reddettiğimden beri güçlerimi kullanamıyordum. Gözlerimi kapattığımda sunağın olduğu yere gidebiliyordum ama ne kadar çağırırsam çağırayım, ruh ateşi bana yanıt vermiyordu.

"Yanlış haber. Öyle bir güce sahip değilim."

Bana keskin bakışlarla baktı. Sanki her parçamı didik didik edip o gücü arıyordu ama bulamıyordu. Komutan, karanlık ırktan olduğu için bendeki ışık gücünü sezmemesi imkânsızdı. "Öyle görünüyor," dedi. Sesinde biraz farklı bir tını vardı ama ne olduğunu çözemedim.

"Anlat bakalım, tanrılar ne planlıyorlar?" diye sorduğunda bakışlarımı sertleştirdim.

"Pazarlığın şartlarını unutma komutan. Önce Su Tanrısı'nın iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Ondan sonra istediğin her şeyi sana anlatacağım."

"Burada kuralları ben koyarım."

"Su Tanrısı'nı görmeden ağzımdan tek kelime alamazsın."

"Seni zorla da konuşturabilirim."

Tırnaklarımı avuç içime geçirdim, meydan okurcasına ona baktım. "Sana denemende iyi şanslar."

Eldivenli eliyle çenemi kavrayıp kaldırdı. "Senin gibi bir kadının onların tarafında olması ne büyük kayıp," dedi. Gözlerinin içine bakarak, "Artık değilim," dediğimde dudakları hafifçe kıvrıldı. Elini geri çekip, "Evet, artık değilsin," dedi. Sonra da, "Seni Su Tanrısı ile görüştüreceğim," deyince kalbim birden hızlandı ama yüzümdeki sabit ifadeyi korudum.

Hâlâ yaşıyordu.

"Ama önce seni misafir etmeme izin ver. Benimle bir akşam yemeği ye." İtiraz etmek istedim ama dişlerimi sıkarak sustum. Acele edip şüphe uyandırmak istemiyordum. Komutan da bunu yapamayacağımı biliyordu. "Akşam yemeği sekizde, o zamana kadar biraz dinlen," dedi. Tam o anda kapı açıldı ve içeri iki hizmetçi kadın girdi.

"Sana kalacağın odaya kadar eşlik edecekler."

"Pekâlâ."

Arkamı dönüp hizmetçileri takip ederken salondan çıktık. Kapı arkamdan kapanacağı sırada komutan bana son bir soru sordu.

"Su Tanrısı bu ihanetini öğrenince sence ne düşünecek?"

Kapı tamamen kapanmadan önce dürüst bir cevap verdim. "Ne düşündüğünden çok, yaşıyor olmasıyla ilgileniyorum. O hayatta kaldığı sürece kime ihanet edip kimi öldürdüğümün bir önemi yok."

Su Tanrısı'nın yaşaması için her şey olabilirdim.

Bir hain, hatta bir katil bile.

Şahin deseni vardı.

Komutanın pelerinine işlenen şahin deseni bir anlığına gözlerimin önüne geldi.

Deseni gördüğüm anda, avucumun içindeki gözün derimin altında hafifçe kıpırdandığını hissettim. Yanılıyor olamazdı, kehanette adı geçen şahin oydu. O zaman melez de... Yumruğumu sıktım.

Hizmetçilerle koridorda yürürken karşıdan gelenlere gözüm takıldı; alnı kesik gibi duran, aslında iblisin kapalı gözünü simgeleyen bir yitik ve yanında sıradan görünümlü bir kadın. Muhtemelen o da kullanıcılardandı. Bana bakıyorlardı, ben de onlara. Demek sarayın içinde böyle serbestçe dolaşabiliyorlardı.

Killua, cehennemde bekleyen ordudan bahsetmişti. Eğer haklıysa düşman sayımız hesapladığımızdan katbekat fazlaydı. Yozlaşmışlar, yitikler, kullanıcılar yetmezmiş gibi bir de cehennemdeki ordu çıkmıştı başımıza.

Onların yanından geçtikten sonra hâlâ bakışlarını arkamda hissediyordum. Bazıları beni Su Sarayı'na yaptıkları saldırıdan tanıyor, buradaki varlığımı sorguluyor olmalıydı. Umursamadım, önceliğim çok daha önemliydi. Yürümeye devam ettim. Ta ki iki kanatlı, kara bir kapının içinden elinde tepsiyle çıkan hizmetçiyi görüp, kapıyı kapatmadan önce aralıktan içeriye bakana kadar.

Orada gördüğüm kadınla birlikte ayaklarım sanki yere çakıldı.

Parmaklıklarla çevrili pencerenin önünde, sandalyede oturan kadın; kaç kez kâbuslarıma sızıp uykularımı zehir etmişti, kaç gece onun gölgesinde ter içinde uyanmıştım bilmiyordum.

Şimdi ise gerçekti. Önümdeydi.

Bembeyaz tenine yapışan balık model elbisesi neredeyse yere kadar süzülüyordu. Siyah, straplez elbise boynunu tamamen açıkta bırakıyordu. Gür, gece karası saçları kalın bukleler halinde beline kadar iniyordu. Hareket etmese bile varlığı tüm odaya çöküyordu.

Boynuyla köprücükkemiğinin birleştiği yerde, doğum lekesini andıran yuvarlak, simsiyah bir iz vardı. Hayır, o şey ne ize ne de doğum lekesine benziyordu. Neydi o zaman? Sanki o bölge akrep sokması gibi zehirliydi; siyah ve mor damarlar derisinin altından sinsice etrafına yayılıyordu.

Ona baktığımı hissetmiş gibi başını çevirip bana baktığında irkildim.

Tanrıça.

Gür kirpiklerinin altından bana bakan gözlerinde en ufak bir canlılıktan eser yoktu. *Hiçbir şey.* O gözler tamamen boştu, sanki içindeki ruh çoktan terk etmişti bedenini.

Bir surete bakıyor gibiydim; bir hayale, bir kabuğa. Kâbuslarımdaki gibi korkunç durmuyordu ama bu haliyle de yaşıyor hissiyatı vermiyordu.

Hizmetçi kapıyı sessizce kapattığında bakışmamız kesildi fakat içimde bir şey hâlâ onun gözlerine takılı kalmıştı. "Bu taraftan," dedi hizmetçilerden biri uyaran bir ses tonuyla.

Bir şey söylemeden tekrar peşlerine takıldım ama tanrıçanın görüntüsünü zihnimden kazıyamıyordum.

Ne olmuştu ona?

Yeni uyandığı için miydi, yoksa deliliğinin onda bıraktığı bir emare miydi?

Aklıma boş beşiği sallayıp ağlarken söylediği ninni gelince boğazıma dikenli teller sarıldı.

O... annesiydi.

Ψ

Gaspçı

Her adımda zırhımın metalik sesi zindanların taş duvarlarında yankılanırken, içeriye tıkılan suçlular gölgemi görür görmez köşelerine çekiliyorlardı; sanki karanlığın içinde benden saklanabilecek bir yer varmış gibi.

Zebaniler koridorlarda sessizce dolanıyor, beni gördüklerinde başlarını eğerek selam veriyorlardı. Ne bir söz ne bir nefes; yanlarından geçene dek bakışlarını yerden kaldıramıyorlardı. Emir açıktı; saygısızlık edenin yalnızca dilini koparmakla yetinmezdim, ruhunu da umbralara yedirirdim. Ruhlarının yenmesi karanlık ırk için yalnızca bir ceza değil, en büyük lanetti.

Acının bile olmadığı bir yokluktu.

İşte onlara layık olan buydu.

Tanrıçanın uyanışıyla birlikte Kiros yeniden nefes almaya başlamıştı. Yıkımın eşiğinde sallanan bu topraklar şimdi karanlığın kudretiyle toparlanıyor, karanlık ırk tekrar eski gücüne kavuşuyordu.

Bu iyiye işaretti.

Çünkü artık tüm dünya tanrıçanın uyandığını biliyordu. Varlığı bile korku salacaktı. Onun uyanışı, bizim için zafere atılan en büyük adımdı.

Artık geri çekilmek yoktu. Sıra hükmetmekteydi.

Kırbaç sesleri havada şimşek gibi çakıyor, her darbeyle birlikte yükselen acı çığlıklar taş duvarlarda yankılanıyordu. Zindanın dar ve kasvetli koridorlarında yürümeye devam hücreleri, acıları ve zebanileri arkamda bıraktım.

Adımlarım beni daha derinlere götürdü. Daha karanlık, daha sessiz ve daha soğuk bir bölgeye.

Her zindanın özel bir misafiri olurdu ama bu seferki *hepsinden farklıydı.* Çünkü bu misafirin kaldığı zindanın her parçası büyüyle mühürlenmişti. O adamın çaldığı parşömenlerde yazan kadim semboller her kısmına tek tek işlenmişti.

Diğer mahkûmlar için değil, *bir tanrı* için tasarlanmıştı.

Sırıttım, özel misafirlere onlar kadar özel bir ilgi göstermemiz lazımdı nihayetinde.

Zindanın sonundaki hücreye ulaştım. Burası neredeyse tüm zindanın üçte birini kaplayacak kadar genişti. Ağır parmaklıkları iterek içeri girdim. Metalin iniltisi hücrenin sessizliğinde yankılandı. Havadaki soğukluk, büyüyle beslenen bir ölüm sessizliği gibiydi.

Gözlerim hemen onu buldu. Tamamen büyünün etkisi altındaydı. Dış görünüşü her seferinde beni şaşkına çeviriyordu. Melez olduğu için damarlarında farklı ırkların kanı dolaşıyordu ve bu da ona hem tanıdık hem de yabancı bir aura veriyordu. Sanki her parçası başka bir yere ait gibiydi... Tuhaf ve tekinsizdi. Ama garip olan, bu halinin bile onu bir tanrı cazibesinden alıkoyamamış olmasıydı. Tanrılar çoğu zaman güzelliğe, kudrete veya arı soyluluğa kapılırlardı. Oysa bu adamın cazibesi ne ışıltılı bir kanın ne de büyüyle parlayan bir yüzün eseriydi.

O, karanlığın içinden doğan bir sır gibiydi.

Su Tanrısı dizlerinin üzerindeydi. Kolları iki yana açık duruyordu; bileklerine takılan prangaların zincirleri yukarıya, tavana çakılıydı. Ayak bileklerinden çıkan diğer zincirler ise arkasındaki taş duvara gömülüydü. Prangaların üstüne işlenen mühürler, daha önce yitiklerin kullandığı iblis büyücülerin ellerinden çıkmaydı. Özellikle ruh bastırma ve güç mühürleme için hazırlanmışlardı.

Ay hâlâ kanlıydı. Bu da iblis büyüsünün aktif olduğunu gösteriyordu.

"Şu anda bilinçsizsin, bu yüzden sana ne söylesem de bir anlamı olmayacak," dedim. Sesim yankılanarak hücrenin taş duvarlarına çarpıp geri döndü. Birkaç adım daha yaklaştım. Boynundaki deriye yayılan siyah lekeyi ve etrafını saran zehirli damarları inceledim.

Tohum işini yapmıştı.

Gözlerim kalbinin hemen üzerinde, çember şeklinde duran tanrı harflerine kaydı. O sembolleri görünce dudaklarımın kenarında beliren hafif alaycı gülümseme yavaşça yerini düz bir çizgiye bıraktı.

"Gerçekten... Anne ve oğul. Aynı saflık. Aynı körlük. Aynı aptallık."

Kulağına yaklaşarak fısıldadım. "Bu sesi unutma melez. Artık karanlığın içinde tek rehberin sesim olacak, yalnızca bu sese boyun eğeceksin."

Doğrularak bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Gelinine ne hoş bir sürpriz olacak, değil mi?"

Beni getirdikleri oda baştan aşağı siyah ve kırmızı eşyalarla doluydu. Cidden, karanlık ırk bu renklerden hiç mi sıkılmıyordu? Benim bile içim bu renkleri görmekten şimdiden daralmaya başlamıştı. Odanın içinde bir ileri bir geri yürürken kafamın içi de en az adımlarım kadar meşguldü. Komutan kurduğum oyuna inanmış gibiydi... ya da yalnızca inanmış gibi davranıyordu. Hangisi olursa olsun, tetikte kalmalıydım.

Killua planladığımız gibi saraya yakın bir yerlerde olmalıydı. Belki de çoktan içeri sızmıştı. Bu düşünce içimi biraz rahatlatsa da hâlâ diken üstündeydim. Gözlerimi odanın duvarındaki saate çevirdim. Akşam yemeğine hâlâ saatler vardı.

Odada oturup saatleri sayamazdım.

Hizmetçiler, yemekten önce atıştırmalık bir şeyler bırakmışlardı ama o tabaklara baktıkça daha da şüpheleniyordum. Onların getirdiği yiyecekleri yiyecek kadar aklımı kaybetmemiştim henüz.

Eğer hâlâ güçlerimi kullanabiliyor olsaydım her şey daha kolay olurdu.

İç çektim, ne zamandan beri güçlerime bu kadar çok bel bağlamaya başlamıştım? Onlar olmadan kendimi çıplak, savunmasız ve kırılgan hissediyordum. Sanki bütün zırhımı bir anda çıkarmışlar da düşmanın önüne öylece atmışlardı beni. Ragnar haklıydı. Bir gün güçlerimin beni yarı yolda bırakabileceğini söylemişti. Bu yüzden saldırı ve savunma eğitimlerini ciddiye almamı istemişti.

Ben de dediğini yapmıştım elbette ama burası Karanlık Saray'dı. Duvarlarının arasında bile büyü dolaşıyordu. Buradaki herkes ya büyü kullanıyordu ya da büyüyle besleniyordu. Onlara karşı ne yapabilirdim? Yumruklarımla mı baş edecektim hepsiyle?

Gözlerimi kapıya çevirdim ve sessizce yaklaşmaya başladım. Her adımımda içimdeki gerginlik biraz daha artıyordu. Kulpu yavaşça bastırıp aşağıya indirdim. Kapı neredeyse bir fısıltı kadar sessizce açıldı. Aralıktan dışarıyı gözetledim. Koridor boştu. Ne bir muhafız ne de bir gözcü vardı.

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Komutan odamın önüne muhafız koymamıştı.

Bir rehineye davranır gibi davranmayacaktı demek bana. Bu, beni gerçekten bir ortak olarak gördüğü anlamına mı geliyordu? Yoksa bu umursamazlık, sarayın içinde başıma ne gelirse gelsin umurunda olmayacağı kadar ilgisiz biri olduğunu mu gösteriyordu?

Belki de her şey çok daha basitti. O kadar emindi ki kaçamayacağımdan, beni izlemeye bile gerek duymuyordu. Haklıydı, Aron bu sarayın içinde bir yerlerdeydi ve ben onu geride bırakıp gidemezdim.

Yine de burada uslu uslu oturup duracak değildim. Kapıyı sessizce kapatıp hızla içeri döndüm. Dolabı açıp içini karıştırdım, elime geçen yastıkları alıp yatağa yöneldim. Yastıkları bir bedenin hatlarını andıracak şekilde dizip örtüyü üzerlerine çektim. Eğer biri içeri girerse beni uykuda sanıp rahatsız etmezdi. Zaten dışarısı öğlen vakti olmasına rağmen karanlıktı. İçerisi ise yalnızca birkaç mumla loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Bu kadar az ışıkta, yatağın üzerindeki kabarıklığın sahte olduğunu fark etmeleri pek mümkün değildi.

Her şey hazırdı. Son kez çevreme bakıp kapıyı açtım, koridor sessizdi. Kimse yoktu. Pelerinin başlığını iyice yüzüme çekerek dışarı adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım. Yüzüm görünmediği sürece beni saraydaki kullanıcılardan biri sanabilirlerdi, umarım öyle olurdu.

Peki, şimdi nereye gidecektim?

Sarayda dolaşmaya başladım ama nereye gitmem gerektiğini elbette bilmiyordum. Gözlerimin önüne aniden tanrıçanın silueti geldi, içimi bir ürperti kapladı. Hayır... onun bulunduğu yerden uzak durmalıydım. En mantıklı seçenek Aron'ı aramaktı.

Saraydan zindanlara giden bir yol mutlaka vardır.

Etrafı gözlerimle tararken, ileriden gelen muhafızları görünce telaşla farklı bir yöne saptım. Adımlarımı hızlandırırken dikkat çekmemeye çalışıyordum. Yanımdan geçen birkaç hizmetçiye çarpmamak için nefesimi tuttum, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Neyse ki fark edilmemiştim.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. Nerede olduğuma bakmak istedim ama tanıdık hiçbir şey yoktu.

Kaybolmuştum.

"Lanet olsun..." diye söylendim dişlerimin arasından. Umarım dönüş yolunu hatırlayabilirdim.

Sinirle arkamdaki duvara vurduğumda, duvar ansızın hareket etti ve arkamda boşluk hissetmemle sırtüstü düşmeye başladım. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken çığlık atmamak için dilimi ısırdım. Yere çarpar çarpmaz, duvar üzerime hızla kapanmaya başladı. Başımın büyük belada olduğunu o an anladım. Ağzımdaki kan tadını umursamadan panikle duvarın her yerini yokladım. Açmaya çalıştım ama aynı noktayı bulamıyordum! Sinirimle tekrar vurdum ama duvar hareketsiz kaldı.

Kendimi sakin olmaya zorlayarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra duvarın ardındaki koridora baktım. Hiçbir şey göremiyordum, karanlığın içinden yüzüme doğru vuran soğuk rüzgârla duraksadım. *Rüzgâr mı?* Acaba bu koridor dışarıya mı açılıyordu?

Başka seçeneğim yoktu. Duvara tutunarak karanlık koridordan aşağı adım adım inmeye başladım. Yolun sonunda bir canavar yuvasının olmadığını umuyordum.

Önümü göremesem de yüzüme çarpan keskin ve istikrarlı rüzgâr sayesinde, koridorun bölünmeden dümdüz ilerlediğini fark edebildim. Ne kadar süredir yürüdüğümü bilmiyordum. Bu yolun sonu olmadığını düşünmeye başlamıştım ki ansızın elime duvardan bir şeye çarpınca korkarak geri çekildim. Tekrar uzatıp dikkatlice yokladığımda bu şeyin bir meşale olduğunu anladım. *Sonunda ışık!*

"Ama nasıl yakacağım ki?" diye mırıldandım kendi kendime. Tam meşaleyi boş verip tekrar yürümeye hazırlanıyordum ki ayağım birkaç sert cisme takıldı, duraksadım. Eğilip yere dokunduğumda elime iki küçük taş geldi.

Yoksa... Doğrularak taşları birbirine sürtmeye başladım. İlk kıvılcım gözümün önünde parlayınca küçük bir sevinç çığlığı koyuverdim. Biliyordum, bunlar çakmak taşıydı! Meşaleyi buraya kim koyduysa yanına bir de çakmak taşlarını bırakmayı unutmamıştı. Taşları yeniden birbirine sürttüm ve meşalenin ucunu kıvılcıma doğru yaklaştırdım. Birkaç başarısız denemeden sonra nihayet kıvılcım meşaleyi tutuşturdu. Çıkan hafif çıtırtı sessizliğe karıştı ve alev, karanlığı delerek yükseldi.

Artık bir ışığım vardı!

Meşaleyi duvardan çıkararak elime aldım ve titrek ışığın etrafı aydınlatmasıyla birlikte gözlerimi çevremde gezdirdim. Karanlık, az da olsa geri çekildi ama hissettirdiği tedirginlik hâlâ dipdiri, yanı başımdaydı.

Sarayın altında olmalıydım. Peki ama burası ne için kullanılıyordu?

Aklıma Su Sarayı'nın altındaki zindanlar gelince kalbim heyecanla sıkıştı. Belki burası da benzer bir yerdi. Meşaleyi sıkıca kavrayarak yürümeye devam ettim. Geçit o kadar dardı ki kendimi bir solucan deliğinden geçiyor gibi hissediyordum. Taş duvarlar soğuktu. Yaklaşık beş dakika sonra koridor bitince karşımda tek bir hücrenin olduğu ufak bir alana çıktım.

"Aron!"

Sesim yankılanarak yeraltının duvarlarına çarptı.

Hızla parmaklıklara koştum ama içerisi zifiri karanlıktı. Meşaleyi parmaklıklara doğru uzatıp bir kez daha seslendim.

"Aron? Orada mısın?" Alevin titrek ışığı hücrenin içini yavaş yavaş aydınlatırken, gölgelerin arasında beliren kişiyle yerimde donup kaldım.

Gözlerim büyüdü.

"Olamaz..." diye fısıldadım. Ağzımdan güçlükle dökülen kelime, titrek bir nefes gibi havaya karıştı.

Hücrenin içindeki kişi, kamaşan gözlerini kapatarak elini meşalenin ışığına doğru tuttu.

"Yine karşılaştık kız çocuğu," dedi tanıdık ama aynı zamanda yabancı olan ses. Hafızam görüntüsünü net olarak hatırlasa da sesini unutmuştum. "Ama önce şu ışığı yüzümden çek. Uzun süredir karanlıktayım, gözlerim artık ışığa tahammül edemiyor."

İrkilerek meşaleyi hızla geri çektim ve istemsizce ben de bir adım geriledim.

Oydu. Ama aynı zamanda değildi de. Hafızam geçmişten gelen anılarımla çalkalanırken, "Farklı görünüyorsun," diyebildim. Boynuzları yoktu, sivri kulakları da. Ama üzerindeki zırh aynıydı.

Onu ilk gördüğüm günkü gibiydi.

Karnındaki, giysisine bulaşan kan lekesi de anılarımdaki görüntüsünü destekliyordu. Kurumuş, koyulaşmış ve kumaşa yapışmıştı. Zaman sanki onun için akmamış gibiydi. Aradan on yıldan fazla yıl geçmişti.

"Sen de öyle," dedi. Dudakları susuzluktan kuruydu. "Büyümüşsün."

Karanlığın içinde bir dalga gibi yükselen o tanıdık masmavi gözler üzerimdeydi. Derinlere işleyen bir merakla ama aynı zamanda bambaşka bir ağırlıkla bakıyordu bana. Sanki geçmişte bıraktığımız her kelime, her anı şimdi gözleriyle üzerime dökülüyordu.

"Neden buradasın?" Aklım almıyordu.

Adam başını hafifçe yana eğip bana baktı. "Benim neden burada olduğum mühim değil," dedi sakin ama yorgun bir sesle. "Az önce bir isim söyledin. Aron burada mı?"

"Aron'ı tanıyor musun?" diye sordum hızlıca.

Cevap vermedi. Gözlerini kaçırmadı ama sustu. Sessizliği tanıdığını açıkça haykırıyordu.

"Onun nerede tutulduğunu biliyor musun?" dedim bu kez, sesim sabırsızdı.

Derin bir iç çekti. "Demek sonunda onu yakaladılar." Gözlerini kısıp boşluğa baktı. "Lates onu sarayın altında saklamaz. Muhtemelen dağlardaki zindanların en dip hücrelerinden birindedir."

Lates mi? Komutandan mı bahsediyordu?

"Seninse oraya girmen imkânsız."

Sözleri, içimdeki umudun boğazını kesip attı. Ben de bu kadar basit olmayacağını biliyordum ama yine de denemeden duramazdım. Dudaklarımı sıktım.

"Kanını hâlâ uyandıramadın mı?" Adamın sorusu, beni duygu selinden çıkarıp ona dönmemi sağladı.

"Sen... başından beri kim olduğumu biliyordun." O gün demişti, *onların gözlerine sahipsin* diye. Beni öldüreceklerini ve daha birçok şey daha söylemişti.

Hafifçe tebessüm etti. "Elbette biliyordum."

"Peki sen kimsin?" diye sordum içimde büyüyen merakla.

"Kim olduğumu yakında öğreneceksin," dedi soğukkanlılıkla. "Ama şimdi bunu sorgulamak yerine, Aron'ı nasıl kurtaracağını düşünmelisin," dedi. Tanıştığımız gün bana ne yaptıysa, bir süre daha düşmanlarımdan beni koruduğuna emindim. Bu yüzden ona güvenebileceğimi biliyordum.

Parmaklıklara yaklaşıp sesimi kısık tuttum. "Uyandırdım, kim olduğumu biliyorum ama... sunağın emrini çiğnediğim için şu an güçlerimi kullanamıyorum."

Adam uzun uzun gözlerimin içine baktı, sanki sunağın hangi emrini çiğnediğimi biliyor gibiydi.

"Kim olduğunun hâlâ farkında değilsin, sen bir Bekçi'sin. Ruh ateşi sana sadece rehberlik ediyor. Evet, senden güçlerini alabilir ama unutma, bu görevi senden başka üstlenecek kimse yok. Seni cezalandırabilir fakat seni terk edemez. Onu geri getirmelisin."

"Nasıl?"

"Bunun cevabını yalnızca sen bulabilirsin." İç çektim. Cevabı henüz ben de bilmiyordum ama bulacaktım.

Bakışlarımı tekrar adama çevirerek, "Seni nasıl serbest bırakabilirim?" diye sordum.

O sırada gözüm parmaklıkların üzerine kazınan minik rünlere takıldı. Anında kaşlarımı çattım. Elimi kontrol etmek için hızla onların üzerinde gezdirdim.

"Bunlar..." dedim kısık bir sesle.

Adam başını hafifçe eğerek onayladı. "Evet. Soyunun, ilahi varlıkları mühürlemek için kullandığı rünler."

"Büyüyü kim yaptı?" Sesim öfkeyle titriyordu. "Bu rünleri sadece Wardensların kullanmasına izin var!"

Sinirle dişlerimi sıktım. Kim bu yasağı çiğnemişti? Kanım damarlarımda uğuldayarak akmaya başladı, yazıtlar ve kapılar titredi. Ama ruh ateşi yine ortaya çıkmadı.

Adam karanlığın içinden usulca konuştu. "Şimdi bunun peşine düşmenin zamanı değil kız çocuğu. Önceliğin Aron olmalı. Onu bir an önce kurtarmalısın."

"Ama seni burada bırakamam!"

"Eğer şimdi ortaya çıkarsam işler daha da karışabilir," dedi. Biraz düşündükten sonra başka bir fikir sundu. "Parmaklıklardan birinin altındaki rünü bozarsan zamanı geldiğinde buradan çıkıp yardım etmek için senin yanına geleceğim."

Doğru. Kilit rünleri her zaman bir örüntüden oluşurdu. Her biri, zincirin bir halkasını temsil ederdi. Zincirlerden biri zarar görürse tüm yapı çökerdi. Bu yüzden kilit rünleri, her zaman zahmetli ve kırılması kolay büyülerdi.

Vakit kaybetmeden yere eğildim ve parmaklıkların en altındaki rünü aradım. Gözlerimle örüntüyü takip ederek en zayıf halkayı tespit ettim. Tırnağımla üzerindeki rünü bozmaya başladım. Birkaç denemeden sonra rün çizildi.

O anda parmaklıkların üzerindeki tüm rünler birden sarı renkte parlayıp ardından söndü. Büyü bozulmuştu.

"Şimdi git."

"Buradan nasıl çıkacağım? Ne kadar denesem de duvardaki büyüyü tekrar tetikleyemedim."

"Sen duvarın yanına vardığında kapıyı senin için açacağım."

Şaşırdım. Yoksa beni buraya da o mu getirmişti?

Sıradan biri değildi belli ki. Parmaklıklardaki rünlere baktım; tanrıları bağlayan o kadim mühürlere... *Tanrıları.*

Koridora doğru yürürken arkamdan seslendi. "Tekrar görüşeceğiz."

İlk karşılaştığımızda son sözlerini duyamamıştım. Belki de o zaman da aynı cümleyi kurmuştu.

Tekrar görüşeceğiz.

Hücredeki adamın dediği gibi duvara yaklaştığımda, duvar kendiliğinden açılarak bana yol verdi. Başımı duvardan çıkarıp etrafa hızlıca bakındım, kimse yoktu. Dışarı çıktım ve duvar, sanki hiç açılmamış gibi sessizce kapandı.

Yaşadıklarımı düşünürken, o adamın kimliği kafamda dönüp duruyordu. Her şey o kadar karmaşıktı ki kısa sürede öğrendiğim gerçekler yüzünden artık neye inanacağımı, neyi düşünmem gerektiğini bilemez hale gelmiştim.

Saatin ilerlediğini biliyordum ve Aron'ın sarayın içinde olmadığını teyit etmiştim. En iyisi odaya dönmekti. Geriye dönüp geldiğim yolu bulmaya çalıştım. Yolumu birkaç kez şaşırmama rağmen tanrıçanın odasından geçtiğimiz için sonunda doğru yere geldiğimi anladım.

Tanrıçanın odasını izlerken kalbim hızla atıyordu. Yakınlarında olduğumu bilmek beni tedirgin ediyordu, bunların hepsi kâbuslarım yüzündendi.

"Pişt!" sesiyle yerimden sıçradım. Sesin kaynağını aradım ama kimseyi göremedim. Fısıltıyla, "Yukarıdayım," dediğini duyunca başımı kaldırdım. Tavanın kenarından tutunarak sarkan Killua'yı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu çocuk gerçekten bir yerlere tırmanmadan duramıyor muydu? Hızlı adımlarla yanına yaklaştım, o da tutunduğu yerden kendini bırakarak yere indi.

"Burada ne işin var?" dedim kısık sesle. Acil bir durum olmadıkça ortaya çıkmaması konusunda anlaşmıştık.

"Neler öğrendiğimi duyduktan sonra bu sözleri söylediğine pişman olacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Ne öğrendin ki?"

"Sadece beni takip et, sana göstereceğim."

Kafamı sallayarak arkasından yürümeye başladım. Uzun ve sessiz bir yürüyüşten sonra iki kanatlı, heybetli bir kapının önünde durduk. Killua önce etrafına dikkatlice bakındı, sonra kapıya yöneldi. Kapının tokmağını sessizce kavrayıp ağır kanatları araladı ama hemen içeri adım atmadı. Önce başını uzatıp içeride biri var mı diye kontrol etti. Ben de nefesimi tutmuş, arkasından olan biteni izliyordum.

"İyi ki karanlık ırk fazla okumuyor." Sonra da burnunu kırıştırıp, "Bu kadar kalın kafalı olmalarına şaşmamak gerek," diye homurdandı. Demek içerisi boştu. Kapıyı tamamen açınca karşımda yükselen devasa rafları ve kitap dolu salonu görünce burasının bir kütüphane olduğunu anladım. İki katlıydı, tavan neredeyse görünmüyordu. Her yer siyahtı; duvarlar, raflar, hatta kitapların kapakları bile. Her şey sanki gölgelerin içine gömülmüş gibiydi. İçimi garip bir huzursuzluk kapladı.

Kısık sesle, "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

Killua gözlerini bana çevirmeden cevap verdi. "Öğreneceksin."

Beni kütüphanenin göbeğinde bulunan uzun, karanlık ahşap masaların olduğu bölüme getirdi. Masaların üzerinde tek tük yanmakta olan mumlar loş bir aydınlık sağlıyordu. Hızla raflara yönelip bir şeyler aramaya başladı.

"Hiç tanrıça ile karşılaştın mı?"

"Sadece bir saniyeliğine kapı aralığından gördüm. Ya sen?" O anki ürperişim hâlâ hafızamda tazeydi.

"Ben de gördüm. Sence de onda bir yanlışlık yok mu?"

"Ne gibi?" dedim hafifçe kaşlarımı çatarak.

Elindeki kalın ve tozlu kitabın sayfalarını hızla çevirmeye başladı. Sayfa kenarları sararmıştı, köşeleri kıvrılmış ve kenarlarına eski dillerde notlar alınmıştı. Sonunda aradığı yere gelince durdu, kitabı önündeki masaya koyup önüme sürdü. İşaretparmağını belirli bir resmin üzerine bastırarak, "Bunun gibi," dedi.

Gözlerimi resme çevirdim, ardından hemen yanındaki yazılara kaydırdım. Eski dilde yazılan metni yavaş yavaş okurken, her satır içimde buz gibi bir gerçeklik hissi uyandırdı. Gözlerim büyüdü, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Başımı inanamaz gibi yavaşça ona çevirdim. "Eğer bu doğruysa..." dedim ama cümlemi tamamlayamadım. Dilim düğümlendi sanki. Bu öyle bir şeydi ki sonuçlarının neler doğurabileceğini düşünmek dahi istemiyordum.

Killua, benim şüphelerimi açığa çıkarmaktan çekinmedi.

"Bize söylenen her şey bir yalandan ibaret olabilir."

Kütüphanede öğrendiklerimiz aklımı altüst etmişti. Tüm doğrular ve bana söylenen gerçekler birer birer çatırdıyordu. Her şey bu bilgiyle birlikte daha mantıklı görünüyordu ama aynı zamanda daha da karmaşıktı. Sanki önümde büyük bir tablo vardı ama bazı parçalar eksikti, bu yüzden bütünün ne anlattığını hâlâ anlayamıyordum.

"Kafan dolu."

Elimdeki çatal ve bıçakla duraksayarak başımı kaldırıp, masanın karşısında oturan komutana baktım. Akşam yemeği için bir araya gelmiştik ve masa her açıdan ihtişamlıydı. Yok yoktu. Tabaklarda çoğunlukla bilmediğim, yeraltına özgü yemekler vardı. Daha tanıdık ve yenilebilir görünenlerden azar azar tabağıma aldım ancak kafamı kurcalayan düşünceler yüzünden ne konuşabildim ne de yemeğe dokunabildim.

Elbette bu halim dikkatini çekecekti.

"Her şey üst üste geldi."

Saraydaki herkes onun yanında titreyip başlarını yere eğerken, ben bu masada kim olduğumu bilerek oturuyordum. Onun karşısında sıradan biri gibi sohbet ediyor olmam gözünden kaçmadı. Masadaki mendili alıp dudaklarını silerken, "Ben de yemeklerin damak tadına uymadığını düşünüyordum," dedi.

En azından yemeklerden midemi bulandıracak bir koku almıyordum.

"Senin için zor olmalı. Bildiğim kadarıyla Su Tanrısı'na gelin olarak geleli daha bir yıl bile olmamış."

"Evet." Bakışlarımı uzakta duran umbralara çevirdim.

"Onları her zaman yanında mı gezdiriyorsun?"

Kimlerden bahsettiğimi anlayınca, "Hayır ama genelde taht odasında olduğum için göze batıyorlar," dedi.

"Taht odasına mı bağlılar?"

"Hayır, doğrudan tahta."

"Tahta mı?"

"Evet. Umbralar bizzat tanrıçanın yarattığı varlıklardır. Görevleri tahtta oturanı korumak."

Akşam yemeğine yozlaşmışlardan birilerini getireceğini düşünmüştüm ama beni yanıltmıştı. Baş başa olmamızı tercih etmişti. Tuttuğum çatal ve bıçağı sıkarak, "Onu ne zaman görebileceğim?" diye sordum.

Komutan, "Ondan önce bizimle akşam yemeğine katılacak biriyle görüşmeni istiyorum," dediğinde merakla kaşlarımı kaldırdım. Yozlaşmışlar mı gelecekti?

"Senin de çok iyi tanıdığın biri," dedi.

Sözünün bitmesiyle eşzamanlı kapı açıldı. İçeri giren adamı görünce elimdeki çatalla bıçak tabağa düştü. Her zamanki gibi katı bir duruş sergileyen bu adamın yüzündeki ifade de duruşu kadar taştandı. Komutanın dediği gibi onu tanıyordum ama *keşke tanımasaydım* diyordum.

Oturduğum yerden kalktım, gözlerim hiddetle Hector Grigoryan'a kilitlendi. Tanrıların Karanlık Saray'da casusları olduğu gibi elbette onların da bizim içimizde casusları olacaktı.

"Sendin. Başından beri tanrıça için çalışıyordun!" Aron'ın yakalanmasının sebebi de o muydu? Hayır, tanrılarla yaptığımız toplantıda yoktu. Ne zamandan beri onlarla işbirliği içerisindeydi?

Hector Grigoryan, yakalanmasına rağmen gayet rahat bir tavırla Lates'e döndü.

"Uyarmadı deme. O, tanrılara ihanet etmez."

Komutan kımıldamadan oturmaya devam etti.

"Bunu zaten biliyorum. Bekçilerin adalet duygusu yaradılışlarına işlenmiştir. İsteseler de bundan sapamazlar," dedi. *Kahretsin!*

Neden komutanın, Wardenslar hakkında bilgi sahibi olabileceğini düşünememiştim ki! Bu adam her zaman tanrıçanın yanındaydı! Benden kutsal bir güç sezemese bile gözlerimi görmüştü. Bu, başından beri planlanmış bir oyundu.

Masadan ani bir hareketle kalktım. Ayaklarım geri geri gitti. Sırtım pencereye değdiğinde gözlerimle onlara saldırabileceğim bir eşya arıyordum.

Lates ve Hector bana bakıyorlardı.

Komutan oturduğu yerden kalkınca, umbraların ona anında tepki verdiğini gördüm. Kaslarım istemsizce gerildi. Eğer o şeyleri üzerime salarsa... "Endişelenme, Bekçi," dedi sakin ama buz gibi bir sesle. "Senin gibi değerli bir yeme zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Dudaklarım öfkeyle titredi. "Beni kullansan da Aron sana istediğini asla vermez!"

Sözlerimden hemen sonra içimdeki ses fısıldadı, *verirdi.*

Lanet olsun, verirdi.

Lates kısa bir duraksamadan sonra yüksek sesle güldü. Kahkahası masadaki kristal bardakları bile titretti.

"Su Tanrısı'na diz çöktürmek için sana ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?" Bir adım yaklaştı. Gözleri karanlık bir zaferin ışığıyla parlıyordu. "O zaten avucumun içinde."

İçimde yavaş ama keskin bir korku yükseldi. Göğsüme kara bir duman gibi çöken bu his, ruhumu sarıyordu.

Bu da ne demekti?

"Aron'a ne yaptın?" Sesim neredeyse titreyerek çıktı. Kalbimde bir şeyin yavaşça çatladığını hissettim. Lates'in gözlerinde ise yalnızca keyif vardı; iğrenç, çürümüş bir keyif.

"Öğrenmek mi istiyorsun?" dedi o yılan gibi tıslayan sesiyle.

"Aron'a ne yaptın!" diye haykırdım, sesim boğazımı yırtarcasına yükseldi. İçimdeki güç, o an zincirlerinden boşanmış gibi patladı. Gözlerim mor bir ışıkla parladı, yer sarsıldı. Zeminde derin bir çatlak oluşurken masanın üzerindeki gümüş takımlar yerlerinden fırlayıp yere devrildi. Ama her şey yalnızca bir saniye sürdü.

İkisinin de anında yüzü düştü.

Lates'in gözleri karardı. Soğukkanlılığını ilk kez kaybediyordu.

"Biliyordum," dedi tiksintiyle. "Hayatta olman başlı başına bir bela ve bu benim canımı sıkacak."

Umbralar hızla uçarak üzerime doğru gelmeye başladı. Sanırım Lates, beni yem olarak kullanmaktan vazgeçmişti. Artık tek bir amacı vardı; *beni ortadan kaldırmak.*

"Son dakikalarının keyfini çıkar, Bekçi," dedi. Her kelimesi bıçak gibi keskindi.

"Ne yazık ki Su Tanrısı'nın kendi elleriyle bu dünyayı nasıl benim için hizaya getirdiğini görecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Ne saçmalıyordu bu adam? Aron asla böyle bir şey yapmazdı!

Umbralarla aramdaki mesafe neredeyse tükenmişti ki arkamdaki cam, tiz bir çatırtıyla patladı. Cam parçaları fırtınayla savrulur gibi içeri hücum ederken, ardından yoğun bir elektrik akımı odaya doldu. Şimşek gibi kıvrılan enerji, Lates ve Hector'a yöneldi. Göz açıp kapayıncaya kadar umbralar geri dönüp komutanı korumak için kalkan oldular.

Bu kaosun ortasında kırık pencereden içeri Killua atladı.

"Bu taraftan!" diye bağırdı. Zaman kaybetmeden onun peşine takıldım. Hızla yemek salonunun kapısına doğru koştuk. Dışarı fırladığımız anda Lates'in kükreyen sesini duyduk.

"Yakalayın onları!"

Killua vâris olmanın hakkını veriyordu, hem de fazlasıyla. Vücudunun etrafını saran elektrik, adeta bir zırh gibi onu çevreledi. Saçları her bir kıvılcımda parlıyor, gözlerindeki yoğunluk göz kamaştırıyordu. İki elini yana açarak topladığı enerjiyi serbest bırakmadan önce önüme geçti. Duvara basarak yerden hızla yükseldi. Havada bir kıvılcım gibi süzülüp Lates'in emriyle üzerimize gelen muhafızlara yıldırım gibi çöktü.

O an her şey birdenbire gerçekleşti.

İnce beyaz şimşekler muhafızlara saplanırken zırhlarının üzerinden beyaz kıvılcımlar fışkırtı. Çığlıklar yükseldi. Yere yığıldıklarında zırhlarından siyah dumanlar yükseliyordu. İçeri hızla yayılan yanık et ve metal kokusu midemi bulup yokladı. Burnumu avucumla kapatarak geride kalmamak için Killua'yı takip ettim.

"Saraydan çıkmamız gerek," dedim nefes nefese. İşin içine yitikler, kullanıcılar ve özellikle de yozlaşmışlar girerse Killua tek başına onlarla baş edemezdi.

"Biliyorum," dedi ve söylenmeye başladı. "Hepsini alt edemem. Bu sadece dikkat dağıtmak içindi."

Yerin altından yükselen gürültü önce boğuk bir homurtu gibi geldi kulağıma. Ama bu sıradan bir ses değildi. Derin, yankılı ve canlıydı. Sanki binlerce yıl boyunca uyuyan bir canavar, nihayet uykusundan uyanıyordu.

Zemin ayaklarımın altında dalgalanır gibi eğilip büküldü. Taşlar inledi, duvarlar ürperdi. Ardından sarayın tamamı titremeye başladı. Her şey yerinden oynamış gibi sarsılıyordu.

Gözlerim korkuyla sağa sola kaydı, neler oluyordu?

Sarayın zemininde ince çatlaklar belirmeye başladı. Tavandaki avizeler çılgınca sallanıyor, duvarlardan ince taş parçaları dökülüyordu.

"Bu normal bir sarsıntı değil," dedi Killua.

Bakışlarımı duvarlardan ayırıp pencereye çevirdim. Adımlarım beni neredeyse farkında olmadan camın önüne getirdi. İşte o an gözlerim gökyüzüne kilitlendi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ama tek kelime edemedim.

Yıldızlar.

Gökyüzünden yıldızlar kayıyordu. Hepsi aynı anda gökyüzünü terk ediyordu.

Birbiri ardına kayan yıldızları izlerken sarsıntı yeniden başladı. Gözlerimin önünde, sarayın önündeki zemin derin yarıklara bölündü. Her birinin içinden kırmızı, titrek bir ışık süzülüyordu. Sanki lavların kızgın alevleri henüz yeryüzüne yükselmemiş, yerin derinliklerinde hapsolmuş gibiydi.

Gökyüzündeki yıldızlar kaymayı tamamlayıp yerini kanlı aya bırakınca, her şey daha da korkunç bir hal aldı.

İlk kızıl yıldırım yeryüzüne çarpıp kıvılcımlar saçarken, peşinden gelenler ardı ardına gökyüzünü parçaladı. Karanlık Saray aralıklarla düşen bu kanlı yıldırımların altında sarsılırken, kıyametin tam ortasında dimdik bir adam duruyordu.

Sanki dünyanın yıkımına meydan okuyormuş gibi. Ya da bu kıyametin sahibiymiş gibi.

Kaburgalarından patlarcasına yükselen alevler, iki devasa kanata dönüştü. Kanatlar, alevlerin sıcaklığını taşırken uçlarında ince buz kristalleri parıldıyordu. Sanki ateşle buzun aynı bedende buluştuğu bir mucizeydi. Omurgası kapkara olan bu adamın kanatlarının köklerindeki damarlar canlıymış gibi hafifçe kıpırdanıyordu.

Gri saçları arkaya doğru dalgalanıyordu. Etrafındaki her şey gibi rüzgâr da ona saygı duruşunda bulunuyordu. Üst gövdesi ve ayakları çıplaktı; kasları gerilmiş, damarları kabarmıştı. Sanki bedeninin her hücresi ateşle dolmuştu ve içeriden patlamaya hazır bir güç onu sıkıca sarıyordu. Damarlarının

içinde kan değil, kaynayan lavlar dolaşıyor gibiydi. Bu altın kızılı damarlar göğsünden boynuna, oradan da çenesinin hemen altına kadar uzanıyordu.

Bedeni her an infilak edecekmiş gibi duruyordu.

Gözlerim, uyanışımdan beri uzağı bile yakında gibi gördüğü için onu öylesine net seçiyordum ki sanki tam yanımdaydı. Çıplak ayaklarının bastığı zemin kavruluyor, alevler toprağı kızgın bir şekilde yakıyordu. Ama o, hiçbir şey olmuyormuş gibi ağır ve kararlı adımlarla yürüyordu.

İzlendiğini hissederek, başını bana dönmeden yana çevirdiğinde gözlerimiz buluştu.

Aman Tanrım.

Gözakları koyu kan rengindeydi, gözbebekleri ise volkanın içinde lav gibi parıldıyordu. Adeta cehennemin kendisi oradaydı.

"Aron?"

Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti ama içimde yankılanan korku, göğsümü demir bir pençe gibi sıkıyordu.

Killua hemen yanıma koştu. "Ne dedin sen?"

Su Tanrısı, önüne döndü ve gökyüzüne doğru elini kaldırdı. "Yüksel!"

Bağırmamasına rağmen sesi tüm Kiros'a kazınırcasına etrafta yankılandığında, gökyüzü bir anda kükredi. Kıpkırmızı bir şimşek gecenin karanlığını parçalarken gökyüzünde bir yarık açıldı. O yarıktan iki duman aşağıya süzüldü; biri siyah, diğeri kırmızı. İki yılan gibi birbirlerine dolanarak dans eden kalın dumanlar yeryüzüne indiğinde toprağın içine sızdılar.

Bir sessizlik oldu.

Sonra yer, derin bir inleme çıkardı. Dumanın sızdığı nokta çatladı ve bin parçaya ayrıldı. Toprak yarıldı ve o yarıktan çıkan dumanlar tüm alanı sarmaya başladı.

Dumanların içinden, sanki bir kâbusun en karanlık anından kopup gelen simsiyah, devasa bir kapı yükseldi. Üzerinde eski çağlara ait kabartmalar, kıvrımlı ve kandan oyulmuş gibi duran rünler parlıyordu. Üzerindeki kanlı iskelet kafaları gerçekti.

Kapının iki yanında, kapının bekçisi gibi duran iki heykel vardı.

Çirkin suratlı, yarasa kanatlı, taş gözleriyle nefret saçan bu heykellerin ağzından alevler püskürüyordu. Ve o alevler asla sönmüyordu. Sürekli yanıyor, etrafı ateşe boğuyordu. Kapıyı yere bağlayan zincirler ise korkunun kendisinden dövülmüş gibiydi; her halkası bir bebeğin kafası büyüklüğündeydi ve lavlarla cilalanmış gibi yarı kor halindeydi.

Kapının ortaya çıkmasından bir süre sonra kapalı kanatlarının ardından gelen vurma sesleri, ızdırap dolu iniltiler ve çığlıklar tüm Kiros'ta duyulmaya başladı.

Cehennemin kapısı yeryüzünde yükselmişti.

Alev denizinin ortasında, kanatlarını genişçe açmış, boş gözlerle olan biteni izleyen tanrıya dehşetle bakıyordum.

Oydu.

Aron'dı.

Cehennemin kapısını açabilen üçüncü kişiydi.

Onun bedeni, cehennemin anahtarıydı.

DEVAM EDECEK...

SU TANRISI'NIN GELİNİ

RÜMEYSA DEMİRKUTLU

Her biri farklı bir gücü temsil eden dört büyük tanrı.

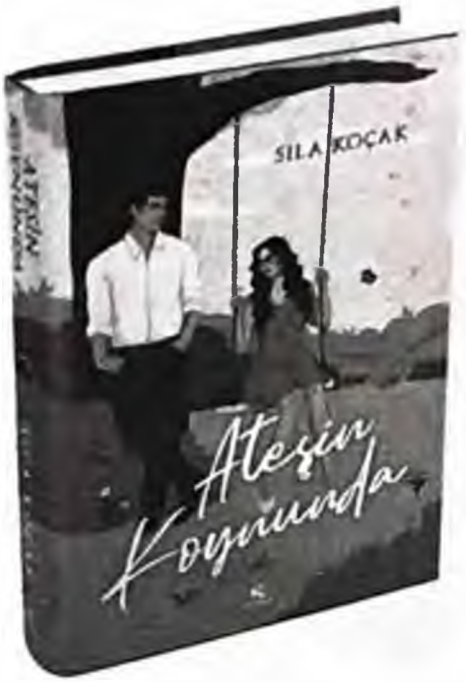
Ve bu dört tanrıdan Su Tanrısı'na tapan küçük bir köy.

Kibele köyüne aylardır yağmur yağmıyordu. İnsanlar içecek su bulamıyor, ekinler kuruyor, hayvanlar ise telef oluyordu. Çaresiz halk son çare olarak köylerindeki kâhine başvurdu. Ancak kâhinin sunduğu çözüm korkutucu bir yoldu: Kurban olarak tanrıya bir gelin vermek.

Bir gelin.

Gelinlerden nefret eden bir tanrı.

Kurban kim olacak? Su Tanrısı, istenmeyen bu gelini kabul edecek mi? Yoksa gelinin kalbi, suyun öfkesine karşı direnirken geçmişin karanlık sırları tarafından yutulup sonsuza dek kayıp mı olacak?

ATEŞİN KOYNUNDA

SILA KOÇAK

Alparslan Gündoğdu, karısını ve dört yaşındaki kızını bir yangında kaybetmiş ve yıllar sonra yeni bir başlangıç yapmak için her şeyi geride bırakarak İstanbul'a yerleşmişti. Geçmişin kötü hatıralarından kaçmak ve olanları unutmak istiyordu. Fakat ansızın kendini, saçları ateşten bir güzele tutulurken bulmuştu.

Gülden Seçkin, yemyeşil bakışları ve beyaz tenini çevreleyen kızıl saçlarıyla eşsiz bir güzellikti. Bazen sakar, bazen delidolu biriydi. Kendi sıradan hayatında her şey yolundaydı, ta ki sevgilisi tarafından aldatılana ve hiç ummadığı bir gece Alparslan Gündoğdu'yla karşılaşana dek...

Kendini hiç tanımadığı bir adamın kollarına atarken bunun delilik olduğunu biliyordu. Biri kor, diğeri ise alevdi. Böyle bir adam onu mahvederdi. Dokunuşları ateş kadar canlı, bakışları cehennem kadar sıcaktı.

Beraberken koca bir yangının içinde, ateşin koynundalardı...

*

Saçlarımın alev alev olduğunu söylüyordu ama asıl ateş onun mavi gözlerinin ta içindeydi...

ÇİZGİ İHLALİ

SUDE B.

Gökalp Erdem, çocukluğundan beri voleybol tutkunudur. Antrenörü Melih Yılmaz tarafından on dört yaşındayken liseler arası bir voleybol turnuvasında keşfedilmesi ile başlayan kariyerinde basamakları hız kesmeden çıkmaktadır. Hem ligde hem de milli takımda başarılara imza atarken hayatında her şey yolunda gibi görünmektedir. On yıllık koçu, akıl hocası ve antrenörünün kızı Alara'ya âşık olması dışında...

Alara Yılmaz; günleri ev, okul ve spor tesisi arasında gidip gelmekle geçen, yirmi bir yaşında bir üniversite öğrencisidir. Babasının antrenör olması sebebiyle voleybolla içli dışlı büyümüştür. Maçları kaçırmayan, antrenmanları sık sık izlemeye giden Alara'nın, takımın yakışıklı kaptanına gönlünü kaptırması ise kaçınılmazdır.

Gökalp'in senelerce içinde tutup bastırdığı hisleri, Alara'nın bilinmeyen bir numaradan ona mesaj atmasıyla gün yüzüne çıkar ve hikâyeleri bundan sonra başlar.

TADINDA AŞK VAR

TUĞBA ATICI COŞAR

ÖNLÜKLER GİYİLSİN, BAŞLIKLAR TAKILSIN VE AŞK SAVAŞI BAŞLASIN! **

Balım, yaşadığı talihsiz olaylara rağmen hayallerindeki restorana ve mutfağa kavuşmuş genç ve güzel bir kadındır. Kendisi gibi inatçı ama bir o kadar da neşeli ve yakışıklı bir adam olan Kenan'dan aldığı teklifle birlikte, öğrendikleri karşısında hayatı artık eskisi gibi olmayacaktır.

Kenan, Balım'a aslında hiç de istemediği bir teklif yaparken aynı zamanda nefsiyle savaşmak zorunda kalacağından hiç haberi yoktur.

Birbirleriyle didişmekten konuşmaya fırsat bulamayan bu iki karakter, aynı zamanda bir ekip olarak yarışmaya hazırlanmak zorunda kalırsa o mutfakta neler yaşanabilir?

Karşısında, ondan uzak durmasına izin vermeyen yakışıklı ve nahif bir adam varken Balım, düştükleri bu sorunun içinde kalbine söz geçirebilecek mi?